

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a novel

First Star I See Tonight

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

First Star Bkz: Tonighi

SUSAN
E L iZAB ETH
PH ILLIPS

WILLIAM MORROW
An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Cathie Linz'in anısına:

Kedilerin, Beatles'ın, kırmızı botların, doğum günlerinin, kütüphanecilerin, arkadaşların ve iyi kitapların aşığı. Paul'ün söylediği gibi, "Senin ve benim, önümüzde uzanan yoldan daha uzun anılarımız var." Yazar arkadaşlarınıza verdiğiniz coşku ve sonsuz cesaret için teşekkür ederim. Ve size en yakın olanlardan, en önemlisi, bize De'yi verdiğiniz için teşekkür ederiz.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

Sonsöz Teşekkür Yazar
Hakkında
Ayrıca Susan Elizabeth Phillips
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Şehir onundu. Cooper Graham bu şehrin sahibiydi ve dünyasında her şey yolundaydı. Kendine söylediği buydu.

Kedicik sesli esmer kız önünde diz çöktü, uzun siyah saçları çıplak kalçasını okşuyordu. "Bu beni unutmaman için," diye mırıldandı.

Sharpie'nin keçeli ucu uyluğunun iç kısmını gıdıkladı. Başının üst kısmına baktı. "Senin gibi güzel bir kadını nasıl unutabilirim?"

"Yapmasan iyi olur." Dudaklarını bacağına siyah kalemle yazdığı telefon numarasına bastırdı. O mürekkebin silinmesi sonsuza kadar sürecekti ama hayranlarının kıymetini biliyordu ve onu itmemişti.

"Keşke kalıp sizinle sohbet edebilseydim," dedi onu kibarca ayağa kaldırırken, "ama koşuya çıkmam gerekiyor."

Ellerinin dokunduğu yerlere sarıldı. "Bana istediğin zaman mesaj atabilirsin, gece ya da gündüz."

Ona otomatik sırtışını verdi ve Chicago'nun muhteşem silüetinin altında Michigan Gölü kıyısı boyunca uzanan asfalt yola koyuldu. Dünyanın en şanslı adamıydı, değil mi? Elbette öyleydi. Herkes onun arkadaşı, sırdaşı, sevgilisi olmak istiyordu. Yabancı turistler bile onun kim olduğunu biliyordu. Berlin, Delhi, Osaka, hiç fark etmezdi. Tüm dünya Cooper Graham'ı tanıyordu.

Burnham Limanı sağından geçip gidiyordu. Eylül ayıydı, yani tekneler yakında gölden çıkacaktı, ama şimdilik demir atmışlardı. Koşu ayakkabılarının Lakefront Patikası'na mükemmel bir ritimle vurduğundan emin olarak hızını artırdı. Önünde sarı atkuyruğu saçlarıyla bir kadın koşu yolunda salınıyordu. Güçlü bacaklar. Harika kalçalar. Hiç zorlanmadı. Kolay temposunu değiştirmeden onu geçti.

Cooper Graham olmak için güzel bir gündü, ama her gün öyleydi. İstediginize sorun. Chicago kıyı şeridinde dolaşan martı kolonisi onu onurlandırmak için kanatlarını çırpı. Yolu gölgeleyen dev meşelerin yaprakları çılgınca alkışlarla hışırdadı. Lake Shore Drive'dan hızla geçen taksi şoförlerinin kornaları bile onu alkışlıyordu. O bu şehri seviyordu ve şehir de onu seviyordu.

Öndeki adamın atletik bir yapısı vardı ve hızlıydı. Ama yeterince hızlı değildi.

Coop onu geçti. Adam otuz yaşında bile görünmüyordu. Coop otuz yedi yaşındaydı ve uzun futbol kariyeri yüzünden bitkin düşmüştü ama kimsenin onu geçmesine izin verecek kadar değil. Cooper Graham: Oklahoma State'ten Houston'a draft edilmişti; Miami Dolphins'te sekiz sezon ilk 11'de oynamıştı; son olarak güçlü Chicago Stars'a transfer olmuş ve üç sezon sonra takıma elmas kaplı Super Bowl yüzükleri hediye etmişti. O yüzük parmağına takıldıktan sonra akıllıca olanı yapmış ve zirvedeyken emekli olmuştu. Aynen öyle yaptı. Zafer günlerine umutsuzca tutunmaya çalışan zavallı yaşlı sporculardan biri olmadan önce oyundan çıkmıştı.

"Hey, Coop!" Karşı yönden gelen bir koşucu ona seslendi. "Yıldızlar bu yıl seni özleyecek."

Coop adama bir başparmak işareti yaptı.

Stars'ta geçirdiği üç yıl hayatının en güzel yıllarıydı. Kökleri Oklahoma topraklarına gömülmüş olabilirdi, Miami onu olgunlaştırmış olabilirdi ama onu en sonunda sınayan Chicago olmuştu. Ve gerisi futbol tarihiydi.

"Coop!" Ona doğru ilerleyen güzel esmer kız onu tanıyınca tökezlememek için kendini zor tuttu.

Ona patentli kadın hayranı gülümsemesini verdi. "Hey, tatlım. Gerçekten iyi görünüyorsun."

"Senin kadar iyi değil!"

Vücudu yıllar içinde yıpranmıştı ama hâlâ güçlüydü, aynı hızlı reflekslere ve üniversite günlerinde ona ulusal çapta dikkat çektiren kazanma tavrına sahipti. Yıllar geçtikçe bu ilgi daha da arttı. Profesyonel futbolu bırakmış olabilirdi, ama bu hâlâ oyununun zirvesinde olmadığı anlamına gelmiyordu; ancak şimdi oyun yeni bir alana kaymıştı ve o bu alanı fethetmeye kararlıydı.

Bir mil daha geçti. Sonra iki. Sadece bisikletliler daha hızlıydı. Onlar bu eylül öğleden sonrasında ona yol açan kuryeleriydi. Kimse onu yakalayamazdı; ne Board of Trade'deki çukurları dolduran genç Türkler ne de şişirilmiş pazularını sergileyen dövmeli spor salonu fareleri.

Coop üç mil sınırına geldi ve sonunda bir koşucu onu geçti. Gençti. Belki bir üniversite öğrencisiydi. Coop tembellik ediyordu ve tekrar hızlandı.

Kimse onu yenemez. O böyle yaratıldı.

Çocuk şöyle bir baktı. Yanında kimin olduğunu hemen gördü ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Coop başıyla onayladı ve çocuğu geride bırakarak koşmaya devam etti. *Yaşlı adam mı? Unut bunu.*

Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Yine o çocuk. Şimdi Coop'un yanındaydı ve övünme hakkı arıyordu. *"Bugün Coop Graham'la koştum ve onun kışını tekmeledim."*

Öyle bir şey olmayacak, bebeğim.

Coop hızlandı. O Super Bowl yüzüğünü tek başına kazandığına inanan pislik oyuncularından biri değildi ama Stars'ın bunu onsuz yapamayacağını da biliyordu çünkü Coop her şeyden çok kazanmak zorundaydı.

Çocuk yine oradaydı. Yukarı çekiyordu. Cılızdı, bacakları kürdan gibiydi ve kolları vücuduna göre çok uzundu. Coop onunla arasında on beş yaş fark vardı ama Coop bahanelere inanmıyordu ve kendini zorladı. Kazanmanın her şey demek olmadığını söyleyen herkes palavracıydı. Önemli olan tek şey kazanmaktı ve yaşadığı her kayıp onu zehirlemişti. Ama içi ne kadar yanarsa yansın, o her zaman bir spor adamıydı: kendini küçümseyen, rakibi överken cesur olan, asla kötü kararlardan, beceriksiz takım arkadaşlarından ya da sakatlıklardan şikayet etmeyen. Düşünceleri ne kadar acı olursa olsun, ağzından çıkan her kelimenin tadı ne kadar zehirli olursa olsun, bunu asla belli etmezdi. Mızızlanmak kaybedenleri daha büyük kaybedenlere dönüştürürdü. Ama lanet olsun, kaybetmekten nefret ediyordu. Ve bugün kaybetmeyecekti.

Çocuğun uzun, sabit adımları vardı. Çok uzun. Coop koşu bilimini çocuğun anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu ve onun aşırı adım atma eğilimini dizginledi. Aptal değildi. Aptal koşucular yaralanır.

Tamam, aptaldı. Sağ baldırında yakıcı bir ağrı vardı, çok zor nefes alıyordu ve kötü kalçası zonkluyordu. Beyni ona kanıtlayacak bir şeyi kalmadığını söylüyordu ama çocuğun geçmesine izin veremezdi. O bu şekilde yaratılmamıştı.

Koşu bir sprint'e dönüştü. Tüm kariyeri boyunca acı çekerek oynamıştı ve şimdi de buna boyun eğmeyecekti. Emekliliğinin ilk Eylül'ünde, eski takım arkadaşları bir başka Pazar gününe hazırlanmak için kışlarını yırtarak antrenman yaparken olmazdı. Diğer emekli oyuncular gibi şişmanlayıp tembelleşerek paralarıyla geçinmek istemiyordu.

Beş mil. Lincoln Park. Yine yan yanaydılar. Ciğerleri yanıyor, kalçası çığlık atıyor ve incikleri yanıyor. Medial tibial stres

sendromu. Sıradan bir kaval kemiği ateliydi ama bu tür bir ağrının sıradan bir yanı yoktu.

Çocuk geri düştü ve yetişti. Geri düştü. Tekrar yakaladı. Bir şey söylüyordu. Coop duymazdan geldi. Her zaman yaptığı gibi acıyı duymazdan geldi. Pompalanan bacaklarına, ciğerlerinin emebildiği her hava molekülünü kavramaya odaklandı. Kazanmaya odaklandı.

"Coop! Bay Graham!"

Ne oluyor be?

"Sizinle bir selfie çekebilir miyim? çekebilir miyim?" diye sordu çocuk. "Babam için mi?"

Tek istediği bir *selfie* miydi? Coop'un vücudunun her gözeneğinden ter damlıyordu. Ciğerleri cehennem gibiydi. Yavaşladı, çocuk da yavaşladı ve ikisi de durdu. Coop yere düşüp kıvrılmak istedi ama çocuk hâlâ ayaktaydı ve Coop kendini kafasından vurmaya tercih ederdi.

Küçük bok kafalının boynundan bir damla ter damladı. "Sanırım antrenmanınızı bölmemeliyim ama bu babam için çok şey ifade eder."

Çocuk Coop kadar zor nefes almıyordu ama NFL'de geçirdiği on beş yılın verdiği disiplinle Coop gülümsemeye çalıştı. "Elbette. Memnuniyetle."

Çocuk bir cep telefonu çıkarıp onunla oynadı ve bütün bu süre boyunca kendisinin ve babasının Coop'un en büyük hayranları olduğundan söz etti. Coop ciğerlerini çalıştırmak için mücadele etti. Çocuğun birinci ligde koşan bir sprinter olduğu ortaya çıkınca Coop kendini biraz daha iyi hissetti. Elbette, önümüzdeki birkaç gün kalçasını buzlu tutmak zorunda kalacaktı ama ne olacaktı ki? Şampiyon olmak onun doğuştan hakkıydı.

Her şeye rağmen Cooper Graham olmak için güzel bir gündü. Sinir bozucu bir kadın dışında.

Arabasını almak için taksiyle geri döndükten hemen sonra onu Müze Kampüsü'nde gördü. Orada, bir bankta oturmuş, kitap okuyormuş gibi yapıyordu.

Dün, dağınık gri saçlı bir evsiz gibi giyinmişti. Bugün ise siyah şortu, taytı ve uzun tişörtüyle Sanat Enstitüsü'nde okuyan bir öğrenci gibi görünüyordu. Arabasını göremiyordu ama yakınlarda bir yere park ettiğinden hiç şüphesi yoktu. Son dört gün içinde birçok kez yakınına park etmiş, stop lambası kırık koyu yeşil bir Hyundai Sonata fark etmemiş olsaydı, takip edildiğini fark etmeyebilirdi.

Artık canına tak etmişti.

Ama ona doğru yöneldiğinde bir belediye otobüsü durdu. Belki de ESP'si vardı, çünkü atladı ve şansını kaçırdı. Bu onu çok rahatsız etmedi, çünkü onu tekrar göreceğinden oldukça emindi.

Ve yaptı da. İki gece sonra.

Piper, Cooper Graham'ın Chicago Stars'tan emekli olduktan altı ay sonra Temmuz ayında açtığı gece kulübü Spiral'in girişine doğru caddeyi geçti. Hafif Eylül esintisi çıplak bacaklarını tüylendiriyor ve kısa siyah kolsuz elbisesinin eteğinin altından yukarı doğru esiyordu. Elbisenin altında son kalan temiz iç çamaşırını giymişti. Er ya da geç çamaşır yıkaması gerekecekti ama şimdilik tek derdi Cooper Graham'ın her hareketini kaydetmekti.

Kısa kesilmiş saçlarını ikinci el eşya satan bir dükkândan aldığı uzun esmer peruğun altına sıkıştırdığı kafa derisi kaşınıyordu. Kepçe yakalı elbisesi, kedi gözü göz kalemi, kırmızı ruju ve push- up sütyeniyle birlikte saçının, Spiral'in kapı yöneticisi olarak geçen ilkel yaşam formunu nihayet geçmesi için dua etti, bu son iki denemesinde üstesinden gelemmediği bir engeldi.

Bu gece de aynı kapıcı görev başındaydı. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir torpidoya benziyordu: şişman bir savaş başlığı, kalın bir tank, yüzgeç gibi açılmış ayaklar. İlk seferinde, bir çift kabarık saçlı sarışını kulübün pirinç çift kapısından geçirirken aynı anda homurdanarak onu kovmuştu. Elbette kız ona meydan okumuştı. "Ne demek doluyum? Onları içeri alıyorsun."

Kısık gözleriyle onun kırpılmış siyah saçlarını, en güzel beyaz bluzunu ve kot pantolonunu inceledi. "Tam da dediğim gibi."

Bu geçen Cumartesi gecesi idi. Piper Spiral'in içinde olmadığı sürece işini yapamıyordu ama kulüp haftada sadece dört gece açık olduğu için bir sonraki denemesini düne kadar yapamamıştı. Saçlarını taramış, etek ve bluz giymiş olmasına rağmen Piper'ı etkilememişti ve bu da Piper'ın oyununu daha da geliştirmesi anlamına geliyordu. H&M'den bu elbiseyi almış, rahat botlarını işkence eden bir çift askılı stiletto ile değiştirmiş ve arkadaşı Jen'den bir gece clutch'ı ödünç almıştı. Çanta, cep telefonu, sahte kimliği ve birkaç yirmi dolarlık banknottan fazlasını alacak kadar büyük değildi. Geri kalan her şey, onu doğru bir şekilde

Piper Dove'un arabasının bagajında dizüstü bilgisayar; kılık değiştirmek için kullandığı şapkalar, güneş gözlükleri, ceketler ve eşarpların bulunduğu bir spor çantası ve Tinkle Belle adı verilen yarı müstehcen görünümlü bir cihaz vardı.

Adını Cooper Graham'ın uzun ve ölümcül isabetli spiral paslarından alan Spiral, Chicago'nun en gözde kulübüydü ve tahmin edilebileceği gibi kadife ipin önünde bir kuyruk oluşmuştu. Torpedo Head'e yaklaşırken nefesini tuttu ve göğüslerini yukarı kaldırmak için omuzlarını geriye çekti. "Bu gece çok meşgulsün, gov," dedi alıştırma yaptığı sahte İngiliz aksanıyla.

Torpedo Kafa önce göğüslerini, sonra yüzünü fark etti, sonra da çenesini indirip bacaklarını inceledi. Adam bir domuzdu. Güzeldi. Başını eğdi ve ona, on iki yaşındayken babasının binlerce dolar harcayarak yaptırdığı düz beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme verdi, oysa parayı kendisine bir at almak için kullanması için ona yalvarmıştı. Şimdi otuz üç yaşındaydı ve at hâlâ ona daha iyi bir anlaşma gibi geliyordu.

"Amerikalı erkeklerin ne kadar iri olduklarını bir türlü anlayamıyorum." İşaret parmağının ucuyla, görünüşünü daha da gizlemek için son dakikada eklediği retro-trend gözlüklerinin köprüsünü yukarı itti.

Alay etti. "Spor yapıyorum."

"Açıkçası." O orospu çocuğunu Spiral kordonuyla boğabilmeyi diledi.

Onu kulübün lüks siyah-bronz iç mekânına doğru el sallayarak geçirdi.

Kulüp ortamını hiç sevmemişti, yirmili yaşlarının başındayken bile. Tüm bu amaçlı eğlence onu bir şekilde ayrı, kopuk hissettiriyordu. Ama bu bir işti ve Spiral, mega ünlü sahibiyle sıradan bir dans kulübü değildi. Akıllıca tasarlanmış iki kat, harika bir dans pistinin yanı sıra müziğin sesini bastırmak zorunda kalmadan konuşmak ya da takılmak için de yer sağlıyordu. Hareketli deri banketler ve yumuşak bir şekilde aydınlatılmış, küp şeklindeki kokteyl masalarıyla daha özel köşeler Perşembe gecesini kalabalığıyla çoktan dolmuştu. Bu gecenin DJ'i, sessiz renklerin azgın amipler gibi birbirine karıştığı ve yeniden biçimlendiği bir dans pistinin üzerine tünemiş bir kabinden çalışıyordu.

Gecenin tek içkisi olan altı dolarlık Sprite'ı merkezdeki bardan aldı. Üzerinde LED çubuklardan oluşan asma bir tavan altın bir UFO gibi havada asılı duruyordu. Bir süre barmeni izledi, sonra kalabalığın arasından geçerek bir çift buz saçağı şeklindeki bronz duvar apliklerinin arasındaki girintiye gitti ve burada ev sahibini görünür görünmez gözlemlemeyi planladı.

Saçları ağdalı ve elinde bir şişe Miller Lite olan sıska bir adam önüne çıktı ve görüşünü engelledi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım biraz U vitamini eksikliğim var."

"Kaybol."

Çok incinmiş görünüyordu.

"Bekle," dedi iç çekerek.

Yüz ifadesi acınacak derecede umut doluydu. Gözlüklerini düzeltti ve daha nazik bir şekilde, "İnternette bulduğunuz tavlama cümlelerinin çoğu sevimsiz. Sadece selam versen daha iyi olur."

"Ciddi misin?"

"Sadece bir öneri."

Ona karşı dudağını büktü.

"Kaltak." Kibar olmaya

çalışmak buraya kadarmış.

Adam daha kolay bir av aramaya gitti. Sprite'ından bir yudum aldı. Torpido Kafa, kapı müdürü pozisyonunu fedailik göreviyle değiştirmişti. Uzmanlık alanı uzun bacaklı sarışınlarla sohbet etmek gibi görünüyordu.

Kulübün VIP salonu açık bir asma katta yer alıyordu. Avını bulmak için görebildiği kadarını taradı ama bronz parmaklıkların yanında oturan konuklar arasında görünmüyordu. Oraya çıkması gerekiyordu ama sarışın bir buldog fedaisi ayaktakımını dışarıda tutmak için aşağıya yerleştirilmişti ve ne yazık ki kendisi de buna dâhildi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, iyi giyimli kalabalığın arasından diğer tarafa doğru ilerledi. Ve işte o zaman onu gördü.

Cooper Graham kalabalığın içinde bile mum fabrikasındaki bir fener gibi göze çarpıyordu. Gülünç derecede erkeksiydi. Gülünçten de öte. Bal sürülmüş yanık tost rengindeki kalın kahverengi saçlarıyla erkeklerin Kutsal Kâsesi gibiydi. Kare bir çenesi, geniş omuzları ve çenesinde utanılacak kadar klişe bir yarık vardı. Alışlagelmiş üniformasını giymişti: mükemmel oturan düğmeli gömlek, kot pantolon ve kovboy çizimleri. Çoğu insan için Chicago'da kovboy çizimleri bir gösteriştense ibaretti ama o Oklahoma'da bir çiftlikte doğmuş ve büyümüştü. Yine de botları, botların üzerinde yükselen uzun, kaslı bacakları ya da -ömür boyu Chicago Bears taraftarı olarak

-Oynadığı takım. Piper, bu kibirli, egoist, aşırı ayrıcalıklı eski yıldız oyun kurucu ve onun film yıldızı kız arkadaşlarının aksine her kuruş için çok çalışmak zorundaydı.

Neredeyse bir haftadır onu takip ediyordu ve açık olduğu her gece gece kulübündeydi ama bunun uzun süreceğinden şüpheliydi. Ünlü gece kulübü sahipleri gerçek işlerin yoruculuğu altında kaybolmaya meyilliydi.

Graham erkeklerin sırtını sıvazlıyor ve O'Hare pistindeki jetler gibi etrafına dizilmiş kadınlarla flört ediyordu. Kendi cinsinin diğer üyelerini yargılamaktan hoşlanmazdı ama bu artık işinin bir parçasıydı ve bu kızların hiçbiri geleceğin CEO'ları gibi görünmüyordu - çok fazla saç sallama, göz kırpma ve göğüs itme. Onları izlerken, şu anda kimseyle ilişki kurma arzusu olmadığı için minnettar oldu. Tek önemsedığı şey işiydi.

Etrafındaki kalabalık giderek artıyordu. Etrafta bir fedai aradı ama gördüğü tek fedai kadın konuklarla derin sohbetler etmekle meşguldü. Şimdiye kadar hiçbir müşteri onu koruma olarak tutmamıştı, ama uzun bir eğitim almıştı ve Graham'ın güvenlik eksikliğinin sorumsuzluk olduğunu görebiliyordu, her ne kadar ona yaklaşmasına izin verse de.

Graham ezilmiş olmasına rağmen rahat görünüyordu, ama ara sıra sanki bir pas alıcı arıyormuş gibi kalabalığı taradığını fark etti. Bakışları ona doğru kaydı, sonra yoluna devam etti.

Etrafındaki kalabalık tehlikeli bir seviyeye yaklaşırken, bir şekilde kendini kurtarmayı başardı ve asma kata ve VIP salonuna doğru merdivenlerden yukarı çıktı. Artık kulübün içinde olduğu için onu takip edememesi çıldırtıcıydı.

Kadınlar tuvaletine doğru ilerledi ve orada, ofisinde bulundurduğu söylenen kürk kaplı yatağa kadar kimin ulaştığına dair dedikodulardan başka ilginç bir şey duymadı. Dışarı çıktığında biri omzuna dokundu.

Torpidò Kafa.

Diğer fedailer gibi o da koyu renk bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti; hem kendisinin hem de arkadaşlarının eski futbolcular olduğunu gösteren kalın boynuna uyması için özel olarak dikilmiş olmalıydı.

"Benimle gelmek zorundasın."

Miller Lite Boy'a pikap oyununu geliştirmesi için çok ihtiyaç duyduğu tavsiyeleri vermek dışında, dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapmamıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Hantal topuklarının üzerinde gerileyerek sahte aksanını ortaya çıkardı. "Oh, Tanrım. Neden?"

"Kimlik kontrolü."

"Vay canına! Onu zaten kapıda gösterdim. İltifatınız için çok teşekkür ederim ama ben otuz üç yaşımdayım."

"Spot-check."

Bu bir kontrol değildi. Bir şeyler dönüyordu. Adam koca kafasını asma kata çıkan merdivenlere doğru sallayıp ona VIP salonuna yaklaşmak için beklediği fırsatı istemeden verdiğinde, kadın tam daha sert bir şekilde reddetmek üzereydi. Ona alev alev yanan bir gülümseme verdi. "Tamam o zaman.

İlerleyelim ve bu işi halledelim."

Homurdandı.

Asma kat merdivenlerinin tepesinde, bronz bir çift sütun VIP'nin girişini işaret ediyordu ama yaklaştıklarında, adam kızın kolundan tuttu ve onu bir köşeden dolaştırarak sol taraftaki düz bir kapıdan geçirdi.

Katlanır ahşap panjurların bir çift pencerenin alt yarısını kapladığı ve duvara monte edilmiş bir televizyonun sessizce ESPN yayını yaptığı etkileyici olmayan bir ofisti. İki minderli bir kanepenin karşısındaki modern masanın üzerinde bir iMac duruyordu. Masanın üzerinde, arkasında Graham yazan çerçeveli bir Chicago Stars forması duruyordu. Çok sevdiği Chicago Bears'ın saçma sapan lacivert ve turuncu renklerine kıyasla Stars'ın su ve altın rengi takım renkleri ona her zaman kız gibi görünmüştü.

"Burada bekle." Katil dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

VIP sadece birkaç adım ötedeydi. Yirmiye kadar saydı ve kapı koluna uzandı.

Kapı yüzüne doğru açıldı. Geriye doğru tökezledi, dengesini korumaya o kadar odaklanmıştı ki, içeri kimin girdiğini fark edemedi kapı tekrar kapandı. Kulaklarında bir vınlama uğuldadı.

Cooper Graham'ın kendisi.

Kendisini bir süpernova tarafından çarpılmış gibi hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. Altı gün boyunca onu takip ettikten sonra daha hazırlıklı olmalıydı. Ama onu uzaktan görmekle bir metre uzağında olmak tamamen farklı deneyimlerdi.

Odadaki tüm havayı emmişti ve müşterilerine karşı takındığı o iyi çocuk sırtışı görünürde yoktu. Bu onun hücum hattındaki yüzüydü. Kesin olan bir şey vardı. Graham onu görmek istiyorsa, bu basit bir kimlik kontrolüyle ilgili değildi.

Gözaltına alınmasının olası nedenlerini zihninden geçirdi ve her birinden nefret ettiğine karar verdi. Ama kendine, odada sahte bir oyun oynamayı bilen tek kişinin Graham olmadığını ve onun aksine, her şeyinin tehlikede olduğunu söyledi.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, adamın görmesinden korkmasına rağmen, sanki bu hayatının heyecanıymış gibi görünmeye çalıştı. "Harika! Diyorum ki, ağzım açık kaldı."

Yanık saçlarından bir ton daha koyu olan gözleri kızın üzerinde gezindi, uzun peruğunu, kalkık göğüslerini ve düzgün bacaklarını inceledi. Güzel değildi ama bir köpek de değildi ve eğer birazcık kibri olsaydı, adamın bariz küçümsemesinden dolayı morali bozulurdu. Ama yoktu ve öyle de değildi.

Adam ofise doğru ilerlerken ayak parmaklarına batan topuklarını halıya gömdü. Kalın kahverengi saçları biraz dağınıktı. Modaya uygun bir şekilde dağınık değil, daha çok iki ayda bir saçını kestirmekle ya da bir raf dolusu bakım ürünüyle uğraşmayan bir adamın dağınıklığıydı.

Sakin olun. Odaklan.

Adam hiç uyarmadan kadının elini tuttu ve kadın küçük bir dehşet tıslaması çıkardı. "Kahretsin!" diye bağırdı, birkaç vuruş geç kalmıştı.

Başparmağından serçe parmağına kadar on santim olan büyük ellerine baktı. Bunu biliyordu çünkü ev ödevini yapmıştı. Tıpkı o büyük ellerin üç yüzden fazla gol attığını bildiği gibi. Aynı eller çantasını karıştırıp sahte yeşil kartını çıkardı.

"Esmerelda Crocker?"

İyi bir dedektif doğaçlama yapmak zorundaydı ve ne kadar çok ayrıntı verebilirse o kadar inandırıcı olurdu. "Esme olarak tanınıyorum. Aslında Leydi Esme.

Esmerelda bir aile adıdır."

"Öyle mi?" Sesi dudaklarından kurak Oklahoma çayırlarındaki derin sular gibi yuvarlandı.

Titrek bir şekilde başını salladı. "Conundrum'un beşinci kontunun ikinci karısını onurlandırmak için nesilden nesile aktarıldı. Zavallı inek doğum sırasında öldü."

"Başınız sağ olsun." Tekrar içeri baktı. "Kredi kartı yok mu?"

"Çok bayağılar, sence de öyle değil mi?"

"Para asla bayağı değildir," dedi kovboy. "Ne kadar Amerikalısın."

Cüzdanını güvenli bir şekilde arabasında bıraktığı için uzun sürmeyen bir şey yaparak tekrar çantasını karıştırmaya başladı - içinde yeni özel dedektiflik lisansının yanı sıra yarım düzine kartvizit bulunan bir cüzdan.

DOVE INVESTIGATIONS

Est. 1958

Gerçek Huzur Getirir

Orijinal kartvizitlerinde şöyle yazıyordu: "Gerçek, Parça Getirir." Büyükbabası çok zeki bir araştırmacıydı ama kötü bir heceleyiciydi.

Graham para ve şöhret gibi kokuyordu, ikisinin de nasıl koktuğunu tam olarak tarif edemiyordu ama kokladığında anlıyordu, tıpkı işinin geleceğinin bundan sonra ne olacağına bağlı olduğunu bildiği gibi. Onun varlığının yakmadığı birkaç molekül havayı içine çekti. "Ortalığı bu şekilde karıştırmanı gerçekten umursamıyorum ama ne aradığını merak ediyorum."

Debriyajı ona geri itti. "Beni neden takip ettiğini açıklayacak bir şey."

Çok dikkatli davranmıştı! Akli başından gitmişti. Kendini nasıl ele vermişti?

Onu batıran hangi acemi hatayı yapmıştı? Arabasında uyuyarak, abur cuburla beslenerek, Tinkle Belle'e işeyerek ve en kötüsü de hayatının birikimi olan Dove Investigations'ı aldatan, iğrenç üvey annesinden satın alarak tüm çabaları boşa gitmişti. Dove Investigations - büyükbabasının kurduğu, babasının inşa ettiği ve eğer babası bu kadar inatçı olmasaydı doğuştan onun olacak olan dedektiflik bürosu. Yaptığı her fedakârlık işe yaramayacaktı. Cooper Graham gibi şımarık bir sporcunun kendisinden daha iyi olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalmanın yanı sıra, bir kabin hayatına geri dönmeye zorlanacaktı.

Midesinin çukurunda asit çalkalandı. Alnını şaşkın bir kaş çatmayla düzeltti. "Seni takip mi ediyorum?"

Arkasındaki duvarda asılı çerçeveli Chicago Stars formasının karşısında siluet halinde duruyordu. Mavi, düğmeli gömleği zaten heybetli olan omuzlarını daha da geniş gösteriyordu ve kıvrılmış kolları alt kollarındaki yağsız kasları ortaya çıkarıyordu. Koyu renk kot pantolonunun ustaca oturuşu

Ne çok sıkı ne de çok gevşekti; Tanrı tarafından sağlam, güçlü ve hızlı olması için tasarlanmış uzun, güçlü bacaklarını sergiliyordu - Chicago Bears'ın dezavantajına olacak şekilde.

Bakışları Illinois kışı kadar acımasızdı. "Seni evimin önüne park ederken, beni spor salonuma ve buraya kadar takip ederken gördüm. Ve nedenini bilmek istiyorum."

Kılık değiştirirken çok yaratıcı olduğunu düşünmüştü. Nasıl olmuştu da hepsini görebilmişti? İnkâr etmek nafîle olacaktı. Kanepeye uzandı ve düşünmeye çalıştı.

Bekledi. Kollarını kavuşturdu. Kenarda durup düşmanın hücumunun dağılmasını izledi.

"Şey ..." Yutkundu. Başını kaldırıp ona baktı. "Gerçek şu ki ..." Nefesini bir anda bıraktı. "Ben senin sapığınım."

"Stalker?"

İçine bir adrenalin hücumu yayıldı. Savaşmadan yenilmeyecekti ve koltuktan fırladı. "Tehlikeli biri değil. Tanrım, hayır. Sadece takıntılı."

"Benimle birlikte." Bir ifade, soru değil. Buraya daha önce de gelmişti.

"İnsanları takip etmek gibi bir alışkanlığım yok. Bu ... benden oldukça uzaklaştı, görüyorsunuz." Bu taktiğin onu nasıl kurtaracağını tam olarak bilmiyordu ama devam etti. "Tamamen kafayı sıyırmış değilim, anlarsınız ya. Sadece biraz aklım başımda değil."

Başını eğdi ama en azından dinliyordu. Neden dinlemesin ki? Deliler her zaman büyüleyici olmuştur.

"Sizi temin ederim, ben sadece biraz kaçığım," dedi nefes nefese.

"Kesinlikle zararsızım. Şiddet konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Sadece bir takipçim var."

"İlk olmadığını söyleyebilirim. Senin gibi bir adam . . ." Durakladı ve boğulmamaya çalıştı. "Bir tanrı."

Gözlerindeki sert bakış, pohpohlamalardan kolayca etkilenmediğini gösteriyordu. "Seni bir daha yakınımda görmek istemiyorum. Anladın mı?"

Anladı. Her şey bitmişti. *Fini*. Ama yine de vazgeçemiyordu. "Korkarım bu imkansız olacak." Durakladı. "Yeni ilacım etkisini gösterene kadar."

Çenesini dikleştirirken çenesindeki yarık derinleşti. "Yaptığınız şey yasadışı."

"Ve utanç verici. Bu durumda olmanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu hayal bile edemezsiniz. Hiçbir şey karşılıksız aşktan daha acı verici olamaz." Son iki

Sözcükler, hayranlığa yoracağını umduğu bir mırıltı olarak çıktı, çünkü onunla ilgili her şey tüylerini diken diken ediyordu. Cüssesi, yakışıklılığı, ama en çok da sırf doğuştan yetenekli olduğu için insanların bir ömür boyu onun gergin kışını öpmesinden kaynaklanan kibri.

En ufak bir sempati bile göstermedi. "Seni bir daha görürsem polisi ararım."

"Anlıyorum." İşi bitmişti. Bu başından beri beyhude bir taktikti. Tabii . . . Yapmacık bir sempatiyle ona başını salladı. "Bunun senin için ne kadar korkutucu olduğunu anlıyorum."

Kovboy çizmelerinin topukları üzerinde hafifçe geriye yaslandı. "Ben öyle demezdim."

"Saçmalık." Belki de onun erkeksi zırhındaki çatlağı bulmuştu. "Sokakta yürürken aniden karşına çıkacağımdan korkuyorsun. Siz çılgın Amerikalıların sakız gibi yanınızda taşımakta ısrar ettiği o iğrenç tabancalardan biriyle silahlanmış olacağımdan." Ve arabasının bagajındaki Glock gibi. "Bunu asla yapmam. Aman Tanrım, hayır! Ama bunu kesin olarak bilmiyorsun ve kendini nasıl savunacaksın?"

"Sanırım seninle başa çıkabilirim," dedi kuru bir sesle.

Şaşkın görünmeyi başardı. "Eğer bu doğruysa, neden benim gibi zararsız bir budalanın seni bir süreliğine takip etmesinden endişe duyuyorsun?"

Artık o kadar rahat görünmüyordu. "Çünkü bundan hoşlanmıyorum."

Hem sempatik hem de sevecen görünmeye çalıştı. "Senin için çok korkunç." "Şunu söylemeyi kes!"

"Anlıyorum. Bu korkunç bir ikilem."

Gözleri ölümcül altın kıvılcımlar saçıyordu. "Bu bir ikilem değil. Benden uzak dur."

Devam etti. "Evet, sanırım bahsettiğim gibi, o kadar kolay değil-ilaçlarım etkisini gösterene kadar değil. Doktor bana bunun çok uzun sürmeyeceğini söyledi. Ama o zamana kadar oldukça çaresizim. Belki bir uzlaşmaya varabiliriz?"

"Taviz yok."

"En fazla bir hafta. Bu süre zarfında beni fark edersen, etrafta yokmuşum gibi davranacaksın." Ellerini birbirine vurdu. "İşte oldu. Bu iş bitti."

Hiç şaşırmadım. Buna inanmıyordu. "Polisler hakkında söylediklerimde ciddiyydim."

Ellerini iki yana açarak bu hareketin hissettiği kadar teatral görünmemesini umdu. "Chicago hapishaneleri hakkında korkunç şeyler duydum ..."

"Bunu takip işine başlamadan önce düşünmeliydin."

Uykusuz geçen onca gecenin stresi ya da abur cuburlar yüzünden kan şekerinin yükselmesi bile olabilirdi. Daha büyük olasılıkla uğruna çalıştığı her şeyi kaybetme tehdidiydi. Başını eğdi, gözlüklerini çıkardı ve sanki ağlamaya başlamış gibi parmak uçlarıyla kuru yanaklarına dokundu; işler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin bin yıl boyunca asla yapmayacağı bir şeydi bu. "Hapse girmek istemiyorum," dedi burnunu çekerek. "Daha önce hiç trafik cezası bile yemedim." *Bu* bir yalandı, ama mükemmel bir sürücüydü ve şehrin otobanlarındaki hız limitleri moronca yavaştı. "Orada bana ne olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil."

Onun sözlerine rağmen, bir tereddüt sezdi ve üzerine atladı. "Evet, onları şimdi arasan iyi olur çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendime engel olamayacağımı biliyorum."

"Öyle söyleme."

Sesi en ufak bir sarsıntıya uğramış gibi mi geliyordu? Bir kez daha burnunu çekti ve işaret parmağıyla gözlerini sildi. "Bu tür bir aşkın acısını kimsenin çekmesini istemem."

"Bu aşk değil," dedi tiksintiyle. "Bu delilik."

"Biliyorum. Bu çok saçma." Elinin tersiyle kupkuru burun deliklerini temizledi. "Daha bugün tanıştığın birini nasıl sevebilirsin ki?"

"Yapamazsın."

Onu dışarı atana kadar pes etmeyecekti. "Tekrar düşünemez misin? Yeni haplar akıl sağlığımı yerine getirene kadar sadece bir hafta mı?" "Hayır."

"Tabii ki yapamazsın. Ve senin için en iyisini istiyorum. Korku içinde sinmen, beni göreceğinden korktuğun için dairenden çıkmaya korkman fikrine tahammül edemem."

"Dehşete kapılmayacağım-"

"Hapisten sağ çıkabileceğime eminim. Beni ne kadar tutacaklarını düşünüyorsun? En ufak bir şansın var mı- Boş ver. Ben parmaklıklar arkasındayken beni ziyaret etmeni istemek çok fazla."

"Sen tamamen delisin."

"Oh, evet. Ama zararsız. Ve unutmayın, bu sadece geçici." Buraya kadar gelmişti. Daha da ileri gidebilirdi. "Eğer benden fiziksel olarak etkilendiysen... Etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır!"

Öfkesi güven vericiydi. "O zaman seni cinsel olarak tatmin etmeyi teklif etmeyeceğim." *Gleckkk!* Bu iş bittiğinde ağzını sabunla yıkayacaktı.

"Yardım çağırın," diye hırladı.

Kapıya gitti ve adamını çağırdı. Birkaç dakika sonra kadın sokaktaydı.

Şimdi ne olacak?

Cooper kariyeri boyunca pek çok kaçıkla tanışmıştı ama bu kadın, karartılmış pencereleri ve çatısında kocaman bir deliği olan, tamamen kendine ait bir yarasa evinde yaşıyordu. Yine de onun için söyleyebileceği bir şey vardı. Kadın açık sözlüydü. Deliliğini tüm dünyanın görmesi için ön bahçeye sermişti.

Kulüp katına geri dönmesi gerekiyordu ama masasından kalkmadı. Bu işte iki ay geçirdikten sonra ofisi hâlâ tuhaf kokuyordu - kauçuk ve ter kokmuyordu - özel olarak formüle edilmiş ağrı kesiciler ve klorlu jakuziler kokmuyordu. Bunun yerine, kâğıt ve boya, yeni döşeme ve bilgisayar yazıcısı kartuşu kokusu taşıyordu. Ama bu tanıdık kokuları ne kadar özlese de, geçmişe tutunmasına izin vermiyordu.

Spiral'i açması, kendini bir spiker kabinine kapatıp artık kendi başına yapamayacağı oyunlar hakkında saçma sapan yayınlar yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bitkin bir sporcu olmayacağını dünyaya duyurmasıydı. Gece kulübü işi onun yeni sahasıydı ve Spiral sadece bir başlangıçtı. Kendine bir imparatorluk kurmaya niyetliydi ve tıpkı futbolda olduğu gibi başarısızlık bir seçenek değildi.

Bilgisayarına döndü ve Google'da "Esmerelda Crocker" diye arattı. Yeşil kartında yaşı otuz üç olarak gösterilmişti ama çok daha genç görünüyordu. Bir ekrandan diğerine geçti ve sonunda adını Londra'daki Middlesex Üniversitesi'nin mezunlar listesinde buldu. Başka bilgi yoktu. Çılgınca geniş ağzını, sıkı çenesini ya da neredeyse yaban mersinli Pop-Tart rengindeki kurnaz gözlerini gösteren bir fotoğrafı da yoktu; gözleri onunla birlikte onun çatlak dünyasına girmesini talep ediyordu.

Eğer bu kadar sinirli olmasaydı, kadının kendisini "cinsel olarak tatmin etme" teklifine güler geçerdi. Hayatında daha fazla deliliğe ihtiyacı yoktu. Ayrıca, sekiz yıl boyunca adının magazin basınının her yerine yazıldığını gördükten sonra, kadınlara geçici bir ara vermişti.

Bir klişeye, yatağında güzel bir Hollywood aktrisi olan bir NFL oyun kurucusuna dönüşmeye hiç niyeti yoktu. Eğer tek bir aktrisle takılsaydı o da takılmazdı. Ama o ilk ilişki

çakışan programlar, çok fazla tanıtım ve sadakatsizlik -onun değil, onun-başka bir güzel A-lister ile tanışmıştı. Ve sonra bir başkasıyla. Ve ondan sonra bir tane daha.

Kendini savunmak gerekirse, bu ilişkilerin dördü de güzel olduğu kadar zeki yıldızlarla olmuştu. Çok zeki, başarılı ve aynı zamanda kalpleri durduracak kadar güzel kadınlardan hoşlanıyordu. Hangi erkek sevmezdi ki? Ve NFL oyun kurucusu olmak ona bu kadınların en iyilerine ulaşma imkânı veriyordu. Ancak şimdi, tüm lazer keskinliğindeki dikkati bir gece kulübü imparatorluğunu büyütmeye odaklanmıştı. Kadınlar çok fazla drama, çok fazla basın ve çok fazla parfüm getiriyordu. Eğer dünyanın oyun kurucusu olsaydı, bu şeyleri yasaklardı.

Kadınlar kadın gibi kokmalı.

Esmerelda parfüm sürmemişti ve onca kılık değiştirmişken saçının neye benzediğini kim bilebilirdi? Ama ilginç bir yüzü ve düzgün bacakları vardı. Yine de tüm bu olanlar, gafil avlanmadan hemen önce olduğu gibi ensesinin kaşınmasına neden oluyordu.

Piper peruğunu çıkardı ve Spiral'den eve dönerken kafasında birbiri ardına umutsuz planlar dönüyordu. Farklı bir yaklaşım. Daha iyi bir kılık değiştirme. Ama her ikisini de anlaması uzun sürmeyecekti. Eğer çabucak bir şeyler bulamazsa, tek yönlü bir yolda, düşünmeye bile tahammül edemediği bir bilgisayar kabinindeki işine geri dönecekti. Yerel bir oto yedek parça mağazası zincirinde dijital stratejist olarak çalıştığı son işi başlarda ilginç gelmişti ama ikinci yıldan sonra sıkılmaya başlamış ve beşinci yılda kendini bir zombi kıyametinin hayalini kurarken bulmuştu.

Babası onun doğuştan sahip olduğu kariyeri, Dove Investigations'da kendisiyle çalışmasını, hatta rakiplerinden biriyle çalışmasını bile engellemişti. Ülkedeki herkes onu tanıyordu ve Duke Dove bunu herkese duyurmuştu. *"Küçük kızımı, bilgisayar başında kalmasını gerektirmeyen herhangi bir araştırma yapması için işe alan herkes benimle uğraşmak zorunda kalacak."*

Ama Duke ölmüştü ve Duke'ün sahip olmasını istemediği işin sahibiydi -üvey annesinden satın almak için çok fazla para ödediği, ancak Duke'ün müşteri listesinin ne yazık ki güncel olmadığını ve üvey annesinin muhasebe uygulamalarının düpedüz hileli olmadığını çok geç fark ettiği iş,

bir sonraki en yakın şey. Piper bir isimden fazlasını satın almamıştı ama bu isim onun için çok değerliydi ve hayatının mücadelesini vermeden pes etmeyecekti.

Uykuya daldığında kararını vermişti. Barmen Esmerelda Crocker'la devam edecek ve en iyisini umacaktı.

Ertesi sabah duş aldı, kot pantolonunu ve tişörtünü giydi ve parmaklarını ıslak saçlarında gezdirdi - peruğa gerek yoktu. Kahvesini ve bir dilim üç günlük pizzasını aldıktan sonra yola koyuldu.

Daha fazla tutamayacağı ikinci kattaki daire, şehrin Andersonville mahallesindeki beş daireli bir apartman dairesinin parçasıydı ve kendine ait özel bir park yeri vardı. Çantasını, seyahat kupası ve soğuk pizza dilimi ile birlikte arabasına atarken, günün sonunda hapse girip girmeyeceğini merak etti. Alması gereken bir riskti bu.

Graham, Lakeview'de ağaçlarla çevrili bir sokakta, dört katlı eski bir papaz okulunun en üst iki katını işgal ediyordu. Lakeview Chicago'nun en pahalı mahallesi değildi ama harika mağazaları, şık restoranları, sahil şeridi ve Wrigley Field ile en iyilerinden biriydi. Sonata'sını bir posta pulu parkının karşısındaki yarı park yerine sıkıştırdı ve pizzadan birkaç ısırık alıp bir yudum kahve içti. Sabahları Starbucks'a gittiği günler geride kalmıştı.

Gerçek saçlarından bir tutamı çekiştirdi; kısa, dalgalı, Duke'un söylediğine göre annesinin bir kaldırım soygununda öldürülmeden önceki kestane kahverengisiydi. Piper o sırada dört yaşındaydı ve onu zar zor hatırlıyordu ama annesinin vahşi ölümünün etkisi Piper'ın yetiştirilme tarzını belirlemişti.

Duke, Piper'ı sert biri olarak yetiştirmişti. Onu birbiri ardına kendini savunma derslerine kaydettirmiş ve yıllar içinde öğrendiği her numarayı öğretmişti. Ona güçlü olmayı öğretmişti ve daha çok küçükken bile ağlarsa onu dondururdu. Ona atış yapmayı öğreterek ve onu top oyunlarına götürerek, köşedeki bara gitmesine izin vererek ve küfrettiğinde gülerek onun sertliğini ödüllendirdi. Ama gözyaşı yok. Mızızlanmak yok. Ve geçmişini kontrol edene kadar bir arkadaşının evinde oynamak için ziyaret yok.

Yetiştirilme tarzının şaşırtıcı ve çelişkili yanı buydu. Ondan güç isterken, aynı zamanda çıldırtıcı derecede aşırı korumacıydı - kız büyüdükçe aralarında sürekli bir çatışma kaynağı olmuştu

Daha yaşlıydı ve kendini onunla hırsları arasına sıkıca yerleştirmişti. Onu da kendisi gibi sert biri olarak yetiştirmiş ve sonra da pamuklara sarmaya çalışmıştı.

Pizzasının geri kalanını paketledi ve ön panelinde asılı duran aşırı doldurulmuş çöp torbasına attı. Duke'e ona katılmasına izin vermesi için yalvarmıştı ama Duke reddetmişti.

"Bu iş bir kadın için fazla kirli. Seni bir arabanın içinde karısını aldatan bir pisliğin fotoğrafını çekerken görmek için eğitime bir servet harcamadım."

Boğazı düğümlendi. Onu özlemişti. Onun sertliği ve aşırı korumacılığının rahatsız edici birleşimi, aralarında yıllarca süren şiddetli tartışmalara neden olmuş ve sanki hiçbir zaman yeterli değilmiş gibi hissetmesine yol açmıştı. Yine de onun sevgisinden asla şüphe etmemişti ve telefonda onun sesini duymayı bekleyip duruyordu, geceleri lanet olası şehirde dolaşmaması ya da sürücünün yasal bir ehliyeti olduğundan emin olmadan lanet olası bir taksiye binmemesi konusunda onu uyarıyordu.

Beni delirttin baba. Ama ben seni sevdim.

Kahvesinden zorla bir yudum aldı ve şu anda Bonita Springs'te Piper'ın parasıyla aldığı evin keyfini çıkaran paragöz üvey annesini düşünmek yerine dün el yazısıyla yazdığı son notları dizüstü bilgisayarına aktarmaya konsantre olmaya çalıştı. Bir saat geçti. Biraz daha kahve istedi ama bu Tinkle Belle'i çıkarması anlamına geliyordu.

Tam Graham'ın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başlamıştı ki, yüz bin dolarlık metalik mavi Tesla'sı binanın garajlarına açılan ara sokaktan çıktı. Ama sokağa girmek yerine durdu. Ön camdan yansıyan güneş ışığı pek bir şey görmesini engellemişti ama arabayı göz önünde park etmişti ve Graham onu fark etmiş olmalıydı.

Karar anı. Polisi arayacak mıydı, aramayacak mıydı?

Kendini camı indirmeye ve Esmerelda'nın kaçık olduğunu ama tehlikeli olmadığını ve onu görmezden gelip işine devam etmesi gerektiğini umduğu başparmağıyla birlikte neşeli bir el sallamaya zorladı.

Hâlâ arabadan inmemişti ve cep telefonuyla konuşup konuşmadığını anlayamıyordu. Eğer şimdi arabayı sürüp giderse, onu tutuklatmayacaktı ama aynı zamanda teslim olmuş olacaktı ve o böyle yaratılmamıştı.

Arabası hareket etmeye başladı. Sonata'sını çalıştırdı ve onu Uptown'a doğru takip etti, siren sesini duymak için sürekli zorladı. Aralarında üç araba vardı.

varlığını gizlemeye çalışmıyor, ama aynı zamanda onu sıkıştırmıyordu. Tesla aniden sağ şeride geçti ve dar bir köşeyi dönerek dar bir yerleşim sokağına girdi. O da sağ şeride geçti ve aynı dönüşü yaptı.

Sokağın her iki tarafına da arabalar park edilmişti ve turuncu tişörtlü bir adam ön bahçesini oluşturan çimlerin üzerinde bir el biçme makinesini itiyordu. Birkaç blok daha sürdü ve Tesla'yı sağındaki çapraz sokakta gördü. Hızlı bir dönüş daha yaptı ve araba gözden kayboldu. Graham, istediği zaman ondan kaçabileceğine inanmasını istiyordu. Piper'ın saldırgan, savunmacı ve yüksek hızda sürüş konusunda sıkı kurslar aldığını bilmemesi de iyi olmuştu - bütçesini zorlayan başka bir şeydi ama ihtiyaç duyacağını umduğu becerilerdi bunlar. Esmerelda'nın çok fazla saldırganlık göstermesi yanlış bir mesaj verirdi ve geri çekildi. Ayrıca, onun nereye varacağından oldukça emindi.

Çok geçmeden spor salonuna vardı. Caddenin karşısındaki tüneğinden ona el salladı. Adam ona bir bakış fırlattı, o da barış işaretiyle karşılık verdi. *Barmy, tehlikeli değil.* Binaya girdi.

Öğleden sonrasının geri kalanında onu takip etti. Çok sinirlenmesin diye ona geniş bir alan bıraktı. Onu iki kez sokak köşelerindeki uyuşturucu satıcılarıyla samimi sohbetler yaparken gördüğü şehrin kaba bölgelerinden uzak durdu. Uyuşturucuyu sokaktan almak zorunda olduğuna inanmak zordu ama her karşılaşmayı müşterisinin görmesi için günlüğüne not etmişti.

Öğleden sonra geç saatlerde, Kuzey Wacker'da büyük bir yatırım grubuna ev sahipliği yapan aynalı camlı bir binaya girerek gözden kayboldu. Graham'ın, dümeninde başka ünlü sporcuların da yer alacağı üst düzey gece kulüplerinden oluşan ulusal bir franchise başlatmak için finansman aradığını biliyordu. Illinois hazinesinden daha fazla parası olduğu için muhtemelen büyük bir kısmını kendisi finanse edebilirdi ama Graham iş dünyasından destek istiyordu. Onu neyin harekete geçirdiği hakkında daha fazla şey bilmek isterdi. Neden bir adaya yerleşip hayatının geri kalanını kumsalda esrar içerek geçirmiyordu?

Sonunda dışarı çıktı. Otoparka doğru yürürken güneş ışığı saçlarında oynuyor, binanın aynalı yüzeyi uzun ve emin adımlarını yansıtıyordu. Bu kadar çok sakıncalı özelliği olan bir adamda bunları fark etmekten hoşlanmıyordu: kendini beğenmiş özgüveni, hak sahibi olduğu havası . . . onun aşırı net serveti.

Öğleden sonra iş çıkış saati başlamıştı. Chicago'nun kestirme yollarını en az onun kadar iyi biliyordu ve Lakeview'e dönerken ara sokakları kullandı. Görünürde hiçbir neden yokken Tesla'sı Ashland'a birkaç blok kala tek yönlü bir caddede yavaşladı. Kolu sürücü tarafındaki camdan dışarı fırladı ve arabanın tavanına küçük bir el bombasına benzeyen bir şey bağladı. Bir manikür salonu ile kefalet bürosu arasındaki çorak bir araziye düştü. Bunu üç füze daha izledi ve Tesla yoluna devam etti.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, eğer bu bir tekrar olmasaydı hayal bile edebilirdi. İki gün önce Roscoe Köyü'nde de aynı şeyi yaptığını görmüştü. Olayı günlüğüne not etmişti ama ne diyeceğini bilememişti. Birisi aktif olarak onları aramadıkça bu sahte bombalar fark edilmeyecekti. O ne yapıyordu?

Tam araştırmak için geri dönmeye karar verdiğinde, arkasında bir siren sesi duydu. Dikiz aynasından baktı ve bir ekip arabasının yaklaştığını gördü. Geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Onun yerine, ışıkları yanıp sönerken arkasına yerleşti. Polis *onun* peşindeydi.

Nefesinin altında küfrederek bir alışveriş merkezine girdi. *Piç kurusu!* Onunla kedi fare oyunu oynuyordu. Başından beri polisi aramaya niyetliydi.

Ekip arabası onu otoparka kadar takip etti, yanıp sönen kırmızı ışıkları bir Subway'in ve bir dişçi muayenehanesinin ön camları boyunca bir yol çizdi. Durumun gerçekliği eve çarptı. Her şey bitmişti. Graham ona karşı suç duyurusunda bulunacaktı. Birikimlerinin her kuruşu gitmişti ve ne bir güvenlik ağı ne de kaybetmek üzere olduğu müşterisinin yerini alacak başka bir zengin müşterisi vardı.

Babasının dizinin dibinde öğrendiği tüm küfürleri kullanarak ehliyetini - gerçek olanını- cüzdanından çıkardı. Sahte kimlikleri iç çamaşırı çekmecesinde güvenle saklanıyordu. Ama Glock'unu değil. Illinois'de gizli taşıma yasaldı ama yine de bir mucize olması için dua ederek onu sürücü koltuğunun altına kadar itti.

Polis plakasını kontrol ederken o da torpido gözünden ruhsatını ve sigorta kartını çıkardı. Sonunda yaklaştığında, adamın kendi yaşlarında, otuzlu yaşlarının başında olduğunu gördü, Chicago'nun Çıplak Polisleri takviminde Bay Ocak olması gereken o süper kaslı adamlardan biriydi. Elindekini yere bıraktı.

ve en dost canlısı, en masum gülümsemesini takındı. "Bir sorun mu var memur bey?"

"Ehliyetinizi, ruhsatınızı ve sigorta belgenizi görebilir miyim hanımefendi?"

Evrakları uzattı. Adam ehliyetini incelerken, kolonyasının kokusu açık pencereden içeri süzüldü. "It's Raining Men" şarkısı kafasının içinde uğuldadığı için açıkça aklını kaçıırıyordu. Üniformasının cırt cırtlı şeritlerle bir arada tutulup tutulmadığını merak etti.

"Kırık bir stop lambasını bantlamanın yasadışı olduğunu biliyor musunuz?"

Bu onun *arka lambasıyla* mı ilgiliydi? Graham onu ihbar etmemiş miydi? Rahatlamaktan güçsüz düştü.

"Ağustos ayında kusurlu ekipman ihlali nedeniyle ceza aldığınızı gördüm," dedi, "ama düzgün bir şekilde tamir ettirmemişsiniz."

Spiral'deki gösterişli saçlı gece kulübü sarışınları muhtemelen bu durumdan kurtulmak için konuşabilirlerdi ama Piper erteleme için o kadar minnettardı ki bunu denemedi bile. "Param yetmedi ama bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Trafik güvenliğini göz ardı etmek benim alışkanlığım değil." Konu hız sınırlarına geldiğinde hariç, ama plakasını kontrol ettiğinden beri, Gizli Tabanca Ruhsatı olduğu gerçeğiyle birlikte eski ihlallerini çoktan keşfetmişti.

"Güvenli olmayan bir araç kullanmak tehlikelidir," dedi, "sadece sizin için değil, ... için de."

Konuşmasının geri kalanını duymamıştı çünkü yüz bin dolarlık metalik mavi bir Tesla hızla alışveriş merkezine girmişti. Araba dışçının muayenehanesinin önüne park ettiğinde içini yeni bir korku kapladı. Polis memuru onun gerçek adını biliyordu ve basit bir trafik çevirmesi olan olay büyük bir felakete dönüşmüştü.

Eski oyun kurucunun sürücü koltuğundan bir tür şehir panteri gibi açıldığını fark eden tek kişi o değildi. Memur konuşmayı bıraktı. Cooper yaklaşıp kolunu uzatırken ve sanki böyle bir şey gerekliymiş gibi kendini tanıtırken göğsü genişledi ve polis soğukkanlılığı buharlaştı. "Cooper Graham."

"Elbette! En büyük hayranlarınızdan biriyim." Yakışıklı polis Graham'ın elini sanki arka bahçedeki bir petrol platformuymuş gibi sıktı. "Bu yıl Stars'ta oynamayacağına inanamıyorum."

"Her güzel şeyin bir sonu vardır." Cooper'ın ses tonu Oklahoma çayırlarından fırlamış gibiydi. Onun zararsız olduğu yanılsamasını sürdürmek için ağzının köşesine bir sustalı ot soktuğunu görmeyi

bekliyordu.

"Geçen sene Patriots'a karşı oynadığınız maç." "Teşekkürler. Güzel bir gündü."

İkisi sanki o orada değilmiş gibi hücumlardan ve pas hücumlarından bahsediyordu. Yol kuralları konusunda bu kadar titiz olan biri için, Memur Ateşli, trafik durdurma için uygun polis prosedürünü takip etme konusunda neredeyse o kadar titiz değildi.

Graham'ın kendi gündemi vardı. Dün geceki perukla gizlenmiş olan kısa saçlarına baktı. "Ne yaptı?"

"Kırık bir stop lambasını tamir ettirmedim. Bu bayanı tanıyor musun?" Graham başını salladı. "Elbette tanıyorum. O benim sapığım."

Polis dikkat kesildi. "Sapığın mı?"

Graham ona delici bir bakış attı. "Can sıkıcı ama zararsız."

Birdenbire, Memur Ateşli'nin işi başından aşkın oldu. "Arabadan inin hanımefendi." Bir dizi küfür ön dişlerinin arkasına yapıştı. Memur Hottie onun konuşmasını duymuştu. İngiliz aksanı olmadığını biliyordu ama Graham onun sade orta batı konuşmasını duyarsa, bu işin sonunu getirmek için sahip olduğu küçük şans da mahvolurdu.

"Kollarınızı kaldırın lütfen."

Söyleyemediği tüm kelimelerin ağzından dökülmesini engellemek için çenesini kapattı. Hottie, Graham'a geri adım atmasını emretmedi. Ünlü futbolcular ne isterlerse yapabilirlerdi.

Neyse ki polis sadece gözle üst araması yapmış. Ta ki kot pantolonunun cebinde şüpheli bir şişkinlik fark edene kadar. "Hanımefendi, üzerinizi aramak zorundayım."

Kendini savunmak için tek kelime edemiyordu, Graham orada durmuş sadist bir tatminle her şeyi izlerken. Hottie onu okşarken dişlerini sıktı.

Profesyoneldi. Sadece ellerinin tersini kullandı. Ama yine de aşağılayıcıydı. Burada, biri kendisine dokunan, diğeri ise ne kadar yakından izlediğini düşünürsek dokunmuş da olabilecek iki erkeğin merhametine kalmıştı.

Polis cebinden fıstık paketini çıkardı, inceledi ve sonra ona geri verdi.

"Siz memurların bizi güvende tutmak için yaptığınız harika işi takdir ediyoruz." Graham'ın mısırozü samimiyeti kadının kusma isteği uyandırdı.

"Ne zamandır seni takip ediyor?" Hottie sordu.

"Söylemesi zor. Birkaç gün öncesine kadar fark etmemiştim. Stop lambası onu ele verdi." O kendi aptallığına dişlerini gıcırdatırken, Graham onun etrafındaki mengeneyi sıkıyordu. "Dün gece onunla yüzleştiğimde çok konuşkan biriydi ama şu anda söyleyecek pek bir şeyi yok gibi görünüyor."

Memur Hottie dikkatini tekrar ona çevirdi. "Arabanıza bakmamın bir sakıncası var mı?"

Yasaları biliyordu. Geçerli bir sebep olmadan arabasını arayamazdı ama Graham'ın suçlaması ona bu imkânı vermişti. Peki Cooper Glock'unu öğrenirse onun zararsız olduğuna inanmaya devam eder miydi? Memur aramaya başlamadan önce nerede olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Öksürmeye başladı, yumruğuyla göğsüne vuruyor ve İngiliz aksanının eksikliğinin fark edilmemesi için sözlerini boğmak için elinden geleni yapıyordu. "Önce onu uzaklaştır." Biraz daha öksürdü. "Sonra bakabilirsin."

Sahte öksürük onu gerçekten boğdu ve polis onun sözlerini arama izni olarak algıladı ama Graham'a geri çekilmesini söyleyemeyecek kadar şehrin en ünlü sporcularından biriyle omuzlarını ovuşturmaktan zevk alıyordu.

Bunun yerine, Hottie ona ekip arabasının arkasına binmesini emretti.

Lekeli camdan, Hottie'nin Graham'ın gözetiminde yolcu kapısını açmasını artan bir korkuyla izledi. Polisin Glock'u bulması on saniyeden az sürdü. Graham ekip arabasına doğru döndü ve pencereden bile onun öfkesini görebiliyordu.

Ateşli kadın bagajını açtı ve kılık değiştirmelerle dolu çantasını ortaya çıkardı.

Şaşkın bir ifadeyle Tinkle Belle'i eline aldı. İki adam arasında uzun bir konuşma geçti. Sonunda Graham polisle tokalaştı ve ona bir kez daha bakmadan Tesla'sına doğru yol aldı.

Adının Memur Eric Vargas olduğu ortaya çıkan Hottie, sonunda Piper'ın işe alındığını doğruladı ve karakolda üç saat geçirdikten ve stop lambasını tamir etmediği için ikinci bir ceza yedikten sonra nihayet ayrılmakta özgürdü. Normalde, yüksek tavanlı, eğimli pencereli ve parke zeminli küçük dairesinin ev konforunu severdi ama bugün konforun ötesindeydi. Buzdolabından soğuk bir Goose Island çıkarırken kapının çalındığını duydu. "Piper! Piper, orada mısın tatlım?"

Piper alt kat komşusu seksen yaşındaki "Berni" Berkovitz'i çok severdi ama son birkaç hafta içinde Berni bunama belirtileri göstermeye başlamıştı ve Piper şu anda ona ihtiyacı olan ilgiyi gösteremeyecek kadar yenilmiş hissediyordu. Gerçi başka seçeneği de yoktu. Berni yalnızdı, gözleri hâlâ keskin bakıyordu ve Piper'ın içeride olduğunu biliyordu.

Piper kapıyı açmak için yürüdü. "Hey, Berni."

Berni davet edilmeyi beklemedi ve hemen içeri girdi. Komşusunun kısa, gün ışığı turuncusu saçları alışılmadık bir şekilde gri köklerini gösteriyordu ve alametifarikası olan kıpkırmızı ruju kaybolmuştu. Kocasının ölümünden önce Berni egzotik kıyafetler giyerdi ama şimdi harem pantolonu, gondolcu gömleği ya da kaniş etek yerine Howard'ın eski hırkasıyla bir eşofman altı giymişti.

Piper birasını kaldırdı. "Bir tane ister misin?"

"İşçi Bayramı'ndan sonra olmaz. Ama buzlu bir votkaya hayır demezdim."

Piper'ın elinde zengin günlerinden kalma bir şişe Stoli Elit kalıntısı vardı, ve onu almaya gitti. "Sizin kuşak nasıl içileceğini iyi biliyor." "Bir gurur kaynağı."

Piper gülümsemeye zorladı. Bazı açılardan Berni, Howard'ın İtalya açıklarında ölümcül bir kalp krizi geçirdiği son gemi seyahatinden önceki kişiliğiyle aynıydı. Piper, Berni için her şeyin eskisi gibi olmasını diledi, ama o zaman da sahip olamayacağı pek çok şeyi diledi.

Berni, "Son zamanlarda o kadar çok gittin ki, seni neredeyse hiç görmedim," diye yakındı.

"Beni daha çok göreceksin." Piper votka bardağına biraz buz attı ve bunu yüksek sesle söylemeye zorladı kendini. "Büyük işimi yüzüme gözüme bulaştırdım." Berni davanın ayrıntılarını bilmeseydi de Piper'ın önemli bir müşterisi olduğunu biliyordu.

"Oh, tatlım, üzgünüm. Ama sen akıllısın. Bir yolunu bulacaksın."

Piper buna inanmak istiyordu ama gerçek şuydu ki yarın müşterisine Graham'ın kendisini teşhis ettiğini söylemesi gerekiyordu ve o tatsız toplantı bittiğinde kovulmuş olacaktı.

Kapısı bir kez daha çalındı, tamamen törensel bir çalmaydı çünkü komşusu Jen davet beklemeden içeri girmişti.

İş için hala kolsuz, zümrüt yeşili bir kılıf giymişti.

İnce vücudu mükemmeldi. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve sabah erkenden yaptığı makyajı hiç bozulmamıştı.

"Yarın sağanak yağmur var," dedi asık suratla. "Yağmura ihtiyacımız var, yani bu iyi bir şey ama yakup otu sayısı çok kötü olacak." Sanki zaten acı çekiyormuş gibi burnunu çekti. Jennifer MacLeish on dokuz yıl önce Chicago'nun yeni gözde meteoroloji uzmanıydı ama şimdi kırk iki yaşındaydı, artık taze yüzlü bir kız değildi ve yeni atanan kanal müdürünün onu daha genç bir modelle değiştirmek üzere olduğuna inanıyordu.

Berni, "Howard'ın yakup otuyla başı çok dertteydi," dedi. "Acaba hala öyle mi?"

Jen, Piper'la bakıştıktan sonra kanepeye doğru ilerledi, çıplak renkli topuklu ayakkabıları parke zeminde tıkırdıyordu. "Tatlım, Howard gitti. Onu ne kadar özlediğini anlıyoruz, ama-"

Berni onu başından savdı. "İkinizin de onun öldüğünü düşündüğünüzü biliyorum ama ölmedi. Size söyledim. Onu geçen hafta Lincoln Meydanı'nın tam ortasında gördüm. Şu köpük peynir kafalardan takıyordu. Ama Howard Green Bay'den nefret ederdi ve neden peynir kafası taksın ki?"

Jen yardım için Piper'a baktı. Peynir kafa hikâyesini birkaç kez duymuşlardı ama ikisi de Howard Berkovitz'in cenazesine katıldıkları için onun dirildiğine inanmak istemiyorlardı, hele bir Green Bay Packers taraftarı olarak.

Piper son Stoli'yi Jen için doldururken, kapıya bir kez daha vuruldu, bu seferki belirsizdi. Berni iç çekti. "Bu o."

"İçeri gel Amber," diye seslendi Piper. Neden olmasındı ki? Arkadaşları burada olmasaydı, yapacağı tek şey kara kara düşünmek olurdu.

Alt kat komşusu Amber Kwan temkinli bir şekilde daireye girdi. "Sorun olur mu? Davet edilmedim ama ..."

"Onlar da değildi," diye belirtti Piper. Amber yirmi yedi yaşında, hafif kilolu, porselen tenli, parlak siyah saçlı ve ancak Chicago'nun Lyric Opera korosunun daimi üyesi olarak sahneye çıktığında kaybolan bir güvensizliğe sahipti. Piper'ın çocukluk arkadaşlarının çoğu şehir dışına taşınmıştı ve hayatında bu üç kişi olduğu için minnettardı.

"Merhaba, Bayan Berkovitz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Berni ona başıyla onay verdi. Berni, Amber'ı Koreli olduğu için sevmiyordu ama Amber, Berni'nin yaşının ona ırkçılık konusunda bir geçiş hakkı verdiğine inandığı için

Piper ya da Jen'in bu konuda Berni'yle yüzleşmesine izin vermedi.

"Votkam bitmiş," dedi Piper. "Bira mı?"

Amber sedirin kenarına yerleşti. "Bir şey değil, teşekkürler. Sadece bir dakika kalacağım." Amber binaya taşınalı bir yıldan fazla olmuştu, ama Piper ve Jen onu hoş karşılamış olsalar da, sanki gruplarına zorla girmiş gibi davranmaya devam ediyordu. Özür dileyerek, "Hâlâ kiraya vermeyi düşünüyor musun diye sormak için uğradım," dedi.

"Hayır!" Berni açıkladı. "Piper, hiçbir yere gitmiyorsun ve Amber, bu konuyu açmamalıydın."

Amber aceleyle, "Kiraya vermeni istemiyorum," dedi. "Ama mecbur kalacağımı söyledin ve DePaul'da misafir profesör olan bir arkadaşım var. Kiralık bir ev arıyor."

Rahat dairesini terk etmek, kendini kalbinden bıçaklamak gibi olacaktı. Ama ölmüş kocasını hayata döndürmek isteyen Berni'nin aksine, Piper gerçekçiydi. "Bırak da biraz uyuyayım. Yarın sana bir cevap veririm."

Uyuyacak fazla bir şey yoktu. Satın almak için yıllarca uğraştığı dairenin ipoteğini artık ödeyemiyordu ve arkadaşlarının kendileriyle kalmasına izin verme tekliflerine rağmen onları zorlayamazdı. Dairesini kiraya verip berbat kuzeni Diane'in Skokie'deki iki daireli evinin bodrum katına taşınarak hem burayı bir süreliğine satmaktan kurtulacak hem de dostluklarını koruyacaktı.

"İhtiyacımız olan son şey burada yaşayan yabancı bir adam," dedi Berni. "Buna izin vermeyeceğim."

Jen itiraz etmedi. Bunun Piper için son çare olduğunu anlamıştı. "Amber'ın bir arkadaşı," dedi, "yani yabancı olmayacak."

"Eastman'daki profesörlerimden biriydi," dedi Amber. "Çok iyi bir adamdı."

"Umurumda değil," dedi Berni. "Burada bir erkeğe ihtiyacımız yok." Görünüşe göre, alt kattaki dairede yaşayan yeni evli eşcinseller sayılmıyordu.

Jen, "Piper'ın kiracı olarak kalması onu satmaya zorlamaktan iyidir," dedi. "Ve biliyorsun ki hiçbirimizin yanına taşınmayacak. Sadece işini yoluna koyana kadar kalacak." Uzun bacaklarını açtı. "Ne yazık ki o zamana kadar işsiz kalacağım. Hepimiz benim için endişelenmeliyiz, Piper için değil. O benden daha sert. Ve daha genç."

Bu açıklama görüldüğü kadar benmerkezci değildi. Jen, Piper'ın üzerindeki baskıyı azaltıyordu. "Yayıncılığı çok iyi bilirim," dedi Jen. "Daha genç

ve ne kadar sarışın olurlarsa, güç sahipleri onları o kadar çok işe almak ister. Ve Dumb Ass yirmi bir yaşındakilere bayılır." Jen yeni istasyon müdüründen o kadar uzun süre Aptal Kıç diye söz etmişti ki Piper onun gerçek adını unutmuştu.

Jen votkadan bir yudum aldı. "Meteoroloji okumak, bilime az da olsa ilgi duyan her güzel kızın yeni gözdesi. Üniversiteler onları makroburst olarak dışarı atıyor."

Amber sadakatle, "Yetenek görünüşten daha önemlidir," dedi ve hemen ardından ekledi, "yine de güzel olmadığından değil."

Amber sadece çevik koloratür-soprano sesiyle değerlendirilmeye alışkındı ve bu onu televizyon endüstrisi konusunda naif yapıyordu. Piper Jen'i cesaretlendirmeye çalıştı ama Duke Dove'un kızı olarak büyümek ona erkek cinsiyetçiliğinin her yönünü görmesini sağlamıştı. Jen, istasyondaki erkeklerden farklı bir standarda tabi tutuluyordu ve endişelenmesi için bir nedeni vardı.

Berni koltuktan fırladı. "Ne yapacağımı biliyorum!" "Benim için Dumb Ass ile bir sözleşme mi yapacaksın?" Jen asık suratla söyledi. "Howard'ı bulması için Piper'ı tutacağım!" Piper ona dehşetle baktı. "Berni, bu-"

"Sana ödeyeceğim. Gelir vergisi iademi harcamak için özel bir şey arıyordum. Hiçbir şey bundan daha özel olamaz."

"Berni, paranı alamazdım. Howard'ın bir-"

Kapı bir kez daha çalındı, bu seferki diğerlerinden daha kuvvetliydi. Kimse dairesinin zilini çalmamıştı ve her zamanki ziyaretçileri çoktan gelmişti. Birasını bıraktı, halının üzerinde ilerledi ve kapının tokmağını çevirdi.

Uzun kasları, büyük omuzları ve güçlü göğsüyle kapı aralığını dolduruyordu.

"Merhaba, Esmerelda."

Barbar onun kapısındaaydı. Piper'ın midesi bulandı. "Binaya nasıl girdin?"

Avını yemeye hazır bir kurdun altın sarısı gözleriyle baktı ona, kurt aç olduğu için değıl, sırf zevk için. "Alt kattaki komşularınız Stars hayranı."

Sadece onlar değıldi. Berni sanki yumurtlamış gibi ciyakladı. "Cooper Graham!" Bir genç kız kadar çevik bir şekilde koltuktan fırladı. "Keşke Howard burada olsaydı! Aman Tanrım."

Cooper başını ona doğru eğdi. "Hanımefendi."

"Howard da Piper gibi bir Bears taraftarıydı," dedi Berni ona, "ama ben batı banliyölerinde, orada neredeyse hiç kimsenin yaşamadığı günlerde doğdum. Ben Berni Berkovitz. Bernadette, aslında. Başından beri Stars taraftarıyım. Howard da hep Stars'ı tutardı. Bears'la oynamadıkları sürece," diye düzeltti.

"Anlaşılabilir." Adam ünlülerin nezaketini takınmış, Jen konuşurken sabırla bekliyordu. Bu arada Jen, son derece düzgün bacak bacak üstüne atmış, bir parmağından pompasını sarkıtmış ve koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırarak fark edilmeyi bekliyordu. Amber ise şaşkıındı. Son dört yüzyılda yaşamış tüm tanınmamış bestecilerin isimlerini sayabiliyordu ama Chicago'nun profesyonel spor takımları olduğunu bile bilmiyordu.

Berni hâlâ ağlıyordu. "Aman Tanrım, Piper. Önemli bir müşterin olduğunu söylemiştin ama hiçbir fikrim yoktu."

"Ben *Bayan Dove*'un müşterisi değılim." Cooper sanki bir hamamböceğıymiş gibi onun adının üzerinde tepindi. "Araştırması için tuttuğu kişi benim."

Koca ağzın için teşekkürler, Memur Ateşli.

Berni tükürdü, sonra suçlayıcı gözlerini Piper'a çevirdi. "Gerçekten mi, Piper? Cooper'ı neden araştırıyordun?"

Piper çenesinin kilidini açmaya çalışırken, Jen zarif bir şekilde koltuktan kalktı. "Jennifer MacLeish. Kanal 8 hava durumu. Geçen yıl Children's Charities Holly Ball'da tanışmıştık ama eminim hatırlamıyorsunuzdur."

"Tabii ki biliyorum." Adamın eli kadının elini kavradı. "Sizi tekrar görmek güzel Bayan MacLeish. Her ne kadar arkadaşlık ettiğiniz kişiler için pek bir şey söyleyemeyecek olsam da."

Amber kapıya doğru koştu. "Ben gidiyorum."

"Sen değil Amber," dedi Jen. "Piper'dan bahsediyor."

Graham başını salladı. "Bu doğru."

Piper, Stoli olmasını dileyerek biradan bir yudum aldı.

Berni Amber'ın cehaletine dayanamadı. "Amber, bu Cooper Graham. Dünyanın en ünlü futbolcularından biri. Senin bile adını duymuş olman gerekir."

"Ah, eminim öyledir," dedi Amber, böyle bir şeyden emin değildi.

"Amber Lyric'te şarkı söylüyor," diye açıkladı Jen. "Hem bilgisiz hem de harika biri."

"Bahse girerim seni duymuşumdur," dedi Graham.

Büyük şans, diye düşündü Piper. Graham, Lyric Opera'nın koridorlarını kasıtlı bir top çalmadan daha fazla karartmayacaktı.

"Hanımlar, sizinle tanışmak ne kadar hoşuma gitse de, sizinle konuşmam gerekiyor."

Bayan Dove -bir hamamböceği daha unutulmaya terk edildi- "bir iş meselesi hakkında."

Amber kapıya doğru dönmeye başladı, sonra durdu ve Piper'ın yanına gitti.

Jen de aynı şeyi yaptı. "Belki biz yardımcı olabiliriz," dedi kararlılıkla.

Kız arkadaşlar birbirlerine kenetlenmişlerdi ve Piper söyleyene kadar hiçbiri ayrılmayacaktı. Berni büyük bir isteksizlikle onlara katıldı. Onlar bir bütündü: cesur bir televizyon meteoroloğu, melek sesli Koreli bir opera sanatçısı ve bir numaralı Stars futbol fangirl'ü. Böyle arkadaşları varken Piper'ın hayatı ne kadar berbat olabilirdi ki?

"Sorun değil," dedi. "Bununla başa çıkabilirim."

"Emin misin?" Bu söz, birdenbire Wagner'in Brünnhilde'si kadar heybetli görünen Amber'den geldi.

Hiç emin değildi ama Piper başını salladı. "Bu bir iş."

Berni, "Bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," dedi ve sonra sözde bir fısıltıyla, "Posta kutuna bir avukatlık çeki bırakacağım, Piper. Bu işler böyle yapılır, değil mi?"

"Çek yok, Berni. Yarın konuşuruz." Bugünden sonra, bir zorluk daha neydi ki?

"Piper?" Jen söyledi.

Piper onların ilgisini ne kadar takdir etse de Graham'ın kendisini zayıf biri olarak görmesine izin veremezdi. Kapıya doğru tembelce bir el salladı.

"Sonra görüşürüz."

Çıkarken Berni Graham'a baktı. "Piper çok iyi bir insan." "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Berkovitz," dedi.

Onun koluna dokundu. "Mükemmel göğüs eti yaparım. Eğer göğüs eti yemek istersen bana haber ver."

Ona o iğrenç hayran gülümsemesini verdi. "Bunu yapacağım." "Ya da tatlıya düşkünsen benim ilahi şekerlemem."

Gülümsedi, kapı arkalarından kapandı ve sevecenliği kayboldu.

Piper'ın tek savunması güçlü bir hücumdu. Omuzlarını dikleştirdi ve ona doğru hücum etti. "Gözetimim yasaldı. Evet, kulübe girmek gri bir alan olabilir, ama Spiral kamusal bir alan ve varlığımın size aşırı duygusal sıkıntıya neden olduğunu kanıtlamanız gerekir. Nedense bir yargıcın bunu eski bir MVP'den duyacağını sanmıyorum."

Onun 1.80'lik boyuna karşılık, 1.90'lık boyuyla ondan daha iriydi. "Seni kim tuttu?"

Bir santim daha boy atmaya çalışarak omurgasını dikleştirdi. "Bunu sana söyleyemem. Ama sana zarar vermek isteyen kimse olmadığını söyleyebilirim."

"Bunu neden rahatlatıcı bulmuyorum?"

"Gerçek bu."

"Peki sen gerçekler konusunda uzman mısın Esmerelda?"

Soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Kimse kandırılmaktan hoşlanmaz. Bunu anlıyorum. Ama benim yapmam gereken bir iş vardı."

"Etkilenmedim. Kimin için çalışıyorsun?"

"Dediğim gibi: sana tehdit oluşturacak hiç kimse için." "Buna kendim karar veririm."

"Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Öyle mi?" Ona doğru sıkıca yaklaştı. "Şöyle söyleyeyim: Ya bana şimdi söylersin ya da avukatlarımdan haber alırsın."

Bir davanın onu mahvedeceğini biliyor olmalıydı. Zengin bir CEO'yu yönlendirmeye çalıştı. "Davalar çok zaman kaybettiriyor."

"O zaman bana istediğimi ver."

Bunu yapamazdı ama dizlerinin üzerine çöküp ona dava açmaması için yalvarmaktan başka bir şey yapmalıydı. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer geri çekilirsen, sana gerçek düşmanın kim olduğunu söyleyeceğim. Ve bu beni işe alan kişi değil."

Ona en keskin bakışını attı. Bekliyordu. Onun bir kez daha odanın havasını emdiği hissiyle savaştı. "Şu gözüne kestirdiğin model," dedi. "Sarışın. Büyük göğüsler, küçük kalçalar ve tuhaf bir şekilde uzun bacaklar. Biliyorum, peynir kongresinde sadece bir fare o. Ama bu fare kendine Vivian diyor ve sen onunla çok samimi sohbetler yapıyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Kadınlar tuvaletinde birkaç komik şey içtikten sonra, tüm arkadaşlarına seni hamile bırakman için nasıl kandıracağını anlatıyor. Senin için gerçek bir tehdit olan birini mi istiyorsun? O senin kızın."

"Bayanlar tuvaletinde kimse bir şey çekmiyor olsa iyi olur" dedi. "Bu yüzden güvenliğim var."

"Onlara çok fazla para ödüyorsun." "Ve bunu uyduruyorsun."

"Öyle miyim? Sözde güvenliğiniz, çalışanlarınızdan en az birinin yürüttüğü yan işi fark etti mi? Hem de masrafları size ait olmak üzere."

"Ne tür bir yan iş?"

"Yasal kartallarınızı aramayın, ben de size söyleyeyim." "Ben onları çoktan aradım."

Yutkundu. "Sen bilirsin. Ama bu işi başkasına yaptırmak yerine kendi içki sayımını yapmanı şiddetle tavsiye ederim. Ve yetersiz kaldığınızda, bu konuşmayı hatırlayın."

"Blöf yapıyorsun."

Onunla işi bitmişti ve kapıya doğru döndüğünde, ona daha fazlasını vermesi gerektiğini biliyordu. "Kızıl saçlı barmenimize daha yakından göz kulak olun. Sonra beni ara ve özür dile."

Bu onu durdurdu. Yüzü öfkeyle sertleşti. "Keith? Bu saçmalık. Hakkında yalan söylemek için yanlış adamı seçtin." Parmağını kadının başının genel yönüne doğru çevirdi. "Seni işe alan kişinin adını bana vermen için yirmi dört saatin var, yoksa avukatlarımdan haber alırsın."

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Cooper kulübe giden yol boyunca öfkelenildi. Kadın on kere yalancının tekiydi. Keith Millage onun en eski arkadaşlarından biriydi. Üniversite boyunca birlikte top oynamışlardı. Barmenler kulüp sahiplerinden para sızdırmakla ün salmışlardı,

Cooper da Keith'i Tulsa'dan sırf arkasını kollayacak güvendiği biri olsun diye getirmişti. Vivian'a gelince... Coop'un hiçbir müşterisiyle ilgisi yoktu ama olsaydı bile... Bazı aptal takım arkadaşlarının aksine, kendini asla o "kazara" hamileliklere karşı savunmasız bırakmamıştı.

En önemli soruyu düşündü. Onu takip etmesi için kim ve neden bir dedektif tutmuştu? Chicago gece kulübü işinin acımasız olduğunu biliyordu ama kim ne öğrenmeyi umabilirdi ki?

Kulübe geldi ve masasının arkasına yerleşti. Gizemleri sevmezdi, özellikle de bir yatırımcıyı çekmeye çalışırken gizemleri sevmezdi. Sıradan bir yatırımcı da değildi. Şehrin en iyisi. Birlikte çalışmak istediği tek kişi.

Piste inme vakti gelmişti. Müşterileri çeken kart oydu ve diğer ünlü gece kulübü sahipleri sadece geçici olarak görünürken, o kazanmak için oynuyordu, bu aşırı hevesli taraftarlar tarafından saldırıya uğramak ve sadece oyunu anladıklarını düşünen kendini futbol uzmanı ilan edenler tarafından tuzağa düşürülmek anlamına gelse bile.

İğrenerek, kendini o gece Keith'i izlerken yakaladı, hayatı pahasına güvenebileceği bir adamdı. Piper Dove'a olan düşmanlığı daha da sertleşti. Dikkatini kendisine doğru yaklaşan bir grup kadına çevirdiğinde kararını verdi. Kimse düşmanlarını serbest bırakarak şampiyonluk kazanamazdı. Onu alaşağı edecekti, kuruşluk dedektiflik ajansı ile birlikte.

Pazartesi sabahı Piper, kısa ömürlü iş sahibi kariyerinin en sefil toplantısı olacağı kesin olan toplantı için siyahlar giydi. Siyah kazak ve siyah yün pantolon. Eski siyah botlarını parlattı ve bir çift sivri gümüş küpe çıkardı. Madem alevler içinde kalacaktı, bunu yaparken de sert görünecekti.

Deidre Joss'un sağ kolu ve kıdemli başkan yardımcısı, Piper'ı Joss Yatırım Grubu ofislerinin resepsiyon alanında karşıladı. Noah Parks, Piper'ın her zamanki irtibat kişisiydi; Cooper Graham'ın kendisine verdiği çirkin haberi vermek için aramak zorunda kaldığı kişiydi. Doğu Yakası'ndan bir Ivy Leaguer olmasına rağmen, küt kesimi, küt burnu ve kare çenesiyle eski bir denizci gibi görünüyordu. Ona sertçe başını salladı. "Deidre seninle kendisi konuşmak istiyor."

Noah onu bir dizi cam kapıdan geçirerek, krem rengi mermer şeritlerin parkeyi çevrelediği ışıklı bir koridora yönlendirdi.

Katlar. Koridorun sonunda, firmanın başkanı ve CEO'sunun ofisine açılan bir kapıyı açtı.

Uzun pencereler ve şık tasarım mobilyalar, sadeleştirilmiş bir zarafet yansıtıyordu. Ancak duvarın büyük bir bölümünü kaplayan beyaz tahta, buranın bir showroom değil, bir işyeri olduğunu gösteriyordu. CEO'su, babası Clarence Joss III'ün yağlı boya tablosunun altında heybetli bir masada oturuyordu. Piper gibi Deidre Joss da babasının izinden gidiyordu ama Piper'dan farklı olarak işi kıskanç bir üvey anneden satın almak zorunda kalmamıştı. Otuz altı yaşında olan Deidre, Piper'dan sadece üç yaş büyüktü ama sofistike ve deneyim açısından bir nesil daha yaşlı görünüyordu.

Uzun boylu ve zayıftı; köşeleri yukarı doğru kalkık küçük koyu renk gözleri, uzun, patrisyen burnu ve maun kahvesi saçlarıyla bir CEO'dan çok bir baş balerine benziyordu. Diğer buluşmalarında olduğu gibi siyah giyinmişti, üzerinde inci dizileri olan jarse bir elbise vardı. Kocasını bir yıl önce bir kar motosikleti kazasında kaybetmişti, bu yüzden Piper siyahın bir yas ifadesi mi yoksa son derece gurur verici bir moda seçimi mi olduğundan emin değildi.

Deidre masasının önüne geldi ve Piper'ın elini sıktı. "Umarım bu sabah trafik çok kötü olmamıştır." Kanepe ve sandalyelerden oluşan düzeneği işaret etti. "Oturun."

Piper gri deri bir konferans koltuğuna otururken ve Deidre yakınlardaki bir sandalyeye yerleşirken Noah kapının yanında durdu. Bu görev Piper için her şey demektir ve bu işi o kadar mükemmel yapmaya kararlıydı ki Deidre onu gelecekte de işe almaya devam edecekti. Kararlılık buraya kadarmış. Şimdi müdürün odasına çağrılan ezik bir çocuktur.

"Bana neler olduğunu anlat." Müdür Deidre bacak bacak üstüne atarak büyük bir jest yaptı.

Piper, Esmerelda Crocker'ın sadece görünüşünü dışarıda bırakarak ayrıntıları özetledi.

Deidre sözlerini dolgunlaştırmaya inanmıyordu. "Hayal kırıklığına uğradım."

Piper'ın kendini savunmak için hiçbir gerekçesi yoktu. "Benim kadar hayal kırıklığına uğramadım. Onu çok yakından takip ettim. Bu bir daha yapacağım bir hata değil ama bu olanları değiştirmez."

Yakın durma emrini verenin Deidre olduğunu da ekleyebilirdi ama bu bir bahane gibi görünecekti.

Deidre, "Seni evinin dışında istiyorum," demişti. "Gün boyunca onu takip et ve gece kulübe gir. Ne kadar içtiğini öğren. Ne tür kadınlarla görüşüyor ve kaç tane var. Bir iş ortaklığını düşünmeden önce, tam olarak kiminle uğraştığımı bilmeliyim."

Noah gelip Deidre'nin sandalyesinin yanında durdu. "Eminim Graham seni kimin işe aldığını öğrenmek istiyordur," dedi.

"Yaptı ama ona söylemedim."

Noah şüphesizliğini gizlemedi. "Heybetli bir adam. Buna inanmak zor."

"Illinois yasalarına göre, bir müvekkilin kimliğini açıklamaya zorlanmanın tek yolu mahkeme celbidir." Piper bunun ne kadar olası olduğundan bahsetmedi. Hâlâ bataklıkta gizlenenler hakkında endişelenmeye başlamadan önce uğraşması gereken yeterince gerçek timsah vardı. Aynı zamanda Deidre'nin bu bilgiyi gönüllü olarak vermek için kendisine izin vermesini diledi.

Deidre onunla ortaklık kurmayı düşündüğüne göre, özel ve iş hayatını önceden araştırmasının ne kadar akıllıca olduğunu anlayacaktır.

Ama Deidre hiçbir şeye gönüllü değildi. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

"Raporunuzu alayım." Noah elini uzattı ve kapının yanında durmak için hareket ettiğinden, Piper raporu ona teslim etmek için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalıp her ayrıntıyı kontrol etmişti. İş tamamlamadığı için kendisine ödeme yapmaktan vazgeçmemeleri için dua ederek, yaptığı harcamaların bir özetini de eklemişti.

Deidre boğazındaki incilere dokundu. "Seni işe aldım çünkü baban benimle iş yapıyordu ve ben kendi işini kuran kadınlara yardım etmeye inanıyorum. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm."

Gerçekten pişman görünüyordu ve Piper'ın kendi beceriksizliğinden duyduğu tiksinti ona karşılık vermesini imkânsız hale getirdi. "Keşke beklentilerinizi karşılayabilseydim."

Noah, işvereninden daha az sempatik bir şekilde kapıya doğru işaret etti. Piper onu koridorda takip ederken, kariyerinin yıkıntılarının ayaklarının altında parçalandığını hissedebiliyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca, yorganı başına çekerek evde kalmak yerine kendini ofise gitmeye zorlamak zorunda kaldı. Eylül ayının ortasındaydı ve büyük bir değişiklik olmazsa, parası tükenmeden ve kapılarını kapatmak zorunda kalmadan önce Cadılar Bayramı'na zar zor yetişecekti. Ama henüz değil. Öyle ya da böyle, biraz iş bulması gerekiyordu.

Babasının zamanında Dove Investigations, Duke'un seksenli yıllarda satın aldığı tek katlı tuğla binanın tamamını işgal etmişti. Şimdi her şeyin sahibi üvey annesiydi ve Piper'ın kendisi için kiralayabileceği tek yer arkadaki eski muhasebecinin ofisiydi.

Buraya taşındığında ofisi hayali bir dedektifin ofisi kadar köhneydi. Vinil yer karolarını kamufle etmek için siyah güneş patlaması desenli zeytin yeşili bir halı almış, ardından duvarları kirli beyaza boyamış ve eski *True Detective* dergi kapaklarının kitsch posterlerini asmıştı. İkinci el bir dükkândan aldığı bir kütüphane masasını düz siyah emaye boyayla süsleyerek çalışma masası olarak kullandı. İlgisini çekeceğini umduğu müşteriler için iyi bir ışık ve bir çift siyah çelik çerçeveli sandalye eklemişti.

Telesekreterinde Graham'ın avukatından bir sonraki hafta için bir görüşme talep eden bir mesaj daha vardı. Sanki bu mesajı sonsuza dek yok edecekmiş gibi mesajı sildi ve bilgisayarını açtı. Alışkanlıktan olsa gerek, Cooper Graham hakkında yeni bir şey olup olmadığını görmek için hızlı bir arama yaptı. Hiçbir şey yoktu.

Kendisini daha fazla hukuk firmasını aramaya zorladı ve ardından onlara broşürünün bir kopyasını göndererek takip etti.

GÜVERCİN SORUŞTIRMALARI

Kuruluş Tarihi 1958

Gerçek Huzur Getirir

- Hukuk, Avukatlık ve Kurumsal Destek
- Sigorta ve Aile İçi Soruşturmalar Gizli
- Varlık Soruşturmaları Geçmiş
- Araştırmaları
- Kayıp Kişiler

Şirketin eski sloganı olan "Hakikat Huzur Getirir"den kurtulmayı düşünmüştü ama bu slogan büyükbabasından başlayarak aile tarihinin bir parçasıydı ve bunu değiştirmek mirasını yok etmek gibi gelecekti.

Ofisinin kapısında bir rap sesi duyuldu. Ayağa fırladı. Ama sokaktan gelen yeni bir müşteri yerine Berni içeri dalmıştı. Gündönümü turuncusu saçlarına bir hippie saç bandı bağlayacak ve eşofmanının üzerine püsküllü bir yelek giyecek kadar kendini topa r l a m ı ş t ı . "Şimdi, Piper, bir şey söylemeden önce ... Howard'ı Lincoln Meydanı'nda gördüğüme inanmadığını biliyorum. Ben bile zor inandım. Ama o adamla elli sekiz yıl birlikte yaşadım ve bilmem gerekirdi." Piper'ın yanından geçip masanın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Çantasını açtı ve bir zarf çıkardı. "İşte yüz dolarlık bir avans." Zarfı masanın üzerine bıraktı.

"Berni, parayı alamam."

"Bu bir iş. Bir dedektife ihtiyacım var ve sen de içlerinde en iyisisin."

"Bana olan inancınızı takdir ediyorum, ama ..." Yeni bir yol denedi.

"Ben çok

kişisel olarak dahil oldum. Bu beni objektif olmaktan alıkoyar. Başka bir araştırmacı-"

"Başka bir dedektif benim deli ve yaşlı bir kadın olduğumu düşünebilir." Kızın sert bakışı Piper'ı aynı fikirde olmaya cesaretlendirdi.

Piper masasının arkasına yerleşti ve mantığını kullanarak Berni'yi sanrılarından vazgeçmeye ikna edebileceğini umuyordu. "Gerçeklere bakalım. Howard kalp krizi geçirdiğinde kamaranızda onunla birlikteydiniz."

"Ama öldüğünde yanında değildim. Size söylemiştim. Tuvaleti kullanmak için geminin revirinden kaçmıştım ve o şarlatan doktor bana öldüğünü söylediğinde bayılmışım. Geri gönderdikleri tabutun içinde kim bilir ne vardı."

Eğer bürokrasi Berni'nin Howard'ın cesedini yakılmadan önce görmesine engel olmasaydı, bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı. "Pekâlâ Berni." Onunla tartışmak boşunaydı ve Piper sarı bloknotuna uzandı. "Sana birkaç soru sormama izin ver."

Berni ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Bu arada bugün çok hoş görünüyorsun. Daha sık ruj sürmelisin. Ve neredeyse saçını taramışsın gibi görünüyor. Çok güzel, parlak saçların var, Piper. Yumurta çırpıcı saç kesiminin moda olduğunu biliyorum ama güzel bir saç modeli daha kadınsı olurdu."

"Cidden Berni, kadınsı olmayı umursadığımı hiç gördün mü?"

"Şey, hayır. Ama yine de erkekler senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Gerçi sen pek dikkat etmiyorsun. Otuz üç yaşında olduğuna ve hiç aşık olmadığına hâlâ inanamıyorum."

"Doğanın ucubesi ve zaman kaybı."

"Aşk asla zaman kaybı değildir," dedi Berni. "Ben de sormak istiyordum. Lezbiyen misin?"

"Keşke."

"Anlıyorum. Kadınlar erkeklerden çok daha ilginç olabiliyor."

Piper başıyla onayladı. Hâlâ bir erkek arkadaşına sahip olmakla ilgilendiği günlerde kız arkadaşlarına bir erkek arkadaşına güvendiğinden çok daha fazla güvenirdi. Ama bu konuşma Berni'nin kuruntularını aşmasına yardımcı olmuyordu. "Peynir kafalı adamı tam olarak ne zaman gördün?"

"Howard! Ve 4 Eylül'dü. Tam on altı gün önce. Packers'ın maç günüydü. Kitapçıdan çıkmıştım ve o oradaydı. Meydanda bir bankta oturmuş güvercinleri izliyordu."

"Ve köpük peynir kafası takmak ..."

Berni'nin kendini beğenmişliği kayboldu. "Anlayamadığım şey de bu. Howard gibi bir Bears taraftarı neden peynir kafası taksın ki? Yıldızlar şapkası takıyor olsaydı anlayabilirdim. Yıldızları da neredeyse Ayılar kadar severdi."

Berni'nin kocasının ölümünden döndüğüne inandığı düşünülürse, başörtüsü seçimi öncelikli soru olmamalıymış gibi görünüyordu. "Seni gördü mü?"

"Kesinlikle öyle. Adını söyledim. 'Howard!' Döndü ve yüzündeki tüm kan çekildi."

Piper kalemini tıkladı. "Bunu görecektir kadar yakın mıydın?"

"Belki de sadece öyle görünüyordu. Ama bildiğim bir şey var. Beni tanıdı, çünkü hemen ayağa kalktı ve kaçtı. Onu takip etmeye çalıştım ama kalçam yüzünden yetişemedim." Yüzü buruştu. "Bunu neden yapsın ki? Neden benden böyle kaçtı?"

Piper bu soruyu geçiştirdi ve onun yerine başka bir soru yöneltti, eğer bu meşru bir dava olsaydı soracağı bir soru. "Siz gemi seyahatindeyken Howard'la evliliğinizde herhangi bir sorun yaşıyor muydunuz?"

"Didiştik. Hangi çift tartışmaz ki? O adam kendine bakmayı reddetti ve gemide onu görmeliydiniz, pastırma ve unlu mamullere yükleniyordu. Bu konuda ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Ama birbirimizi seviyorduk. Bu yüzden onu kaybetmek çok korkunç oldu."

Piper kendisi romantik biri olmasa da Berni ve Howard'ın aşkından şüphe duymuyordu. Aynı zamanda kıskanmıyordu da. Erkekler çok uğraştırırdı ve Piper'ın geçmişteki ilişkileri bittiğinde o kadar da üzülmemişti. Sonra babası hastalandı ve Piper iş dışında her şeye olan ilgisini kaybetti. Hayatında bir erkek olmadan da yeterince karmaşıklık vardı.

Berni'ye birkaç soru daha sordu ve araştıracağına söz verdi. Berni'nin minnettarlığı kendisini sahtekâr gibi hissetmesine neden oldu ve vicdanını rahatlatmak için eve dönerken Lincoln Meydanı'ndan dolambaçlı bir yoldan geçti.

Tuğla plazada her zamanki gibi çocuklar, çiftler, Maclaren bebek arabalarını iten genç anneler ve birkaç yaşlı vardı; hiçbiri köpük peynir kafası takmıyor ve hiçbiri Howard Berkovitz'e en ufak bir benzerlik göstermiyordu. Bakarken bile kendini gülünç hissediyordu ama Berni'nin karşısına vicdanı rahat bir şekilde çıkmak istiyordu. Berni'nin yüz dolarına gelince. Onu harika bir akşam yemeğine çıkaracaktı.

Ertesi gün Jen'in bir arkadaşının arkadaşı aradı. Erkek arkadaşının onu aldatıyor olabileceğini düşünüyordu. Piper yeni bir müşterisi olduğu için mutluydu ama ne yazık ki erkek arkadaşı aptaldı ve aynı gece Piper onun diğer kız arkadaşıyla bir motele girerken fotoğrafını çekti. Dava yirmi dört saatten kısa bir sürede çözüldü. Kalbi kırılmış bir müşteri. Az para.

Çarşamba akşamı, Graham'ın kendisini tutuklamasından altı gün sonra ofisini kilitlerken, Graham'ın hukuk kartalları görmezden gelmesi için bir mesaj daha bıraktı. İnkârın kötü bir şey olduğunu kim söyledi?

Arabasını, ofis kapısının üzerinde asılı olan Dove Investigations'ın mütevazı yeşil-siyah tabelasının yanına park etmişti. Yanındaki boşluğa bir Dodge Challenger yanaştı. Kapı açıldı ve içinden bir adam indi. Dalgalı kaslardan oluşan gövdesinin üzerine kot pantolon ve tişört giymiş, çok yakışıklı bir adamdı.

Güneş gözlüklerini çıkarana kadar onu tanımadı. Aynalı, doğal olarak. "Merhaba, Piper."

Hottie'ydi. Ona ihtiyatla baktı. "Memur bey."

"Eric."

"Tamam."

Kalçalarını çamurluğa dayadı ve kollarını fazla yontulmuş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kahve ya da başka bir şey içmek ister misin?"

"Neden?"

"Neden olmasın? Senden hoşlanıyorum. İlginç birisin."

En azından sevimli olduğunu söylememiştir. Bundan nefret ederdi. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ona, "ama senin için o kadar da deli değilim."

"Hey. Ben sadece işimi yapıyordum."

"Cooper Graham'a yalakalık mı yapıyordun?"

Sırıttı. "Evet, bu çok havalıydı. Hadi gel. Yirmi dakika."

Bunu düşündü. Babasının aksine, polis teşkilatında yakın tanıdıkları yoktu ve eğer bir mucize olur da işine devam edebilirse, birkaç kişiye ihtiyacı olacaktı. Aniden başını salladı. "Tamam, gidelim. Hadi gidelim. Ben arabamla takip edeceğim."

Anlaşıldığı üzere, kahve randevuları neredeyse bir saat sürmüştü. Adamın ilgisine pek de şaşırılmamıştı. Üniversitede birinci sınıftayken yakışıklı erkekler ona asılmaya başlamıştı. Başlarda bu ilgiden dolayı kafası karışmıştı ama sonunda onları cezbeden şeyin ilgisizliği olduğunu anlamıştı. Kısa süreli erkek arkadaşlarından biri ona, onunla takılmanın erkeklerle takılmak gibi olduğunu söylemişti.

"Sporu seviyorsun ve bir erkeğin sana çiçek falan getirmesi umurunda değil."

Ayrıca, sen bir bebeksin."

Bir bebek değildi ve hiçbirine aşık olmaya yaklaşmamıştı, belki de içinde bulunduğu her ilişki sonunda kendini ... neredeyse boş hissetmesine neden olduğu için, sanki içinde anlamadığı bir delik açılmış gibi. Şu anda, ilişkilere karşı isteksizliği bir avantajdı. Yeterince karmaşık olan hayatından bir karmaşa daha eksilmiştii.

Hottie iyi bir adamdı. Emniyet teşkilatındaki hayatıyla ilgili anlattığı hikâyeler ilginçti ve dikkati sadece bir kez, dar bir kazak giymiş süper seksi bir esmer masalarının önünden geçerken dağılmıştı ama Piper bile onu fark ettiğine göre, onu suçlayamazdı. Bir sonraki hafta sonu için ona akşam yemeğine çıkma teklif etti. Amber ona o gece için Lyric'e bir bilet vermişti ve Piper ona zaten planları olduğunu söyledi.

Operada bir gece için geri çevrilmek onu şaşırtmış görünüyordu. "Sıra dışı bir insansınız," dedi.

"Sen de iyi bir adamsın ama biriyle çıkmak için uygun bir zaman değil."

"Pekâlâ. Çıkmayacağız. Sadece bazen takılırız, tamam mı?"

İyi hikâyeleri vardı ve polis departmanında bir bağlantıya gerçekten ihtiyacı vardı. "Tamam. Dostlar. Çıkmak yok." Durakladı. "Ve ben de seninle takılmıyorum."

Ona inanmadığını görebiliyordu.

Ertesi gece, Piper neyi paketleyeceğini ve nelerden kurtulacağını bulmaya çalışmak gibi son derece bunaltıcı bir iş yapıyordu. Dairesini kiraya vermesi artık tartışma konusu değildi ve Amber'ın profesör arkadaşı yarın taşınıyordu. Onun kirası Amber'ın ipoteğini ve apartman aidatını karşılayacak, satma ihtiyacını geçici olarak erteleyecekti. Kendi kendine, kuzeni Diane'in küçük bodrum katındaki dairesinde sonsuza kadar yaşamak zorunda kalmayacağını söyleyip duruyordu - ayrı bir girişi olmayan, küflü bir banyosu olan ve en kötüsü de durmadan şikâyet eden kuzeni Diane'in olduğu bir daire. Diane'in iki şımarık çocuğuna gelince... Piper, kuzeninin kirayı gülünç derecede ucuz tuttuğundan şüpheleniyordu, böylece yerleşik bir bebek bakıcısını garanti altına alabilecekti, bu bir bodrum katında yaşamaktan bile daha iç karartıcı bir ihtimaldi.

Piper eşyalarının çoğunu Amber'ın profesörüne bırakıyordu ama toparlaması gereken birkaç kutu kişisel eşyası vardı, bunların arasında alt çekmecesinde yeniden keşfettiği içi doldurulmuş pembe bir domuz da vardı. Oinky. Dikişleri yıpranmış, pelüş kürkü dağılmıştı. Çocukluk aşkıydı, annesine bebek partisi hediyesiydi.

Piper beş yaşına bastığında Duke, Oinky'nin gitmesi gerektiğini söylemişti. "Sadece bebekler böyle saçmalıklar taşır. Herkesin senin bir bebek olduğunu düşünmesini mi istiyorsun?" Piper ona insanların ne düşündüğünü umursamadığını ve Oinky'nin hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti.

Büyük baskılara rağmen, yedi yaşına kadar direnmiş. İşte o zaman mahallenin kabadayısı onu yere düşürmüş ve ağlatmıştı. Duke çok sinirlenmişti, kabadayıya değil ama ağladığı için ona. "Bu ailede hanım evladı yoktur. Oraya geri dön ve o çocuğun kışını tekmele ve bir daha seni ağlarken görmeyeyim."

Daha sonra ilk erkek arkadaşı olacak olan Justin Termini'ye ne yaptığını artık tam olarak hatırlayamıyordu ama Duke'u hayal kırıklığına uğratmış olduğu korkunç bilgisini hatırlıyordu. Aynı gece Oinky'yi yakalamış, Duke'ün suratına fırlatmış ve sonra da domuzunu çöpe atmak için dışarı fırlamıştı. Kocaman bir kucaklamayla, dondurma almaya gitmesiyle ve kasabadaki her çocuk kadar sert olduğu için övülmesiyle fazlasıyla ödüllendirilmişti. Duke onun o gece çatıya tırmandığını, verandanın direğinden kayarak indiğini ve Oinky'yi çöp kutusundan aldığını asla öğrenememişti. Çocukluğunun geri kalanında domuzunu saklamıştı.

Oinky uzun zamandır kullanışlılığını yitirmişti ama ondan kurtulamıyordu ve onu tişörtü ile birlikte kutuya koydu. Kendine bir sandviç yapmak için ara verdi ve onu cumbalı pencereye taşıdı. Loş sokağa baktığında metalik mavi bir Tesla'nın park yerine girdiğini gördü. Sürücü kapısı açılıp Cooper Graham indiğinde sandviçi ağzına doğru giderken durdu. İştahı kaçtı. Avukatının çağrılarına cevap vermemişti ve avukat da peşinden gelmişti.

Alt kattaki yeni evliler kaldırıma doğru gidiyorlardı. Adamlardan birinin Stars sweatshirt'ü giydiğini görmüştü, bu yüzden Graham kendisini binaya almalarını sağlamakta zorlanmayacaktı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kapısına dayanacaktı. Ya cevap vermeyi reddedecek ya da canavarla yüz yüze gelecekti.

Hiç düşünmeden. Son zamanlarda yeterince şey yaşadı. Cevap vermiyordu. Ama dairesinin içine kapanmak ona fazla gelmişti ve üçüncü kez kapıyı çaldığında, odanın öbür ucuna yürüyüp kapıyı açmıştı. "Ne oldu?

ne istiyorsun?"

Oturma odasına doğru ilerledi ve beraberinde düşmanca bir enerji patlaması getirdi. "Keith beni gözden geçiriyordu."

"Kızıl saçlı barmeniniz mi? Evet, biliyorum."

Bir buçuk metre boyundaki öfkeli erkek kendini halının ortasına bıraktı.

"Neden bana söylemedin?"

Çenesi yukarı fırladı. "Ne oluyor be? Sana söyledim!" "*İnanabileceğim* bir şekilde değil!"

Ona dik dik baktı, bakışlarını bakışlarıyla değiştirdi.

Önce başını çevirdi, parmaklarını saçlarında gezdirdi ama saçları yeniden buruşuk bir hal aldı. "Belki de dinleyecek havada değildim."

Tüm komşuları koşarak gelip olayı araştırmadan önce kapıyı iterek kapattı. "Dinleyecek havada olduğundan şüpheliyim."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Hayal kırıklığı onu en iyi şekilde etkiledi. "Kendini üstün görmeye o kadar alışmışsın ki, senin bilmediğin şeyleri bilebilecek insanlar olduğunu unutmuşsun."

İri, yetkin ellerinden biri kalçasının bıçağına indi. "Senin derdin ne? Başarılı olan herkese saldıracak kadar başarısız mı hissediyorsun kendini?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Siktir git."

Güldü. Kız kadar onu da şoke etmiş gibi görünen ve çabucak kaybolan gerçek bir eğlence sarsıntısı. "Bunu nasıl anladın?"

Duke, "*Hiçbir erkeğin senden üstün olduğuna inanmasına asla izin verme,*" derdi.

"*Baban hariç.*"

"Basit gözlem gücü." Artık yemeyi hayal bile edemediği sandviçi bilerek geri aldı. "*İyi olduğum bir şey.*"

Başını ona doğru eğdi. "Eğit beni." "Bana ödeme yap," diye karşılık verdi.

Başını salladı, onu inkar ediyormuş gibi değil, daha çok bir sarsıntıyı atlatmaya çalışıyormuş gibi. Dairenin etrafına baktı, giysilerle dolu açık bavulu gördü, kadının eşyalarla doldurduğu karton kutuyu

Mısır gevreği, konserve çorba, kutu makarna ve peynir. Yemek yapmayı biliyordu ama bir türlü beceremiyordu.

"Taşınıyorsun," dedi. "Çok kötü. Burası güzel bir yer."

"Sorun yok." İyiden de öteydi. Vazgeçip eski işine geri dönse bile bu onun olacaktı. Ama motor yağı için online promosyon yapmak ya da bir müşterinin yedek ateşleme bobini arızalandığı için tek yıldızlı yorumlarla uğraşmak istemiyordu. Bu tür işler onun ruhunu emmişti.

Oinky'yi kucağına aldı. "Güzel domuz."

Domuzunu elinden kapma isteğiyle savaştı. "Okul maskotu."

Kakao renkli kanepede davetsiz otururken Oinky'yi de yanında götürdü. Memur Ateşli'nin takvim çocuğu güzelliğiyle kıyaslandığında Graham daha sert hatlara sahipti; yüzünün düzlemleri daha engebeliydi, alnında bir savaş yarası vardı, bir diğeri de çenesinin yan tarafındaydı. Çenesi yarıktı. Domuzunu kavrayan eline rağmen çivi gibi sertti. Savaş zamanlarında Graham, askerlerin savaşta peşinden gittiği komutan olurdu. Barış zamanında ise takımını zafere götürürdü. Sonuç olarak, hafife alınmaması gereken bir adamdı.

"Keith ve ben üniversiteden beri arkadaşız," dedi. "Ona hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum."

"Senin hatan." Ama o büyük savaşçının omuzlarındaki çöküşte, kurt gözlerindeki yanık gölgede onu etkileyen bir şey vardı. "*Kendini kaptırma,*" demişti Duke. "*Her ahmağın bir*

üzücü bir hikaye."

Sandviç parmaklarının arasında ufalanmıştı. Hiç dokunmadan çöpe attı. "Güvendiği bir çalışanı tarafından dolandırılan ilk işveren siz değilsiniz. Bu her zaman olur."

Elini dizinin üzerinden geçirdiği bileğine doladı. "Neler olduğunu görmeliydim."

"Sözde güvenlik görevlilerinin görmesi gerekirdi. Onları bu yüzden işe aldınız. Ama muhtemelen pay alıyorlar."

Başını kaldırdı ve düşmanca bir tavır takındı. "Benim güvenlik elemanlarım birinci sınıftır."

Ona belli belirsiz acıyan bir bakış attı. "Çok zengin ama yine de çok aptal." Onun göremediğini görmek iyi hissettiriyordu. "Gerçek şu ki, herkesin el pençe divan durmasına o kadar alışmışsın ki, çoğu insanın sana sadece en iyi taraflarını gösterdiğini anlamıyorsun. Ne kadar çok sürüngen olduğunu unutmuşsun. Hepsi

Gerçek dünyada yaşamak söz konusu olduğunda şöhretiniz sizi ormanda bir bebek haline getirdi."

Sıcak bir tartışma bekliyordu. Bunun yerine, adam domuzunu bir kenara bırakıp gözleriyle onu deldi. "Beni takip etmen için seni kim tuttu?"

Kendini çelikleştirdi. "Bu gizli bir konu. Bana bir daha sormayın."

Koltuktan kalktı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Şehrin en iyi avukatları peşinde olmasına ve senin beş para etmez dedektiflik ajansın zar zor ayakta durmasına rağmen -evet, ben de biraz araştırma yaptım- bana hâlâ müvekkilinin adını vermiyorsun, öyle mi?"

Ne kadar boyun eğmek istese de kararlılığını sürdürmek zorundaydı. "'Etik dışı' kelimesinin neresini anlamıyorsun?"

"Oh, anlıyorum, tamam. Başka bir şekilde anlatayım. İsmi ver, seni kendim işe alayım."

Kadın ona bakakaldı. "Ne için?"

"Şüpheli yapınız için. Hızlı öğrenirim. Kulüpte bir çift göze daha ihtiyacım olduğu çok açık. Sadece birkaç haftalığına. Neyi kaçırdığımı görebilecek birine. Güvenliğimi kontrol edecek bir güvenlik görevlisi."

Bu onun hayalindeki işti. Şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi; hem ilginç hem de zorlayıcı bir iş teklif eden, cebi dolu bir müşteri. Başı döndü. Sadece bir sorun vardı. Büyük bir tane. "Ve tek yapmam gereken ..."

"Müvekkilinizin adını verin."

O anda, Piper Deidre Joss'tan nefret etti. Deidre'nin anonimlik konusundaki inatçı ısrarı Piper'ı mahvedecekti. Ona gerçeği söylemeliydi.

Ama yapamadı. Göğsündeki ağrıyla savaşıyor halının üzerinden kapıya doğru yürüdü. "Sizinle konuşmak güzeldi Bay Graham. Gitmek zorunda olmanız çok kötü."

"Bunu yapmayacak mısınız?"

Ona istediği ismi verme dürtüsü o kadar güçlüydü ki dişlerini sıkarak zorunda kaldı. "Senin parana, gücüne ya da şöhretine sahip değilim ama etik değerlere sahibim." *Ahlak*. Hiçbir kelimedenden bu kadar nefret etmemişti.

"Çizgiyi bir kez aştığınızda, asla geri adım atamazsınız. Bunu unutmayın."

Duke muhtemelen seksten bahsediyordu ama gerçek şu ki, eğer bu konuda pes ederse, kendine olan saygısından vazgeçmiş olacaktı ve bunu hiçbir şey ya da hiç kimse için yapmazdı.

Graham altın havucu sallayarak yaklaştı. "Bu işten kazanabileceğin onca parayı bir düşün..."

"İnan bana, öyleyim!" Kapıyı hızla açtı. "Sana bir iyilik yaptım. Şimdi bana bir iyilik yap ve buradan git ki ben de eşyalarımı toplayıp kuzenimin boktan bodrumuna taşınayım ve ruhumu satmadan işimi sürdürmenin başka bir yolunu bulayım."

Sadist piç sıırttı. Sert yüzünü kaplayan kocaman bir sıırtış. "İşe alındın."

"Sağır mısın? Sana söylemişim! Müşterimi satmayacağım."

"Bu yüzden işe alındın. Yarın sabah saat 10'da benimle dairemde buluş. Nerede olduğunu bildiğine inanıyorum."

İşte bu kadar.

Piper ertesi sabah şafak vakti uyandı, zihni hâlâ olanların etkisindeydi. İki fincan sade kahve içtikten sonra haki eteğini, kırmızı akrep baskılı kısa kollu asker yeşili tişörtünü ve aşınmış kahverengi bilekten yüksek çizmelerini giymeye karar verdi. Onu etkilemeye çalışıyormuş gibi görünmeden yarı profesyonelce.

Çok erken hazırdı, bu yüzden Lincoln Meydanı'na sapıp açık olan birkaç yere uğrayarak zaman öldürdü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Berni'nin ona verdiği Howard'ın fotoğrafını kimse tanımamıştı. *Çünkü o ölmüştü.*

Jen'in tahmin ettiği gibi, Eylül sonu için mevsim normallerinin dışında sıcak bir hava vardı ve Piper Lakeview'e giderken camları kapalı tuttu. Saat ondan tam iki dakika önce, evinin arkasındaki ara sokakta kendisine ayrılan üç ziyaretçi yerinden birine park etti.

Bir zamanlar Katolik papaz okulunun bir parçası olan tuğla bina, üç lüks apartman dairesine dönüştürülmeden önce yıllarca boş kalmıştı. Graham iki katlı çatı katının sahibiyken, yerel bir emlak devi ve Chicago kökenli bir Hollywood aktörü diğer iki birimin sahibiydi.

Eğrelti otlarıyla çevrili tuğla patika boyunca ön girişe ve hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği yüksek teknoloji video güvenlik sistemine sahip küçük bir lobiye doğru yürüdü. Bilgisayar tarafından oluşturulan bir ses onu otomatik olarak çatı katına çıkan özel bir asansöre yönlendirdi. Kapı açıldı ve tuğla duvarları ve büyük endüstriyel mobilyaları olan geniş bir yaşam alanına adım attı.

Pencereler. İki kat yüksekliğindeki tavanda açıkta duran kanallar düz kömür rengine boyanmıştı. Bambu zeminler, mekâna şık bir hava katan büyük boy bir şevron deseniyle döşenmişti ve bir duvardaki uzun kitap raflarında adamın hiç açmadığına bahse girebileceği bir kitap koleksiyonu duruyordu.

Sırtları ona dönük iki adam, üç normal kanepa büyüklüğünde, istiridye renginde kavisli bir kanepede oturuyordu. Adamlardan biri -görmeye geldiği adam- beyaz havlu kumaştan bir bornoz, diğeri ise mavi bir elbise gömleği ve koyu renk bir pantolon giymişti. Ayağa kalkıp elini sıkmak için kanepenin ucuna doğru yürüyen adam oydu. "Heath Champion," dedi.

Heath Champion, nam-ı diğer "Piton", bir Chicago efsanesi ve ülkedeki en güçlü spor menajerlerinden biriydi. Yıldızların iki büyük eski oyun kurucusu Kevin Tucker ve Dean Robillard'ın yanı sıra kendi yepyeni müşterisini de temsil ediyordu. Tüm Amerikan yakışıklılığına ve nazik tavırlarına rağmen, bir yılanı gördüğünde tanıyordu ve gardını bir an bile düşürmeye niyeti yoktu.

Champion, "Siz dürüst Bayan Dove olmalısınız," dedi.

"Piper."

Graham ayağa kalkmaya zahmet etmedi, sadece başını salladı. "Kahve mutfakta."

"Ben iyiyim," dedi.

"Öyle olsan iyi olur," diye karşılık verdi.

Champion kanepeyi işaret etti. "Oturun."

Hemen işverenine bakmak zorunda kalmamak için pencerelerden görünen manzaraya odaklandı. Üç kat aşağıdaki gölgeli avlu, sarmaşıklarla kaplı tuğla duvarların arasında, gölgede parlak noktalar oluşturan tombul sarı sakızlarla iç içeydi. Eğrelti otlarının uçları kahverengileşmeye başlamıştı ve taş çeşmenin kurnasında yüzen yapraklar sonbaharın yaklaştığını haber veriyordu.

Kendini kanepeye doğru dönmeye zorladı. Graham ortada yayılmış, çapraz ayak bileklerini uçan daire şeklindeki ahşap ve cam sehpaye dayamış oturuyordu. Beyaz cüppesi, çıplak baldırlarını ve sağ dizindeki kızgın yara izini ortaya çıkaracak kadar açılmıştı. Ayak bileğinde daha küçük bir yara izi daha vardı. Başka kaç tane daha vardı? Ve o cübbenin altında ne giyiyordu?

Kadın farkındalığının gürültüsü onu çileden çıkardı. Çok fazla kafein. Gri postacı çantasını yere bıraktı. Kanepa çok derindi, orta boy bir kadın yerine iri bir adam için tasarlanmış. Eğer geri çekilirse

içine girdiğinde, bacakları bir anaokulu öğrencisinininki gibi önünde kalırdı, bu yüzden kenara tünedi.

Tiştörtündeki akrebe baktı. "Şirket logosu mu?" "Hâlâ seçmeye çalışıyorum. Ya bu ya da gülen bir yüz."

Graham'ın yüzü bembeyaz bornozun içinde bronzlaşmıştı ve açık boyun kısmı göğüs kıllarını gösteriyordu. Erkeklik organını kesmediği için ona birkaç puan verdi, sonra sırf yapabildiği için puanları geri aldı.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi gülümsedi. "Güvenliğimi artırmak için planın nedir? Bir planınız olduğunu biliyorum."

Zar zor giyinen bir müşterinin onu kızdırmasına izin vermezdi. "Ajansı yeniden açmadan önce, Chicago'daki bir otomobil mağazaları zincirinde itibar yöneticisi ve dijital stratejist olarak çalıştım."

"İtibar yöneticisi de neyin nesi?"

"Çevrimiçi bir gözlemci. İş sitelerini ve sosyal medya platformlarını kötü basın için izledim. Olumsuz arama sonuçlarını aşağı çektim. İnternet yangınlarını söndürdüm ve Web sitesine ince ayar yaptım."

Graham hemen anladı. "Ve bu senin örtün mü olacak?"

"En basiti bu. Gerçi kapı görevlisi dediğiniz o gulyabani beni tanıyabilir."

"Şüpheli."

"Gitmem gerek," dedi Champion. Champion'ın sol elindeki evlilik yüzüğünün parıltısını yakaladı ve karısını hayal etti - iki metrelik saç uzantıları ve havuz oyuncakları gibi şişirilmiş dudaklarıyla diğer dünyadan dolgun bir orta sayfa modeli.

"Sen ve Annabelle bir sevgili kaçamağı için şehri terk mi ediyorsunuz?" Graham sordu.

Piper, Annabelle'in izinsiz seks partneri değil de dolgun orta sayfa güzeli karısı olmasını umuyordu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Champion.

"Yanınıza biraz domates alın." Graham başını alüminyum ve çelikten oluşan verimli bir düzenlemeye sahip açık mutfağa doğru eğdi. "Ve istediğin başka ne görürsen."

"Seni geri çevirmeyeceğim." Champion mutfağı geçti ve bir dizi cam kapıdan geçerek ultra zenginlerin bir başka hoşgörüsü gibi görünen çatı bahçesine çıktı. Bahçenin bakımının Graham'a ne kadara mal olduğunu merak etti.

Artık onunla yalnız olduğu için çatı katı o kadar da geniş gelmiyordu. İŖe koyulmaya ihtiyacı vardı. "Eski dostun Keith'in kasada parası olduğunu nasıl anladın?"

"Önerinize uydum ve kendi içki sayımımı yaptım." "Ve eksik çıktı."

"Yeni başlayanlar için." Koltuktan kalktı ve mutfağa doğru ilerledi. "Orospu çocuğu düzinelerce siparişin hesabını tutmuyordu. Ayrıca her gece bir sürü içki ısmarlıyor ve karşılığında büyük bahşışler alıyordu."

"Çaylak yönetim hatası," dedi. "Kimin bahşış vereceğine çalışanların karar vermesine izin vermek. Bahşış çekmecesini kasanın yanında tutmak da işi çok kolaylaştırıyor."

Fincanını lavaboya koydu ve cam kapıdan bahçeye doğru baktı. O ayaktayken oturmaktan hoşlanmıyordu ve ayağa kalktığında daha önce fark etmediği bir şey gördü. Çatı katının diğer ucundaki açık metal merdiven, büyükçe bir yatak odası çatı katına çıkıyordu. Kaç sevgilisinin topuklu ayakkabılarını bu metal çıtalara sıkıştırdığını merak etti.

Mutfak kahve pişirmekten başka bir şey için kullanılıyor gibi görünmüyordu, bu da çatı katındaki bahçesini daha da büyük bir zevk haline getiriyordu. "Gözlemlediğim kadarıyla ..." dedi, "... ve Spiral'de personelinize değil, size göz kulak olmak için bulunduğumu unutmayın Dostun Keith'in garsonlardan birkaçıyla yan bir anlaşması olabilir. Bir içkinin iade edilmediği halde iade edildiğini iddia etmek, sonra da satışı iptal edip parayı cebe indirmek gibi. Bu tür şeyler."

"Hangi sunucular?"

Kanıt olmadan kimseyi otobüsün altına atmıyordu. "Beni de bunu öğrenmem için tuttunuz."

Heath Champion bahçeden elinde, üstünden yeşil havuç yaprakları sarkan bir poşetle geldi. "Brüksel lahanası yetiştiren tanıdığım tek adam sensin. Domatesleri anlıyorum. Jalapeños, tabii. Ama brüksel lahanası?"

"Bununla başa çık."

Cep telefonunu kapatmayı unutmuştu ve *Buffy the Vampire Slayer*'ın müziği bangır bangır çalıyordu.

Graham ona bir kaşını kaldırdı. "Çok profesyonelce."

Çantasından cep telefonunu aldı. Arayan Memur Eric'ti. Zil sesini kapattı ve tekrar içeri uzandı. "Bir ajansım var

sözleşme . . ."

Graham başını temsilcisine doğru eğdi. "Ben üzerime bir şeyler giyerken bunu ona verin." Merdivenlere doğru yöneldi ve bir an için açık metal merdiven basamaklarının altında durup yukarı baktığını hayal etti. Dosyayı Champion'a doğru itti.

Bahçe ürünlerini yere bıraktı ve ondan aldı. Adam sözleşmeyi incelerken kadın endişeyle onu izledi. Sabit ücretini şişirme dürtüsüne direnmiş olsa da, adam yine de onun çok pahalı olduğunu düşünebilirdi.

Champion gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı ve tıkladı. "Senin talep ettiğinden biraz daha fazlasını karşılayabilir."

Bunu özümsemeye çalıştı. "Senin onun çıkarlarını koruman gerekmiyor mu?"

Şampiyon gülümsedi ama cevap vermedi.

Graham birkaç dakika sonra kot pantolon ve olağanüstü omuzlarını sergileyen, göğsünü saran Stars tişörtüyle göründü. Menajeri ona sözleşmeyi uzattı. Graham sözleşmeyi inceledi, Champion'a bir kaşını kaldırdı ve sonra ona baktı. "Beş yüz indirim yap," dedi, "ve bahsettiğin o boktan bodrum katındaki daireye taşınmak yerine kulübün üstündeki daireyi alabilirsin."

"Ucuzcu piç," dedi menajeri neşeyle. "Kulübün üstünde bir daire mi var?" Piper söyledi.

"İki tane," diye yanıtladı Graham. "Biri dolu ama diğeri boş. Kulüp açıkken gürültülü oluyor ama her zaman kulak tıkacı satın alabilirsiniz." "Üç yüz dolar indirecek," dedi Champion. "En fazla bu kadar indirebilir. gider."

Bu da onu başladığı yere geri götürüyordu ama kalacak bir yeri vardı.

Graham gözlerini kısarak menajerine baktı. "Neden hala benim için çalıştığını bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü bir vicdana ihtiyacın var."

Graham alınmamış gibi görünüyordu. Onun yerine dikkatini tekrar Piper'a çevirdi. "Ne zaman istersen taşın, ama bu gece görevde olmanı istiyorum." Mutfak çekmecesinden bir dizi anahtar çıkarıp Piper'a uzattı. "Seni personel toplantısında tanıştıracayım. Saat tam sekizde."

Bir işi ve kuzeninin bodrumunda olmayan bir dairesi vardı. Kontratı toplarken, Heath'i öpmek istedi.

Şampiyon. Ama bir şey daha vardı.

Graham'ın kara kaşlarının arasındaki bir noktaya baktı. "Bu hala bana dava açmadığın anlamına geliyor, değil mi?"

Timsah dişlerinin hızla parlaması hoşuna gitmemişti. "Bu konuda sana geri döneceğim."

Asansör kapıları Piper Dove'un arkasından kapanırken Heath, "Burada kaçırdığım bir şey var," dedi.

Coop Heath'in ürün torbasının içindekileri gereğinden fazla bir dikkatle inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden ona o daireyi teklif ettiniz?"

"Onu kulübe ne kadar yakın tutarsam, o kadar çok para kazanırım."

Heath çantasını aldı. "Umarım becermeyi düşündüğün tek şey parandır. O kadın senin aktrislerinden biri değil."

"Fark ettim. Ayrıca, sizin de gözlemlemiş olabileceğiniz gibi, ondan pek hoşlanmıyorum."

"Anladım."

"Ve beni kesinlikle küçümsüyor."

"Kesinlikle hayranlarından biri değil."

"Ama mesele şu ki, kadının cesareti ve dürüstlüğü var."

"Onda bundan fazlası var. Harika gözler, ilginç bir yüz ve çok güzel bir çift bacak."

"İlgilenmiyorum."

"Maiyetin yok mu?"

Coop, Heath'in eski kız arkadaşlarıyla ya da Piper Dove'la ilgili daha fazla laf sokmasına izin verirse lanetlenenecekti. "Defol git buradan ve karını görmeye git."

"Yola çıkıyorum."

Heath gittikten sonra Coop mutfaktan geçerek dünyada en sevdiği yer olan bahçesine girdi. Bir şeyler yetiştirmeyi her zaman sevmişti ve şehirde yaşamının bunu neden değiştirmesi gerektiğini anlamamıştı. Büyük, çok katlı, etrafı çevrili terasında bahçeyi rüzgârdan koruyacak kadar yüksek tuğla duvarlar vardı ve bu da burayı ideal bir yetiştirme yeri haline getiriyordu. Yükseltilmiş yatakları kendisi inşa etmişti; her toprak torbasını, her bitkiyi ve her saksıyı kendisi taşımıştı.

Futbol sezonu boyunca, yeşil ve toprak kokusu sakatlıklarının acısını unutturmuştu. İster toprağı düzeltsin, ister çiçeklerin yapraklarını söksün, ister aşevine verdiği sebzeleri toplasın, burada kaskların çarpışmasını, sert vuruşların homurtularını, sahayı başıboş bir dalga gibi saran kalabalığın uğultusunu duymuyordu. Burada, bir NFL maçını oluşturan tüm o vahşi balenin kontrolünü elinde tutmanın verdiği adrenalin patlamasını unutabiliyordu.

Artık oyun oynamadığına göre, buraya kendinden uzaklaşmak için geliyordu - geleceğı düşünürken kafasında sürekli dönen çalkantılardan uzaklaşmak için. Ama bugün bahçesindeki huzur işe yaramıyordu. Deidre Joss'la yaptığı son görüşmenin üzerinden bir hafta geçmişti ve tek bir kelime bile duymamıştı. Kararın zaman alacağını söylemişti ama o beklemekte iyi değildi. Birkaç ay içinde Spiral'in işleri yoluna girecek ve o da yeni kariyerinin bir sonraki aşamasına geçmeye hazır olacaktı - kendi başlarına yola çıkamayacak kadar meşgul olan ya da yeterince zeki olmayan diğer büyük sporcuların etrafında bir gece kulübü franchise'ı oluşturmak.

Piper Dove'un ortaya çıkışı, her ne kadar onu bir düzine farklı yönden kızdırmış olsa da, hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Ama onun da ilgisini çekmişti. Esmerelda maskaralığına rağmen, onda kendisine iyi hizmet edecek çiğ bir dürüstlük vardı ve ondan açıkça hoşlanmamasını, onun işine ihtiyacı olduğu gerçeğıyle nasıl uzlaştıracığını görmeyi dört gözle bekliyordu.

Ne yazık ki onun için, kadınlara karşı olan içsel nezaketi, o yanındayken yok oluyor gibiydi. Aynı derecede talihsiz bir şekilde, tek bir gece kulübünün günlük operasyonları onu sıkmaya başlamıştı. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve Piper Dove bu olabilirdi.

O öğleden sonra Piper, Graham'ın kendisine verdiği anahtarı Spiral'in arkasındaki ara sokağı açılan metal kapıya soktu. Küçük koridorun duvarları savaş gemisi grisi rengindeydi ve patates kızartması gibi kokuyordu ama yerler süpürülmüştü. Koridorun sonundaki bir kapı kulübün servis alanlarına açılıyor gibi görünüyordu, sağındaki merdiven ise üst kata çıkıyordu.

Üçüncü kata tırmanmaya başladığında, taşıyacak fazla bir şeyi olmadığını seviniyordu. Zirveye ulaştı ve sahanlığı çıktı.

Her şey çok hızlı oldu.

Karanlık bir figür dışarı fırladı. Bir silah tam kafasına doğrultulmuştu.
Şakağına bir sızı ...
"Sen öldün!"

Piper içgüdüsel olarak tepki verdi. Saldırganın kolunu yakaladı, bacağını tekmeledi ve onu büyük bir gürültüyle yere düşürdü. Ancak acı dolu sesi duyduğunda, öldüğünü ilan eden sesin bir erkek yerine bir kadından geldiğini fark etti.

Genç bir kız kolunu tutarak çıplak ahşap zemine yayılmıştı. Yanında parlak sarı bir Nerf silahı yatıyordu, Piper'ı vuran sert köpük mermi sahanlığın boyalı süpürgeliklerine çarparak durmuştu.

Kız Amerika'nın etnik açıdan belirsiz kişilerinden biriydi: esmer teni; parlak kehribar rengi gözleri; uzun, koyu kıvrıkcık saçları ve ergenlik çağını geride bıraktığında güzel olacağına dair vaatleri vardı. "Aman Tanrım, özür dilerim!" diye bağırarak bir dizi gümüş diş telini gösterdi.

Piper dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?" "Senin bir suikastçı olduğunu sanıyordum!"

"Buralarda onlardan çok var mı?" Piper uzanıp kızın kolunu kontrol etti.

"Ben iyiyim." Kız kendini oturur pozisyona itti.

Piper kolunun kırılmadığını görünce rahatladı ama aynı zamanda sinirlendi. "Ne yaptığını sanıyordun?"

"Seni başka biri sanmıştım." Kız, ateşleme mekanizmasını güçlendirmek için kırmızı lastik bantlarla modifiye edilmiş Nerf silahına uzandı.

"O şeyi taşımak için ehliyetin var mı?" Piper sordu.

"Biliyorum. Çok aptalca. Onları satın almak biraz utanç vericiydi."

"Onları mı?"

"Birden fazlasına ihtiyacınız var. Bu bir tür oyun. Ama ciddi bir şey." Yerden sürünerek kalktı. Güzel bir vücudu vardı ama genç bir kız olduğu için muhtemelen şişman olduğunu düşünüyordu. "Sen yeni komşu olmalısın. Coop anneme birinin taşınacağını söyledi ama ben unutmuşum. Ben Jada."

"Piper. Masum bir insana sinsice saldırmanın sebebi ne?"

"Artık Pius'a gidiyorum." Piper şehirdeki kilise lisesinin adını tanıdı. "Ben Pius Suikastçılarından biriyim."

"Papa'nın bundan haberi var mı?"

"Komiksin." Bunu ciddi bir şekilde söyledi, sanki Piper'ı değerlendirmiş ve şimdi onu sığdıracağı bir kategori varmış gibi. "St. Louis'den buraya okul başlamadan hemen önce taşındık, o yüzden bu benim için çocukları tanımanın bir yolu gibi bir şey."

Ve uyum sağlamaya çalış, diye düşündü Piper.

"Size yerinizi göstereyim," dedi Jada. "Bizimkinden daha küçük ama sorun değil." Küçük, kare şeklindeki koridora açılan üç kapıdan birini işaret etti. "Bu kapı kulübe açılıyor. Spiral'in olduğu yerde eskiden bir İtalyan restoranı vardı." Önlerindeki kapıyı gösterdi. "Ben ve annem orada yaşıyoruz. Bizim evimiz kadar güzel değil.

Ama annem ayrılmak istedi ve Coop onu buraya taşınmaya davet etti. Ben dokuz yaşındayken babam bir araba kazasında öldü. Bir süre özel antrenörlük yaptı ve Coop'la çok iyi arkadaş gibiydiler. Coop cenazesini ve her şeyini karşıladı."

"Bu çok zor. Ben de annemi genç yaşta kaybettim."

"Coop da öyle. Burası senin yerin." Nerf silahı yanında, en uzaktaki kapıya yöneldi ve tokmağı çevirdi. Kapı kilitli değildi.

Mekan büyük değildi, ama hardal rengi duvarları, yetmişli yıllardan kalma parke zeminleri ve kulübün arkasındaki sokağa bakan bir çift küçük penceresiyle nezih bir yerdi. Beyaz Formika tezgah, mütevazı mutfak, yosun rengi bir kanep ve yatar koltuğun yanı sıra birkaç meşe sehpa ve lambanın bulunduğu oturma alanından ayırıyordu.

"Yatak odası en iyi kısmı." Jada karşı kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Hiç oldu mu? Piper içeri girmek için durdu. Alanın çoğunu yastıklı yatak başlığı ve kirli beyaz yorganı olan bir kral yatak kaplıyordu. Karşı duvarda büyük bir düz ekran televizyon vardı. Komodinin üzerinde son teknoloji ürünü bir elektronik şarj istasyonu bulunuyordu ve yatağın her iki yanındaki tavandan huni şeklinde bir çift sarkıt lamba sarkıyordu.

"Vay canına."

"Coop bazen burada uyuyor."

Artık yok, diye düşündü Piper.

"Rahat olmayı seviyor," diye açıkladı Jada.

"Şaka yapmıyorum." Piper yatağın ucuna oturdu ve pahalı sünger yatağın rahat desteğini hissetti.

Jada, zaten işkence görmüş siyah ojelerini karıştırırken, yuvasındaki iPad'e özlemle baktı. "Coop gerçekten zengin."

Piper, "Zengin olmak öyle söylendiği gibi bir şey değil," dedi ki bu tamamen yalandı. "Sanırım."

"Bana Pius Suikastçıları'ndan bahset."

Jada uzun bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Birkaç gün önce başladı. Biz ikinci sınıf öğrencileri için bir tür sınıf kaynaşma egzersizi gibi bir şey."

"Bu rahibeler her yıl daha da zani oluyorlar."

"Öğretmenler bundan pek hoşlanmıyor ama okul arazisine Nerf getirmediğimiz sürece bu konuda yapabilecekleri bir şey yok. İkinci sınıfta oynamak isteyen herkes beş dolar ödemek zorundaydı. Sınıfımızda yüz yirmi çocuk var ve doksan ikisi kaydoldu."

"Ve amaç ..."

"Ayakta kalan son kişi ol."

Piper ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. "*Açlık Oyunları* gibi."

"Ve dört yüz altmış doları kazan." Jada kıvrıkcık siyah saçlarını başının arkasında atkuyruğu yaptı ve sonra serbest bıraktı. "Paraya gerçekten ihtiyacım var çünkü telefonum utanç verici. Bunu anneme hiç söylemiyorum ama o biliyor ve daha iyi bir şey alamadığımız için kendini kötü hissediyor." Çenesini eğdi. "Bunu sana söylememeliydim. Annem para hakkında asla konuşmamamı söyledi."

Piper'ın kalbi onun için çarptı. "Peki oyun nasıl işliyor?"

"Kimseyi okul arazisinde ya da bir okul etkinliğinde, iş yerinde ya da hareket halindeki bir arabada öldüremezsiniz çünkü çocuklar bu şekilde yaralanıyor."

"Rahatlatıcı."

"Okula gidip gelirken otobüste ya da metrodaysanız öldürmek yok, ama diğer zamanlarda sorun yok."

"Yolcuların Nerf mermilerinden kaçarken nasıl hissettiklerini ancak hayal edebilirim."

Özellikle de Chicago'da. Kimse size gerçek mermiyle ateş etmediği için şanslısınız." "Diğer insanlara karşı saygılı olmamız gerekiyor."

"Nasıl gidiyor?" dedi, biraz da alaycı bir tavırla.

Jada'nın alnı buruştu. "Olanlar için gerçekten üzgünüm. Mesele şu ki, biri sizi davet etmediği sürece bir insanın evine onu öldürmek için giremezsiniz. Çocuklardan biri aşağıya inip arkadaşlarımdan biri olduğunu söylese, fedailerden ya da garsonlardan biri muhtemelen onları içeri alırdı."

"Bu konuda onlarla konuşmak isteyebilirsiniz."

"Annem izin vermiyor. Coop burada bedava kalmamıza izin verdiği için her şeyimizi ona borçluyuz ve annem de ortalığı karıştırmak istemiyor."

Bedava mı? Piper'ın şüpheci yapısı, Coop'un bedava kalacak yer sağlamasının tek nedeninin fedakârlık olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Bu bir daha olursa," dedi, "seni ciddi şekilde yaralayabilirim."

"Bu çok güzeldi. Gerçekten hızlı reflekslerin var."

Piper artık çocuğun kolunu kırmadığını bildiğine göre, kendinden memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Jada düşünceliydi. "Belki bir kodumuz olabilir. Yukarı çıkmadan önce merdivenlerin dibinde kapıyı iki kez hızlı, bir kez de yavaş çalabilirsin, böylece sen olduğunu anlarım. Dört yüz altmış dolara gerçekten ihtiyacım var."

"Arabamı boşaltmama yardım et, ben de düşüneyim."

Jada alt kata doğru ilerledi. Nerf'ünün seviyesini ayarladı ve dışarı çıkmadan önce sokağı hızlıca gözden geçirdi.

Piper her şeyi iki bavula ve birkaç kutuya doldurmuştu.

Jada bavullardan birini aldı, silahı hâlâ havadaydı, başı dönüyordu. Piper diğerini çıkardı. "Gerçekten de burada peşinde birilerinin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jada ona bir moronmuş gibi baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Burası beni pusuya düşürmek için harika bir yer. Okulun üçüncü günü Daniel ve Tasha adındaki bu çocuklar Coop'un arabasının arkasına saklandılar. Takım olarak çalışıyorlardı."

"Çok kurnazlar."

"Artık öldüler," dedi Jada büyük bir memnuniyetle. "Tasha'yı benimle takım olmaya ikna etmeye çalıştım ama o popüler çocuklardan biri. Daniel'dan da hoşlanıyor."

"Bir erkek yüzünden aptallaşan bir kadın daha."

Jada dünyadan bıkmış bir şekilde başını salladı. "Biliyorum. Bir gün psikolog olacağım."

"Sabıka kaydında Murder One varken bir gelecek hayal etmek zor, ama hayalinin peşinden git."

Jada sıırttı, geniş ağzı ve gümüş diş telleri o kadar çekiciydi ki Piper onu pusuya düşürdüğü için affetti.

Kulüp müdürü Tony'nin büyük bir sesi, daha büyük bir gülümsemesi ve

coşkulu bir kişiliği vardı ama Piper yine de gözünü ondan ayırmamaya yemin etti,

Graham ona tam olarak neden kulüpte olduğunu söylediği için bu hiç de kolay olmayacaktı. Personel toplantısında Coop onu yeni dijital stratejist olarak tanıttı. Torpedo Head'in adının Jonah olduğunu öğrendi. Baş fedaiydi ve eski bir Clemson defans oyuncusuydu. Onu tanımış gibi görünmese de bakışları dostane olmaktan uzaktı - ya doğuştan asık suratlı olduğu için ya da onun Spiral'de çalışacak kadar seksi olmadığına karar verdiği için. Diğer altı fedai de eski futbolculara benziyordu, bu teoriyi doğrulaması uzun sürmedi.

Tony garsonlara o akşam satacakları birinci sınıf markalar hakkında bilgi verdi. Piper, Coop'un en sonunda devreye girerek konuklara fazla hizmet vermeleri konusunda onları uyarmasını ilginç buldu. Toplantı dağılırken, "Burada ince bir çizgide yürüyorsunuz," dedi.

"İnsanların kendilerini öldürmelerine değil, iyi vakit geçirmelerine dayalı bir iş kurmak istiyorum."

"Hiç minyatür golf düşündün mü?"

"Çok hoş."

Saat dokuzda konuklar kulübe akın etmeye başladı; kısa etekler, esnek elbiseler, ipek bluzlar ve inanılmaz ayakkabılar giyen uzun saçlı kadınlar. Spor ceketli, yakası açık gömlekli ya da göğüs kaslarını sergileyen pahalı tişörtler giyen erkekler. Hepsi de Miami üzerinden Chicago'ya gelen ve şehirlerine zafer getiren Oklahoma'lı kovboyun dikkatini çekmek için yarışıyor gibiydi. Yaban arıları gibi üzerine üşüşmüşler, itişip kakışıyorlardı. Fedailer buna izin verdi.

Deri şortlu bir kadın ve göbeği açık kırmızı bir elbise giyen bir başkası yanından geçti. Piper'ın dolabında işe uygun tek bir elbise vardı; sekiz gün önce, yakalandığı gece giydiği zararsız siyah elbise. Kabinde çalışmanın tek iyi yanı kot pantolon giyebilmesiydi. Bir iş için giyinmek tam bir eziyetti.

Kulüpte dolaşırken yeni barmenlik uygulamalarının çoktan hayata geçirildiğini gördü ama garsonlardan biri, Taylor adında ince yapılı bir esmer dikkatini çekti. Kulüpteki ilk gecesinde Piper onun barmen Keith'le özellikle yakın bir ilişkisi olduğunu gözlemlemişti.

Taylor bir içki siparişi almak için barda durduğunda, Piper kendini tanıttı. "Düzenli olarak bir yazı yayınlamanın ilginç olabileceğini düşünüyorum.

Spiral'in web sitesindeki bazı sunucuların profilini çıkarıyorum. Bir resim ve birkaç eğlenceli bilgi koyun. Sizce personel bunu kabul eder mi?"

Piper'ın gözlemlediği kadarıyla garsonların çoğu işlerinden memnun görünüyordu. Maaşları iyiydi, iyi sosyal hakları vardı ve hiçbirinden şişe satmak için kucak dansı yapmaları beklenmiyordu ama belki de Taylor diğerleri kadar mutlu değildi. Barmenin kendisine uzattığı içkileri siyah lake bir tepsiye koydu. "Elbette. Coop'u mutlu etmek için her şeyi yaparlar."

Verdiği cevapta hafif bir keskinlik var mıydı? "Onlar mı? Ama sen değilsin?" "Oh, evet. Ben de öyle. Bu harika bir iş."

Coşkusu pek doğru gelmedi ve Piper ona daha dikkatli bakması gerektiğini aklına not etti.

Coop imza almak için sıkıştırılıyordu ve fedailerden hiçbiri ona yer açmak için araya girmiyordu. Fedailerin hapishane gardiyanları gibi görünmesini engelleme bilgeliğini takdir ediyordu ama bu adamlar işi çok ileri götürmüşlerdi. Herkes Graham'ın arkadaşı olmak istiyordu ve bu geceki kalabalık iyi niyetli olsa da bu durum değişebilirdi. Yine de ona göz kulak olmak onun işi değildi ve hareket halinde kaldı, barda takıldı, dans pistine doğru sürüklendi ve kadınlar tuvaletini sık sık kontrol etti.

Gece yarısı yaklaşırken VIP'ye doğru yöneldi. İğrenç Jonah onu merdivenlerin dibinde durdurdu. "Oraya çıkamazsın."

Bu yetişkin zorbalarla daha önce de karşılaşmıştı. Onun personelin bir parçası olduğunu biliyordu ama buranın en tepesindeki kişinin kendisi olduğunu anladığından emin olmak istiyordu. Topuklu ayakkabıları ona fazladan birkaç santimlik bir yükseklik kazandırmıştı ve o da bunun her zerresini kullanıyordu. "Ben istediğim yere giderim. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu Bay Graham'la konuş. Ama onunla konuşurken ağlama. Sadece kendini utandırırsın."

Onu itti ve VIP'ye doğru ilerledi. İşteki ilk gecesi idi ve şimdiden bir düşman edinmişti.

Bu salon da kulübün geri kalanı gibi bronz ve siyah renklerle dekore edilmişti, ancak konuşma alanlarını ayıran lake kafes perdeler ve bir uçta altın bir mücevher gibi duran bir bar vardı. Kadın garsonların uniformaları ana kattakilerin aynısıydı; gösterişli ama değersiz değillerdi. Siyah slip elbiseler çift spagetti askılı olup arkadan çaprazlama bağlanıyordu ve etek uçları bir inçlik siyah iç çamaşırı danteliyle süslenmişti. Kadınlardan bazıları baldırları saran deri ince topuklu botlar, diğerleri ise gladyatör sandaletler giyiyordu.

Baldırlarını bağlayan ama yine de Piper'ın giydiği ayakkabılardan daha rahat görünen ayakkabılar.

Stars'ın yeni koşucusu olarak tanıdığı bir adam, birkaç Bears oyuncusu ve yirmili yaşlarında, tahmin edilebileceğı gibi göz kamaştırıcı bir dörüü ile birlikte oturuyordu. Bara doğru yürüdü ve çevresini gözlemlerken barmenlerle sohbet etti. Burada konukların çoğı, ana kattaki müşteriler gibi gözlerini gruptan gruba gezdirmek yerine dikkatlerini kendi masalarındaki insanlara verme eğilimindeydi. Görünüşe göre VIP'ler odadaki en önemli kişilerin kendileri olduğunu varsayıyordu.

Arka taraftaki küçük bayanlar salonuna doğru ilerledi. İçeri girdiğinde, Chicago'da yayınlanan polisiye dizilerden birinde rol aldığını hayal meyal fark ettiğı, dramatik görünümlü esmer bir kadın gördü. Aktris, oval bir aynanın önündeki yastıklı bir küpün üzerine oturmuş, yanaklarından aşağıya çamurlu rimel gözyaşları süzölürken yansımasına bakıyordu.

Piper kapının önünde durdu. "İyi misin?"

"Hayatım boktan," dedi aktris, bakışlarını kendi yansımasından ayırmadan bulanık bir sesle.

Kulaklarındaki pırlantaların büyüklüğüne ve tek omuzlu, kraliyet mavisini zarif elbisesine bakılırsa, çok da kötü olamazdı.

"Erkekler boktan. Hepsi boktan." Mürekkep gibi gözyaşları akmaya devam etti.

Piper hızlı bir çıkış yapmayı düşündü ama saatlerdir ayaktaydı ve topuklu ayakkabıları onu öldürüyordu. Bir sonraki küpün üzerine oturdu ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Kötü bir gece geçiriyorsun gibi görünüyor."

"Kötü bir hayat. Boktan."

"Atın onu dışarı. Sadece bir öneri."

Aktris irkilmiş bir çift mavi gözünü ona çevirdi. "Ama ben onu seviyorum."

Oh, Tanrım . . . Bir gezegen kaç tane aptal kadını barındırabilir? Piper şefkatli görünmeye çalıştı. "Sana Zen gibi davranmak istemem ama belki de kendini daha çok sevmelisin."

Aktris bir mendil kaptı ve rimel gözyaşlarını sildi. "Anlamıyorsunuz. Çok tatlı olabiliyor. Ve bana ihtiyacı var. Sorunları var."

"Herkesin sorunları vardır. Bırakın kendi sorununu çözsün."

Aktrisin mükemmel burun delikleri düşmanlıkla alevlendi. "Belli ki ruhunun en derinlerinden sevmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Haklısın. Tabii taco aromalı Doritos'tan bahsetmiyorsanız."

Aktris hiç eğlenmemişti ve zilyon dolarlık parfümünün kokusunu da beraberinde getirerek daha da yaklaştı. "Kimsin sen?"

"Hiç kimse. Bir çalışan. Kulüp için sosyal medya işleri yapıyorum."

Kadın, Piper'ın pek de hatırlanmaya değer olmayan elbisesine baktı, bu nadide havada pek de yeri yoktu, sonra tabureden pek de zarif olmayan bir şekilde kalktı. "Senin için üzüliyorum. Neler kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sefalet mi?" Piper elinden geldiğince nazik bir şekilde söyledi. Aktris hışımla dışarı çıktı.

Piper asık suratla aynadaki yansımasına baktı. Yaşam koçu olarak yedek bir kariyer için çok fazla.

Gece kulübü saatlerine alışık değildi ve siyah misafir havlularından birini soğuk suyla ıslattı. Kapı açıldı ve futbolcularla takılan kabarık saçlı sarışınların en güzeli içeri girdi. "Sen de mi?" dedi Piper'ın soğuk havluyu ensesine bastırıldığını görünce. "Buradan çıkmam gerek. Cidden uykusuzum ve iki hafta sonra sınavlarım var."

"Orals?"

Sarışın aynaya doğru eğildi ve işaret parmağıyla ön dişindeki ruj lekesini sildi. "Halk sağlığı alanında doktora yapıyorum."

Yumuşak saçlı, güzel ve zeki. "Hiç adil değil," diye mırıldandı Piper.

"Pardon?" Kadın meraklı bir şekilde kulağını eğdi.

"Kulağa zorlu geliyor."

"Tam bir gece uykusuyla daha kolay yapılır, orası kesin." Kadın üç tuvalet kabininden birine doğru ilerledi.

Piper sıradan insanlarla birlikte olmak için aşağıya inerken, iyi bir dedektifin şişme saçlılar hakkında yaptığı gibi varsayımlarda bulunmayacağını kendine hatırlattı.

Ertesi sabah *Buffy*'nin sesi onu uyandırdı. Bir an için yeni çevresinin şaşkınlığıyla el yordamıyla telefonunu aradı, yere düşürdü, sonra da almak için yatağın kenarından baş aşağı sarktı. "Lo."

"Kapıyı aç, Esmerelda. Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

İnledi ve tekrar lüks yatağa uzandı. Yatak cennet gibiydi ve ondan hiç ayrılmak istemiyordu, özellikle de şimdi, patronuyla teke tek dövüşecek kadar zeki değilken. Soluk gözlerle saate baktı, saat dokuz buçuktu. Ama saat üçü geçene kadar uyuyamamıştı. Tanrıya şükür kulüp her gece açık değildi. Haftada dört gece fazlasıyla yeterliydi.

Chicago Bears tişörtü ve külotuyla uyumuştı. Kot pantolonunu karıştırdı ve oturma odasını çıplak ayaklarla geçerken beceriksizce fermuarını çekti. Kapıyı açarken ona bakmadı. "Dişlerimi fırçalayana kadar kendimle bile konuşmuyorum." Arkasını dönerek dairenin küçük banyosuna yöneldi, orada işedi, fırçaladı ve kendini toparladı. Dışarı çıktığında, adam kanepede oturuyordu, bir bileği dizinin üzerinde çapraz duruyordu, kocaman elinde bir Starbucks bardağı kıvrılmıştı. İkinci bir bardak bulma umuduyla etrafına bakındı ama göremedi.

"İş yerinde bir gece geçirdin," dedi, "ve şimdiden seninle ilgili ilk şikayetimi aldım."

En olası kaynağı bulmak için uzun süre düşünmesine gerek kalmadı ama aptalı oynadı. "İmkânı yok."

"Emily Trenton'ı kızdırdın."

"Emily Trenton mı?"

"*Üçüncü Derece*'deki aktris."

"Bu en kötü dizi," diye karşılık verdi. "Sizi bilmem ama ben televizyonu her açtığımda boğazları kesilmiş ve kurşun delikleri olan kadın bedenleri görmekten bıktım. İzleyicilerin hayal güçlerini kullanmalarına ne oldu? Otopsi fotoğraflarına hiç girmeyeyim. Yemin ederim bir daha görürsem-"

"Senin işin personeli izlemek, müşterileri kışkırtmak değil."

İtiraz etmeye başladı ama sonra kendini durdurdu. "Haklısın. Bir daha olmayacak."

Onunla tartışmamasına şaşırılmış görünüyordu ama aktrise karşı haddini aşmıştı ve kendini savunmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Kahvesinden bir yudum aldı ve onu inceledi. "Ona ne söyledin bu arada?"

"Ona kendisini bu kadar mutsuz eden adamı terk etmesi gerektiğini söyledim."

"Ligdeki en kirli oyuncularından biri," dedi Graham tiksintiyle. "Geç vuruşlar, yüz maskeleri, kafa atmalar. Aklınıza ne gelirse, bu orospu çocuğu hepsini yaptı. MR'larımdan birinin her yerinde onun adı yazıyor."

"Yine de kulübe girmesine izin verdiniz."

Omuz silkti. "Beni kızdıran herkesi dışlasaydım, işimden olabilirdim."

"Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Bu yarı pis bir iş - Spiral pis olduğundan değil, ama çalışma saatleri berbat ve zaten küçük bir ülke satın alacak kadar paran var. Ya da bir ada. Ben olsam öyle yapardım. Bir ada satın alırdım."

"Bir düzine var."

Kafein eksikliği onu aptallaştırıyordu. "Senden hoşlanmıyorum." İfadesini çabucak değiştirdi. "Açıklığa kavuşturayım. Kişisel olarak, hak sahibi olma duygunuzdan hoşlanmıyorum ama çalışanınız olarak size tamamen sadığım. Seninle bir kurşun arasına kendimi bile atabilirim."

"Bildiğim iyi oldu."

Ona bir iş verdiği ve bir daire teklif ettiği düşünülürse, kendisi için bile kaba davranıyordu. Ayrıca dün gece aktrisle yaşadığı olaydan dolayı onu kınamaya da niyetli görünmüyordu. "Özür dilerim. Sabah kahvemi içmediğimde bir tavır problemim oluyor."

"Sadece o zaman mı?"

"Diğer zamanlarda da. Ben böyle bir adamım."

"Gerçekten mi?" Bakışları göğüslerine kaydı ve bu onu tamamen kendine getirdi. Bears tişörtünün altına sütyen giymediğini unutmuştu ve otomatik olarak kamburlaştı. Adam gülümsedi. Neden olmasın? Dünyanın en pahalı göğüslerinden bazılarını görmüştü ve onunkiler sıradan olmaktan öteye gidemiyordu. Ama yine de onu alışılmadık derecede utangaç yapmıştı.

"Kahve makinesi tezgahın üzerinde," dedi.

Mutfığa doğru gitmeye başladı, sonra kahve almadığını hatırladı. "Boş ver. Markete gitmedim."

"Alt kattaki mutfakta fasulye ve öğütücü var. Senin için kapıyı açayım."

"Önce ayakkabılarımı alayım."

Sadece ayakkabıları yoktu. Bir de sütyen giymişti. Dışarı çıktığında Oinky'yi bulmuştu ve onu havaya kaldırdı. "Tam olarak hangi okulun maskotu domuzdur?"

"Halk üniversitesi. Çiftlik ülkesi."

"Ah." Domuzu ona doğru, yakalamasını beklediğinden şüphe duyduğu kısa bir el altı spirali ile salladı. Ama yakaladı.

Adam onu arka merdivenlerden aşağı indirirken küçük zaferinin tadını çıkardı. En alttaki kulübün mutfağına dönmek yerine, ara sokağa açılan kapıyı açtı. "Bir dakika bekler misin?" Dışarı çıktı.

Dışarı baktı ve dün geceki fırtınanın rüzgârının, sokağın çatlak kaldırımına ve çamurlu kraterlerine birkaç ıslak likör kartonunu saçtığını gördü. Graham mutlu değildi. "Bunun çoktan temizlenmiş olması gerekiyordu." Vıcık vıcık olmuş bir kutuyu kaptığı gibi çöpe attı, sonra da bir başkasını kaptı. Graham'a kirli işleri kendi başına yapmaya istekli olduğu için puan verdi ve yardım etmek için dışarı çıktı.

Kirli bir su birikintisinden su dolu bir kartonu usulca çekerken, Jada'nın ara sokaktan geldiğini gördü. Kucağındaki market poşeti, yaşıtı pek çok çocuğun sahip olmadığı sorumluluklara sahip olduğunu gösteriyordu. Jada el salladı ve Piper da ona el salladı, sonra daha fazla ıslak karton almak için döndü.

Köşeden elinde Nerf silahıyla genç bir çocuk fırladı. Piper kaskatı kesildi, sonra dönüp Jada'nın adını seslendi.

Jada ceketinin cebinden çıkan Nerfe uzandı ama taşıdığı çanta ona engel oldu. Genç suikastçısı silahını bir televizyon polisi gibi tuttu. Kız ölecekti. Ama Piper'ın gözetiminde değil.

Öne doğru hamle yaptı ve dokunduğu ilk şeyi doğrudan kurşunun yoluna itti.

Cooper Graham.

Graham tökezledi. Kolundan zararsız bir şekilde seken mermi yüzünden değil, aniden dengesini kaybedip savrulduğu için.

Jada kontrolü ele geçirdiğinde karşı yönden ikinci bir kurşun vızıldayarak geçti. "Sen öldün!" diye bağırdı.

"Adil değil," diye itiraz etti çocuk. "Tamamen adil!" Jada karşılık verdi.

Bu sırada Graham sokağın ortasına düşmüş, bir kalçası pis suyla dolup taşan bir çukura, bir ayağı da başka bir çukura inmişti. "Bu da ne böyle?" diye haykırdı.

Yenilgiye uğrayan Jada'nın cinayet kurbanı köşede kayboldu. Jada, Graham'a ne olduğunu nihayet fark ettiğinde nefesi kesildi. Piper ona doğru koştu. Çamurlu su damlacıkları derisine ve giysilerine sıçramıştı. Çenesindeki o müthiş yarığa bir parça çamur bile saplanmıştı. Kot pantolonu kirlenmiş, elleri pislenmişti. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Oh, Tanrım... İyi misin?"

Jada ara sokağa daldı. "Coop! Lütfen anneme söyleme! Lütfen!" Piper'a doğru atıldı. "Sen olmasaydın beni öldüreceklerdi!"

Ve şimdi Graham Piper'ı öldürecek. Nerf silahıyla değil, yüzündeki ifadeden de anlaşılacağı üzere büyük, pis elleriyle.

Ayak bileklerine yaslanan Piper'ın kot pantolonunun dizlerinden çamurlu su sızıyordu. "İçeri girsen iyi olur, Jada."

Jada'nın dürtülmeye ihtiyacı yoktu. Graham'a yalvaran bir bakış attıktan sonra o, market poşeti ve Nerf'üyle birlikte binanın içinde kayboldu.

Piper ara sokakta, kariyerini tek başına rakiplerini parçalamak üzerine kurmuş bir adamla yalnızdı. Ağırlığını çukura doğru kaydırırken, ayakkabısından kurumuş bir greyfurt kabuğu kayd. Kadın elini uzattı. "Kalkmana yardım edeyim."

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Bana. *Asla*." Bir leoparın hem zarafeti hem de ölümcül niyetiyle ayağa kalktı. Ayağa kalkarken biraz tökezlediği için onu kim suçlayabilirdi ki? Dişlerini sıkarak, "*Bana bir daha asla dokunma!*" diye haykırdı. Anladın mı?"

Gözlerindeki öldürücü sıcaklık biraz rahatsız edici olmaktan da öteydi. "Evet, efendim."

Buz gibi öfkesi alevlendi. "Senin neyin var böyle?"

"Ben ince ayarlı bir dövüş makinesi miyim?" Bunu bir ifade yerine soru haline getirmişti ama her halükarda büyük bir hataydı çünkü adamın ifadesi daha da gürledi.

"Yaptığım şey içgüdüsel," dedi hemen. "Sen yolumdaydın ve ben de Jada'yı korumak için otomatik olarak tepki verdim."

"Lanet bir Nerf silahından!"

"Evet . . . Biliyorum, ama ..." Şu an Pius Suikastçıları hakkında açıklama yapmak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu, bu yüzden kısaltılmış bir açıklamayla yetindi. "Bu bir oyun. Yeni çocuk için para ve akran kabulü söz konusu."

"Notu almadıysanız diye söylüyorum, ben oyunculardan biri *değilim*."

"Hayır. Kesinlikle hayır. Eğer önümde durmasaydın, atışı kendim engellerdim."

Gözlerinin kenarlarındaki kaslar gerildi. "Daha on dakika önce benim için kurşun yemekle övünüyordun. Nasıl gidiyor?"

"Şey ..." Yutkundu. "Artık reflekslerimin ne kadar hızlı olduğunu biliyorsun."

Bu biraz rahatlatıcı olmalı. Bu gezegende kaç insan sizi kovabilecek kadar hızlı?"

Uh-oh. Yanlış bir şey söylemişti, çünkü kulaklarından buhar fişkırıyordu. "Beni kovmadın! Beni *pusuya düşürdün*."

"Patates, poh-tah-to. Ama demek istediğini anladım." Milyon dolarlık ellerinden birinin topuğundan damlayan kanı fark etmemişti ama o fark etmişti. Kapıyı açık tutmak için acele etti. "İçeri girelim de sen temizlen, ben de bana söz verdiğin kahveyi getireyim." Onu yatıştıracak bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Aynı anda bir iş toplantısı yapabiliriz. Sana ilk raporumu vereceğim."

Mucizevi bir şekilde, bu onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyordu, yine de kapıyı ondan aldı ve onu koridora doğru çok nazik olmayan bir şekilde itti. Ancak o zaman kanlı elini fark etti. Bir küfür savurdu.

"Sadece bir çizik." Mutfğa açılan ikinci kapıyı açmak için onun önüne geçti. "Seni hemen iyileştireceğim."

"Cehennem gibi olacaksın."

"Tek ihtiyacım olan bir ilk yardım çocuğu."

"Ve öldürmek için bir lisans." Onun yanından geçip gitti. "Ya da belki buna zaten sahipsinizdir?"

"Komik ve akıllı. Seninle çalıştığım için çok şanslıyım."

"Kapa çeneni." Yine de hıncı biraz daha azdı.

Küçük, lekesiz mutfakta kulübün sınırlı yemek menüsünü hazırlamak için paslanmaz çelik bir tezgah, fırın, fritöz ve ızgara vardı: minislidlerlar, malt sirkeli patates kızartması ve -sabahın ikisinde- ücretsiz burbonlu brownie tabakları. Graham lavaboda elini yüzünü yıkarken Piper iyi düzenlenmiş kilerde bir ilk yardım çantası buldu ama Graham onu elinden kaptı. "Ver şunu bana. Bana açgözlü diyebilirsin ama bu elin bende kalmasını istiyorum."

"Çok aşağılayıcı."

Plastik kapağı çevirip açtığında, avucunun içinde çakıl taşları gördü. "Gerçekten özür dilerim." Onu yatıştırmak için özür dilemekten daha fazlasını yapması gerekecekti. "İşte size iyi haberler. Şu ana kadar gözlemlediğim kadarıyla VIP personeliniz örnek teşkil edecek nitelikte. Aldıkları bahşişlerin büyüklüğüne bakılırsa öyle de olmalılar ama bunun teyit edilmesi güven verici." Hiç de yatışmış görünmüyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onunla tembel fedailer hakkında konuşmak için doğru zaman değildi ve garson Taylor hakkındaki şüphelerini destekleyecek hiçbir kanıtı yoktu. Bu da ona sadece sınırlı olasılıklar bırakıyordu. "Bunun seni mutlu edeceğini biliyorum. İnternet hayran kulübü siteni bizzat ben güncelleyeceğim."

İlk yardım çantasını karıştırdı. "Bunu yapacak biri var zaten."

"Evet, ama onların aksine ben özne ile fiil arasındaki farkı biliyorum." Bileğinden aşağı bir damla kan akıyordu. Bir kâğıt havlu alıp ona verdi ama çene yarığında hâlâ duran çamur parçasından bahsetmemeye karar verdi. "Şu anda Chicago'da büyük bir şöhretsin, ama sosyal medya makinesini pompalamaya devam etmezsen bu ne kadar sürecek?

Stars için sadece üç yıl oynadınız, kariyerlerini burada inşa eden Bonner, Tucker ya da Robillard gibi değilsiniz. Şöhret kaybolur ve işinizin büyümesini istiyorsanız, üstünlüğünüzü korumalısınız."

Bundan hoşlanmadı. "Ben her zaman oyunumun zirvesinde oynarım, bunu unutmamanız gerekir."

Onu aşağılamaya değil, yatıştırmaya çalışıyordu ve kendini çelikleştirdi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kulübün internet sitesini de izleyip yanıtlayacağım."

yorumlar." Bu tam da kaçtığını düşündüğü türden bir işti. "Ve bu, dostum, kesinlikle birkaç çamurlu çukura değer."

Bir cımbız seti çıkardı. "Konuşmaya devam et."

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Omuz silkti.

"Ver şunları bana." Kadın cımbızı adamın elinden kaptı.

Kin tutmaya inanıyor gibi görünmüyordu ve onları uzatırken kızgın olmaktan çok düşünceli görünüyordu. "Sen tam bir tren enkazısın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sadece senin

etrafında."

"Nedenmiş o?"

Çünkü onun geleceğini kontrol ediyordu. "Çünkü sen bir efsanesin." "Tekrar dene, Esmerelda."

"Ben insanım." Cımbızı dezenfektan pedlerden biriyle temizledi. "Sen ... süper insansın."

"Cidden bana yine 'sen bir tanrısın' saçmalığını yapmayacaksın, değil mi?"

Tam da yapmak üzere olduğu şeyi. "Tabii ki hayır. Sadece senin yanında gergin olduğumu belirtiyorum çünkü ben sıradan bir insanım ve sen hayattan daha büyüksün."

"Bir engerek çukuru seni tedirgin etmez." Kadın iltifat karşısında parladı ama adam memnuniyetini belli ederek devam etti. "Bana yağ çekiyorsun çünkü maaş çekini ben imzalıyorum ve işinde kalmak için o maaşa ihtiyacın var."

Dişlerini sıktı. "Yutmak için acı bir hap. Şimdi kıpırdamadan dur." Elindeki çakılları temizlemeye başladı. Cehennem gibi acıyor olmalıydı ama Kaptan Amerika vibranyumdan yapılmıştı ve ne irkildi ne de gözlerini ondan ayırdı.

"Bana kendinden bahset," dedi, sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi. "Boktan olmayan versiyonunu."

Elinden geldiğince nazikçe yokladı. "Tek çocuktum. Annem ben dört yaşındayken silahlı bir soygunda öldürüldü, bu da bana gerçekten istediği oğlu gibi davranmakla aşırı korumacı olmak arasında gidip gelen bir baba bıraktı. Şizofreni hakkında konuşun."

"Kişilik bozukluğunuzu açıklamak."

"En iyisi cımbızı tutan kadına hakaret etmemek." Bir parça daha çakıl taşı çıkardı. "Bilgisayar bilimi ve bilgisayar mühendisliği diplomalarım var."

Üniversitesi'nde sosyoloji okudum ve on bir yıl boyunca nefret ettiğim masa başı işlerde çalıştım. Babamın gönlünü almayı ve polislik için başvurmayı düşündüm ama polis olmak istemiyordum. Kendim için çalışmak istiyordum. İleri saralım. Babam öldükten sonra üvey annemden Dove Investigations'ı satın aldım." Sonunda sahip olduğu şey için ne kadar fazla para ödediğini ona söylemesine imkân yoktu.

"Satın mı aldın?"

Bir parça çakıl derine inmişti ve elinden geldiğince nazikçe çalıştı. "Diğer seçenek onu öldürmektir. Bunu düşündüm ama bunun için seni hapse atabilirler."

"İyi noktaya değindin.

Heteroseksüel mi, gey mi?" "Ben mi yoksa Kötü Üvey Anne mi?"

"Sen."

Çakıl dışarıdaydı ve yarayı antiseptikle sildi. "Düz. Maalesef."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Cımbızları temizledi ve kitin içine geri koydu. "Genel olarak -ve istisnalar da var- kadınları erkeklerden daha çok seviyorum. Daha ilginçler. Daha karmaşıklar. Ve sadıklar. En büyük pişmanlıklarımın biri kendi cinsime karşı cinsel çekiciliğimin olmaması."

Gülümsedi. "Görünüşe göre çok fazla kötü erkek arkadaşın olmuş."

"Bunu Hollywood'un çoğuyla çıkan adam söylüyor. Hollywood'a gitmek nasıl bir şey?"

Oscarlar mı?"

"Cehennem kadar sıkıcı." Sanki parmaklarından birini çalmadığından emin olmak istermiş gibi parmaklarını oynattı. "Şimdiki erkek arkadaşın?"

"Polis arkadaşın üzerinde çalışıyor, ama hayır." "Polis dostum mu?"

"Eric Vargas. Memur Hottie?"

Graham güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Kırıcı olmak istemem ama" -altın gözlerindeki şeytani parıltı çok kırıcı olmaya niyetli olduğunu gösteriyordu

-"O senin liginin biraz dışında değil mi?"

Sırıttı. "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Ama yakışıklı erkeklerin ilgisini çekmekte hiç zorlanmadım."

Kaşlarını çattı, kasıtlı olarak yaptığı aşağılamanın kızın bir köşeye kıvrılıp ağlamasına neden olmamasından hoşlanmamıştı. "Bu konuda bir teorin var mı?"

"Biliyorum." Büyük bandajlardan birini elinin topuğuna uyguladı. "Onlardan biri olduğumu düşünüyorlar ve bu da onları yanımda rahat ettiriyor. Ta ki onları kullandığımı anlayana kadar. Duygusuzca değil. Buna inanmıyorum. Ama gerçekten, çoğu heteroseksüel erkeği nasıl ciddiye alabilirsiniz ki?"

Sanki pek iyi duymuyormuş gibi başını eğdi. "Onları ... için mi kullanıyorsun? ?"

"Ne için-ne düşünüyorsun?"

Onu yine kovmuştu ve geçici olarak ne yapacağını şaşırmış görünüyordu. Küstahlığını seviyordu. Yatakta geçirdiği günlerin ne kadar kısa sürdüğünü ya da onu ne kadar yalnız hissettirdiğini göremiyordu.

"Yani temelde bir erkek yiyen misin?" Graham öyle dedi. "Oh, hayır. Yeterince seksi değilim."

Bir şeyler söylemeye başladı -sanki onunla tartışmak istiyormuş gibi- sonra geri çekildi. Çantayı kapattı ve kahve çekirdeklerini aramak için ayağa kalktı.

Coop, Piper'ın kilerde kayboluşunu izledi. Güzel değildi ama ... neydi? Sadece tek bir kelime bulabildi. *Çileden çıkarıcı*. Belki iki kelime. *Çileden çıkarıcı ve ilgi çekici*. Çamur sıçramış kot pantolonuna baktı. Ceketinin kolundaki yırtığa. Sargılı eline.

Çileden çıkarıcı, ilgi çekici ve ... biraz da tehlikeli. O hızlı refleksler; eski jiletler gibi sivri siyah saçları; o kurnaz mavi gözler ve kalın kaşlar; o çılgınca geniş ağız; ve neredeyse kendisinin kadar sağlam bir çene. Vücudu da öyle. Çıkıntı yapan hiçbir kemik yoktu. Kıvrımları tam olması gerektiği yerdeydi.

Ama bu iş biter bitmez o da gidecekti. Şu anda etrafında ne yapacağı belli olmayan birini bulundurmak için iyi bir zaman değildi, her ne kadar kız ona garip -tam olarak bir telaş değil- daha çok bir hiper farkındalık verse de. Beklenmedik biriydi ve bu da gardını alması gerektiği anlamına geliyordu.

Hayır, bu da tam olarak doğru değildi.

Onunlayken dikkatli olmalıydı ama tedbirli değil. Korumanın tam tersi, gerçekten. Yumruklarını çekmedi. Bunu düşünmedi bile. Kendisine gıcık olan kadınlara karşı bile her zaman kibardı, ama onunlayken, ortaokul kabadayısının sırf bir kıza hakaret edip edemeyeceğini görmek için onu aşağılaması gibiydi.

onun ağlamasını. Ama Bay Piper Dove'un gözyaşı yoktu. Kendini tutmaktan daha fazlasını yapabiliirdi.

Kilerden çıktı. Zeki olmayan hiç kimse Illinois Üniversitesi'nden çift anadal yaparak mezun olmamıştı ve onun zekâsını da başka bir sinir bozucu olarak değerlendirdi. Kendi berbat akademik sicili düşünüldüğünde, zeki kadınlara duyduğu ilgi ironikti. Ama kötü notları, aptallığından değil, antrenman sahasında geçirdiği uzun saatlerden kaynaklanıyordu.

Piper kahve makinesini hiç ders almadan çalıştırdı. Erkek fetihleri hakkında yalan söylüyordu. Ya da belki de değildi, çünkü onda kesinlikle bir şeyler vardı. Kahvesini doldurduğu zaman, adam bunu anlamıştı.

Bu bir meydan okumaydı.

Kendini taşıma şekli, istediği şeyin peşinden koşma şekli. Etrafında gelişmesini beklemek yerine hayata saldıran bir kadındı. Ve ona karşı genel vurdumduymazlığı, bir tür ilkel, saçma fethetme ihtiyacını uyandırmıştı. Bu da tam olarak diğer erkeklerin onda gördüğü şeydi. Erkekliklerinin bir testi.

Onun bunu anladığından şüpheliydi ama anlasa bile kaltak kartını oynadığını göremiyordu. Erkeklerin ilgisini çekmeyi kasıtlı olarak zorlaştıracak kadar önemsemiyordu. Hayatı işine odaklanmıştı ve erkekler onun için gerekli bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Bu yüzden ...

Onu çivileyecekti.

Bu düşünce birdenbire ortaya çıktı. . ya da belki de başından beri bilinçaltında gizleniyordu. Onu hemen şimdi almak istiyordu. Lavaboya karşı. Tezgahın üzerine. Onu çıırılçıplak soyamak ve her şeyin doğal düzenini yeniden kurmak.

Erkek kadına üstündür.

Yaralı elindeki acı akıl sağlığını geri getirdi. Kendisinden iğreniyordu. Bu da nereden çıkmıştı?

Kahve fincanını yere bıraktı. "Ben şimdi ne yaptım?"

Kaşlarını çattığını fark etti. "Nefes al."

"En derin özürlerimi sunarım." Kupasını ona doğru kaldırdı, onun kabalığından etkilenmemişti. "Bugün istesenez de istemesenez de asil bir şey yaptınız Bay Graham. Jada'yı zamansız bir ölümden kurtarmak iyi bir karma."

"Bana Bay Graham demeyi kes." Kadın çalışanlarına bulaşmazdı. Asla. Buna gerek de yoktu. Esmerelda'ya da bulaşmazdı. Henüz değil. Onun için çalışırken değil. Ama işi bittiği an,

o adil bir oyundu. Onu son kez görmeden önce, ona hangisinin daha iyi bir erkek olduğunu göstermeye niyetliydi.

Piper esnedi ve elinde seyahat kupasıyla koridora çıktı. Pazar sabahı olmasına ve üçe kadar çalışmış olmasına rağmen uyuma lüksüne sahip değildi. Ofisine gitmesi gerekiyordu.

Jada'nın dairesinin kapısı açıldı ve sırt çantası taşıyan ince, siyah saçlı bir kadın çıktı. Piper'ı gören kadın, "Siz yeni komşumuzsunuz," dedi.

"Piper Dove."

"Ben Karah Franklin."

Bu Jada'nın annesi olmalıydı ama daha çok ablasına benziyordu. Koyu renk, kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülüyordu ve sıcak kahverengi teninde en ufak bir makyaj izi bile yoktu. Kadının güzelliği Coop'un ona bedava bir daire vermesinin kocasıyla arkadaş olmasından değil, sevgili olmalarından kaynaklandığını düşündürüyordu. Bir film yıldızının sevgilisi sayılabilecek kadar Kerry Washington'a benziyordu.

Karah sırt çantasını omzuna doğru kaydırды. "Jada bana taşındığını söyledi. Seni rahatsız ederse bana haber ver."

Piper dün sabah Coop'un ara sokakta yığılıp kaldığını hatırladı. "Rahatsız edici biri değil. Harika bir çocuğa benziyor."

"Onunla gerçekten *tanıştın* mı?"

Piper gülümsedi. "Aramızda bir anlaşma var."

"Çalışıyorum ve muhasebe diplomamı almak için okula gidiyorum, bu yüzden onu gerektiği gibi takip edemiyorum." Suçluluk duygusu her yanından sızıyordu. "Şu anda kütüphaneye gidiyorum."

Piper kadının yorgun gözlerini fark etti. O zaman Coop'un şimdiki sevgilisi değil, çünkü öyle olsaydı Coop onun bu kadar çok çalışmasına izin vermezdi. "Kulağa zor geliyor."

"Çok daha kötü olabilirdi. Neyse, tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de."

Piper ofisine vardığında, Jen'le telefonda Berni hakkında konuşurken ılık kahvesini bitirdi. Sonra bilgisayarını açtı. Spiral'deki işi geçiciydi ve kendini pazarlamaya devam etmesi gerekiyordu. Web sitesini kendini savunma, kredi kartı dolandırıcılığı ve kişisel güvenlik konularında ipuçları yayınlamak için kullanıyor, öğrendiği her şeyi kullanıyordu

babasından ve son birkaç yılda aldığı derslerden öğrenmişti. Şimdi bu bilgilerden bazılarını alıp işine ek bir promosyon olarak bir broşüre koymayı planlıyordu.

Önemli müşteriler istiyordu - hukuk firmaları, maluliyet dolandırıcılığını araştıran büyük sigorta şirketleri. Bu gerçekleşene kadar, kazanabileceği en hızlı para şüpheye dayanıyordu. Yazmaya devam etti:

ALDATTIĞINI NEREDEN BİLİYORSUN?

GERÇEKTEN KIZ ARKADAŞLARIYLA DIŞARIDA MI?

Aldatan bir partnerin işaretlerini sıralamaya başladı-iş yerinde çok fazla gece geç saatlere kadar çalışma, açıklanamayan telefon kapatma, kişisel bakıma yeni ilgi. El ilanını kuaför salonlarına, spor barlarına, kahvehanelere - sergilemesine izin veren her türlü işletmeye - elden teslim ediyordu. Ve her broşüre logosunu ve telefon numarasını yazdıracaktı.

Telefon çaldı. Arayan yine Jen'di. "Tahmin et şehre kim geliyor?" diye cıvıladı arkadaşı. "Büyük petrol ülkelerinden birinden Prenses Biri. Maiyetiyle birlikte. Elliden fazla kişi! Kadın şoförlere ihtiyaçları var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dumb Ass'ten. Az önce muhabirlerden biriyle konuşurken duydum. Görünüşe göre prenses birkaç milyonu Rodeo Drive yerine Mag Mile'a bırakmaya karar vermiş. Piper, bu Ortadoğulu kraliyet ailesi çok bahşış veriyor!"

"Ben de bu işin içindeyim!" Piper haykırdı.

Babasının eski dostlarından birine ulaştı, o da ona VIP ziyaretçilerle çalışan bir limuzin şirketinin sahibinin numarasını verdi ve işi kaptı. Kraliyet ailesini ve Cooper Graham'ı nasıl idare edeceğinden tam olarak emin değildi ama bir yolunu bulacaktı.

Salı sabahı O'Hare'de siyah bir SUV'un direksiyonunda oturuyordu. Kendini hiç şoför olarak görmemişti ama iş kulağa ilginç geliyordu, maaşı makuldü ve işin sonunda yüklü bir bahşışın cazibesi bu işi hiç düşünmeden yapmasını sağlıyordu. O öğleden sonra kulübün web sitesi hakkında konuşmak için Graham'la buluşması gerekiyordu ama o zamana kadar kimi götürecekse havaalanından şehir merkezindeki Peninsula Oteli'ne götürmek için fazlasıyla zamanı vardı.

Öğrendiğine göre kraliyet ailesinin on beş bin kadar üyesi vardı ve bunlar taht için sıraya girip girmediklerine göre ya majesteleri ya da kraliyet majesteleri idi. Her zaman büyük bir maiyetle seyahat ederlerdi: diğer aile üyeleri, askeri muhafızlar, hizmetçiler ve - söylenenlere göre -Para dolu çantalar. İş bittiğinde bunların bir kısmının yüklü bir bahşış olarak kendisine geleceğini içtenlikle umuyordu.

Özel jetlerinin bir 747 olduğu ortaya çıktı ve VIP statüleri sayesinde pasaport kontrolündeki kuyruklardan kurtuldular. SUV'lardan oluşan bir donanma ve bagajlar için yarım düzine kargo minibüsü onları bekliyordu. Maiyet ortaya çıktığında sadece hizmetçiler geleneksel İslami kıyafetler içindeydi. Kadın kraliyet mensupları -gençlerden orta yaşın sonlarına kadar değişen en az bir düzine- en son tasarım modaları giymişlerdi. Pırlantalar parıldıyor, ince Louboutinler asfaltta tıkırdıyor, Hermès çantalar yanlarında sallanıyordu.

Orta Doğu'nun en şımartılmış prensesleri şehre gelmişti.

Piper cipin arka kapısını kırklı yaşlarında, lüks siyah saçlarının tepesinde büyük tasarım güneş gözlükleri olan güzel bir kadın için açtı. Canlı mor bir Chanel ceket, kısa siyah deri bir etek ve karadan havaya füze gibi görünen ince topuklu ayakkabılar giymişti.

Kadın cep telefonunu çıkarıp Arapça yoğun bir konuşmaya başlamadan önce zar zor uzaklaşmışlardı. Piper'ın sormak istediği yüzlerce soru vardı ama kraliyet mensuplarından hiçbirine hitap etmemesi talimatı almıştı, bu da büyük bir serserilikti. Kadın bir kez bile ona bakmadı - düşmanlık yansıttığından değil. Piper sadece görünmezdi.

Konvoy Peninsula'ya vardığında, Piper'ın çenesi ağzını kapalı tutmak için harcadığı çabadan dolayı ağrıyordu. Limuzin kuyruğunda kendisine altıncı sırada yer verilmişti, bu da yolcusunun rütbeli prenses olmadığının bir göstergesiydi. Kadın onu selamlamadan çıktı ama otele doğru gözden kaybolurken, Diyar'ın asık suratlı görevlilerinden biri Piper'a beklemesini emretti.

Bekledi. Yarım saat geçti. Bir saat. Sonunda içeri koşup otelin tuvaletini kullanmak için dışarı çıktığında güvenlik görevlisi ona bir köpek gibi havladı. "Sana beklemeni emretmiştim!"

"Hemen döneceğim." Lobiden hızla geçerken, köleliğin 1962 yılına kadar Diyar'da kaldırılmadığını hatırladı.

Dışarı çıktığında arka koltukta bir hizmetçi kız oturuyordu. Gençti, yuvarlak bir yüzü ve duygulu koyu renk gözleri vardı. Kraliyet ailesinin aksine, geleneksel olarak sade gri bir ferace ve lacivert bir başörtüsü giymişti. Piper onu beklettiği için özür diledi, bu kızı ürkütmüşe benziyordu. "Sorun değil."

Piper onun İngilizce konuştuğunu duyduğuna sevindi ve hizmetçilere hitap etmemesi konusunda emir almadığı için kendini tanıttı. "Ben Piper."

"Ben Faiza," dedi kız utangaç bir sesle. "Ekselansları Prenses Kefaya beni bu ayakkabıları almam için gönderdi." Parlak bir Fransız moda dergisinden koparılmış, üzerinde bir çift T bantlı deri ince topuklu sandaletin resmedildiği bir sayfayı havaya kaldırdı. "Lütfen beni onları almaya götürün."

"Tabii. Nereye gidiyoruz?" "Bu ayakkabıların olduğu yere."

"Mağazanın adını biliyor musunuz?"

"Ekselansları bana söylemedi."

"Onu arayıp sorabilir misin?"

Faiza daha fazla dehşete düşmüş görünemezdi. "Oh, hayır. Bizim işimiz bu değil. Beni ayakkabıları bulmaya götür lütfen."

Piper dergi sayfası için elini uzattı. Üzerinde belirgin bir YSL logosu vardı. Telefonunu çıkardı ve birkaç blok ötedeki Waldorf'ta bir Saint Laurent butiği keşfetti.

Rush'a dönerken kıza "İşini seviyor musun?" diye sordu.

Soru kafasını karıştırmış gibiydi. "Çalışmak çalışmaktır." Sonra sanki yanlış bir şey söylemiş gibi gergin bir şekilde devam etti: "Ekselansları Prenses Kefaya bana hiç vurmuyor ve yatağımı sadece bir hizmetçiyle paylaşmak zorundayım, bu yüzden çok iyi."

Ama sesi o kadar da iyi değilmiş gibi geliyordu ve Piper mesajı almıştı. İş hakkında konuşmak Faiza'nın başını belaya sokabilirdi. Yine de Piper, son moda sırt çantaları ve kendinden emin yürüyüşleriyle şehrin kaldırımlarında yürüyen genç kızlara bakan o karanlık, duygulu gözlerdeki özlemi kaçıramadı.

Faiza alışverişini yaparken Waldorf'un etrafında dönmeyi planlamıştı ama Faiza içeri girmesi için ona yalvardı. Kızın doğal çekingenliği ile işini yapma kararlılığı arasındaki mücadele reddetmeyi imkânsız hale getirdi. Piper isteksizce cipi Waldorf'un uşaklarından birine teslim etti ve onunla birlikte gitti.

Beyaz mermer zeminleri, yüksek tavanları ve lüks ürün yelpazesıyla tasarımcı butiği, Piper'ın alışveriş yaptığı DSW'ye hiç benzemiyordu. Burası parfüm ve ayrıcalık kokuyordu. Faiza dergi sayfasını Piper'a geri uzattı. "Ekselansları her renkten istiyor, lütfen."

"Her renk mi?" Piper bunu düşünürken, genç ve güzel bakımlı bir tezgâhtar yaklaştı. Piper'ın şoför üniformasından çok Faiza'nın geleneksel kıyafetinden etkilendiği belliydi - beyaz bluz, koyu renk pantolon ve dün Goodwill'de bulduğu siyah ceket. Tezgâhtarın hevesi, dünyanın en zengin kraliyet mensuplarının Chicago'da olduğu haberinin yayıldığını gösteriyordu.

Ancak tezgâhtar her ne kadar yardım etmek istese de, ayakkabının beş renginden sadece ikisini getirebildi ve bu durum Faiza'yı o kadar sıkıntıya soktu ki, fermuarlı bir keseyi açıp içinden kalın bir tomar para çıkarırken elleri titredi.

ABD para birimi - bir trilyon dolardan daha değerli bir aile için sadece cep harçlığı olabilecek yüz dolarlık banknotlar.

İşlem tamamlandığında Faiza kalan parayı çantasına geri koydu ve fişi özenle katladı. Butikten çıkarken çantasını göğsüne bastırdı, alnı bu kadar genç bir yüzde yeri olmayan endişe çizgileriyle buruşmuştu.

Piper telefonuna geri döndü ve kırk beş dakika sonra Faiza'nın Barneys'ten kırmızı bir çift almasına yardım etti. Ama bu bile yeterince iyi değildi. "Anlamıyorsun." Faiza parmaklarını çantasının tokasına doladı. "Ekselanslarını hayal kırıklığına uğratamam. Bütün ayakkabılar onda olmalı."

Piper aşırı agresif bir taksi şoförüne korna çaldı. "Beş çiftin biraz domuzcuk olduğunu düşünmüyor musun?"

Faiza anlamadı, ki bu da iyi bir şeydi.

Piper'ın Graham'la buluşmasına üç saat vardı, bu da ona son iki çifti bulduğu Nordstrom'a gidip onları almak, Faiza'yı Yarımada'ya geri götürmek ve sonra da Spiral'e gitmek için yeterli zamanı verecekti. Piper gülümsemeye zorladı. "Hadi gidelim."

Şehirden batıya doğru hızla uzaklaşırlarken Faiza daha az temkinli ve daha çok on dokuz yaşındaki haline büründü. Piper ona Graham'la olan işinden biraz bahsetti ve Faiza'nın Pakistanlı ve dindar bir Müslüman olduğunu, on dört yaşındayken Diyar'a iş bulmak ve ülkenin kutsal şehirlerini ziyaret ederek kaybettiği anne babası ve kız kardeşi için dua etmek için gittiğini öğrendi. Bunun yerine, acımasızca uzun çalışma saatlerine ve Piper'ın bir tür hapis olarak gördüğü şeye katlanmak zorunda kalmıştı, çünkü pasaportu ilk işe girdiğinde elinden alınmıştı ve o zamandan beri görmemişti.

Faiza defalarca çantasında makbuz olup olmadığını kontrol etti. Ülkenin bazı asilzadeleri hizmetkârlarını suiistimal etmekle ün salmıştı ve Piper makbuzların Faiza'nın taşıdığı parayla uyuşmaması halinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ayakkabıların satıldığı Nordstrom, uzak batı banliyölerindeki Stars bölgesinde yer alıyordu. Saat ilerliyordu ve tezgâhtarın satın alma işlemini tamamlaması çok uzun sürdü. Ama trafik tanrıları nazik davrandığı sürece, Piper yine de toplantısına zamanında yetişebilirdi.

Değildiler. Reagan Tollway'de meydana gelen bir kaza trafiği durma noktasına getirmişti ve Graham ona cep telefonu numarasını vermeyi reddettiği için onu arayamamıştı bile. Sadece dertleşebiliyordu.

Trafik ilerledi, sonra tekrar durdu. İlerledi ve durdu.

Çok geçmeden, Piper'ın omuzları o kadar gerilmişti ki kasları çıgık atıyordu. Birkaç derin nefes aldı. Yaptığı hiçbir şey trafiğin daha hızlı ilerlemesini sağlayamazdı. Yolcusuna konsantre oldu. "Eğer istediğin her şeyi yapabilecek olsaydın, Faiza, bu ne olurdu?"

Cevap vermeden önce saniyeler geçti. "Benim gibi biri için hayaller aptalcadır."

Piper sorunun istemeden de olsa acımasızca olduğunu fark etti. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

Faiza uzun, yavaş bir nefes verdi. "Kanada'ya gider ve hemşire olmak için eğitim alırdım. Kız kardeşimin doğduğu gibi çok erken doğan bebeklere yardım eden biri. Ama bu tür rüyaların olması gerekmiyor." Konuştu

kesin bir şekilde. Bu acınacak bir teklif

değildi. "Neden Kanada?"

"Babamın kız kardeşi orada yaşıyor. O benim tek ailem ama onu çocukluğumdan beri görmedim."

"İrtibatta kalıyor musunuz? Onunla telefonda konuşuyor musunuz?"

"Telefonum yok. Neredeyse iki yıldır onunla konuşamıyorum."

"Benimkini kullanmak ister misin?" Piper düşüncesizce söyledi.

Faiza'nın keskin nefes alışını duydu. "Bunu yapmama izin verir misin?"

"Elbette." Piper'ın zaten bir sürü para sorunu vardı, birkaç tane daha ne yapabilirdi ki?

Cep telefonu faturasındaki dolarlar önemli mi? "Numarasını

biliyor musun?" "Oh, evet. Ezberledim. Ama biri bilseydi

..."

"Benden öğrenemeyecekler." Cep telefonunu arka koltuğa fırlattı ve Faiza'ya nasıl kullanacağını anlattı.

Teyzesi cevap vermiş olmalıydı, çünkü Piper'ın Urduca olduğunu tahmin ettiği neşeli, hızlı bir konuşma başladı. Konuşma devam ederken trafik nihayet hareketlenmeye başladı ve Faiza telefonunu geri verdiğinde Eisenhower'a geri dönmüşlerdi.

"*Khala*'m benim için çok endişelendi." Faiza'nın sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Onunla yaşamaya gelebileceğimi hayal ediyor ama ne param var ne de oraya gitmenin bir yolu."

Piper'ın telefonu çaldı. Araba kullanırken kişisel aramalara cevap vermemesi gerekiyordu ama bunu görmezden gelemezdi ve hoparlöre verdi.

"İlginç," dedi tanıdık bir erkek sesi. "Burada ofisimde oturmuş on dakika önce başlaması gereken bir toplantıyı bekliyorum, ama hâlâ yalnızım."

"Trafığe takıldım." Adam onu azarlayamadan, kadın saldırıya geçti. "Eğer bana cep telefonu numaranı vermeyi reddetmeseydin, arayacaktım."

"Trafikte sıkışıp kalmak bir mazeret değildir. Kötü bir planlamanın işaretidir." "Bunu Oprah'a ilham verici bir alıntı olarak göndereceğim."

"Bana aşıkmiş gibi davrandığın zamanları daha çok seviyordum."

"İlaçlarım etkisini gösterdi."

Homurdandı.

Alt dudağını kemirdi ve gösterge panelindeki saate baktı. "Cep numaran bende olsaydı-"

"Sana söylemiştim. Bana ihtiyacın olursa menajerimi ara." "Alay ediyorsun sanmıştım."

"Ben asla alaycı değilim."

"Tam olarak doğru değil, ama . . . Otuz beş dakika içinde orada olacağım." "O sırada ben de spor salonunda olacağım." Telefon kapandı.

Piper'ın bağlantısı kesilince, Faiza açıkça inanamayarak konuştu. "İşvereninizle, Amerikan futbolu oyuncusuyla mı konuşuyordunuz? Bu kadar saygısızca mı?"

"Beni kızdırdı."

"Ama mutlaka cezalandırılacaksınız."

Neredeyse kesinlikle. Ama Faiza'nın kastettiği şekilde değil. "Buradaki işverenler sizi kovmaktan başka bir şey yapamazlar."

"Burası çok tuhaf, çok harika bir ülke." Faiza, Piper'ın sadece hayranlık duyabileceği bir şekilde iyilik saçıyordu ve sesindeki hüznün yürek burkucuydu.

Sonunda otele ulaştılar. Faiza Piper'ın omzuna dokundu. "Yaptıklarım için teşekkür ederim dostum. Her gece senin için dua edeceğim."

Bu biraz aşırı görünüyordu ama Piper kimsenin duasını geri çevirecek biri değildi.

"Spor salonunda olacağımı söylediğimde bu senin gelmen için bir davet değildi." Coop hoparlörlerden yükselen Norveç black metalinin çığlıkları arasında bağırmak zorunda kaldı. Kum torbasına şiddetli bir sağ-sol kombinasyonu indirirken çenesinden boncuk boncuk ter akıyordu. Piper kendini güçlkle tutarak torbaya o kadar kuvvetle saldırmanın sadece kötü bir biçim değil, aynı zamanda ters etki de yarattığını söyledi.

Pro Title Spor Salonu, Chicago'nun en seçkin sporcularının kokan, penceresiz, duvardaki deliği andıran mekânıydı; kül blok duvarları, ezik siyah kauçuk paspasları ve paslı squat raflarının bulunduğu bir duvarda bir Amerikan bayrağı ve *Fight Club*'dan bir alıntının yer aldığı sararmış bir tabela vardı: DİNLEYİN, MAGGOTLAR. SİZ ÖZEL DEĞİLSİNİZ. Burası ter ve lastik kokuyordu. Meyve suyu barı ya da modaıa uygun egzersiz kıyafetleri yoktu. Pro Title sert, pahalı ve özel bir yerdi.

"Buraya nasıl girdin?" Coop bir Rottweiler gibi hırladı.

"Resepsiyondaki adamla yattım," diye karşılık verdi çığlık çığlığa, bozuk gitarlar eşliğinde.

"Boğa." Çantaya bir aparkat.

Aslında tek yapması gereken Coop için çalıştığını açıklamaktı. Bir futbol hayranı gibi giyinmek yerine şoför üniforması giymesi ona güvenilirlik kazandırmış ve adam onu içeri almıştı. "Bu benim hikâyem ve nasıl istersem öyle anlatırım."

Cezalandırıcı bir yumruk daha indirdi. "Git başımdan."

Bu onun için sorun değildi. Görüşmelerini burada yapmayı beklemiyordu, sadece işini ciddiye aldığını göstermek için. Ama hemen harekete geçmedi. Yapamazdı. Coop'un ter lekeli tişörtünün altındaki kaslar her yumruk atışında suyun üzerindeki rüzgâr gibi dalgalanırken olmazdı. Bunu durdurmak zorundaydı. Hemen şimdi. Çünkü bunu yapmazsa saçlarını uzatmayı düşünmeye başlayabilirdi! Kapıya doğru döndü.

"Durun!" Başka bir Rottweiler havlaması. "Neden böyle giyindin? Cenaze levazımatçısı gibi görünüyorsun."

Arabayı kimin için kullandığını söyleyecek kadar kendini sakinleştirdi. "Sadece gündüzleri," diye bağırdı müziğin üzerine. "Bu benim şoför üniformam."

"Bu çok çirkin." Torbaya bir yok edici yumruk daha. "Senin mizacın da öyle."

Bu da onu hemen etkiledi. "Nasıl görüldüğün hiç umurunda mı?"

"Fazla değil."

Çantayı cezalandırmayı bıraktı ve ona eleştirel bir gözle baktı. "Kulübe her gelişinde aynı elbiseyi giyiyorsun."

"Dedi kovboy çizmeli adam."

"Bu benim alametifarikam," diye karşılık verdi. "Git yeni kıyafetler al. Burayı kötü gösteriyorsun."

Bir ter damlasının adamın boynundan aşağı yuvarlanışını izledi. Güzel ter kokuyordu, spor salonuna giderken her zaman temiz kıyafetler giyen bir adamın sağlıklı kokusu. O ana kadar güzel ter kokusu diye bir şey olduğunu fark etmemişti. Şimdi biliyordu ve bilmemeyi diliyordu çünkü onun vücuduyla ilgili herhangi bir şeyi düşünmek, göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı. "Yeni kıyafetler bütçemde yok."

Çantaya geri döndü. "Faturayı bana gönder. Uyum sağlamış gibi görünmelisin."

Haklıydı, ama yine de ... "Rahatsız edici bir şey almayacağım."

"Bununla, düzgün görünen herhangi bir şeyi kastettiğinizi varsayıyorum? Evet, bu olabilir. gerçek bir anlaşma kırıcı."

"Bir süreliğine kadın olmayı dene. Sonra konuşabilirsin."

Coop buna alışamadı. Onunla hiçbir konuşma açık seçik değildi. Çantayı bırakıp yıpranmış siyah demir bir kettlebell aldı ve çömelip ağırlığı önüne uzatarak onu görmezden gelmeye çalıştı. Kasıklarındaki gerginliği ve kalçalarındaki sert çekimi hissetti. Acımasız antrenmanları her zaman sevmişti ama hiçbir zaman şimdiki gibi, her gece Spiral'de kapana kısıldığı zamanki kadar ihtiyaç duymamıştı.

Kapana kısılmamıştı. Kulübün enerjisini, kendini bir kez daha kanıtlama mücadelesini seviyordu. Sadece içeride bu kadar çok saat geçirmeye alışık değildi.

Sherlock Holmes'a ters ters bakarak el değiştirme dürtüsüyle savaştı. Bluzunun en üst düğmesini ilikleyecek kadar modadan etkilenmeyen biri değildi. Bir sonrakini açmamış olması çok kötüydü.

Kolu spazm geçirmeye başladı. Gözüne boncuk boncuk ter damladı. El değiştirdi. "Seninle alışverişe geliyorum." Bağırdı ama başının üstündeki hoparlörden çalan müzik aniden kesildi ve sesi kül blokları duvarlarda yankılandı. Yan minderdeki White Sox atıcısı ona baktı. Piper da öyle, o büyük mavi gözleriyle ona bakıyordu.

Hiçbir şeyi kaçırmayan gözler. Gerçekten de bir kadınla kıyafet alışverişine çıkmaya gönüllü mü olmuştu?

"Güzel," dedi, onu soyduktan sonra yüzünde asla görmeyeceğinden emin olduğu alaycı bir ifadeyle. "Hazır başlamışken manikür ve pedikür de yaptıralım. Kız arkadaşlarımızı da davet edelim."

Kadın ağzıyla onu öldürdü ama adam gülümsedi ve kadının alaycılığına soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Senin kararlarına güvenmiyorum."

"Ama kendininkine
güveniyorsun?" "Neyi
sevdiğimi biliyorum."

"Eminim biliyorsundur, ama pastiler ve G-string iş için pek uygun görünmüyor."

Onu öldürüyordu ve bunu büyük bir keyifle yapıyordu.

Alaycı bir tavırla yaklaştı. "Önümüzdeki haftaya kadar meşgulüm. O zamana kadar kendini toparlamaya çalış. Senin ukala kışınla BellaLana'da buluşacağım. Oak Caddesi'nde."

Bu onu tatmin edici bir şekilde sinirlendirdi. "Oak Caddesi'nde alışveriş yapmayacağım! O mağazalarda kıyafetlerin kaç para olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Cep harçlığı."

Bu onun kanını kaynattı, tıpkı onun da bildiği gibi. Kettlebell'i indirdi. "Defol git buradan da antrenmanımı bitireyim." Ve onun kendisini ele geçirmesine izin verdiği için kafasına birkaç kez vurdu.

Yine de teklifi tamamen mantıksız değildi. Sherlock kulüpteyken aynı anda her yerde olmak gibi bir alışkanlığı vardı ve onun çıkarlarını gözetken başka bir çift gözün daha olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu - kesinlikle güvenebileceği bir çift göz. Sherlock hakkında pek çok olumsuz şey söyleyebilirdiniz - işverenine karşı saygısızlık bir numaraydı - ama bu kadın etik konusunda ciddiydi.

Ona ne kadar değerli olduğunu kanıtladığını söylemek niyetinde değildi. Tıpkı onu yatağa attıktan sonra ona ne yapacağını söylemeye niyetli olmadığı gibi.

Ertesi gece, Piper barın yakınında fedailerden biri olan Dell'i gördü. Boynunun yan tarafında bir jaguar dövmesi olan sarışın bir sörfçü tipi idi. Bears'ta kısa süreli bir kariyeri olmuştu ve özellikle kadın müşteriler arasında popülerdi - o kadar popülerdi ki kulüpte olabilecek diğer her şeyden habersiz görünüyordu.

Buna daha fazla dayanamadı. Bir Web sitesi profili için onunla röportaj yapmak istediği bahanesiyle onu hayranlarından uzaklaştırdı.

Onun yerine, odanın diğer tarafında Coop'un etrafında toplanan bir grubu işaret etti. "Coop'un yanındaki kadınlar sarhoş ve iğrençleşiyorlar.

Özellikle de şu kıvılcı saçlı. Coop'a asılıyor. Belki yanına gidip dikkatini dağıtabilirsin, böylece Coop'a biraz yer kalır."

Dell ona sanki ezilmesi gereken bir sivrisinekmiş gibi baktı. "Bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?"

"Evet, bu konuda iyiye gidiyor." Jonah arkalarından gelmişti ve iki adam, şişkin kasları ve ekşi kavgacı tavırlarıyla, onunla odanın geri kalanı arasında bir duvar oluşturmuştu.

"Bakın çocuklar, Coop'u biraz daha yakından izlemenizi öneriyorum."

Jonah sırtıttı. "Ben de sana kendi işine bakmanı öneriyorum. Neymiş o? Küçük sevimli tweetler atmak ve güzel resimler paylaşmak mı?"

Fedailer onun sorumluluğunda değildi ve çenesini kapalı tutmalıydı ama ne zaman tutmuştu ki? "Hatırlattığın için teşekkürler. Aynada öpüşürken çekilmiş tatlı bir fotoğrafın var."

Evet, iş arkadaşlarıyla nasıl geçineceğini biliyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca, küçük prensesleri ve hizmetkârlarını beş arabalık, bazen de altı arabalık bir konvoyun parçası olarak alışverişe götürdü; dağ gibi alışverişlerini otele geri taşımak için en az iki minibüs vardı ve her şeyin parası nakit olarak ödeniyordu. Ancak Piper kıskançlık yerine, özellikle genç mini prensesler için acıma hissetmeye başladı. Bazen onların gözlerinde de Faiza'nın gözlerinde gördüğü özlemin aynısını görüyordu; Apple mağazasına yapılan bir düzine geziyle tatmin edilemeyecek bir özlem. Ciplerinin karanlık camlarından izledikleri Amerikalı kızlarla aynı kaygısız adımlarla kaldırımında refakatsiz yürüme özlemi.

Korkunç elbise alışverişi randevusunun olduğu gün, Prenses K'nın kız kardeşinin yüz bakım uzmanına gitmesi çok uzun sürmüş, bu da Piper'ın BellaLana'ya on dakika geç gelmesine neden olmuştu; Coop orada bir mücevher kutusuna yaslanmış, kadın çalışanlarla rahatça sohbet ediyordu. Eğer Piper kurdeşene yatkın olsaydı, bir

Sergilenen pahalı kıyafet raflarına baksaydı onları ona verirdi.

Siyah, beyaz ve gümüş dekor mekâna endüstriyel, op art, fin de siècle bir hava veriyordu - hem lüks hem de bir şekilde küçümseyici, sanki müşterilerine şık bulmamaları için meydan okuyor gibiydi. Şu anda giymek istemediği onca şey arasında şoför üniforması listesinin en başındaydı, özellikle de park yerinden koşarken takım elbise ceketinin koltuk altları terlediğinden beri.

Coop başını kaldırdı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama gözlerinden Coop'un kendisini bir kez daha beklettiğini fark ettiği anlaşılıyordu. Satıcı kadınlar ona çeşitli derecelerde kuşkuyla bakıyor, bu kadar tuhaf görünümlü birinin Chicago'nun en gözde bekârıyla birlikte olabileceğine inanamıyorlardı.

"Hanımlar, bu Piper," dedi Coop. "Cenaze levazımatçısı olarak kariyerini bıraktı ama eski moda alışkanlıklarını bırakmakta zorlanıyor."

Piper kahkahasını dizginledi.

"Doğru yere geldiniz," dedi über şık bir kızıl saçlı. "Cenaze levazımatçısı olarak çalışmak çok depresif olmalı."

"Düşündüğünüz kadar değil," dedi Piper. "Coop'la böyle tanıştım. Kariyerinin küllerini gömmek."

Coop homurdandı. Kızıl saçlı satıcı kadın boyundan büyük bir işe kalkıştığının farkındaydı ve Piper'ı soyunma odasına doğru itti.

"Çok çılgınca bir şey değil," diye seslendi Coop. "Kafasında yeterince çılgınlık var zaten."

İlk elbise sıkıcı bir orman yeşiliydi ama ne dar kesiminde ne de poposunu ancak açıkta bırakan etek boyunda sıkıcı bir şey vardı. Neyse ki bacaklarını tıraş etmişti ama yine de ... "Bu tam olarak benim tarzım değil."

"Sinek yok mu?" Coop soyunma odasının kapısının diğer tarafından seslendi. Tamam, Piper buna gülmek zorunda kaldı.

Adı Louise olan satıcı kadın şaşkın görünüyordu. "Bu gerçekten moda."

Piper yansımasını görünce yüzünü buruşturdu. Elbisenin alt kısmı ile çıplak ayakları arasında sonsuzluk uzanıyordu. "Sanırım modada birkaç adım geriye gitmem gerekiyor." Ya da gerçekten ait olduğu yer olan H&M'e hızlı bir yolculuk yapmalı.

"Bir bakayım," dedi Coop.

Satıcı kadın soyunma odasının kapısını iterek açtı. Coop aynaların çok uzağında olmayan büyük, kare, gümüş ve siyah sedirlerden birine oturdu. Piper elbisesinin eteklerini çekiştirmeye çalıştı. "Çam ağacına benziyorum."

Heath Champion ön girişten, "Gerçekten güzel bacakları var," dedi. Dükkâna girdi ve Coop'un kinin yanındaki sedirin üzerine yayıldı. "Hoşuma gitti."

Coop gözlerini onun kalçalarına dikerek, "Ben sevmiyorum," dedi. "Fazla muhafazakâr." Kadın ona bakakaldı. "Hangi evrende muhafazakârlık bu?"

Başını üzüntüyle salladı. "Artık bir cenaze levazımatçısı olmadığını unutmamalısın."

Heath sırttı.

Spor menajerini işaret etti. "Onun burada ne işi var Coop? Sizi görmek bir zevk değil Bay Champion, ama neden buradasınız?"

"Coop gelmemi söyledi, ne yapabilirdim ki? Adamdan milyonlar kazandım."

"Başka bir fikre ihtiyacım vardı," dedi Coop. "O kadın kıyafetleri almaya benden daha alışkın."

Louise elinde bir kol dolusu elbiseyle göründü ve Piper'ı soyunma odasına geri götürdü. Sonraki yarım saat içinde Piper ortası olmayan kırmızı bir elbise, önü olmayan koyu mavi bir elbise ve onu Küçükler Ligi kupası gibi gösteren altın rengi bir şey giydi. "Ben bir dedektifim," diye tısladı her iki adama da, "Peewee Penguenleri'nin atıcısı değil."

Heath sırttı. "Bu kadından hoşlanıyorum." Coop, "Neden hoşlandığın hiç belli değil," diye karşılık verdi.

Piper için bu bir gizemdi ama aklında daha önemli bir şey vardı. Louise, Piper'ın giymek istemediği başka elbiseleri toplamaya giderken, "Bu kesinlikle işe yaramıyor," dedi. "Bunların her birinin içinde donarak öleceğim. Ayrıca, sürekli *kıçımın* dışarıda kalmasından endişe edersem işimi yapamam!"

Bu ikisini de gülmekten kırdı geçirdi ve Piper'ın kontrolü ele alma zamanının geldiğini açıkça gösterdi. "Louise, seninle konuşmamız gerek..."

Uzun uğraşlardan sonra Piper, uzun, dar kollu ve etek ucu neredeyse dizlerine kadar uzanan dut rengi bir örme elbiseye sahip oldu. Elbisenin ön kısmı yüksekti ama arka kısmı gece kulübüne uygun olacak kadar alçaktı. Coop ayrıca, sadece daha uzun, şeffaf siyah bir kaplamayla sürtüklükten kurtarılan kobalt mavisi minicik bir bodycon elbisede ısrar etti. Son hesaba bir kez bakınca başı döndü. "Bunlardan birinin fiyatına H&M'den on beş elbise alabilirdim."

Güneşli Ekim başı öğleden sonrasına adım attıklarında Heath, "Senin büyük hatan ona birkaç tane daha aldırırmamak oldu," dedi.

Starbucks'tan çıkan orta yaşlı bir adam Coop'u gördü ve ona seslendi. "Hey, Coop! Sen en iyisisin!"

Coop adama el salladı.

"Piper'ın ayakkabıya ihtiyacı olacak," dedi Champion.

"Bunu benim hesabıma yazması gerekecek, çünkü onun şikâyetlerini daha fazla dinlemeye dayanamıyorum." Coop sanki kadın hemen yanında durmuyormuş gibi davrandı. "Paramı harcamaktan bu kadar hoşlanmayan bir kadınla hiç karşılaşmamıştım."

İç çekti. "Siz iki zengin çocuğun aksine ben işimin başına dönmek zorundayım." Coop, "Gerçek işinin nerede olduğunu unutma," diye uyardı. "Ve bir dahaki sefere geç kalırsan, maaşını keserim."

"Evet, *efendim*." Otoparka doğru yola koyuldu.

İki adam onun gözden kayboluşunu izlerken Heath başını salladı. "Hiçbir fikri yok, değil mi?"

"Hayır." Coop daha fazlasını söylemeyi reddetti.

İçinde ölse bile giymeyeceği ekose pantolonların olduğu bir erkek butiğinin önünden geçtiler. Dökülen yaprakların sıçramaları siyah-beyaz bir mağaza tentesini aydınlatıyordu. Kaldırımlarda paslı elli dolarlık banknotlar gibi daha fazla yaprak vardı.

"Size sinsice yaklaşıyor," dedi Heath. "O bacaklar yüzünden."

Tam bir paketti. Piper'ın kıvrımları tam ait oldukları yerdeydi, hiçbir şey abartılı değildi, her şey güçlü ve etkiliydi. Ama

En çok da gözleri. Ve saygısızlığı. Ve tüm tavırlarının altında yatan o çılgın nezaket.

"Bana Annabelle'i hatırlatıyor," dedi Heath. "Onunla ilk tanıştığımda." Coop onun ne demek istediğini anladı. Annabelle de aynı türden bir alınganlığa sahipti.

Ama arada büyük bir fark vardı. "Annabelle çok tatlı ve Piper bir engerek." "Belli ki karımın etrafında yeterince vakit geçirmemişsin." Heath, Agent Provocateur'ün vitrinindeki sutyen ve külot takımına baktı.

"İkisi hiç karşılaşmadığı sürece," dedi Coop. "Bence eğlenceli olurdu."

Coop ürperdi. Annabelle'i seviyordu ama ilişkilerine burnunu sokmak istemesi hiç hoşuna gitmiyordu. "Bunun asla olmamasını sağla."

"Hiçbir şey için söz vermiyorum, dostum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum. Beni gerçekten neden burada istedin?"

Coop'un yanıt vermesi birkaç vuruş uzun sürdü. "Aynen dediğim gibi. Kadın kıyafetleri konusunda daha deneyimlisiniz."

Heath bulunduğu yere aptallık ederek gelmemiştii ve Coop saçmalıklarının yüzüne vurulmasını bekliyordu ama Heath piton gülümsemesini takınmakla yetindi. "Ve *People* dergisine hiç çıkmamış," dedi. "Bu iş gittikçe daha da ilginçleşiyor." Coop'un omzuna bir tokat attı ve Agent Provocateur'deki sutyen ve külot mağazasına geri döndü.

"Dostum!" Okulda olması gereken iki genç onu beşlik çakmak için caddenin karşısına fırladı. Coop bu kesintiyi memnuniyetle karşıladı. Heath'i davet etmesi geri tepmişti. Menajerinin sıkılacağından o kadar emindi ki. Heath bunu belli etmeyecekti -çok kurnazdı- ama bütün o zaman boyunca mesajlaşacaktı ve bu da yeterli olacaktı. Sherlock'u menajerinin bıkkın gözleriyle görmek Coop'un aklını başına getirirdi. Kendi dünyasının bir parçası olan daha güzel, daha başarılı, daha Coop'a benzeyen bütün kadınları hatırlayacaktı. Onun yerine, Heath'in telefonu cebinde kaldı. Ama Heath tuhaf kadınları severdi. Annabelle'e tanık olun. İkisi - çöpçatan ve spor ajanı - kitaplar için bir aşk hikâyesiydi.

Coop ava çıkan kadınların neye benzediğini, nasıl hissettiğini, nasıl koktuğunu çok iyi biliyordu ve Sherlock bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Ona yaklaşmayı reddetti. Tek istediği bir işti ve Coop bunu kaybettikten sonra Sherlock onun için satın aldığı elbiselerden daha önemli olmayacaktı.

Bu da dikkatli bir strateji gerektiriyordu ki bu konuda çok iyiydi.

Piper o gece kobalt elbiseyi giydi - kulüpteki dördüncü görev gecesi -Ancak bu durum onu modaya uygun kalabalığın arasına karıştırmak yerine, istediğinden daha fazla dikkat çekmesine neden oldu. Birkaç erkek ona içki ısmarlamak istedi ve kulübün konuk DJ'i PhairoZ mola sırasında onu seçti.

PhairoZ -gerçek adı Jason Schmidt- dövmele bir Avrupalı futbol yıldızına benziyordu. Coop akıllı bir iş adamıydı. Müşterileri ilk ziyaretlerinde cezbedenin kendisi olduğunu, ancak kulübün kendisinin de onları geri çekmesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden her şeyi taze tutmak için en iyi DJ'leri ve iyi görünümlü bir erkek personeli işe aldı. Kadınlar nerede olursa, erkek müşteriler de onu takip ederdi.

"Yani ben çıktıktan sonra takılmak mı istiyorsun?" PhairoZ bir avucunu arkasındaki duvara yasladı.

"Teşekkürler, ama cidden ..." Ciddi gözlerle ve yarı utangaç olduğunu umduğu bir ifadeyle ona baktı. "Benim için fazla ateşlisin."

"Bu sadece seni daha hızlı ısıtabileceğim anlamına geliyor."

Kendini aşağılamaya yönelik doğal eğilimine direndi. "Ben çok güvensizim." Adamın kolunu dostça sıktı, altına girdi ve uzaklaştı.

O gece Spiral'in bodrumunda, son iki gecedir beklediği yerde, sanayi tipi bir su ısıtıcısının arkasında durdu. Tepesinde, personelin geceyi ya da sabahın erken saatlerini kapattığını duydu, çünkü saat üçü biraz geçiyordu. Esnedi. Kadınlar tuvaletindeki bir kavgayı ayırmış, işe yaramaz fedai Dell'i takip etmiş ve çok sarhoş birkaç kadının taksi bulmasını sağlamıştı. Ama beş saat içinde, yaşlı prenseslerden birini plastik cerrahının ofisine götürmek için Peninsula'da olması gerekiyordu ve yatmak istiyordu.

Ayak sesleri sersemliğini yarıp geçti. Su ısıtıcısının etrafına baktı ve ince topuklu botlar giyen ve sırt çantası taşıyan bir figürün merdivenlerden indiğini gördü. Taylor'ın her akşam işe getirdiği sırt çantasının aynısıydı bu. Taylor etrafına bakındı, sonra bodrumdan geçerek içki deposuna doğru ilerledi.

Kilit değiştirilmişti ve artık sadece iki anahtar vardı; biri Coop için, diğeri de kulüp müdürü Tony için.

Piper'ın güvenini kazanmıştı. Piper'ın isteği üzerine son iki geceyi masasının üzerinde rahatça yatarak geçiren onun anahtarıydı.

Kilit tıkırdadı. Piper fotoğraf makinesini kaldırdı, ayarları hızla yaptı ve tıkladı.

İki gece sonra Taylor gitmişti. O ve Spiral'in eski barmeni olan erkek arkadaşı Keith, Spiral'in en iyi markalarını satan küçük ama kârlı bir karaborsa işi yürütüyorlardı. Piper Cooper Graham için sadece altı gündür çalışıyordu ve maaşını çoktan hak etmişti.

Saat on bir civarında Deidre Joss Noah'yla birlikte kulübe girdi. Coop onu arıyor olmalıydı çünkü hemen ortaya çıktı ve onu VIP'ye götürdü. Ama Noah Parks Piper'ı fark etmişti ve onu takip etmedi.

Deidre siyah ofis kıyafetini muhteşem boncuklu siyah bir kılıfla değiştirmişken, Noah hâlâ muhafazakâr işadamı takımını giyiyor ve kravat takıyordu. "Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Piper'ın yeni dut elbisesine bakarak.

"Coop beni sosyal medya işlerini yapmam için tuttu."

Noah ona sertçe baktı. "Eminim şimdiye kadar ona kimin için çalıştığını söylemişsindir."

"Gizlilik sözü verdim ve bunu yerine getirdim," diye ters bir şekilde cevap verdi.

"Ona söylemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Ve lütfen Deidre'ye bir dahaki sefere bir dedektif tutması gerektiğinde bunu hatırlatın."

Kadehinden bir yudum aldı ve düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Etkileyici."

Çok geçmeden Jonah'ın kaşlarını çatarak ona baktığını gördü; arkadaşı Dell'i kovdurmaya niyetli olduğunu öğrenirse kaşlarının daha da çatılacağından şüpheleniyordu. Başından beri Dell'in tavırlarında onu şüphelendiren bir şeyler vardı ve bu gece erken saatlerde Dell kapıyı idare ederken içeri girmek isteyen bir sarhoştan bir torba beyaz toz şeklinde bahşiş aldığını gördüğünde şüpheleri işe yaramıştı.

VIP'yi kontrol etmek için üst kata çıktı. Noah da Deidre ve Coop'a katılmıştı ama Coop sadece Deidre'ye dikkat ediyordu. Piper'a geliştirmekte olduğu gece kulübü franchise'ı hakkında pek bir şey söylememişti ama Piper onu, Deidre'nin bu konuda nihai bir karar vermeyi reddetmesinden şüphelenecek kadar iyi tanıyordu.

Finansman onu çıldırtıyordu ama bunu görmesine izin vermezdi. Başka bir adam başka firmalara kur yapıyor olabilirdi ama Deidre'nin mükemmel bir itibarı vardı ve Coop da Coop olduğu için sadece en iyilerle çalışmak isterdi.

Güldü ve Deidre'ye doğru eğildi. İşi bir yana bırakırsak, Coop ondan gerçekten hoşlanıyordu. Piper bir parça kıskançlık hissetti. Ondan hoşlandığı için değil. Hayır, hiç de öyle değildi. Elbette değildi. Piper sadece Deidre her şeye sahip olduğu için kıskanıyordu: çok başarılı bir iş, devasa bir banka hesabı, zekâ, güzellik, özgüven... Ve Coop ondan açıkça hoşlandığı için.

Kendi kafasına vurmak istedi. Kıskanıyordu! Kıskanıyordu çünkü Coop'un da ondan hoşlanmasını istiyordu. Saçma bir tepkiydi. Coop onun işvereni ve önemli olan tek şey işini yapma şeklini beğenmesiydi.

Duke sayesinde, kendisini rahatsız eden duyguları temizlemek için yıllarca pratik yapmıştı ve kendinden duyduğu tiksintiyi mutfaktan aldığı bir çift sıcak burbonlu brownie'ye gömdü.

Deidre ve Noah nihayet ayrıldı. Piper salonların arasından geçerek canlı LED duvarın DJ PhairoZ'un elektro ritimleriyle dans eden bedenleri sergilediği dans pistine doğru ilerledi. Coop çok uzakta değildi, her zamanki kalabalığı onu da dolduruyordu.

Gucci giymiş iri yarı bir serseri -logolu kemerini bir an için fark etmişti- Coop'u duvara yaslamak için elinden geleni yapıyordu. Sıradan bir hayran değildi. Bu adam sarhoş ve kavgacıydı. Ayrıca Coop kadar uzun boylu ve ondan elli kilo daha ağırdı. Kollarını heyecanlı hareketlerle sallıyor, kulübün lazer ışıkları ten rengini maviden kırmızıya, oradan da Hulk yeşiline çeviriyordu. Etrafına bakınarak fedailerden birini aradı. Her zamanki gibi görünürde kimse yoktu. İnce topuklu ayakkabılarını düz ayakkabılarla değiştirmiş olmayı dileyerek dansçıların arasından sıyrıldı, tam o sırada serseri yumruğunu sıktı ve eğildi.

Coop elini adamın göğsüne koydu. Serseri bundan hoşlanmadı. Kolu geri çekildi, yumruk atmaya hazırlanıyordu. Coop kendini ileri attı ve adamın kolunu yere düşmeden yakaladı. Ağırlığını değiştirerek adamın göğüs kafesine bir dirsek attı ve onu yere düşürdü.

Dansçılar geri sıçradı. İçkiden sızan serseri nefes almak için inledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Kızın yeni dut rengi elbisesinin yan dikişi adamın üzerine bindiğinde yırtıldı. Jonah ve Ernie görünüp görüşünü engellemeden önce Coop'un kuşkulu yüzünü bir anlığına görebildi. Sanki hatalı olan kendisiymiş gibi ona baktılar.

"Çıkarın onu buradan," diye emretti. Jonah'ın yüz ifadesi ölümcüldü ama Ernie'yle birlikte adamı götürdüler.

Kadın garsonlardan biri koşarak yanına geldi. "İyi misiniz?"

"Tabii ki iyi," diye karşılık verdi işverenin sinirli sesi. "O Çelik Adam. Ona sormanız yeterli."

Minnettarlık için çok fazla.

PhairoZ hızlı bir şekilde acid techno'ya geçiş yaptı. Sert bir el koluna yapıştı ve onu dans pistinden yavaşça çekti. Coop onu kalabalığın arasından geçirirken hasarlı elbisesinin eteğinin yandan yırtıldığını ve ortaya hayal gücünden yoksun bir çift beyaz kalça kucaklayıcısının çıktığını fark etti.

Onu mutfaktan geçirdi ve arka koridora açılan kapıdan dışarı çıkardı. Ancak o zaman kolunu bıraktı. Onu neyin gelmekte olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu ve buna tahammülü yoktu, bu yüzden o kendisinininkine giremeden yüzüne vurdu. "Fedailerinizin aksine, işverenimin saldırıya uğramasına seyirci kalmayacağım."

Yüzü katledilmiş egosuyla kızardı. "Saldırıya uğramadım ve sakın bir daha beni korumaya kalkma."

"Biri bunu yapmak zorunda." Burada profesyonel olan oydu ve sakın olmak için mücadele etti. "Fedailerinizin size daha yakın durması gerekiyor. O sarhoş yumruk atmaya hazırlanıyordu."

"Ki asla inemezdi." "Belki de. Belki de inmezdi."

"Seni personele göz kulak olman için tuttum, ben değil."

O kadar yakındılar ki, kazağındaki çamaşır deterjanının kokusunu alabiliyordu. "Çalışanlarınızdan biri olsaydım bu konuşmayı yapmayacağımızın farkındasınız değil mi?"

"Sen değilsin. Ve sakın bana cinsiyetçi kartını oynamaya kalkma!"

"Kart uygunsu, oyna." Adamın ona doğru yaklaşması sinirlerine hâkim olmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. "Eğer fedailerinizden biri adamı üstünüzden çekip alsaydı -kadın konuklarla takılmakla meşgul oldukları için bu pek olası değil- bunu iki kez düşünmezsiniz bile."

Adamın gözleri kısıldı -korkmuştu- ve kadın onu yakaladığını düşündü ama adam o kadar kolay pes etmiyordu. Bunun yerine daha da yaklaştı, öyle ki kadın onun vücut ısısını yırtık dut elbisesinin içinden hissedebiliyordu. "Kimse tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Profesyonellikten uzaklaştı. Şimdi en az onun kadar öfkeliydi.
"Gerçekten mi? Ya ikiye bir olursa? O zaman ne yapacaksın?"

"Özellikle de o zaman," dedi alaycı bir ifadeyle.

Artık burun buruna gelmişlerdi. Ya da kız bir baş daha uzun olsaydı öyle olacaklardı. "Üçe bire ne dersin?"

"Ben kendime bakarım."

Geri çekilmeyi reddetti. "Ya birinin silahı varsa? O zaman ne yapacaksın?" Göğsünü genişletti ve ne yazık ki göğüslerinin uçları ona değdi.

Daha da yükseğe kalktı, daha büyük bir kısmı kadına doğru bastırıyordu.

"Daha iyi bir soru

-Sen ne yapardın?" "Ben
eğitimliyim! Sen
değilsin."

"Sen" diye homurdandı, "tam bir baş belasısın." Ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu kendine doğru çekti, başı aşağı indi ve ağzı onunkinin üzerine kapandı.

O kadar şaşırmıştı ki nefesi kesildi, dudaklarını ayırdı ve bu da ona hemen sahip olduğu bir erişim sağladı.

Öpücüğü işgal etti. Ele geçirdi. Sert ve talepkâr. Eli elbisesinin yan tarafındaki yırtığa gitti. Kalçasının çıplak tenine dokundu ve parmakları alev gibiydi. Vücudundaki her hücre canlandı. Tamamen uyandı. Sabah horozu, kümesin çatısından ötüyor, güneş gökyüzünde parlıyor ... *o kadar* uyanık.

Bir iniltiyi bastırdı. Çok iyi hissettiriyordu. Tadı çok güzeldi. Elbisesinin yırtmacına doğru daha da uzandı. Dizini bacaklarının arasına bastırdı. Bunu istiyordu. Her şeyi unutup teslim olacak kadar istiyordu. İsted-

"Hayır!" Adamın göğsünü sertçe itti. "Geri çekil!"

Ona kızgındı, kendine daha çok kızgındı. "Bunu bir daha denersen, sarhoş arkadaşın gibi kendini yerde bulursun." Başını çevirdi ve hızla üst kata çıktı.

Sanki bütün gün hız antrenmanı yapmış gibi terliyordu. Ne olmuştu böyle? Futbol oynamanın kendisine kadınlara saldıрма hakkı verdiğini düşünen bir serseriye mi dönüşüyordu? Duvara yaslandı, içi bulanıyordu, kendini toparlamaya çalışıyordu. Kadınlar onu öperdi, tersi olmazdı. Parmak uçlarında yükseldiler, parfümlü kollarını

boynuna sarıldı, ağızlarını açtı ve hemen içine daldı. Deliriyordu. Tek açıklaması buydu. İnsanlar ona emekliliğinde uyum sorunları yaşayacağını söylemişlerdi ama böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Onun iki katı büyüklüğündeydi ve Güç Prensesi She-ra ne kadar güçlü olduğunu düşünürse düşünsün, onu ezip geçebilirdi.

Tanrım, çok kızmıştı. Taşaklarına sert bir diz atmalıydı. Ama yapmamıştı.

Çünkü kızgındı ama ondan korkmuyordu. Eğer kendini en ufak bir tehdit altında hissetseydi, şu anda iki büküm olmuş, kasıklarını tutuyor olurdu.

Ya da belki de kötü davranışı için bir bahane arıyordu. Yaptığı şey hakkında iyi hissetmek için bir yol. Ama savunmasız bir kadının peşinden gitmenin hiçbir iyi yanı yoktu.

Savunmasız değildi. Yakın bile değildi. Ama yine de . . .

Kahretsin.

Etrafında olmasından hoşlanıyordu. Etrafında olmasından nefret ediyordu. Dikkatini dağıtıyordu. Ama aynı zamanda harika bir iş çıkarıyordu ve az önce olanlar yüzünden onu kovmak tam bir adilik olurdu, çünkü hatalı olan kendisiydi.

Onunla başa çıkmak için başka bir yol bulması gerekecekti - oyundan atılmasına neden olmayacak bir yol.

Dört saat sonra cep telefonu çaldı ve onu planlanandan daha erken bir saatte Yarımada'ya çağırdı. Yolda kendisine yaklaşan herkese korna çaldı. Coop onu neden öyle öpmüştü? Çünkü aralarındaki tartışmayı o kazanıyordu ve Coop kaybetmeye tahammül edemiyordu. Tam bir güç gösterisi. Çok daha sinir bozucu olan ise onun verdiği yanıtı. Tabii ki fark etmişti. Şimdi onun elindekinden daha fazla üstünlük sağlamadığından emin olmak için iki kat daha fazla çalışması gerekecekti.

Yarımada'da onu karşılayan erkek görevlilerden biri Prenses Kefaya'nın kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Piper nedenini anlayamamıştı.

Yaşlı bir hizmetçi onu lobide karşıladı ve asansörlere yönlendirdi. İndiklerinde, hizmetçi Piper'ı siyah mermer bir fuayeden geçirerek büyük köşe pencereleri olan geniş bir oturma odası süitine götürdü.

Prenses Kefaya bitişik odalardan birinden içeri girdi. Saat erken olmasına rağmen, üzerine düşen fuşya rengi lüks bir tunikle modaya uygun bir şekilde giyinmişti.

Şık gri pantolonunun üzerinde kalçasının ortasına kadar uzanıyordu. Zarif altın kelepçeler bileklerini çevreliyordu ve elmas küpeler kömür karası uzun saçlarında parılıyordu.

Faiza onu odaya kadar takip etti. Piper o ilk günden beri onu sadece bir an görebilmişti ama onu sık sık düşünmüştü. Faiza kapının yanında durdu, gözleri halıdaydı. Her gün daha iyi bir gelecek umudu olmadan yaşamak nasıl bir şey olmalıydı?

Prenses, "Amerikan futbolcusu için çalışan şoför siz misiniz?" diye sordu. "Evet."

"Kardeşim, Ekselansları Prens Aamuzhir şehirde. Kendisi Amerikan futbolu hayranıdır. İşvereninizi bu gece onunla tanışmaya getireceksiniz. Ekselansları on sekizinci katta kalıyor."

"Bunu yapamam."

Prenses kimsenin ona bir şeyin yapılamayacağını söylemesine alışık değildi ve kaşları bir kedinin omurgası gibi kalktı. "Faiza! Bu şoförle bizzat anlaşacak ve bu işin halledilmesini sağlayacaksın."

Faiza başını salladı, başı hâlâ eğikti. Piper'ı süitten asansöre kadar götürdü. Kapılar kapanır kapanmaz Piper ellerini havaya kaldırdı. "Faiza, bırak bunu, Coop'a hiçbir şey yaptıramıyorum."

"Ama prenses bunu emretti," dedi Faiza ciddiyle.

"Prenses hayal kırıklığına uğrayacak."

Faiza'nın alnı büzüldü. "Onu ikna edemez misin?"

"Burası Amerika Birleşik Devletleri," dedi Piper elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Anlamanın zor olduğunu biliyorum ama burada yabancı prenseslerin ne istediği umurumuzda değil."

Piper, Faiza'nın yüzündeki ifadelerin çaresizlikten korkuya ve teslimiyete geçişini izledi. Piper buna dayanamadı. "Bu senin hatan değil. Geri dönüp açıklayacağım."

Faiza ona hüznle baktı. "Zahmet etmeyin. Bu benim zorluğum. Eğer arkadaşım Habiba'ya senin ünlü bir Amerikan futbolcusu için çalıştığından bahsetmemiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Habiba'nın kötü bir niyeti yok ama konuşmayı çok seviyor."

"Ama cezalandırılan sen olacaksın." Piper bunun doğru olduğunu biliyordu ve bu adaletsizlik onu çileden çıkarmıştı. Asansörün kapıları açılıp lobinin parlak ışığı fark etmediği şeyi ortaya çıkardığında daha da öfkeleni

Daha önce. Faiza'nın koyu mor başörtüsü elmacık kemiğindeki çürüğü tam olarak gizleyemiyordu.

Öfke içinde kaynıyordu. Asansörün yanında bir çift sert yüzü muhafız duruyordu. Faiza'nın kolunu tuttu. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Tuvalete gitmeme yardım et."

Faiza ona endişeyle baktı ama o başkalarına hizmet etmeye alışkındı ve Piper'ı hemen ilgisiz korumaların yanından geçirerek lobideki kadınlar tuvaletine yönlendirdi. İçeride kimse yoktu. "Sana kim vurdu?" Piper sordu. "Bunu prenses mi yaptı?"

Faiza onun yanağına dokundu. "Hayır. Aya'ydı." Bu ismi söylerken kullandığı tatsız ifade çok şey anlatıyordu. "Aya, Majesteleri'nin hizmetkârlarından sorumlu. İşlerin çabuk halledilmesini ister ve ben çok yavaş davrandım."

"Peki prenses onun diğer hizmetkârlara vurmasına izin veriyor mu?" "Fark etmiyor."

"Yapmalı!" Yalnızdılar ama Piper otomatik olarak sesini alçalttı. "Kanada'daki teyzen . . . Oraya gidebilseydin onunla kalmana izin verir miydi?"

"Oh, evet. Bunu bana o söyledi. Amerika Birleşik Devletleri'ne her geldiğimizde ona gitmeyi hayal ediyorum ama bu imkansız. Oraya gitmemin hiçbir yolu yok ve gitsem bile Yakalansaydım ..." Koyu renk gözleri, kendi ölümüne bakan yaşlı bir kadının ki kadar boştu. Böyle bir şeyin anlamsızlığı karşısında başını salladı. "Mutluluğumu *khala*'nın beni kalbinde ne kadar derinden tuttuğunu bilmekte bulmalıyım."

"Bu yeterince iyi değil." Kraliyet ailesi yarın gece ayrılıyordu. Piper tereddüt etti. "Ya seni Kanada'ya sokmanın bir yolu olsaydı?"

Bu çılgıncaydı. Piper'ın Faiza'yı işverenlerinden nasıl uzaklaştıracağı ve sınırı nasıl geçeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Faiza'nın yüzü duyguların oyun alanıydı; umut ve yenilgi bir tahterevallinin iki ucundaydı. Yenilgi çabucak galip geldi. "Her şeyi yapardım ama buna imkân yok sevgili dostum. Senin iyiliğin benim için çok şey ifade ediyor."

İyilik yeterli değildi. Piper yol boyunca Faiza'nın kaçmasına yardım etmeyi düşündü. Onu ülkeden çıkarmak kolay olmayacaktı. Ama mümkün olabilirdi.

Tek ihtiyacı olan küçük bir yardımdı. . .

"Benden *ne* yapmamı istiyorsun?" Cooper Graham ağzından bir kiraz lolipopu kaptı.

Onu, ilk don vurmadan önce salatalıklarının yetiştirdiği çatı bahçesinde köşeye sıkıştırmıştı. Ekim ayı gelmiş olmasına rağmen, bahçenin yüksek tuğla duvarları, birden fazla katı ve rahat dinlenme alanı güzel bir vaha oluşturuyordu. Yükseltilmiş sebze yataklarında serin havalarda yetiştirilen pırasa ve ıspanak; pancar, şalgam ve brokoli bulunuyordu. Büyük sırlı saksılar ve taş jardinières biberiye ve zinnia, maydanoz ve yıldız çiçeği, limon otu ve kadife çiçeği karışımlarını sergiliyordu. Adamın bu bahçeyi kendisinin yaptığını öğrenmek hoşuna gitmemişti. Onun hakkında inanmak istediği bazı şeyleri altüst etmişti.

"Sen bir adrenalin bağımlısısın," dedi parmaklarının arasında birkaç nane yaprağını buruşturarak. "Bu tam sana göre olmalı."

"Gerçekten ilaç kullanıyorsun. Çılgın haplar!" Lolipopu tekrar ağzına attı ve salatalıklara geri döndü.

"Son derece kırıcı bir yorum," dedi burnunu çekerek. "Ama üstesinden geleceğim."

"Bunu sen yap."

Yaklaşmak için bir biber bitkisi saksısının etrafından dolanırken, bahçenin dinlenme alanını tanımlayan ahşap kafesin arkasına sıkışmış bir saksı masası fark etti. Üstündeki bir şey dikkatini çekti. Araştırmak için yanına giderek kendine yeniden toparlanmak için zaman tanıdı. "Nedir bu?" Masanın üzerinde duran yarım düzine topraktan biri olan, mükemmel yuvarlatılmış sert toprak topunu havaya kaldırdı.

"Tohum bombası. Senin aksine, benim ahlakım yok." "Yani . . . ?"

"Ben bir gerilla bahçıvanım. Biraz kil, turba yosunu ve top haline getirilmiş bir yığın tohum. Hepsi bu kadar."

Durumu anlamaya başlamıştı. "Sen şehirli bir Johnny Appleseed'sin. Bunları boş arsalara atıyorsunuz."

"Sezon için artık çok geç. En iyi zamanlar ilkbahar ve sonbahar başları. Biraz şans ve doğru zamanda biraz yağmurla, zorlu bir toprak parçası çiçek açmaya başlar." Sararmış birkaç domates yaprağını koparmak için salatalığa uzandı. "Otsu bitkiler, koni çiçekleri, börülceler. Belki biraz çayır otu. İzlemesi eğlenceli."

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" "İki, üç yıldır. Bilmiyorum."

"Uyuşturucu parası akladığını sanıyordum."

Onu köşeye sıkıştırdığından beri ilk kez sırttı. "Sen yapmadın." "Pek sayılmaz, ama ..." Onun bu yönü ne kadar ilginç olsa da hedefini gözden kaçırmamıştı. "Belki de en baştan başlamalıyım." "Belki de yapmamalısın. Farkındasın, değil mi?"

Dün gece kulüpte jujitsu hareketlerini mi örtbas ettin? Artık kimse seni sosyal medya uzmanım olarak satın almayacak."

Çoktan çözdüğü bir şey. Uzakta kilise çanları çalıyordu ve o ilerledi. "Adı Faiza. Daha on dokuz yaşında ve on dört yaşından beri aile için çalışıyor. Tatlı ve zeki biri ve tek istediği bizim sahip olduğumuz şey. Özgür olmak için bir şans."

Yırtık bir fasulye bitkisine kaşlarını çatı.

"Prematüre bebeklere bakabilmek için hemşirelik okuluna gitmeyi hayal ediyor ama şu anda bir köleden biraz daha iyi durumda."

Fasulye bitkisini koparıp bir kenara fırlattı ve lolipoptan geriye kalanları çitirdatmaya başladı. Kadın ona doğru ilerledi. "Lütfen Coop. Bugün pazar. Kulüp kapalı. Tek yapman gereken bu gece Peninsula'ya gitmek ve prensle erkekçe sohbet etmek. Bunu farklı bir kültüre içeriden bakmak için hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat olarak düşün."

Lolipop çubuğunu bir kompost kutusuna attı. "Şu anda içinde bulunduğum kültürden memnunum. Hırsız garsonlarım dışında..."

Ağzının köşesinde küçük kırmızı bir şeker kristali kaldı ve o saçma öpücüğün anısı aklına geldi. İçgüdüsel olarak dudaklarını yaladı. "Garsonlarınız temelde dürüst. Ve eğer herkes sizin gibi hissetseydi, uluslararası barış ve anlayış için hiçbir umut olmazdı."

"Teşekkür ederim, Kainat Güzeli."

"Sadece çok dar görüşlü olduğunuzu belirtiyorum."

Topraktan kabuk bağlamış parmağını ona doğru uzattı. "En azından benim bir aklım var. Ve Orta Doğulu bir petrol baronuyla iştisamlı yıllarımı yeniden yaşamak için bir gece geçirmemin uluslararası ilişkiler açısından bir işe yarayacağından şüpheliyim. Planınızın geri kalanına gelince. . ." Ürperdi. "Hayatımda gurur duymadığım birkaç şey yaptım ama sorduğun şey tüyler ürpertici."

"Bu kahramanca! Geçmişteki günahlarını telafi etmek için bir şans." Tıpkı o öpücük gibi, diye düşündü, ama adam bu konuyu açmamıştı ve kendisi de açmayacaktı. Yine de bunu düşünüyor gibi görünüyordu. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi. Belki de sadece hissetmişti. Ya da belki başka bir şeydi. Gözlerindeki hesapçı bakış. Belli bir inatçılık. Neyin peşindeydi?

Başını eğdi ve başparmağıyla kaşının kenarını okşadı. "Eğer bunu yapacak olsaydım... ki yapmıyorum... Karşılığında bir şey beklerdim. Sen ne teklif etmeye hazırsın?"

"Ne istiyorsun?"

"İlginç bir soru ..."

Bakışlarıyla onu tüttürmeye başladı. Onun dandik şoför kıyafetini yakıp geçti. Her çirkin parçasını soyarak. Ve acele etmiyordu. Her konuda zeki olmayabilirdi ama bu konuda zekiydi ve gözlerini devirdi. "Benimle uğraşmayı bırak. İstedğin film yıldızına sahip olabilirsin ve sen sadece beni kıvrandırmaya çalışıyorsun. Tıpkı dün geceki gibi. Bil bakalım ne oldu? İşe yaramıyor."

"Bundan emin misin?" Kelimeler dudaklarından ipek ve baştan çıkarıcı bir şekilde döküldü.

"Oldukça sorgulanamaz biriyim."

"Öyle mi?" Çenesinin yan tarafını okşadı ve arkasında kirli bir leke bıraktı. "İlk başladığımda ne kadar kötü bir aşık olduğumdan hiç bahsetmiş miydin?"

Coop Graham hakkında söylemesi gereken bir şey vardı: ne yapacağı belli olmazdı. Kendine özgü bir nedenden ötürü onları tehlikeli sulara sürüklemeye karar vermişti. Geri çekilmesi gerekiyordu ama bunu yapamazdı, hele de dün gece ona verdiği karşılıkla. Bu, başlama vuruşu zamanı geldi demekti. "Yaptığına inanmıyorum," dedi.

"Çok fazla şikayet aldım, bu yüzden çalışmak zorundaydım. Bunu bir iş olarak gör." "Ekstra pratik zamanı koy, değil mi?"

"Kesinlikle. Yaptığım hataları düşündüğümde ..." "Eminim utanç vericidir."

"Ama gözümü toptan ayırmadım."

"Sadece bir tane mi? Merak ettim. Umarım deformasyonunuz sizi fazla utandırmamıştır. Eminim hala-"

"Yaklaşık otuz altı yaşındayken nihayet bu işi öğrendim." "Otuz altı mı?"

"On sekiz. Hızlı öğrenen biriydim. Benim gibi genç bir çocuğu sevgi dolu kollarına almak isteyen tüm o yaşlı kadınlar ..."

"Merhametliler kutsanmıştır. Ama . . ." Kendi kurnaz gülümsemesini takındı. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, benimle hiç ilgilenmiyorsun. İkimiz de senin benim ligimin tamamen dışında olduğunu biliyoruz."

İlk başta onun bu tartışılmaz gerçeği kabul etmesini takdir eder gibi göründü ama sonra ifadesi bulanıklaştı. "Dur bakalım. Geçen hafta bana nasıl gerçek bir erkek yiyici olduğunu anlatmıştın."

"Sınırlar var. Siz dünyadaki memur seksi kızlardan tamamen farklı bir türsünüz. Benim bile boyumu aşıyorsunuz."

Aslında sinirlenmiş görünüyordu. "Şimdi neden kendin hakkında böyle bir şey söylüyorsun? Gururun nerede senin?"

"Gerçek dünyaya sıkı sıkıya bağlısın. Sen süper starların yatağına aitsin. Bana bir bakın. Otuz üç yaşındayım. En iyi ihtimalle, ortalama görünümlüyüm, ve
_"

"Ortalamayı tanımla."

"Çirkin ayaklarım var, en az 10 kilo fazlam var." "Bir kadavra için."

"Ve . . . Kıyafetler ya da nasıl görüldüğüm umurumda değil."

"İşte bu kısmı doğru. Diğerlerine gelince. Güç diye bir şey duymuşsundur.

elektrik kesintileri. Tek yapmam gereken ışıkları kapatmak."

Bunu öyle bıyık burarak, öyle abartılı bir kötülükle söyledi ki, söz konusu olan çok şey olmasaydı kadın gülecekti. Bunun yerine ona doğru ilerledi. "Ciddi olalım. Bir kadının hayatı tehlikede. Bunu yapmana ihtiyacım var. Ve daha iyi bir benliğin olduğunu varsayarsak, bunu yapmana ihtiyacım var."

Sherlock onun taktiklerini anlamıştı ve vuruşunun hiçbir etkisi olmadı. "Tekrar dene Sherlock. Bu bir ilk vuruş bile değildi."

Argümanları tükenmişti ve tuğla teras duvarına doğru yığıldı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Kesinlikle öyle. Sen kendi işine bak."

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça başını salladı. "Yapamam."

Coop küçük sarı armut domateslerinden birini ağzına attı. Kiraz emicisinin kalıntılarıyla pek iyi gitmemişti ama oyalanması gerekiyordu. Kadın haklıydı. Onunla dalga geçiyordu. O yanlış öpücüğü olması gerektiği kadar anlamsız göstermeye çalışıyordu.

Ona doğru baktı. Ona karşı çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sanki onu bir kedi yavrusuna işkence ederken yakalamıştı. İsteddiği şey abartılıydı ve başarısızlığa mahkûmdu ama yine de kendini bir metre boyunda hissediyordu; bu, üniversite koçunun çok fazla parti yaptığı için onu haklı olarak azarlamasından beri yaşamadığı bir duyguydu.

"Tek istediğim bir saat," dedi. "En fazla iki saat."

Kimsenin onu savunmaya geçmesine izin vermezdi ama o tam da bunu yapmıştı. Kendini bir tür parlak zırhlı şövalye olarak görüyor ve onun da bu mücadeleye katılmasını bekliyordu. Onun için çalışıyordu, lanet olsun. Oyun kurucu oydu ve onun oyunlara karar verme hakkı yoktu. "Bundan çok daha fazlasını istiyorsun."

Vazgeçmeyecekti. "Genç bir kadının hayatı biraz zaman ayırmaya değmez mi?"

Onun duygusal şantaj girişimine soğuk bir mantıkla karşılık verdi. "Hayatı tehlikede değil."

Duvarın üzerinden kırmızıya dönmüş büyük bir akçaağaca baktı. Bir kez olsun kadının samimi mi yoksa onunla oyun mu oynadığını anlayamadı. "Bu ülkede doğmuş olmak bize dünyanın geri kalanındaki çoğu insanın sahip olmadığı fırsatlar sunuyor," dedi. "Nerede doğarsanız doğun. Bu bir şans, değil mi?"

Fakir doğmuştu, ama . . . *Kahretsin*. Bunu ona o yaptıracaktı. Ya da belki o değildi. Belki de istediği şeyin zorluğuydu.

Prens muhtemelen birkaç petrol kuyusuna mal olan ama Coop'un midesini bulandıran saçma sapan bir kolonya kokuyordu. Adamın boyalı siyah saçları ve martı kanadı şeklinde ince bir bıyığı vardı. Gözlüklerinin üst kısmı tuhaf bir maviyle renklendirilmişti ama alt kısımları şeffaftı ve batı tarzı giysiler giyiyordu -küçük yapısına göre özel olarak dikilmiş bir takım elbise ve Coop'un on yaşındayken ayaklarına uyabilecek burnu açık gri oxfordlar. Coop'un ufak tefek adamlarla bir alıp veremediği yoktu. Onu rahatsız eden Prens Aamuzhir'in büyük egosuydu.

"Yatımı satmadan önce benimle denize açılmalısın. Dünyanın en büyük yatlarından biri ama havuzu kış tarafta ve ben sadece güneşte yüzüyorum." Prens İngiliz aksanıyla kusursuz bir İngilizce konuşuyordu. "Baş tarafta ikinci bir havuzla, hangi yöne gittiğime bakmaksızın yüzebilirim." Bir kıkırdama. "Bunun benim için neden yeni bir tekne alacak kadar önemli olduğunu anlayamadığınıza eminim. Çoğu insan anlayamaz."

Coop kötü bir ruh halindeydi. Prens gibi puştlarla gereğinden fazla karşılaşmıştı: Sporcularla omuz omuza verip aynı zamanda onları küçümseyerek kendini beğenmişlik duygusunu besleyen varlıklı adamlar. Yine de nazikçe başını salladı. "Ben mi? Ben sadece yıpranmış bir futbol oyuncusuyum. Şimdi sen . . . Sen bir dünya adamısın, gerçekten zeki bir adamsın. Bunu hemen anladım."

Sherlock araştırmasını yapmıştı. *"Diyar'ın bazı prensleri oldukça sağlam adamlardır," demişti ona. "İyi eğitilmiş. İşadamları ve devlet bakanları. Bir savaş pilotu. Prens Aamuzhir iyi olanlardan biri değil. Zamanının çoğunu Diyar'dan uzakta, çok pahalı fahişelerle partiler vererek geçiriyor."*

Prens, Coop'un içine çekmemek için elinden geleni yaptığı bir sigara dumanı üfledi. "Benimle birlikte denize açılmaları için birkaç arkadaşını davet et," diye emretti. "Dean Robillard. Kevin Tucker. Onlarla tanışma zevkine erişemedim."

Büyük ihtimalle. Robillard ve Tucker bu dangalağı tek yüzme havuzlu yatının küpeştesinden sarkıtacak ve kıcını doğruca suya bırakacaktı.

"Onları arayacağım," dedi Coop. "Bakalım kaçabilecekler mi?" Peninsula'nın lüks bar takımları koleksiyonunda bile bulunduğundan kuşkulandığı ağır kristal bardaktan çok eski bir viskiden bir yudum aldı. Bu süite birkaç kez gelmişti ama köşedeki altın fiskiyeyi, mücevherlerle süslü kül tablalarını ya da işlemeli mor ipek yastıkları hiç görmemişti.

Prens kuyruklu piyanonun yanındaki şezlonga oturmuştu. Ayak bileklerini çaprazlarken, görünüşe göre sadece bir kez giydiği ayakkabılarının bozulmamış tabanlarını ortaya çıkardı.

"Söyle bana, eski dostum ..." Prens bir hava kirliliği daha saldı. "Joe Montana ya da John Elway'e karşı nasıl oynardın sence?" Soruyu sanki hiç sorulmamış gibi sordu

Sanki ülkenin dört bir yanındaki çaylak spor gazetecileri Coop'un hatırlayabileceğinden çok daha fazla kez aynı soruyu sormamışlar gibi.

Coop düşünür gibi yaptı, viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra her zamanki cevabını verdi. "O adamlar benim idolümdü. Keşke benim de fırsatım olsaydı. Tek bildiğim, kime karşı oynarsam oynayayım elimden gelenin en iyisini yaptığım."

Prens ayak bileklerini yeniden çaprazladı. "Benim gözlemime göre çok fazla oyun kurucu sabırsız. Savunmayı doğru okuyamıyorlar."

Coop başını salladı, sanki prens bir bok bilmeyen egoist bir ahmak değil de büyük futbol analistlerinden biriymiş gibi.

Coop'un elini işaret etti. "Super Bowl yüzüğünü takmışsın."

Super Bowl yüzükleri incelikleriyle bilinmez. Yıldızların sonuncusu, bir sosyete balosunu donatacak kadar pırlantalı, şatafatlı, büyük boy bir orospu çocuğuydu. Coop parmağına baktı. "Çok güzel, değil mi?"

"Enfes."

Coop adamın ağzının sulandığını görebiliyordu. "Bakın ne diyeceğim, Majesteleri. Kimsenin yüzüğümü denemesine izin vermedim. Onu hak etmek için çok çalıştım, ama sizin için . . . Ah, kahretsın..." Yüzüğü parmağından çıkardı. "Sen oyunu çoğu insanın anlamadığı şekilde anlayan bir adamsın. Bunlardan birini takmanın nasıl bir his olduğunu gör."

Coop sandalyesinden kalkma zahmetine katlanmadı, sadece uzattı, bu da Prens'i açgözlü ellerini uzatmak için koltuktan kalkmak zorunda bıraktı.

Prens yüzüğü güdük parmağına taktı. Yüzük hemen yana düştü. Tekrar yerine oturttu ve sanki hiç bırakmaya niyeti yokmuş gibi orada tuttu. "Mükemmel bir parça." Hayranlıkla bakmaya devam etti, hatta ışığın daha iyi olduğu cam kaplı yemek masasına doğru ilerledi. Sonunda, "Birazdan bazı güzel hanımlar gelecek. Kalacak ve benimle birlikte onların tadını çıkaracaksınız."

Coop hem beklediği hem de korktuğu fırsatı yakalamıştı. "Böyle bir daveti geri çeviremem." Sandalyesinden kalktı ve cep telefonunu çıkardı. "Bir halkla ilişkiler etkinliğim var ama bakalım bundan kurtulabilecek miyim?" Cep telefonunu süitin etrafı çevrili terasına açılan kapıya taşıdı ve köşede arabasında bekleyen Sherlock'u aradı.

"Roy, ben Coop," dedi kadın cevap verdiğinde. "Bir işim çıktı ve bu akşam Union League'deki etkinlikten çıkmam gerekiyor. Benim için hallet, olur mu?"

Sen?"

"Hâlâ onunla birlikte misin?" diye sordu.

Prensin yüzüğü parmakladığını görmek için ona doğru baktı. "Evet, bir sözleşme imzaladığımı biliyorum ama bunu yapamam."

"Senin benim ilk sorumluluğum olduğunu unutmadım..." Sesi endişeli geliyordu. "Bunun riskli olabileceğini biliyordum. Seni oradan çıkarmamı istersen hemen geleceğim."

"Kahretsin, hayır!" İsteddiği son şey buydu: Piper Dove'un sihirli bilezikleri ve altın kementiyle içeri dalması. "Bana bu kadar çok basın olacağını söylememiştin."

"Sen en iyisisin."

"Pekâlâ. Orada olacağım." Bağlantıyı kesti ve telefonunu tekrar cebine soktu. "Her şeyin canı cehenneme. Atlayamam. Gitmem gerek." Sanki hayatının fırsatını kaçırmış gibi pişmanlıkla başını öne eğdi. "Senin gibi büyük yaşamayı bilen biriyle çok sık karşılaşmıyorum." Başını daha fazla salladı. Daha fazla pişmanlık. Şimdi işin zor kısmı gelmişti.

Yüzüğünü geri almak için yanına gitti. "Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı, ama Oh, şey ..." Elini uzattı.

Yüzük olduğu yerde kaldı. "Lütfen. Bana ne olduğunu söyle."

"Bu biraz utanç verici." Utanç verici demek daha doğru olur. "Ama sen ve ben ... biz dünya adamıyız, değil mi? İnce şeyler hakkında ayrımcılık yaparız. İkimiz ne istediğimizi biliyoruz."

"Elbette." Prens başparmağıyla yüzüğü okşadı.

"Prensesin şoförlerinden biri arkadaşımdır, kadınlardan hoşlandığımı bilir. Genç olanlardan. Yani, hangi erkek sevmez ki, değil mi? Bir hizmetçi kızınız var. Adı Faiza. Şoför onu bana gösterdi."

"Ahh . . ." Prens ona gülümsedi. "Bu hizmetçi kızıdan hoşlanıyor musun?" "Tam benim tipim. Gerçekten çok genç. On üç yaşlarında görünüyor." Zorla

dinlen. "En sevdiğim kadın türü." "Ah, evet."

Tüyleri diken diken olmuştu. "Merak ediyordum da... Prensesle kızın gelip benim için çalışmasına izin vermesi için konuşabilir misin? Kalıcı olarak?" *Çalışma* kelimesine çok sert vurmuştu ve prene dejenere kısımları kendisinin doldurması için birkaç dakika verdi. "Kahretsin. Sormamalıydım." Yüzük için tekrar elini uzattı. "Yüzüğümü beğendiğinize sevindim. Şimdi buradan gideceğim ve gecenizin geri kalanının tadını çıkarmanıza izin vereceğim."

"Bekle." Prens birkaç adım uzaklaştı. "Bu mümkün olabilir. Ama tabii ki prensese tazminat ödemem gerekecek."

"Elbette. Sen söyle, ben de bir çek yazayım. Sence kızın değeri ne kadardır? Birkaç bin mi?"

"Arkadaşlar arasında para mı? Hayır, hayır. Ama belki, dostluğumuzun bir simgesi?"

Sherlock, Coop'un prensi kızı teslim etmesi için ikna edebileceğini düşünmüştü ama Coop daha iyisini biliyordu. "Bir jetonla, yani ... ?"

Prensin başparmağı yüzüğü okşadı. "Kızın senin için ne kadar değerli olduğunu düşünüyorsan."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun, ama . . . Belgelerini aldın mı? Pasaportu? O yüzüğü kaybedip sonra da beni terk etmesini istemiyorum."

"Ama tabii ki. Bir telefon görüşmesi." Prens ona yağlı bir gülümsemeyle baktı ve telefonuna uzandı. Coop kısa ve Arapça bir konuşma sırasında pencereden dışarı bakıyormuş gibi yaptı. O ve prens bir anlaşma yapmışlardı.

Coop kaçmak için sabırsızlanıyordu ama kız olmadan yüzüğü teslim etmeyecekti ve acele etmemeyi de biliyordu. İçkisini bitirdi ve prensin özellikle iğrenç bir seks oyunuyla ilgili hikâyesini kendi hikâyesini anlatarak geçiştirdi, bu seferki Giants'ın geçen sezonki maçıyla ilgiliydi. Sonunda ikisi de asansörde lobiye iniyorlardı.

Kraliyet uşaklarından biri resepsiyonda durmuş, otelin kasasından çıkardığı bir yığın pasaportu karıştırıyordu. Amerika Birleşik Devletleri'yle Kanada arasında gevşek bir sınır olduğu için Coop, Piper'ı pasaportun kesinlikle gerekli olmadığına ikna etmeye çalışmıştı ama Piper inatçılığından vazgeçmemişti.

"Pasaportu olmadan yasal statü için başvurması neredeyse imkansız olacak," diye savunmuştu. "Okula gidemeyecek ve sağlık hizmeti alamayacak. Onun kimliğini çaldılar, Coop. Pasaportu, elinde kalan çok az şeyi temsil ediyor. En azından deneyeceğine söz ver."

Hiçbir şey için söz vermemişti ama prensle geçirdiği kısa süre kararlılığını pekiştirmişti.

Uşağı pasaportu prene uzattı. Ufak tefek, cüppeli bir kadın figürü yan tarafta durmuş, elinde küçük bir bez çanta tutuyordu. Başı eğik olduğu için Coop onun yüzünü göremiyordu. Kendisine ne olduğunu bilmesine imkân yoktu ve çok korkmuş olmalıydı.

Prens ona bakmadı bile -sıradan bir kadındı- ama pasaportu Coop'a verdi. Coop başparmağıyla çevirerek açtı. İsme ve fotoğrafa bir göz attı. Kıza doğru yürüdü ve başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. Sanki lanet olası bir köle satın alıyormuş gibiydi.

Bu kesinlikle oydu. Kara kaşlar, yuvarlak yanaklar, titreyen dudaklar ve dehşetle açılmış koyu kahverengi gözler, şu anda hiçbir şey yapamayacağı bir şeydi.

Pasaportunu cebine koydu ve prene geri döndü. "Yüzüğün tadını çıkarın, Majesteleri. Ve tam ortadaki Lombardi kupası? Som platin."

Ama yatak odasındaki kasada kilitli duran gerçek yüzüğün üzerindeki Lombardi kupası pırlantalarla süslüydü - hakiki pırlantalar, kopya yüzükleri kaplayan kübik pırlantalar değil. Çeşitli yardım müzayedelerine bağışlamak için yarım düzine kopya yaptırmıştı. Teklif verenlerin hepsi bunların kopya olduğunu biliyordu ama yine de popüler ürünler olmuşlardı.

"Hadi," dedi kıza, işbirliği yapmasını umarak, böylece ona dokunarak daha fazla ürkütmek zorunda kalmayacaktı.

Omuzları kamburlaştı, sanki kendisini yaklaştığına inandığı vahşetten korumaya çalışıyormuş gibi, ama onu takip etti.

Prens onlar geçerken, "Keyfini çıkarın," dedi.

Coop o orospu çocuğunun dişlerine bir yumruk indirse kaç gardiyanın üzerine atlayacağını merak ediyordu ama bu tür bir hoşgörü için fazla disiplinliydi. Arkasına bile bakmadan dehşete düşmüş hizmetkârı lobiden çıkardı. Bir reproduksiyon Super Bowl yüzüğü. Bu kızın hayatının değeri buydu.

Otelin ön kapısından geçtiler. Ancak Piper'ın arabasında beklediği sokağa doğru köşeyi dönerken ona hitap etti. "Amerika'ya hoş geldiniz, Bayan Jamali."

Onların yeniden bir araya gelişini izlemek bütün bu çileye değdi. Piper onu hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu ve Faiza ağlıyordu. Piper kızın yanında olmak için arka koltuğa geçti ve o da direksiyona geçti. Arabayı sürerken Faiza'nın ellerini tuttu ve neler olduğunu anlattı. Faiza zar zor konuşabiliyordu ama kollarını Piper'a sevinçle dolaması çok şey anlatıyordu.

Piper, Faiza'yı gece boyunca saklamak için en güvenli yer olarak Berni Berkovitz'in dairesini seçmişti. Göğüs eti ve ilahi şekerlemeden Berni, kırmızı tayt ve yırtık pırtık bir erkek hırkasından oluşan tuhaf bir kombinasyon giyiyordu. Selamlamak için kollarını çırpı. "Bu çok heyecan verici! Çok heyecan verici!"

Berkovitz'lerin dairesi aşırı doluydu, aşırı sıcaktı ve belli belirsiz naftalin kokuyordu ama Coop, Faiza'yı burada tutmanın kulüpte tutmaktan daha güvenli olduğu konusunda Piper'la hemfikirdi. Berni onları içeri çekerken, "Müslümanların ne yediğini bilmiyorum," dedi. "Ama biraz çikolatalı pastam var. Bu sizin dininiz için uygun mu?"

"Ah, evet," diye yanıtladı Faiza. "Ama yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. O kadar çok şey oldu ki."

Sherlock'la özel olarak konuşması gerekiyordu ve o da devreye girdi. "Bayan Berkovitz, Piper ve ben bazı planlar yaparken neden Faiza'ya eşyalarını nereye koyabileceğini göstermiyorsunuz? Eminim teyzesini aramak isteyecektir."

Faiza'nın endişesi yeniden su yüzüne çıktı. "Daha fazla sorun var mı? Benim için bu kadar şey yaptıktan sonra sana sorun çıkarmak istemiyorum."

"Her şey yolunda." Ona güven verici bir gülümseme verdi ama prens her an kandırıldığını anlayabilirdi ve Piper'ın bu olmadan önce Faiza'nın yola çıktığından emin olması gerekiyordu. "Bayan Jamali. . ." Takım elbisesinin cebine daldı ve onun pasaportunu çıkardı. "Sanırım bu sizin."

Faiza yavaşça ona doğru yürüdü, gözleri adamın elindeki pasaporta takılmıştı. Adamın önünde durdu, pasaportu eline almadı, sadece parmak uçlarıyla yeşil kapağına dokundu.

"Devam et," dedi nazikçe. "Al şunu."

Öyle yaptı, sanki gerçekten onun olduğuna inanamıyormuş gibi tuttu. Başını kaldırdı ve bir elini kalbine bastırarak onun önünde derin bir şekilde eğildi. "*Shokran jazeelan*," dedi boğuk bir sesle. "Teşekkür ederim."

Lanet olsun. Eğer dikkatli olmasaydı, o da ağlıyor olacaktı. Piper değil ama. Bir galon biber gazının bile o kadını ağlatamayacağına yemin edebilirdi.

Faiza Berni'yi yatak odasına kadar takip eder etmez Piper kendini onun kollarına attı. Eğer onun hızlı refleksleri olmasaydı, onu yine kovabilirdi. İlk seferinde onu kovmuş değildi ama bunu bir de ona anlatmaya çalışın.

"Sen en iyisisin!" diye haykırdı. "Dünyadaki mutlak en iyi adam!"

Kollarını onun boynuna doladı, başını çenesinin altına yerleştirdi ve adam çuvalı tamamen unuttu. Aralarındaki boyut farkına rağmen, kadının vücudu adaminkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Göğüsleri adamın göğsüne yaslanmış, kalçaları adamın kalçalarının önüne dayanmıştı. Adamın elleri otomatik olarak kadının sırtının alt kısmına gitti. Kadın onu sertçe sıktı ve adam da karşılığında sertleşti, ilk kez hisseden bir çocuk kadar azgındı.

Ona baktı, kocaman mavi gözleri minnettarlıktan yapış yapıştı ve üzerinde yarattığı fiziksel etkiden tamamen habersizdi. Ellerini o kıçta dolaştırmamak için öz disiplininin her zerresini kullanması gerekiyordu ama dün gecedен sonra bunu yaparsa karnına bir yumruk yiyeceğini biliyordu. Ya da daha kötüsünü.

Bu doğal olmayan güç değişimi nasıl olmuştu? Sanki en iyi arkadaşım gibi ona sarılıyordu. Sanki koridordaki o öpücük hiç olmamış gibi. Sanki her şeyi unutmuş gibi!

Kendini toparladı, onu kollarından tuttu ve güvenli bir mesafeye bıraktı, bir yandan da aşağı bakıp ona ne yaptığını görmemesi için dua ediyordu.

Reddedilmesinden dolayı onun en azından biraz incinmesini istiyordu, ama o sadece mutluluğu kaydetti. "Bunu yapabileceğini biliyordum! Coop, onun hayatını sonsuza dek değiştirdin."

Ona ters ters baktı. "Etrafta zıplamayı bırak ve bana onu buradan çıkarmak için planını anlat."

Huysuzluğu onu korkutmadı. "Ona yerleşmesi ve teyzesiyle planlar yapması için birkaç gün vereceğim. Sonra-"

"İyi bir fikir değil." Aralarındaki mesafeyi artırarak tozlu bir ipek çiçek aranjmanının yanına oturdu ve ona prens ile yüzükten bahsederek orijinal planında ne kadar çok delik olduğunu anladığından emin oldu. "Prensin büyük bir egosu ve ona eşlik edecek küçük bir ordusu var. Kandırıldığını anlaması yıllar alabilir ya da çoktan farkına varmış olabilir. En iyisi onu yarın şehirden kalkan ilk uçağa bindirmek. Daha da iyisi, onu Milwaukee'den uçurmak. O'Hare'den o kadar da uzak değil ve gereksiz yere riske girmenin anlamı yok."

"Onu uçağa bindirmeyeceğim."

"Kesinlikle bindiriyorsun. Ben ödeyeceğim."

Onu başından savdı. "Direkt uçuş yok ve yeterince travma yaşadı. Thunder Bay, Minnesota'nın Kuzey Kıyısı'ndan sınırın hemen karşısında. Onu ben götürüyorum."

"Bunu yapmayı neden düşündün ki?" diye haykırdı.

Ona sanki gezegendeki en aşağılık solucanmış gibi baktı. Ve işte yine oradaydı. Sadece zihninde var olan bir tür meydan okumayı karşılayacak kadar erkek olmadığı hissi.

"Çünkü yapılması gereken doğru şey bu," dedi.

Ofladı, pufladı, kendini gittikçe daha da kabadayı bir aptal gibi hissediyordu. Sonunda kendini susturmayı başardı. "Peki!" dedi, tıpkı asık suratlı bir ergen gibi. "Nasıl istersen öyle olsun."

Ama hışımla dışarı çıkarken bile ne yapması gerektiğini biliyordu.

Arabası çalışmıyordu! Bunun olması için onca sabah varken, neden bugün olmak zorundaydı? Faiza yolcu koltuğunda oturmuş, değerli pasaportunu tutuyor ve Piper'ın eski apartmanının önünden geçen arabalara gergin bakışlar fırlatıyordu. Coop ve sahte Super Bowl yüzüğü olmasaydı, Faiza'nın işverenleri onun ilticasını neredeyse kesinlikle görmezden geleceklerdi. Yine de Piper yaptığı şey için Coop'u suçlayamazdı. Ünlü olmasının prensin Faiza'yı hediye olarak vermesine yeteceğini düşünmüştü ama Coop zengin egoistleri ondan daha iyi anlıyordu. Onun açısından kötü bir hesap hatasıydı.

Faiza alt dudağını kemirirken, Piper Sonata'sının kaputunun altını kurcaladı, ama sigorta kutusunu inceleyene kadar sorunu göremedi. Sigortalardan birkaçı eksikti. Kim yapmış-?

Yanında bir araba durdu, camları açıktı. "Bin."

Bu Coop'tu, gümüş rengi Audi sedanının direksiyonunda oturuyor ve şehrin kralı gibi görünüyordu. "Bunu sen yaptın!" diye haykırdı. "Sigortalarım nerede?"

"Hazır olduğumda onları geri vereceğim," diye söylendi.

Arabasından indi ve Sonata'nın yolcu kapısını açtı. "Günaydın, Bayan Jamali. Bugün siz hanımları Kanada'ya götürüyorum."

"Hayır!" Onunla arabada saatler geçirmek için çok fazla çaba sarf etmesi gerekecekti. Onun düzgün biri olmasını istemiyordu. Onu ilk takip etmeye başladığında kafasında yarattığı bencil, kibirli, kendini beğenmiş sporcu olmaya devam etmesini istiyordu.

Ama Faiza onu gördüğüne memnun oldu ve hevesle arabaları değiştirerek Piper'a onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Faiza'nın Audi'nin ön yolcu koltuğuna oturma konusundaki itirazlarını geçersiz kıldı ve Piper'ı arka koltuğa oturttu. Emniyet kemerini kaptı. "Minnesota'ya tek başıma gidebilecek kapasitede olmamın yanı sıra, senden daha iyi bir sürücü olduğumu garanti ederim."

"Nasıl anladın?" dedi uzaklaşırken.

"Seni takip ediyordum, hatırladın mı? Frene sert basıyorsunuz, sinirlendiğinizde arkadan çarpıyorsunuz ve genel olarak çok agresifsiniz. Ben de

Öte yandan, kaçamak sürüş, pusudan kaçınma ve saldırgan temas sürüşü konusunda eğitimliyim."

"Etkileyici ama ben hız cezası almıyorum. Aynı şeyi söyleyemeyeceğinizi biliyorum."

"Sadece Illinois eyaletinde büyük Cooper Graham'a ceza kesecek bir polis olmadığı için. Ama bakalım Packers bölgesine girdiğimizde Wisconsin Otoyol Devriyesi senin hakkında ne düşünecek."

"Orada bile," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Sizinki gibi ünlü bir sporcuysanız, her şey yanınıza kâr kalabilir."

"Hayat çok adaletsiz," diye mırıldandı. "Peki senin Tesla nerede?"

"Garajda. Yaklaşık her üç yüz milde bir şarj edilmesi gerekiyor, bu nedenle yol seyahatleri biraz planlama gerektiriyor."

"Bu araba kimin?"

"Benim."

Dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu. "Kaç tane var?"

"Sadece iki tane. Kamyonetimi saymazsanız tabii."

"Neden bir kamyona ihtiyacın var?"

"Eşya taşımak. Her erkeğin bir kamyona ihtiyacı vardır."

İçini çekti ve kazağındaki tüyleri toplamaya başladı.

Wisconsin sınırına doğru giderlerken Faiza onlara önceki gece teyzesiyle yaptığı konuşmayı anlattı. Coop, Piper'a harcama zahmetine katlanmadığı tüm cazibesini onunla sohbet etmek için kullandı. Faiza alçakgönüllülüğünü koruyor, Coop'a doğrudan bakmıyordu ama ona hayran olduğu belliydi. Ancak Coop politikaya girmeye cesaret edince Faiza ateşlendi.

"*İslam* kelimesi 'barış, saflık, teslimiyet ve itaat' anlamına gelir" dedi.

"Terörizmin bunlardan herhangi biriyle ne ilgisi var?"

Daha çok Orta Doğu, yemek ve müzik hakkında konuştular. Madison yakınlarında, arabaya servis yapan bir Burger King'de öğle yemeği sipariş ettiler. Faiza camdan yemek yeme fikrinden çok etkilenmişti. Coop Piper'ın parasını ve arabayı sürme teklifini reddetti. "Eğer koltuk kılıflarıma ketçap bulaştırırsan seni yolun kenarında bırakırım," dedi.

Faiza onun tehdidini ciddiye aldı ve çok dikkatli olacağına söz verdi.

"Sen değil, Faiza," dedi. "Sadece o."

"Piper'ı sevmiyor musun?" Faiza'nın sesi gerçekten sıkıntılı geliyordu.

"Durum biraz karışık," dedi. "Görüyorsunuz, Piper bana deli gibi aşık. Ona mesafe koymak zorundayım."

Piper homurdandı.

"Oh, hayır," diye bağırdı Faiza. "Piper deli değil. O çok zeki biri."

Bu Coop'u Amerikan argosunu açıklamaya itti. Wisconsin Dells'e vardıklarında Faiza'ya *crazy* ya da *awesome* gibi sözcükleri gerçek anlamıyla almamasını öğretmiş, *cool*, *chill*, *hang* ve *What up'in* anlamlarını açıklamıştı.

Faiza'nın kıkırdamaları Piper'ın kalbini hoplatıyordu, bu yüzden "Amerikan argosunu bilmek Kanada'da pek işine yaramayacak," dediğinde sesinin ne kadar huysuz çıktığına şaşırdı.

"Kanada'da Amerikan televizyonu var," diye dikkat çekti.

Piper kendinden utanıyordu. Kendini dışlanmış hissetmesi bu kadar küstah olması için bir neden değildi.

Çoğu erkek gibi Coop da arabayı durdurmaktan nefret ediyordu ve Faiza'yla birlikte bir benzin istasyonunun tuvaletine girdiklerinde Coop onu zamanlama hatası yapmakla suçladı.

"Saatile bakmam sana zaman tuttuğum anlamına gelmez," dedi haklı olarak.

Ona kıllı bir gözle baktı. "Ne kadar sürdü?" "Altı dakika otuz iki saniye."

Bazen onu ne kadar sinir bozucu bulsa da, yine de onu güldürebiliyordu.

"Kemerlerinizi bağlayın hanımlar," dedi. "Bu uzay gemisi havalanıyor."

Öğleden sonra Duluth'a vardılar ve sonunda Piper'ın direksiyona geçmesine izin verdi; çünkü Piper tuvalet gezisinden döndüğünde direksiyonun arkasında oturuyordu. "Beş dakika, elli iki saniye," dedi Piper. "Bizi geciktiriyorsun."

Faiza arka koltuktan kıkırdadı.

"En fazla dört dakika. Yalan söylüyorsun." Ama itiraz etmeden yolcu koltuğuna tırmandı.

Kayalıkları, Arnavut kaldırımlı sahilleri ve Superior Gölü'nün nefes kesici manzaralarıyla Minnesota'nın Kuzey Kıyısı'nın vahşi güzelliği Amerika'nın çoğundan saklanan bir sırды ama Duke, Piper'ı çocukken birkaç kamp gezisinde Kuzey Kıyısı'na getirmişti ve Piper bu bölgeyi hep sevmişti. Kızarmış walleye, tütsülenmiş beyaz balığa ve yabani pirinçli kreplere rastladıkça yaşlı şovenisti umutsuzca özlüyordu.

kusurları ve tüm sevgisiyle. Coop ev yapımı turta reklamlarından daha çok etkilenmişti.

"Kenara çek!" diye emretti, uğursuz bir şekilde Tehlike Kalesi olarak adlandırılan kasabanın yol tabelasını gördüğünde. Otoyola bakan rustik bir restorana döndü. Çok geçmeden elinde üç dilim turtayla çıkageldi.

"Karamelli elmalı cevizli."

İki şeritli, virajlı bir otoyolda ilerlerken turtayı yemek çok zordu, bu yüzden Coop abartılı inleme sesleri çıkarıp lapa lapa hamur ve yapışkan dolgu hakkında bir yemek pornosu anlatısı sunarken o lezzetli tarçın kokusunu içine çekmekten başka bir şey yapamadı. "Ne düşünüyorsun Faiza?" dedi. "Tattığın en iyi turta mı?"

"Lezzetli," diye cevap verdi ama Kanada sınırına yaklaştıkça daha da gerginleşti ve sadece birkaç ısırik aldı.

Grand Marais, Grand Portage sınır kapısından önceki son önemli kasabaydı ve birkaç mil uzaklaştıklarında Piper, Faiza'ya onlar geçene kadar başörtüsünü çıkarmayı düşünüp düşünmeyeceğini sordu. "Biz tuhaf görünümlü bir grubuz," dedi Faiza. "Tüm evraklarımız düzgün olsa da, bu geçişi kolaylaştıracaktır."

Faiza alt dudağını kemirerek ön koltuktaki Coop'a baktı. "Bunu yapamam, Piper."

"Merak etme," dedi Coop. "Kenara çek Sherlock, sana nasıl yapıldığını göstereyim."

"Ne kadar iğrenç olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Sizin iğrenç dediğinizi, başkaları çekici ve yakışıklı olarak görüyor."

Sırıttı ve kenara çekti.

Sınır muhafızı Bay Big Shot'ı hemen tanıdı ve birkaç imza ve biraz futbol muhabbetinden sonra onları içeri aldı.

Faiza'nın teyzesi, Thunder Bay limanını uzaktan gören tepelik bir sokakta, beyaz çerçeveli mütevazı bir evde oturuyordu. Onları gözlüyordu ve araba daha durmadan dışarı fırladı.

Faiza kendini teyzesinin kollarına attı, iki kadın da ağlıyordu. Diğer arkadaşları ve akrabaları evden dışarı döküldü, birçoğu Piper'in etrafında toplanarak yaptıkları için ona teşekkür etti. Kadınlar onu öptü; erkekler Coop'a sarıldı. Onlara yiyecek ve içecek ikram edildi. Övgülerinin coşkusu onu utandırdı. Son bir kez gözyaşlarıyla vedalaştıktan sonra

Faiza ve herkesten dua sözü alan Piper, Coop'tan önce sürücü koltuğuna oturdu ve yola koyuldular.

Uzun bir gün olmuştu ve hava kararmaya başlamıştı. Gece neredede kalacaklarını hiç düşünmemişti ama Coop ona üç saat uzaklıktaki bir Kuzey Kıyısı kasabası olan Two Harbors'da bir oda ayırttığını söyledi. Son birkaç gündür yaşadığı olaylar yüzünden bitkin düşmüştü ve daha yakın bir yeri tercih ederdi ama Coop bunu reddetti. "Burayı duydum ve kontrol etmek istiyorum."

"Ne kadar?"

"Ödeyebileceğinden daha fazla. Bana fazla mesai olarak geri ödeyebilirsin."

Sırf zor olmak için zor davranıyordu ama sonra kendini affettirdi. "İtiraf etmeliyim ki bu işe karışmak için deli olmuyordum, ama beni buna zorladığın için memnunum. Orada iyi bir şey yaptın."

"Sen de," dedi.

Arabanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Adam radyoyu açtığında çok sevindi.

Benzin almak için durduklarında şoförlüğü o devraldı. Saat on civarında, iki şeritli otoyoldan Two Harbors kasabasına saptı. North Shore'da çok fazla büyük otel zinciri yoktu ama yine de onun şehrin demir cevheri rıhtımlarının yanından geçen çakıllı yola sapmasını beklemiyordu.

Devasa rıhtımlar geceleri ürkütücüydü; yüksek, nervürlü çelik iskeletleri ona bir zamanların büyük şehirlerindeki yıkık gökdelenlerin distopik görüntülerini hatırlatıyordu. Yakındaki madenlerden cevher yükleyen bir yük gemisi rıhtımlardan birine yanaşmış, dev projektörlerin parıltısı manzarayı daha da ürkütücü hale getirmişti.

Önlerinde, bir kayalığın tepesinde, bir deniz fenerinin ince ışıkları limana doğru uzanıyordu. Coop çakıllı yolu takip ederek kırmızı tuğlalı binanın kapısına kadar geldi. Dar pencereleri ve tebeşir beyazı süslemeleriyle, bir köşesinin üzerinde yükselen kare şeklindeki ışık kulesi olmasa eski zamanlardan kalma bir okul binasına benzeyecekti.

"Burada mı kalıyoruz?"

"Bazı arkadaşlarım bana bundan bahsetti. Burası Superior Gölü'nde sürekli çalışan en eski deniz feneri. Tarihi toplum burayı bir süre önce B ve B'ye dönüştürdü."

Kapının koluna uzandı. "İki yatak odası olduğu sürece benim için sorun yok."

"Durun!" Kapının kilidine vurarak onu arabaya hapsetti ve sebepsiz yere kızgın görünüyordu. "Cidden seni yatağa atmaya çalışacağımı düşünmüyorsun değil mi?"

Verdiği tepki onu şaşırttı. Kızgın bir şekilde iç çekti. "Ben öyle düşünmezdim, ama geçen gece o iğrenç öpücük vardı ve en beklenmedik erkekler için bir erkek mıknaatısı gibi görüldüğümünden, ne bilebilirim ki?"

"Sen bir erkek mıknaatısı *değilsin*."

"Gerçekten mi? O zaman o öpücük neyle ilgiliydi?"

"Bu senin aptal hayatını kurtarmakla ilgiliydi." Uzun, sağlam bir parmağını ona doğrulttu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Sherlock. Sana karşı cinsel bir ilgim yok. Hem de hiç. Sıfır. Sıfır. Seni öpmemin tek nedeni, asıl yapmak istediğim şeyden, yani seni *boğmaktan* dikkatimi dağıtmaktı. Şimdi bu konuşma bitmiştir."

Kapıların kilidini açtı ve arabadan çıktı.

Onun nesi var? Belli ki uykuya ihtiyacı vardı çünkü adamın onun seksapeli küçümsemesine biraz sinirlenmişti, bu başka birinden gelseydi onu rahatsız etmeyecek bir iğnelemeydi. Birazdan da fazla. Ona meydan okumak isteyecek kadar sinirlenmişti ama kapıda kendini Marilyn olarak tanıtan orta yaşlı bir kadın belirdi. "Bay Smith? Hoş geldiniz."

Bay Smith mi? Bulabildiğinin en iyisi bu muydu?

Bagajı çevirdi ve küçük bir spor çantası çıkardı. Piper sırt çantasını aldı ve onu ayaklarını silmek için bez bir halı, porselen bir lavabo ve antika bir gaz ocağı olan eski moda bir mutfığa kadar takip etti. Dar pencerelerin alt yarısını beyaz dantel perdeler örtüyordu ve pervazlardan birine bir kahve değirmeni tünemişti. Altında, ahşap bir çeyiz sandığının üzerinde üçgen şeklinde katlanmış bir Amerikan bayrağı duruyordu.

Mutfak, porselen tabaklarda duran iki dilim çikolatalı kekten gelen taze pişmiş güzellik kokuyordu. Bir kapıdan merdivenleri, diğerinden buharlı radyatör, koyu renk çiçekli halı, meşe yemek masası ve porselen figürlerin sergilendiği büfeyle tamamlanmış yüzyıl başı yemek odasını gördü. Burası eski deniz feneri bekçisinin odasıydı.

Coop onu masaj terapisti Ingrid olarak tanıttı.

"Piper Dove," dedi. "Ben aslında Bay Smith'in ayıklık koçuyum." Marilyn neşeli bir gülümsemeyle, "Tanrı seni korusun," dedi. "Bay Smith'in

Yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul etmekten utanç duyuyorsunuz Bay Smith."

Piper onun kolunu okşadı. "Ben de ona tam olarak bunu söylüyordum."

Arabadaki küçük patlamasına neden olan kötü ruh hali azalmış görünüyordu çünkü ona seslenmemiştir. Öte yandan o, adamın kendisini aşağılamasına hâlâ sinirleniyordu. Bu, kendisinin hoşlanmadığı yeni bir yönüydü.

Marilyn onları arka koridora götürdü, üç basamakla bir sahanlığa çıktılar, sonra üç basamak daha çıktılar -bir sahanlık daha- ve beş kapılı kare bir koridora girdiler; üçü yatak odalarına, biri banyoya, diğeri de ışık kulesine açılıyordu.

"Bu gece tek misafir sizsiniz, bu yüzden banyoyu paylaşmak zorunda kalmayacaksınız."

"Bay Smith "in kaşlarından biri kalktı. Halkla aynı banyoyu paylaşmak zorunda kalabileceği hiç aklına gelmemiştir. Öte yandan o, kendisine eşlik edecek bir başka misafiri daha takdir ederdi.

Odalar ev gibiydi - ahşap yatak başlıkları, güzel yorganlar, eski moda cam küre lambalar ve daha fazla dantel perde. Duvarlarda geçmişte kalmış cevher gemilerinin çerçeveli siyah beyaz fotoğrafları asılıydı.

Onlara deniz fenerinin mini bir tarihçesini anlatan ev sahibeleri, ışık kulesini keşfetmek isteyen konuklar için her odadaki el fenerlerini işaret etti. "Bir deniz feneri hayaleti var ama çoğu misafir onu görmüyor." Koridora doğru ilerledi. "Sakıncası yoksa ben gittikten sonra ön kapıyı kilitleyin."

Gidiyor muydu? Piper bunun onu neden rahatsız ettiğinden tam olarak emin değildi. Aslında emindi ama... Kasaba sadece birkaç blok ötede olsa bile, deniz feneri ıssız bir ada gibi yalıtılmış hissediyordu. Etrafta ona eşlik edecek bir yetişkin de yoktu.

"Sabah döneceğim," dedi Marilyn. "Kahvaltı sekiz buçukta." Merdivenlerden inerek gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra ön kapı arkasından kapandı.

Anne! Anne! Biz çocukları yalnız bırakmaman gerektiğini bilmiyor musun?

Çantasını yere bıraktı, yatak odasındaki tüm havayı yakan basit bir hareketti bu. Arabada söylediklerine verdiği çıldırtıcı tepki yüzünden buradan hemen gitmesi gerekiyordu.

Kadın kapıya doğru dönerken, "Ürkeksin," dedi.

Arkasını döndü. "Hayır, değilim. Açım."

Göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. "Bu konuda bir şey yapmamı bekleme benden. Sana zaten söyledim. İlgilenmiyorum."

"Pasta için! Bize bıraktığı çikolatalı pasta için acıktım. Tanrım, senin neyin var?" Kazağını kafasına geçirip sütyenini yırtmak ve adamın *buna* ne kadar ilgisiz kalacağını görmek için içinden gelen dürtüye karşı koyarken bile küçümsemekten yüzünü buruşturdu.

Aşığıya indi ve mutfaktan bir parça kek aldı.

Yemeğini yerken yemek odasından geçerek, sanki birinin büyük büyükannesine aitmiş gibi görünen oturma odasına girdi. Kanatlı koltuk ve mavi şam kanepenin sırtlarında beyaz dantelli antimakaslar vardı. Eski bir stereoptikon ve bir saksı Afrika menekşesi, önü camlı bir kitaplığın üzerinde duruyordu. Pencerede asılı bir örümcek bitkisi bile vardı. Deniz feneri bekçisini ve karısını, elektronik dikkat dağıtıcıların olmadığı bir zamanda geceleri burada otururken hayal etti. Kitap okuyor, belki dikiş dikiyor, ertesi günün hava durumu hakkında konuşuyorlardı. Sonra merdivenlerden yatak odalarına çıkıyorlardı.

Sehpadan gemi seyir defterini aldı ve çevirerek açtı. Seyir defteri, misafirleri kaldıkları süre boyunca fener bekçisinin görevlerini üstlenmeye davet ediyordu: sabah ve akşam bayrak çekip indirmek, limana gelen gemilerin isimlerini girmek ve günde iki kez feneri kontrol etmek.

Coop'un keki hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu. Boş tabağını lavaboya koydu ve üst kattaki odasına çıktı. Siyah ekose pijamasını ve Chicago Bears tişörtünü giydi ama yatmaya hazır değildi. Madem buradaydı, neden buranın havasına girmiyordu? Çalışma masasının üstünden el fenerini aldı, ayaklarına parmak arası terliklerini geçirdi ve deniz feneri bekçisini oynamak için koridoru geçti.

Kulenin içi buz gibi soğuk ve karanlıktı, yukarıdaki büyük mercekten gelen bir damla ışık bile kalın karanlığı delip geçmiyordu. El fenerini yaktı ve sıvalı duvarlarda ürkütücü gölgeler belirmeye başladı. Basamakları koyu kestane rengine boyanmış dar bir merdiven yukarıdaki fener odasına çıkıyordu. Sahanlıktaki küçük bir pencere limanı gösteriyordu ama geldiklerinden beri sis çökmüştü ve demir cevheri rıhtımlarının sadece en soluk yapısal hatlarını seçebiliyordu.

Merdivenleri tırmanmaya başladı. Soğuk, tişörtüne ve pijamasının altına işlemişti. Parmak arası terliklerinin ahşap merdiven basamaklarına çarpmasını engellemek için ayak parmaklarını kıvırdı. Ürpertici gölgeler, karanlık, yalnızlık... Lezzetli bir şekilde tekinsizdi. Kendini çocukken yutarcasına okuduğu gizemlerden birinin içine düşmüş gibi hissetti. *Piper Dove ve Deniz Feneri Cinayetlerinin Sırrı*.

Bir başka küçük inişe ulaştı, bu inişte yuvarlak bir lomboz vardı. Yukarıdaki büyük mercekten hâlâ ışık görünmüyordu. El fenerini kapatıp lombozdan göle doğru baktı ama sis bir şey göremeyeceği kadar yoğundu.

Aşağıda bir ses duydu.

Açılan bir kapının tıkırtısı. Alt basamağa vuran bir ayağın sinsi sesi.

Deniz feneri katili onu buraya kadar takip etmişti.

Onun kimliğini biliyordu. Onun kimliğini bildiğini biliyordu. Buradan canlı çıkmasına izin veremezdi.

Yardım edecek kimse yok.

Sadece kendine güveniyor.

İssız bir deniz fenerinde, öldürmüş ve tekrar öldürmeye niyetli çılgın bir canıyla yalnız.

Hayat bundan daha iyi olamazdı!

Kendini köşeye sıkıştırdı, ses çıkarmadı, ölü el feneri yanında sallanıyordu. Bir panter sinsiliğiyle hareket ediyordu. Ama o zaman yapardı.

Ayak sesleri yaklaştı. Daha da yaklaştı. Daha da yaklaştı. Sahanlığa çarptı.

Dışarı fırladı. Çığlık attı. "Yeeeeeeeeeeooooooooo!"

Bağırdı. El fenerini düşürdü. Duvara çarptı.

Aslında göğsünü tutuyordu. Kendi el fenerini yaktığında, belki de biraz fazla ileri gittiğini fark etti. "Um . . . Hey, ne oldu?" dedi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı.

"Sadece ... seninle biraz eğleniyordum. Kendimi biraz kaptırmış olabilirim."

Boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi. Ona doğru hamle yaptı. Onu omuzlarından yakaladı. Onu sertçe sarstı. Ve sonra onu öptü. Tekrar öptü.

Onun öfkesini dudaklarının gücünde, vücudundaki sarmal gerginlikte hissetti. Onu kendisine doğru sürükledi, ikisi de olmamasına rağmen küçük ve savunmasız görünmesini sağladı.

"Sana karşı cinsel bir ilgim yok. Hem de hiç. Sıfır. Sıfır."

Bunu görecekti.

El fenerini bıraktı ve ona doğru bastırdı. Adam çoktan sertleşmişti.

Meydan okumayı seven tek kişi o değildi ve geri çekilmek yerine kollarını onun boynuna doladı. *Cooper Graham, çok saçmalıyorsun.* Başını eğdi. Dudaklarını ayırdı. Kendini çok sert sanıyordu. Tüm kadınların efendisi ve efendisi. Ama bu kadın öyle değildi. Bir parmak arası terliğini çıkardı ve kendini daha uzun göstermek ve öpüşmelerini derinleştirmek için onun ayakkabısının üzerine çıktı. Ne demek istediğini anladığından emin olmak için.

O da öyle yaptı. Dudakları yumuşadı, açıldı. Dilleri buluştu. Kadın parmaklarını adamın saçlarına geçirdi. Adamın iri elleri kadının poposunu kavradı. Geniş avuçlarının sıcaklığı ince pamuklu pijama kumaşından tenine yayılırken diğer bacağını onunkine doladı. *Şimdi benden nasıl hoşlanıyorsun?*

Hem de çok, öyle görünüyordu. Dilleri savaştı. Ve . . .

İçi eriyordu. Aynı anda hem eriyor hem de yanıyordu. Dizleri sırlıslam olmuş, sırtını eğmeye zorluyor, içinde aciliyet alarmları çalıyordu. Vızıldayan, çınlayan, yanıp sönen aciliyet alarmları.

İçten dışa doğru yanıyordu. İri, atletik elleri onu yerden kaldırdı. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu duvara yasladı. Öpüşmeleri kendi başına vahşi bir şeye dönüştü. Elleri tişörtünün altındaydı, parmakları sırtının sert etine batıyordu.

Aniden geri çekildi. Onu omzundan yakaladı ve merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirdi. Koridorun aydınlığında ortaya çıktılar. Kadın ona doğru döndü. Konuşmak için ağzını açtı.

"Kapa çeneni," dedi adam, kız daha tek kelime edemedi. "Bu durumdan senden daha fazla hoşlanmıyorum."

Söyleyebileceği en iyi şey buydu. Artık Piper ve Coop değillerdi. Sadece serbest bırakılmaya ihtiyacı olan iki bedendiler. Kişiliksizleştirilmiş. Seksin en ilkel hali.

Yatak odasındaydılar. Spor çantasına doğru koştu. İçini karıştırdı. Adamın ellerinin titrediğine yemin edebilirdi ama Ayı Tişörtünü başının üzerine çekiyordu ve bu da görüşünü engelliyordu. Kadın

Çıplak göğüslü, üzerinde sadece pijamasının altıyla dururken, adam giysilerinden sıyrıldı ve ah, ama adam görülmesi gereken muhteşem bir manzaraydı. Sert kaslar ve esnek tendonlar, bronzlaşmış ten ve soluk yara izleri. Her birini ısırmak istiyordu ama anonim hissetmeye ihtiyacı vardı ve tepe ışığını kapatarak onları karanlığa hapsetti.

Adamın son giysilerinin de kaybolduğunu duydu ve bir sonraki bildiği şey, hâlâ pijamalarının içinde, adamın vücudunun altında yatağa uzanmış olduğuydu. Adam tüm dikkatini onun göğüslerine verirken bacakları da onunkileri sıkıştırmıştı.

Adamın parmaklarının çekişi, dilinin kırbacı altında çırpındı. Adamın göğsünü, dengesini bozacak kadar sert bir şekilde itti ve üstüne çıkabilmek için altından çıktı. Karın kasları, gövdesini yukarı kaldırması, ağzını göğüslerine götürmesi ve kara büyüüne devam etmesi için ona fazlasıyla kas veriyordu. Kadın başını geriye attı ve adamın üzerine çıktı. Adam inledi ve kadın tekrar sırtüstü yattı, o iri eller pijamasının altını çekiyordu.

Adamın ağzı bir kez daha kadınıninkini ezdi ve kadın onunla buluşmak için eğildi. Yoğun karanlıkta göremiyordu ama hissedebiliyordu ve hissetti de.

Parmaklarıyla onu açarken biraz acıdı, ama sadece bir an için, sonra hiç acımadı ... ve elinin karşısında hareket ediyordu, zihni kapalıydı, çıldırmıştı, sadece vücudu yüzüyordu, dalgalanıyordu, nefes almıyordu, birbirinden ayrılıyordu.

Ona bir an verdi. Ona tekrar uzandı. Ona işkence etti. Hala ona dokunmamıştı. İsteddiği şekilde değil.

Karanlıktan nefret ederdi. Görmeye ihtiyacı vardı. Döndü. Bir şeye uzandı.

Prezervatif.

Ona dokunmak zorundaydı. Kaslarına ve tenine. Elini onun etrafında kapattı. Adam boğuk bir çığlık attı. Ve her şey bitti.

Daha başlamadan.

Coop yataktan fırladı. Olanlara inanamıyordu. Bu bir kâbustu. Kâbustan da beterdi. Tam bir aşağılanma. Cinsel bir kıyamet.

Yatak odasından çıkıp koridorda sinsice yürüdü. En son böyle kaçtığında on altı yaşındaydı. Ve nüksetmesi gereken onca kadın arasında ... Piper Dove!

Kendini banyoya kapattı. *Ortak* banyoya. Tanrı'ya şükür şimdi ortak değildi, çünkü yalnız kalması gerekiyordu.

Sis düdüğü kederli feryadını yükseltti. Işığı yaktı ama kendine bakamadı. Bu yerde kalmak berbat bir fikirdi.

Banyo da diğer her şey gibi eski modaydı; pencerenin altında bir radyatör ve beyaz bir duş perdesiyle çevrili, pençe ayaklı bir küvet vardı. Küvetin suyunu açtı ve bir şekilde içeriye doğru manevra yaptı. Duş başlığı ancak göğsüne geliyordu ve perde ona yapışmaya devam ediyordu, ta ki canavar bir mürekkep balığı tarafından saldırıya uğramış gibi hissedene kadar.

Perdenin diğer tarafından huysuz bir ses, "Her yere su doluyor," dedi.

"Defolun buradan!"

"İşemem lazım. Bakma."

"Bakmak istermişim gibi."

Tuvaletin sifonu çekildi ve göğsünden aşağı kaynar su döküldü. Geri sıçradı ve küvetin ucuna çarptı. Islak perde dokunaçlarını etrafına daha sıkı sardı. Diğer taraftan bir homurtu duydu.

Oyun planınızı terk ettiğinizde olan buydu. Yenilirsin. Ve o da bunu yapmıştı. Onu kendi oyununda yenmişti.

Kadın lavaboyu açtığında duş henüz normal sıcaklığına dönmüştü ve bir başka kaynar su patlaması ona saldırdı. Bir kez daha geri sıçradı.

Erken boşalma. Bu kelimeleri düşünmek bile onu irkiltiyordu. O bir dayanıklılık sporcusuydu. Maraton adamıydı. Mesafe yüzücüsü. Dayanıklılık

onun için bir gurur kaynağıydı. Tüm hayatını mahvetmiş, her şeyi altüst etmişti. Ama bunu bozmasını hiç beklemiyordu.

Duş suyunu soğuğa çevirdi. Buzlu su beynini yeniden çalışmaya zorladı. Bir zavallı gibi düşünmeye başlarsa, bir zavallıya dönüşecekti ve kimse Cooper Graham'ı alt edemezdi. Olanlar için mantıklı bir neden bulmalıydı, yüzünü kurtaracak bir şey. Belki de ona tıbbi bir sorunu olduğunu söylerdi. Yaklaşan bir grip vakası. Eski bir sakatlığının nüksettiğini. Ya da salak gibi davranıp onu suçlayabilirdi. Ne diyecekti? Çok seksi olduğunu mu? Dürüstlük zamanı değildi.

Bir havlu kaptı. Kesin olan bir şey vardı. Onunla yüzleşmek zorundaydı. Belki kederini bir bahane olarak kullanabilirdi. Bu işe yarayabilirdi. Ona büyükbabasının öldüğü haberini yeni aldığını söyleyebilirdi. O adi orospu çocuğunun yirmi yıl önce öldüğünü bilmesine imkân yoktu. Mükemmel bir bahane.

Yatak odasında değildi ve kendi kapısı da kapalıydı. Kot pantolonunu çekti ve kapıyı çaldı. Kadın cevap vermeyince kapının tokmağını denedi ama kapı kilitliydi.

Üzüntüden kahrolmuştu. Kesinlikle gidilecek yol. Çok sevdiği büyükbabasını kaybetmişti. "Aç kapıyı!"

"Endişelenme," dedi diğer taraftan. "Herkesin başına gelebilir."

Zafer kazanırken çok nazikti. Hem de çok kibardı. Eğer onun gibi kadınlar dünyayı yönetmek için serbest bırakılırsa, erkeklerin modası geçerdi.

"Endişelenmiyorum," derken kendini duydu. "Bu her zaman olur."

Bu da nereden çıktı şimdi?

"Ciddi misin?" dedi. "Senin için mi?"

Devam etti. "Tabii ki evet." Ölmüş büyükbabası için çok fazla.

Kapıyı açtı, gözleri parlıyordu. "Ve bununla gurur mu duyuyorsun?" "Öyle ya da böyle, bu konuda fazla düşünmüyorum."

Bacakları çıplaktı ama iğrenç Bears tişörtünü tekrar giymişti. "Sen tam bir pisliksin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kendini kapı pervazına yasladı ve onun düşük beklentilerini karşıladı. "Unutmaman gereken bir şey var Sherlock, sen benim yerimdeyken hayat bir kadın smorgasbordundan ibaret. Ne istersem, ne zaman istersem yapabilirim."

Dudakları öpücüklerden hâlâ kabarıktı ve yaban mersinli Pop-Tart gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen gerçek misin, yoksa bir çizgi roman

Kabuslarımda uydurduğum karakter mi?"

Farkında olmadan mükemmel bir savunma bulmuştu ve o da bunu uyguladı. "Çoğu kadın aldırılmaz, aldırırlarsa da ..." Omuz silkti.

Bir elini kalçasına vurdu. "Denizde daha çok kızböceği mi var? Bu böyle mi?"

Esnedi ve gerindi. "Evet, muhtemelen kendimden utanmalıyım."

"Ama sen değilsin?"

"Tek yapmaları gereken hayır demek." "Ki bunu asla yapmazlar."

"Kadınları kim anlıyor?"

Kendi iyiliği için fazla zekiydi ve öfkesi eğlence gibi görünmeye başlayan bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Bu hiç hoşuna gitmemişti, bu yüzden sesli uyarıda bulundu. "Hafızamı tazele Sherlock. Hayır dediğini duymayı kaçırdım mı?"

Çenesini dikleştirdi. "Hayır dediğimi duymadın. Sana erkekleri kullandığının bilindiğini söylemiştim."

"Bana onları bıraktığını da söylemiştin."

"Ama ne kadar süreceğini söylemedim." Kapıyı adamın suratına kapatmadan hemen önce son salvosunu yaptı. "İyi geceler, Roket Adam."

Piper penceresinin dışındaki metal bayrak direğine çarpan bir halatın sesiyle uyandı. Gece boyunca içine derin bir hayal kırıklığı çökmüştü ve bunu üzerinden atmak için elinden geleni yaptı. Başarısızlığı onun için küçük düşürücü olabilirdi ama bu onun için bir hediye idi. O son yaklaşma olmadan işler yeterince -çok fazla- ilerlemişti.

Ne düşünüyordu ki? Düşünmüyordu. Sorun da buydu. Cooper Graham'la ilgili bir şey beynini devre dışı bırakmasına neden olmuştu. Bir şey kör edici derecede açıktı: şakalaşmalarına rağmen, onun için inkar edilemez bir çekiciliğe sahip olmasına rağmen, ne kadar iyi olursa olsun, onunla tekrar o yola girmeyecekti. Neredeyse fantastik. Avuçlarının altındaki vücudunun sert gerginliği. Nereye gideceğini bilen o becerikli eller. Titriyordu.

Çilekli kekler ve sadece seçebildiği lezzetli bir jambon ve peynirli frittatadan oluşan bir kahvaltı sırasında zar zor konuştular. Piper saatlerden korkuyordu

Arabada onunla yalnız kalacaktı ve Two Harbors'tan yola çıktıklarında, bir ateşleme bobini kadar sıkı sarılmıştı.

Olanlar yüzünden kendini azarlamak yerine, büyük Cooper Graham'ın kontrolünü kaybetmesine neden olduğu için mutlu olmalıydı. Ama kendini mutlu hissetmiyordu. Sadece dün geceden bahsetmemesini umabilirdi çünkü eğer bahsederse, tüm ukalalık kartlarını oynamak zorunda kalacaktı ve kaç tane kartının kaldığından emin değildi.

Demir cevheri rıhtımını ancak geçmişlerdi ki şeytani bir kıkırdama duyuldu. "Kabul et, Sherlock. Sen kolay avsın. Tek yapmam gereken gömleğimi çıkarmak ve sen de hemen hemen kaybedilmiş bir davasın."

Ve işte yine başladılar. Espri yarışlarına.

"Bu doğru," dedi. "Erkek göğsü her zaman zaafım olmuştur. Cidden Coop, biraz daha kaslanırsan koltuk altlarını kaşıyacak ve muz yiyeceksin."

"Küçük sorunumla ilgili bana nasıl yardım edeceğini düşünürken bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

"Mükemmel bir fikir. Önümüzdeki 400 mil boyunca çeneni kapa ki ben de düşünebileyim."

Bir kıkırdama daha, konuşmadıkları sürece onun için sorun değildi.

Onu yatağa geri fırlatmalı ve bitiş çizgisine gelmesi için yalvarana kadar beynini becermeliydi. Bunun yerine, düzgün düşünemeyecek kadar utanç içindeydi ve onunla düello yaptı. Kazanmak onun kanında vardı ve bir kaybeden gibi hissetmekten nefret ediyordu. Onu bu şekilde görüyor olması gerektiğini bilmekten daha da çok nefret ediyordu. İsteddiği gibi yolun kenarına çekip onu arka koltuğa atamazdı ama arabadaki sessizlik onu rahatsız ediyordu. Bir şekilde ona hâlâ takımlarının oyun kurucusu olduğunu göstermeliydi.

"Dün geceki konuşmamızı düşünüyordum da," dedi, "haklı olabilirsin."

"Genelde öyle yaparım."

Emniyet kemerini bir bacağını altına sokacak kadar gevşetmişti. Kot yerine şort giymiş olsaydı, kalçasının iç kısmını net bir şekilde görebilirdi. Artık sıkı, pürüzsüz ve ince bir uyluk olduğunu biliyordu. Adam

aceleyle. "Ya kadın arkadaşlarımla yatakta biraz daha fazla zaman geçirmeyerek bir şeyleri kaçırıyorsam?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok üzücü. Tüm o travma geçirmiş kadınlar senin sorununun kendi suçları olduğuna inanıyor. Bir danışmanlık ofisi açmalıyım."

Gülmezdi. "Evet. Düşündükçe haklı olduğunu daha çok düşünüyorum. Seksle ilgili bir sorunum olabilir."

"Neyse ki bu konuda çok sayıda kitap var."

"Kahretsin, ben pek okuyucu değilim. Seslendirmek için çok fazla kelime var." "İlginç. Dairede her türlü kitabı buldum." "Temizlikçiler bırakmış olmalı." Boğayı dağıtmaya devam etti, tam olarak Aralarında olması gerektiği gibi. "Sorunuma işaret eden sen olduğuna göre, bunu aşmamda bana yardımcı olman adil olur. Sadece bir seks partneri olarak, anlıyorsun. Bunun profesyonel ilişkimizle hiçbir ilgisi yok."

Sahte bir pişmanlıkla ona baktı. "Yanlış anlama ama ilgimi kaybettim."

Dün geceki gibi cevap veren bir kadının hâlâ ilgisini çekmemiş olmasına imkân yoktu ama o sadece başını salladı. "Anlıyorum."

Bir süre sessiz kaldılar. Piper gerginliği azaltmak için Jada'yı aradı ve öldürme çılgınlığının nasıl ilerlediğini öğrendi. Görüldüğü kadarıyla çok iyiymiş. Sınıf arkadaşlarından beşini daha öldürmüştü. Sonunda, fast food yemek için mola verdiler ve Piper sürüşü devrildi. Illinois sınırına vardıklarında, rahat görünme çabası omuzlarını çığlık çığlığa bırakmıştı. Onları bu bitmek bilmeyen yolculuğun son ayağına götürecek bir konuşma konusu bulmakta zorlandı. "Senin gerçekten yumuşak olduğunu biliyorum. Ve bunu cinsel olmayan bir şekilde söylüyorum. Yine de ..."

Kolasında boğuldu.

Kendi kendine gülümsedi. "Lurie'ye yaptığın bu hastane ziyaretleri . . . " "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Biliyordu, evet. Basının dikkatini çekmeden Lurie Çocuk Hastanesi'ne gizlice girip çıkmayı başarmış olsa da, hasta çocukları ziyaret etmek için çok zaman harcadığı gibi ilginç bir gerçeği ortaya çıkarmıştı. "Seni çocukların yanında hayal edemiyorum." Bir yalan daha. Onun söylediklerine göre

Güzel kadınların yanında olduğu kadar çocukların yanında da rahat olduğu görülüyordu. "Bana söyleyebilirsin. Ateşli hemşireler, değil mi?"

"Şimdi beni utandırırıyorsun."

"Ama çözemediğim bir gizem var. Muhteşem dedektiflik yeteneklerimle bile."

"Şok edici."

"Seni takip ettiğim zamanlarda bazen kötü sokaklarda çeşitli iğrenç tiplerle takılırdın. Bu da ne demek oluyor?"

Kolasını bitirdi. "Öküzün altında buzağı arıyorum, hepsi bu." "Sana inanmıyorum. Söyle bana. Ben bir rahip gibiyim." "Sen rahip gibi bir şey değilsin. Sen-"

"Oyalanmayı bırak."

Koltuğunda kıpırdandı, aniden rahatsız oldu. "Bilmiyorum. Bu ... Bu konuda hiçbir şey yapmayacağım, bu yüzden tartışmanın bir anlamı yok."

Ama bir şey ona konuşmak istediğini söylüyordu ve yatak odasına geri dönmeyen her konuyu memnuniyetle karşıladı. Bekledi.

Yolcu penceresinden dışarı baktı. "Aklıma bir fikir geldi. Ama çok fazla zaman ve çok fazla çaba gerektiriyor, karşılığını alacağıma dair hiçbir garanti yok." Ona geri döndü. "Bütün o boş şehir arazileri boşa harcanıyor. Yabani otlar ve çöplerden başka bir şey yok."

Durumu anlamaya başlamıştı. "Bu konuda tohum bombası atmaktan daha fazlasını yapmak istersiniz."

Omuz silkti. "İşi ve geleceği olmayan çok fazla insan var. Bütün o boş araziler. Birileri için fırsat gibi görünüyor." "Ama senin için değil."

"Tabii ki hayır. Şu anda tek ilgilendiğim şey iş." Cep telefonunu çıkardı ve Tony'yi aradı.

Tony'nin dört gün önce kovulan Dell'in yerine işe aldığı yeni fedai hakkındaki konuşmalarını dinledi. Coop'un onun için işini bitirdiğini henüz anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Katta geçirdiği altı gecedden sonra yapabileceği kadarını yapmıştı. Çalışanları temizdi ve Tony ile birlikte işleri nispeten dürüst tutacak yeni prosedürler oluşturmuşlardı. Coop'tan aldığı maaş, şoförlük işinden aldığı ücretle birlikte onu bir süre idare ederdi. Ne kadar süreceği limuzin sahibinin topladığı bahşiş zarfının içinde ne olduğuna bağlıydı.

Spiral'deki işini daha ne kadar uzatabileceğini düşündü. İş bitmişti.

Kendisine bir izci kız gibi değil de bir köpekbalığı gibi düşünmesini söyledi. Coop'un ödediği maaş onun can simidiydi ve işine tutunması gerekiyordu.

Ama onun için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Keşke Duke ona ateş etmeyi, balık tutmayı ve kadın olduğu için kendini kötü hissetmeyi öğretmekle birlikte dürüstlüğü de öğretmemiş olsaydı.

Coop'un kanını biraz daha emmeye ne kadar ihtiyacı olsa da bunu yapamazdı. Tony'yle konuşmasını bitirdiğinde direksiyonu biraz daha sıkı kavradı. "Senin için elimden gelen her şeyi yaptım."

Cep telefonunu boş bardak tutucusuna yerleştirdi ve neredeyse ona baktı. "Tam olarak her şey değil ..."

"Ben işimden bahsediyorum," dedi hemen. "Beni ne için işe aldıysanız onu yaptım. Şu anda en büyük sorunuz, yanınızda bir fedai bulundurmayı reddetmeniz."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"İlginçtir ki kulübe gelen diğer büyük isimler yanlarında her türlü kiralık kas gücünü getiriyor ama siz çok sertsiniz."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Sesi daha kavgacı çıkamazdı.

"Bana gerçekten işi bırakmayı düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Bırakmıyor. Spiral temiz. Geriye kalan tek şey bir kadın fedai tutmanız. Ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar, adamlarınızın kadın müşterilerinize dokunması akıllıca değil. Sonunda cinsel saldırıdan büyük bir dava açabilirsiniz."

"İyi noktaya değindin. İşe alındın."

Bunu tahmin etmeliydi ve bir an için bunu düşünmesine izin verdi. Ama haftada dört gece sabahın erken saatlerine kadar çalışıp işini geliştirmeye devam edemezdi, uzun vadede olmazdı. Ne olduğunu anlamadan önce dedektif yerine bir gece kulübü fedaisi olacaktı ve bu kadar yolu hayallerini bir kenara atmak için gelmemiştir.

"Hayır, teşekkürler. Ben bir dedektifim. Başka birini bulmanız

gerekecek." "Bu dün geceyle ilgili, değil mi? İstifa ediyorsun çünkü sen-

" "Patronla yattığım için mi?" Kalamamasının diğer nedeni.

Koltuğun üzerinden ona ters ters baktı. "Bu senin açımdan hiç etik değil! Seni kovmamın etik olmayacağı kadar."

"Beni EEOC'ye şikayet edin," diye tersledi.

"Ukalalık yapmayı bırak. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Profesyonel görünmek için çabalıyordu. "Coop, bunu olumlu bir notla bitirmek istiyorum. Umarım sizin için iyi bir iş çıkardığımı kabul edersiniz ve beni arkadaşlarınıza tavsiye ederseniz çok memnun olurum."

"Evet, öyle yapacağım, tamam." Güneşliğini indirdi ve cep telefonunu aldı.

Coop kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştı. Kız işini yapmıştı, hem de çok iyi yapmıştı ve artık onun için çalışmayacağı zamanı bekliyordu ki tam anlamıyla bir ilişkiye başlayabilsinler. Ama şimdi o zaman gelmişti ve Coop artık kadının işbirliği yapacağından emin değildi.

Telefonundan ESPN'i kontrol ediyormuş gibi yaptı. Onunla birkaç haftayı çıplak geçirmek olması gerekenden daha önemli hale gelmişti. Belki de bunun emekliliğiyle, eskiden olduğu kişiyle şimdi olduğu kişi arasındaki boşluğun değişmediğinden emin olmasıyla bir ilgisi vardı.

Kız onun için yeni bir bölgeydi. Duygusuz ve öngörülemez. Onu ciddiye almayan, kaç maç kazandığını, ne kadar zengin, ne kadar ünlü olduğunu umursamayan bir kadın. Onu karşı konulmaz bulmayan bir kadın!

Bu onu kızdırdı. Tanrı aşkına, her zamanki kadınlarına kıyasla o bir *erkekti*. İnanılmaz derecede seksi, inanılmaz derecede çekici, inanılmaz derecede sert küçük bir bedende paketlenmiş bir erkek. Bu da onun hakkında kendisine söylemeye çalıştığı her şeyle çelişiyordu.

Piper Dove'un hayatından çıkıp gitmesine izin verememesinin nedeni de buydu. Çünkü onu istiyordu ve o da onu geri istemeyi reddediyordu. Ona iltifat etmiyor ya da onunla flört etmiyordu ve kesinlikle ona aşık olmamıştı.

Bunu yapması için ona ihtiyacı vardı. Gerçekten aşık olmasına değil.

Bundan nefret ederdi. Sadece *düşmek*.

Onun için.

Şehirde arabasının arkasına yanaştıklarında, "Bir çıkış görüşmesi istiyorum," dedi. "Yarın gece kulüpte." Sonata'sından aldığı sigortaları geri takmayı teklif etmeden teslim etti. Bunu kendi başına nasıl yapacağını bilirdi. Elbette bilirdi. O, eski sporcuların geleneksel erkek becerilerini geçersiz kılan yeni bir uygarlığın öncüsüydü.

Onu başını arabasının kaputunun altına gömmüş, kışını dışarı çıkarmış bir halde bıraktı ve eve doğru yola koyuldu. Garaj kapısı sessizce açıldı. Yan tarafa park etti.

Tesla'sına gitti, çantasını aldı ve kendini yan kapıdan dışarı attı. Garajın arka tarafındaki projektörler yanmıştı ve yol karanlıktı. Bir hışırtı duydu. Bundan daha fazla bir uyarı olmadan çalıkların arasından bir adam fırladı ve Coop'un kafasına levyeye benzeyen bir şey savurdu. Coop döndü ve sarsıldı. Adrenalini harekete geçti. Omzunu adamın göğsüne sapladı ve kolunu yakaladı.

Adam homurdandı ama düşmedi. Levyeyi tekrar sallamaya çalıştı ama Coop onun kolunu tuttu. Onu bükte. Adam tekme atarak Coop'un kötü dizine vurdu ve dengesini bozdu. Coop refleksleri bu kadar keskin olmasaydı onu yere düşürecek sert bir darbe aldı. Adam iriydi. Hulking. Coop dizindeki acıyı görmezden gelerek adamın peşinden gitti.

Kavga kısa ama acımasızdı ve haydut sonunda canına tak etmişti. Coop'un elinden kurtuldu, ona bir şeyler haykırdı ve ara sokağa doğru kaçmaya başladı. Coop peşinden gitmeye başladı ama dizi burkuldu ve dengesini yeniden sağladığında haydut gitmişti.

Çenesi zonkluyordu. Dizi fena halde acıyordu ve eklemleri kanıyordu. Ama polisleri aramak yerine... içeri girip yüzü için buz almak yerine... topallayarak garaja geri döndü ve arabasına tırmandı.

"Aman Tanrım! Ne oldu sana böyle?" Piper kapının kenarına tutundu, gözleri alarmla açılmıştı. Yine lanet olası bir Bears forması giyiyordu. O orospu çocuklarından kaç tane vardı?

Onu iterek daireye girdi. "Sen ateşli bir dedektifsin. Sen söyle!"

Saçmalıklarını yüzüne vurmak yerine kapıyı çarptı ve ağzı sert çizgilerle belirlenmiş bir halde peşinden geldi. "Bunu sana kim yaptı?"

Her yerinde intikam duygusu vardı. Sanki suçlunun peşinden bizzat gitmeye niyetliymiş gibi. O da bunu fark etti.

Buzdolabına doğru yöneldi, kadının sertliği onu sakinleştirmeye başlamıştı. "Garajımdan çıkarken bir haydut beni pusuya düşürdü." Bir bulaşık havlusu ve biraz buz aldı.

Onu ara sokakta itip kaktığı zamanın aksine, Hemşire Nancy'yi oynamak aklına gelmemiş gibiydi. Bir not defteri kaptı. "En baştan başla ve bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Soyuldum, olan bu." Buz torbasını yüzüne bastırdı. "Bana adamın neye benzediğini söyle."

"Büyük. Tek bildiğim bu. Karanlıktı."

"Ne giyyordu?"

"Brooks Brothers takım elbisesi! Ben nereden bileyim? Sana söyledim, karanlıktı."

"Peki ya güvenlik kameraları? Işıklar?"

Başını salladı, sonra keşke sallamasaydım dedi.

"Tükenmişlerdi." "Ne kadar uygun."

Baştan başlamasını ve detay detay üzerinden geçmesini istedi. Anlatacak fazla bir şey yoktu ve buraya geldiğine pişman olmuştu. Neden geldiğinden emin değildi.

Not defterinden başını kaldırdı. "Kaçarken bir şey bağırdığını söylemiştin. Neydi o?"

"Hatırlamıyorum."

"Düşün."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Kahretsin, bilmiyorum. Bir çeşit tehdit. 'Seni yakalayacağım. Bunun gibi bir şey.'"

"'Seni yakalayacağım.' Böyle mi dedi?"

"Evet, sanırım öyleydi." Buz torbasını kaydırıldı.

"Bu sıradan bir soyguncuya benzemiyor. Peki neden silahı yoktu? Bu kasabada onları bulmak şeker bulmak kadar kolay ve bir levyeden daha kullanışlı."

"Çok fazla dizi izlemişsin."

Israr etti. "Eğer cüzdanınızın peşinde olsaydı, silahı olurdu.

Sanki şahsen senin peşindeymiş gibi. Ama neden?"

Onun formasına ters ters baktı. "Çünkü o bir Bears taraftarı."

"Hiç komik değil." Kalemmini havaya sapladı. "Acile gitmen gerek."

"Çenem zedelendi. Kaburgalarım ağrıyor. Ben hallederim. Ve sen söylemeden önce

bunu polise bildirmeyeceğim."

Kadın itiraz etmeyince şaşırdı. Belki de bunu ihbar ederse hikâyenin ulusal haberlere çıkacağını, basının üzerine çullanacağını ve güvenlik kamerası kaydı olmadan polisin hiçbir şey yapamayacağını anlamıştı. Sonunda istemediği bir reklamla karşılaşacaktı.

Kalemi kulağının arkasına itti. "Bu konuda doğru olmayan bir şeyler var ve henüz eve dönmeni istemiyorum. Bu gece burada uyuyacaksın."

Adam ona kuşkuyla baktı. Şaka yapıyor olmalıydı. Buz torbasını yere attı. "Bir kadının eteğinin arkasına saklanmadan önce cehennemde soğuk bir gün olacak. Ya da senin durumunda, çirkin bir tişörtün." Kadın ona cinsiyetçilik ve diğer saçmalıklar hakkında bağıramadan binanın dışına çıkmayı başardı.

Sorunsuz bir şekilde eve vardı. Çenesi fena halde ağrıyordu ve temizlenmesi gerekiyordu ama bunu yapmadan önce mutfaktan geçip bahçeye çıktı.

Her zaman olduğu gibi, toprağın ve yeşeren şeylerin güzel kokusu işini yaptı. Burayı çok severdi.

Bir çift farın ışığı binanın arkasındaki ara sokaktan duvara vuruyordu. Onu eve kadar takip eden aynı farlar. Teslimiyet duygusuyla cep telefonunu çıkardı ve iletişim düğmesine bastı. "Git biraz uyu Sherlock. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Piper ertesi sabah Dell'i uyandırdı. Spiral'in kısa süre önce kovulan fedaisi açık daire kapısından ona bakıyordu. Kirli sarı sakalları çenesini kaplamıştı, gözleri uykudan kabuk bağlamıştı ve üzerinde sadece bir çift boxer vardı.

"Ne halt istiyorsun?"

Buraya ne için geldiğini çoktan görmüştü ama beklediği şey bu değildi. Dell zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu ama vücudunda yara bere ya da kesik yoktu. Coop'un dün gece kimliği belirsiz saldırganı yaraladığına dair hiçbir iz taşımıyordu. Dell başka ne yapmış olursa olsun, pusuya düşürülmesinin ardındaki suçlu o değildi.

"Adresinizi doğruluyorum," dedi. "Tony tazminat çekini aldığından emin olmak istedi."

"Tony'ye söyle gitsin kendini becersin." "Bunu yapacağım."

Kadın arkasını dönmeye başladığında, adam koridora adım attı; kavgacı tavrının yerini, çalımlı bakışlarla kullandığı yalaka ses tonu almıştı. "Hey, biraz takılmak ister misin?"

"Pek değil, ama beni düşündüğünüz için teşekkürler."

Bir şüpheli elendi. Şimdi Keith ve Taylor'ı bulması gerekiyordu. Prens Aamuzhir'in sahte bir Super Bowl yüzüğünün sahibi olduğunu keşfetmiş ve intikam almak istemiş olma ihtimaline gelince. Bu çok daha karmaşık olacaktı.

Lincoln Park'a giderken, o sabah limuzin sahibinden aldığı, kraliyet ailesinden aldığı bahşişle ilgili e-postayı düşündü; bu e-postadan erkek şoförlere verilenin sadece yarısını aldığını öğrenmişti. Çoğundan daha çok çalışmıştı ama kraliyet ailesinin dünyasında cinsiyet her şeyin önüne geçiyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydi ama bu adaletsizlik onu hâlâ öfkeliyordu.

Heath Champion'ın lüks Lincoln Park'taki evinin kapısını açan kadın Piper'dan birkaç santim kısaydı, kıvrıcık kumral saçları ve dostça bir gülümsemesi vardı. İyi temizlenmiş, komşu kızı gibi

Görünüőü, Piper'ın çok başarılı bir spor menajerinin karısının nasıl görüneceğine dair önyargılarına uyuyordu.

"Sen Piper'sın," dedi. "Senin hakkında her şeyi duydum. Ben Annabelle." "Ve böylece savaşçılar buluştu," dedi evin içinden bir erkek sesi.

Annabelle güldü, Piper'ın içeri girmesi için kenara çekildi ve Piper'ın siyah bomber ceketini aldı.

Eskitme mermer zeminleri, modernist bronz avizesi ve S şeklindeki merdivenleriyle evin lüks koridoru, mor bir pelüş köpek yavrusu, atılmış keçeli kalemler, tanımlanamayan bir Lego yapısı ve etrafa saçılmış bir dizi spor ayakkabı olmasaydı göz korkutucu olabilirdi. "Bu kadar erken girmeme izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi Piper.

Heath köşede belirdi, yanında pembe bir tütü ve mavi bir pazen pijama üstü giymiş kıvrıkcık saçlı bir çocuk vardı. "N'aber? Telefonda sesin gizemli geliyordu."

Piper Annabelle'e özür dileyen bir bakış attı ve siyah altın renkli bir *Star Wars* figürünün yanından geçti. "Belki de özel olarak konuşmalıyız."

Heath yürümeye başlayan çocuktan cep telefonunu aldı. "Annabelle sen gittikten sonra benden bir şeyler koparacak."

Annabelle kendinden memnun bir gülümsemeyle, "Bu doğru," dedi.

Heath sırtıttı. "Karım işini başkalarının sırlarını saklamak üzerine kurdu. O bir çöpçatan. Senin için mükemmel. Belki duymuşsundur."

"Elbette." Piper ilk karşılaşmalarından beri Heath hakkında biraz araştırma yapmış ve onun Annabelle Granger Champion'la nasıl tanıştığına dair çok ilginç bir hikâye ortaya çıkarmıştı.

Sonbahar bahçesine bakan uzun pencerelerin önündeki lake mutfak masasına yerleştiler. Adı Lila olan yeni yürümeye başlayan çocuk bir kâse ahududu yerken Piper Heath ve Annabelle'e dün gece Coop'a yapılan saldırıyı anlattı. Her ikisi de anlaşılır biçimde endişeliydi. "İyi olduğundan emin misin?" Annabelle söyledi.

"Acil servise gitmeyi reddetti ama sanırım öyle." Yoldan çıkan bir meyveyi, ona yapışkan, ahududu benekli bir gülümseme veren küçük çocuğa geri uzattı. "O rastgele bir soygun olduğunu düşünüyor ama ben o kadar emin değilim. Düşmanlarının kim olduğunu bana söyleme konusunda ondan daha işbirlikçi olabileceğini düşündüm."

"Çok fazla kini yok," dedi Heath. "Birkaç oyuncu kin besliyor olabilir ama bu da oyunun bir parçası. Bir spor muhabiri var

Coop aptallığını alenen söylediği için ondan nefret ediyor. Tam bir moron ama misilleme yapmak için neden bu kadar beklediğini anlamıyorum."

"Peki ya kadınlar?"

Heath konuşmayı devralan Annabelle'e baktı. "Hollywood'daki arkadaşlarını mı kastediyorsun? Ayrılıklar birkaçı için acı vericiydi ama o asla bir pislik değildi ve hiçbirinin intikam peşinde olduğuna inanmıyorum."

"Yine de bazı çılgınlıklar oldu," dedi Heath. "Son zamanlarda olan var mı?" Piper sordu. *Benim dışımda.* "Ona sormalısın," dedi Heath.

Annabelle sırtarak, "Coop benim yeni pro bono projem," dedi. Heath, Piper'ın konuyu kaçırma ihtimaline karşı, "Ki bunu bilmiyor," dedi. "Peki ya kulüpte kovduğu barmenle yaşadığı sorun?"

"Bunu araştırıyorum."

Heath'in küçük bir versiyonu mutfığa girdi ve ona merakla baktı. "Sen de kimsin?"

"Bu Piper," dedi Heath. "O bir dedektif. Ve Piper, bu da Trev. Beş yaşında."

"Beş buçuk," dedi çocuk. "Rozetin var mı?"

Babasınınkiyle aynı para yeşili tonunda olan gözlerindeki parıltıdan çocuk hakkında çok şey söyleyebilirdi. "Rozeti yok," dedi, "ama birkaç işe yarar süper gücü var."

Adam ona beklenti ve kuşkunun bir karışımıyla baktı. "Uçmak mı?"

"Elbette."

"X-ışını görüşü mü?"

"O olmadan işimi yapamazdım."

Trevor eldiveni indirdi. "Telekinezi mi?"

Küçük bir çocuk için büyük bir kelime. Piper babasına baktı, o da omuz silkti. "Trev beynini annesinden alıyor."

"Telekinezi biraz zor," dedi Piper. "Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum." "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi akıllıca. "Peki ya görünmezlik?" "Sen kahvaltı ederken beni fark ettin mi?"

"Hayır."

"Peki o zaman."

Heath güldü. "Hadi, dostum. Sırt çantanı al. Okula gitme vakti geldi."
Piper masadan kalkmaya hazırlanırken Annabelle onu durdurdu.
"Kahvemi bitirene kadar bana eşlik et."
Heath, "Ve işte başlıyoruz," diye mırıldandı.
Annabelle ona ters ters baktı. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"
"Tek kelime etme." Ona hızlı bir öpücük verdi, kızının başının üstüne bir öpücük daha kondurdu ve oğlunu kucakladı.
Kocasını ve çocuğu gözden kaybolurken Annabelle, Piper'a uzun, değerlendirici bir bakış attı ve ardından parlak bir gülümseme takındı.
"Eee... bana kendinden bahset..."

Piper, Champion'ların evinden yeni bir arkadaş edinmiş gibi hissederek ayrılmıştı ama Annabelle Champion şehrin önde gelenleri arasında yaşarken Piper bir çöplüğün üzerinde yaşadığından, bu şüpheli bir varsayımdı.

Coop ikinci kahvesini içmeden ona görünmek istemediğinden Lincoln Meydanı'na doğru yola çıktı. Berni dün gece geç saatlerde Piper'ın Howard'ı bulma konusundaki ilerlemesini kontrol etmek için onu aramıştı ve Piper'ın büyük arama motorlarında bir bilgisayar kontrolü yaptığını duymak onu tatmin etmemişti.

Berni daha fazlasını istedi.

"Okuyordum, Piper. Kayıp kişileri kaydedebileceğiniz whatchacall veri tabanları var. Bunu yapmanı istiyorum."

"O veri tabanları yasal olarak ölü olmayan insanlar için," dedi elinden geldiğince nazik bir şekilde.

"Teknik bir ayrıntı."

Piper, Howard'ın küllerinin Westlawn Mezarlığı'nda toprağa indirilişini izlediğinde bu pek de teknik bir ayrıntı sayılmazdı.

"Cesedi hiç görmedim," dedi Berni. "Bunu hatırlıyorsun."

"Evet, hanımefendi."

Piper, Lincoln Caddesi'ndeki çapraz park yerlerinden birini kapmak için mavi bir Mazda'yı alt etti. Sabah bulutlu ve soğuktu, yağmura işaret ediyordu ama birkaç cesur insan banklarda oturuyordu. Yanından bir motosiklet geçti ve o da boş bir banka oturdu.

Ellerini bomber ceketinin ceplerine soktu. Ayaklarının yanındaki tuğlaların üzerine birisi tebeşirle özenle bir pelikan resmi çizmişti. Bu

Bir an olsun yerinde durmak iyi gelmişti. Geceleri Spiral'de çalışmak, gündüzleri şoförlük yapmak ve Faiza'nın kaçışını planlamak arasında nefes almaya bile fırsat bulamamıştı.

Sonunda üşüdü ve arabasına doğru yürümeye başladı, yol boyunca küçük bir vitrin alışverişi yaptı. Telefonu çaldı. Eric Vargas'tan bir mesaj.

Bu gece görüşür müyüz?

Vereceği cevabı düşünürken, yaşlı bir adamın Lincoln Caddesi'nden Leland'a doğru geçtiğini gördü. Göbekli, pantolonu belinden çok yukarı çekilmiş, parlak beyaz spor ayakkabıları ve kafasının üstünde sarı süngerden bir kama vardı.

Koşmaya başladı. Bir CTA otobüsü önünü kesti. Ondan kaçtı, bir UPS kamyonundan ve bir bisikletliden kurtuldu ama Leland'a ulaştığında adam gitmişti. Ara sokaklara ve ara caddelere dalarak bölgeyi aradı ama Green Bay Packers peynir kafalı adam görünürde yoktu.

Piper kendine onun yüzünü tam olarak göremediğini hatırlattı. Ama Howard'ın göbeği aynıydı ve beyaz spor ayakkabı giyme ve pantolonunu çok yüksek tutma konusunda aynı eğilime sahipti. Boyu da doğru gibi görünüyordu.

Buffy'den gelen ses düşüncelerini böldü. Jen'di. "Berni, halkın Howard'ı aramasını sağlamak için medya bağlantılarımı kullanmamı istiyor. Amber'ı da kayıp ilanları asmasına yardım etmesi için ikna etti. Herkes onun deli olduğunu düşünecek."

Piper meydanı kaplayan tuğla binalara baktı. "Belki de düşündüğün kadar çılgın değildir."

Jen ve Amber'la Cuma günü Big Shoulders Coffee'de buluşmak üzere sözleşti. Hepsi mahalle barlarından birini tercih ederdi ama Amber'ın o gece daha sonra şarkı söylemesi gerekiyordu.

Lakeview'e giderken Piper Coop'la başa çıkma stratejisini planladı. Coop nihayet dahili telefonunu açtığında, "Bırakın beni," dedi.

"Yanında yiyecek var mı?"

"Yemek yok ama harika omlet yaparım." "Yemek yapabiliyor musun?"

"Elbette, yemek yapabilirim." Bunu yapmaktan nefret ettiğini söylemesine gerek yoktu ama Duke ondan yemek pişirmesini ve evle ilgilenmesini, aynı zamanda kızı yerine oğlu gibi davranmasını bekliyordu. Karışık mesajlarla büyümeyi ondan daha iyi kimse bilemezdi.

"Tamam, yukarı gelebilirsin. Ama bana cevaplayamayacağım başka sorular soramazsın. Anladın mı?"

"Kesinlikle. Soru yok." Yalan söylediğini biliyordu, bu yüzden kendini kötü hissetmedi.

Asansörden inip dairesine girdiğinde onu kanepesine yayılmış, omzuna bir buz torbası tutarken buldu. Tıraş olmamıştı ve yanmış kızarmış saçları nefis bir kırııklığa dönüşmüştü. Çenesindeki çürüğe rağmen, *her şeyiyle* çok ... görünüyordu. Tüm bu hırpalanmış, yaşanmış erkeklik her kadını uyandırırды. Ölü olanları bile. Onun gibi sert adamlar top oyunları kazanmak ve savaşçı çocuklar doğurmak için doğmuştu.

Çocuklar mı? Daha fazla uyuması gerekiyordu. Çocukları ne kadar sevse de kendi çocuğunu istemiyordu ve onları düşünmek gibi bir alışkanlığı da yoktu.

Kanepeden indi. Üstü çıplaktı ve diğer erkeklerin Hugo Boss giydiği gibi gri bir eşofman altı giymişti. Pantolon kalçalarından aşağı doğru kayıyor, düz, kaslı bir karnı ve dümdüz ... doğru uzanan ince bir siyah saç çizgisini ortaya çıkarıyordu.

Onun aptal *düşüşüne* doğru.

Kendisine çok kızgındı. Buna bir son vermeliydi. Eric'i arayacaktı. Ekip arabasının arkasında Hottie'yi baştan çıkarmak zorunda kalsa bile bu aciliyeti sisteminden atacaktı.

"Nasıl hissettiğini sorardım," demeyi başardı, "ama bazı şeyler apaçık ortadadır."

"Daha kötülerini de yaşadım."

"Göğsünü sarman gerekmiyor mu?" *Hemen şimdi. Tüm o kasları sar ki göremeyeyim.*

"Artık bunu yapmıyorlar," dedi. "Nefesinizi daraltıyor." Peki bahanesi neydi? Çünkü ciğerlerini zar zor doldurabiliyordu.

Tam kadın onun daha fazla giysi giymesi için dua ederken, adam koltuğun arkasından fermuarlı lacivert bir sweatshirt aldı ve kollarını kollarından geçirdi. Ama fermuarını çekmedi. "Omletten mi bahsetmiştin?" dedi. "Bakalım hâlâ ne yetiştiriyorum."

Sweatshirt'ü Doğa Ana'nın şaheserlerinden birini ortaya çıkarmak için açıldığında, çatıdaki bahçesine çıktı. Onun yokluğunu dengesini yeniden kazanmak için kullanmak yerine, onu takip etti.

Önce soğan sandığı ama sonra pırasa olduğunu anladığı bir şeyi koparıyordu. Burada evinde olduğundan çok daha rahat görünüyordu.

Spiral'de kalabalığın arasında çalışıyordu. Tamamen rahattı. O büyük, becerikli ellerle toprağı kazmanın ona ne kadar yakıştığını fark etti.

"Bu doğru gelmiyor," dedi. "Senin gibi birinin bir gece kulübü sahibi olması."

"Bunu neden söylediğini bilmiyorum."

"Çünkü Çiftçi Coop tarlaları sürmek için doğdu."

"Bu sana Çiftçi Coop. Ben Oklahoma'lıyım, hatırladın mı? Ve bir yerden gittiğime hiç bu kadar sevinmemiştim."

Serin havaya rağmen yalınayaktı ve kazağının fermuarını hâlâ çekmemişti ama soğuk onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Fransız kapılarından çok uzakta olmayan rahat köşeye göz attı: yuvarlak, arduvaz kaplı masa; iki kişi için yeterince geniş minderli bir şezlong.

"Biyografiniz çocukluğunuz hakkında pek bir şey söylemiyor," diye gözlemledi. "Sadece bir çiftlikte büyüdüğünüzü ve annenizi küçükken kaybettiğinizi söylüyor." Tıpkı onun gibi. "Oklahoma State'te oynamaya başlamadan önce neredeyse hiç var olmamışsın gibi."

Domates bitkilerinin çoğunu kompost yapmıştı ama birkaç tanesi kalmıştı ve birkaç küçük domatesi koparıp birini ağzına attı. "Kiracı çiftçiydik. Sadece babam ve ben. Altmış dönüm, hepsi iyi değil. Biraz sığır ve domuz. Yemlik mısır. Kimse TSSB'yi anlamadan önce o bir Vietnam gazisiydi. Bazen iyiydi. Diğer zamanlarda ise değildi."

Bir sonraki adımın ne olacağını hissetmişti - alkolizm, fiziksel taciz. Konuyu hiç açmamış olmayı diledi.

Ama onu şaşırttı. "Babam nazik bir adamdı, savaşın onun için bu kadar zor olmasının bir nedeni de buydu. Çoğu zaman işlevini yerine getiremezdi - yataktan zar zor kalkardı - bu yüzden ben devralmak zorunda kaldım." Donmaya karşı koruduğı bir bitki saksısının kapağını çekti. "Kamyonu ilk sürdüğümde yedi yaşlarındaydım. Bir yığın yem çuvalının üzerine oturduğumu ve pedallara ulaşabilmek için bazı bloklar yerleştirdiğimi hatırlıyorum." Adam güldü ama kadın bunu o kadar da komik bulmadı. "Okula gittiğimden daha fazla okula gitmediğime yemin edebileceğim birkaç kış oldu."

"Bu doğru değil."

Omuz silkti ve hasadını topladı. "Hayvanların beslenmesi ve sulanması gerekiyor ve babam her zaman evden çıkamıyor."

"Bir çocuk için zor bir hayat."

"Farklı bir şey bilmiyordum."

Onu içeri kadar takip etti. Adam seçtiklerini lavabonun yanına koydu ve musluğu açtı. Eşofman altı kalçalarına o kadar inmişti ki, sırtının ona dönük olmasından memnundu. "Ziyaret ettiğim ilk büyük şehir Norman'dı," dedi. "On altı yaşındaydım ve cennete gittiğimi sanmıştım. Babam öldükten sonra bir daha arkama bakmadım."

Ceketini tezgah taburesinin arkasına bıraktı. "Kırsal yaşamla ilgili özlediğiniz bir şeyler olmalı, yoksa o muhteşem bahçeyi yaratmazdınız."

"Bir şeyler yetiştirmeyi seviyorum. Hep sevmişimdir." Paslanmaz çelik bir süzgece biraz ıspanak attı. "Oklahoma State'te bitki ve toprak bilimi bölümüne başladım ama sonra gerçekten derslere girmem gerektiğini fark ettim. 'Öğrenci sporcu' -işte bu bir tezat." Ispanağın üzerine su sıçrattı ve süzgeci salladı. "Şehir hayatının temposunu seviyorum ve hayvanları ne kadar sevsem de onları yetiştirmeyi sevmiyordum. Özellikle de domuzları." Bir avuç otu temizledi ve bir kağıt havlunun üzerine koydu. "O piçlerin kaç kez ağıllarından çıkıp sebze bahçemi mahvettiklerini anlatamam. Domuzlar nefret ettiğim tek hayvan."

Aklına Oinky geldi. "Domuzlar tatlıdır!" "Bu doğru. Biriyle yatıyorsun."

"Ben birlikte uyumam-"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Altı yaşında olsaydın ve o iki yüz kiloluk domuzlar ağıllarına her girdiğinde sana saldırıyaydı, onların ne kadar tatlı olduklarını düşünürdün, şehir kızı. Bir hata yaparsan öğle yemeği olursun. Her şeyi yerler."

"Şey, onları yiyoruz, yani ..."

"İşin içinde bir tür ilahi adalet olmadığını söylemiyorum ama çocuklar ve domuzlar birbirine ait değildir." Bir şef bıçağı çıkardı. "Onlar hakkında hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Sen, Cooper Graham, beş kez birinci takım, iki kez NFL MVP'si, domuzlardan mı korkuyorsun?"

"Evet." Bıçak kesme tahtasına çarptı.

Güldü, sonra buraya eğlenmeye gelmediğini hatırladı. "Bu sabah Dell'i görmeye gittim. Tek bir çürüğü bile yoktu."

"Yine buna mı döndün?"

"Yakın dostun Keith ve kız arkadaşı Taylor'ın adres bırakmadan evlerinden taşındıklarını biliyor muydun?"

Bıçağın ucunu ona doğru doğrulttu. "Son kez söylüyorum. Bu bir soygundu, önceden planlanmış bir saldırı değildi."

"Eminim öyle düşünmek istersiniz. Bunu çözmeme yardım eder misin, böylece bu konuda takıntı yapmayı bırakabilirim?"

Elinin tersiyle çenesindeki sakal kırıışıklıklarını sıyırdı. "Keith asabi biri, ama ikimiz zaten tartışmıştık."

"Bu Taylor kovulmadan önceydi, değil mi?" Yumurtaların yerini tespit etti. "Pusu kurmak onun tarzı değil."

"Eski dostuna benden daha çok güveniyorsun." Biraz peynir aradı ve bir parça ithal kaşar buldu.

"Siz işleri hallederken ..." Tezgâhın üzerinden ona baktı. Adamın pantolonunu çekmesini diledi. Ya da eşofmanın fermuarını çekmesini. Ya da kel olmasını. Ama yine de harika görünürdü.

"Hayali senaryonuzda daha bariz birkaç kötü adamı gözden kaçırmıyor musunuz?" Pırasaları doğrama tahtasının üzerine taşıdı. "Beni takip etmen için seni tutan o gizemli müşteriden başlayarak mı?"

"Eski müvekkilim hakkında herhangi bir şüphem olsaydı, sizce de harekete geçmez miydim?" Bir tava ve peynir rendesi buldu. "Size söz veriyorum, gizemli müşterim bir tehdit değil."

"Aynen öyle. Kimse değil. Rastgele işlenmiş bir suçtu. Ara sokakta pusuya yatmış, kolay av arayan bir haydut."

Artık ondan daha fazlasını alamıyordu ve geçici olarak geri çekildi. "Deidre ile işler nasıl gidiyor?"

"İstediğimden daha yavaş ama başaracak."

"Bundan emin misin?"

"Bunu yapmaması için deli olması lazım. Harika bir konseptim ve bunu hayata geçirecek doğru bağlantılarım var."

Coop'un çenesinin kararlı duruşunu gözden kaçırmamıştı. Coop'a göre bir şeye karar verdiğinde o iş bitmiş sayılırdı.

Bundan sonra, "Lavaboyu işgal etmeyi bırak" ve "Sriracha nerede?" dışında pek bir şey söylemeden birlikte çalıştılar. Sebzeleri biraz zeytinyağında soteledi, çırpıldığı yumurtaları içine attı ve üzerine doğradığı otları ve bir avuç rendelenmiş kaşarı ekledi. O

dolaptan düz beyaz tabaklar aldı ve tost makinesine koyduğu ekmeği çıkardı.

Her şey hazır olduğunda, sahnenin evcilliği onu kaşındırmaya başlamıştı. Ondan bu kadar hoşlanmamış olmayı diliyordu ama nasıl hoşlanmasındı ki? Coop erkek olsaydı olmak isteyeceği adamdı. Parasını ve şöhretini bir kenara bırakırsak, zekiydi, sıkı çalışmaktan anlıyordu ve inatçı ve diktatör olması dışında, dibine kadar dürüsttü.

"Hadi dışarıda yiyelim," dedi adam onlara kahve doldururken. "Ama önce eşofmanının fermuarını çekersen." Gerçek neden dışında iyi bir nedene ihtiyacı vardı. "Bu çürükler pek iştah açıcı değil."

"İnsanların çektiği acılara duyduğunuz sempati kalbimi ısıtıyor." "Ben bir vericiyim, tamam."

Gözlerinin kenarları kırıştı.

Serin bir Ekim sabahında bile bahçenin köşesinde yarattığı köşe davetkârdı. Asma kaplı kafesleri doğal bir rüzgâr siperi oluşturuyordu ve mor kanvas sandalye minderleri kalın ve rahattı. Topladığı malzemelerle yaptığı kabarık omlet kadar lezzetli bir şey yemeyeli uzun zaman olmuştu. Neredeyse mutluydu.

Coop masanın üzerinden onu izliyordu. Pipe yemeğini karıştırmayı sevmezdi ve küçük ısırıklar almasına rağmen omleti rekor bir sürede bitirmeyi başarmıştı. Yemek yemeyi hatırladığında da her şeyde olduğu gibi elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bu kadar sert, bu kadar kararlı ve bu kadar cesur biri nasıl bu kadar dişi olabilirdi?

Hava açık havada rahatça yemek yemek için fazla nemli ve kapalıydı ama başlarının üzerindeki davetkâr yatağın o kadar farkındaydı ki buraya taşınmaya itiraz etmemişti. Serinlemek için iyi bir yerdi. Ama şu ana kadar yaptığı tek şey ısınmaktı.

Pipe çatalını tabağına koydu. Ellerinin ne kadar narin olduğunu daha önce fark etmişti ve bu kelimeyi onun yüzüne karşı asla kullanmamayı aklına not etmişti.

Daha önce onun göğsüne baktığını görmüştü. Başlangıçta çürüklerini kontrol ettiğini düşünmüştü ama sonra vücudunun o bölgesine olan ilgisini hatırladı ve daha ilginç bir şey olduğuna karar verdi

kafasında bir şeyler dönüyordu. Ama eşofmanını bilerek açık bırakmak şimdiye kadar yaptığı en aptalca hareketlerden biriydi. Yine de ona avantaj sağlayan her şey mübahtı.

"Annabelle Champion senin etrafta gizlenen çılgın eski kız arkadaşların olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor," dedi.

"Annabelle ile konuşarak ne yapıyordun?" "Merakımı gideriyordum."

"Kes şunu. İstifa ettin, unuttun mu? Ve seni tekrar işe almayacağım."

"Olanları araştırarak kadar başka kime güveniyorsunuz? O da birkaç deli olduğunu söyledi."

"En son? Esmerelda Crocker adında bir kaçık." "Tamamen zararsız."

"Öyle misin?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu içine çekti. Yüzü hayat doluydu. O parlak gözlerin ardında koca bir dünya vardı. Ve o geniş ağız... O ağızla yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. O ağzın kendisine yapmasını istediği o kadar çok şey vardı ki.

Gözlerini kaçırması çok uzun sürdü. Kendi kendine gülümsedi. Rol yapmayı sevdiği kadar bağımsız değildi.

Yanında taşıdığı eski püskü postacı çantasına uzandı ve bir not defteri çıkardı. "Yıllardır halkın gözü önündesin. Nefret mektuplarından payınıza düşeni almış olmalısınız."

"Stars ofisi hâlâ postalarımı kontrol ediyor. Eğer ciddi olduğunu düşündükleri bir şey almış olsalardı, bana haber verirlerdi."

"Orada kiminle konuşacağım?"

"Kimseyle konuşma. O defteri de kaldır. Bu rastgele bir saldırıydı ve sen iş arıyorsun."

"Yapılması gereken bir iş."

"Gerçekten mi? O zaman neden en bariz şüpheliyi gündeme getirmediğiniz? Dostum, Karanlıklar Prensi."

Defterinin kenarıyla oynadı. "Oraya varıyorum." "Çok yavaş. Ve ben nedenini biliyorum."

Başını salladı. "Çünkü kendimi sorumlu hissediyorum."

"Değilsin ama suçluluğun hoşuma gidiyor." Pek çok insanın arkasına saklandığı cahillik numaralarından hiçbirini yapmadan ortaya çıkmasını takdir ediyordu. Pipe açık sözlü biriydi. Olmamayı seçtiği zamanlar hariç.

Peçetesini topladı. "Prens Aamuzhir'e sahte bir Super Bowl yüzüğü vereceğini nereden bilebilirdim? Ve şu an Londra'da. Evet, kontrol ettim. Bir şey ifade ettiğinden değil. Ve evet, tekrar söylüyorum, endişeliyim. Hoşnutsuz eski bir çalışanla ya da dördüncü ve onda onlara karşı attığınız Hail Mary için hala kin tutan bir Broncos taraftarıyla uğraşmak bir şeydir. Yabancı bir devlet adamıyla uğraşmak ise tamamen başka bir şey - bu kelimeyi gevşek kullanıyorum. O haydutu kolaylıkla kiralayabilirdi."

"Bak, Pipe. Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum, ama işin özü şu ki, sen işi olmayan bir dedektifsin ve bir iş üretmeye çalışıyorsun."

Bunu söyler söylemez geri almak istedi. Gözleri karardı ve geniş ağzının köşeleri bir anlığına da olsa çöktü. Adamın ona savurmaktan zevk aldığı hakaretlere karşı her zaman dayanıklı olmuş, hatta eğlenmişti - giyim tarzıyla ilgili hakaretler, cesur tavırları - ama adam onun dürüstlüğüne hakaret etmişti ve onun incinmesini izlemek acı vericiydi.

Sandalyesinden kalktı, sırtı dikti. "Gitmem gerek."

Ayağa kalktı ve onun yolunu kesti. "Dur bakalım. Demek istediğim bu değildi."

"Sanırım tam da istediğin gibi oldu," dedi sessizce.

"Hayır, olmadı." Adam onun omuzlarını kavradı. Kadın geri çekilmedi. Bunun yerine, başını kaldırdı ve ona baktı, onu tekrar aşağılaması için cesaretlendirdi.

Omuzları avuçlarının içindeydi. Kızın kişiliği o kadar büyüktü ki bazen onun yanında ne kadar küçük kaldığını unutuyordu. "Pipe, yaptığın işi seviyorsun ve tek söylediğim, bu senin muhakeme yeteneğini zayıflatıyor olabilir."

Gerçekten düşünüyor gibiydi. Sonunda başını salladı. "Hayır. Ama özrünüz kabul edildi."

Gerçekten özür dilememiştir.

"Ve muhakeme yeteneği zayıf olan sensin. Saldırının rastgele olduğuna inanmak istiyorsunuz, bu yüzden zihninizi başka herhangi bir olasılığa kapattınız."

Sebepleri yanlış olsa da saftı. "Keşke ben oynarken hücum hattında sen de olsaydın. Kimse bana dokunamazdı."

Gülümsedi; açık ve içten. Somurtmak onun doğasında yoktu.

Gözlerinin ne zaman kilitlendiğinden tam olarak emin değildi, sadece ellerinin hâlâ onun omuzlarında olduğunu ve ağrılarının azalmış gibi görüldüğünü biliyordu. Kolunu kaldırdı ve parmakları adamın morarmış çenesini zar zor hissedebileceği kadar nazik bir okşamayla okşadı. Esen rüzgâr bir tutam siyah saçı yanağına doğru savurdu. Birine böyle bakmaya alışık değildi. Bu kadar derin bakmaya. Büyük gözler ve yumuşak, davetkâr bir ağızdan başka bir şey göremiyordu. Onu öpmek dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyordu.

Sadece başını çevirerek onu durdurabilirdi ama yapmadı. Dudaklarını araladı ve ellerini kazağının altından geçirerek çıplak sırtına dokundu.

Öpüşmeleri sıcaklık kazandı ve vücutları birleşti. İçinden sıcak bir kan hücumu geçti. Tek istediği onun içinde olmaktı. Onu hiç kimsenin tatmin edemediği bir şekilde tatmin etmektir. Onun inlemelerini duymak istiyordu. Ona yalvarmasını. Onu istediği kadar onu istemesini.

Eşofmanını çıkarmıştı. Üstünü başının üzerine çekti. Altına siyah bir sütyen giymişti. Onu büyük şezlonga doğru çekti.

Mor minderler yumuşaktı ama kötü tarafının üzerine düştü ve yüzünü buruşturdu. Kadın sanki onu yakmış gibi geri çekildi. "Yapamayız. Sen-"

Ağızıyla onun sözlerini kesti ve onu da yanına alarak iyi tarafına doğru yuvarlandı. Kot pantolonunun üzerinden poposunu avuçladı. Onları üzerinden çıkarmak zorundaydı. Her şeyi sıyrıp atmalıydı. Parmağını sütyen askısının altından geçirirken kafasının içinde bir uğultu duydu. Dudakları onun omzuna gitti. Vızıltı daha da arttı. Onu zorluyordu. Hala daha yüksek. Daha talepkâr.

Kadın kendini ondan öyle bir uzaklaştırdı ki, adam neredeyse koltuktan düşüyordu.

Bir şeye uzandı.

Vızıltı ... seks takıntılı beyninin içinden gelmiyordu. Onların üstünden geliyordu.

Gümüş renkli, X şeklinde bir dron tepesinde havada asılı kaldı. Sert bir küfür savurdu. Dron bahçenin hemen üzerinde küçük bir daire çizdi. Tekrar daire çizdi.

Ve sonra patladı.

Fiberglas, plastik ve metal parçaları her yere uçtu.

Piper bahçenin ortasında duruyordu, üzerinde sadece kot pantolonu ve siyah bir sütyen vardı, kolunu kaldırmıştı. Ve elinde, sadece birkaç dakika önce onu okşayan elinde, yarı otomatik bir tabanca tutuyordu.

Tek atış. Drone'u düşürmesi için gereken tek şey buydu. Mükemmel bir atış.

Terasın tuğla duvarına yaslandı. Ruh halini bozmak için silahlı bir kadın gibisi yoktu.

Teras duvarının altındaki sokak sessizdi, görünürde sadece bir köpek gezdiricisi ve koşucu bir kadın vardı. "Sen burada kal," diye emretti Piper, tişörtünü kafasına geçirip Fransız kapılarına doğru fırlarken.

"Cehennem gibi!"

Sonraki bir saati birlikte mahalleyi araştırarak geçirdiler. Ayrılmaları daha verimli olurdu ama Piper onu gözünün önünde tutmak istiyordu. Sokaktaki hiç kimse drone kullanan birini görmemişti ama hepsi Coop'la kariyeri hakkında konuşmak istiyordu.

Asansörle dairesine geri dönerken, sonunda sormayı beklediği soruya geldi. "Her zaman toplanır mısınız?"

"Merak ettiğiniz buysa, kulüpte değil."

Öyleydi. Piper'ın onu tehdit olarak tanımladığı her şeyden korumak için tek kişilik bir SWAT timine dönüşmesi, düşünmek istediği bir şey değildi. "Artık silah yok," dedi Piper drone'un parçalarını paketlemek için terasa çıktıktan sonra.

"Sen bir çiftlikte büyüdün," diye itiraz etti.

"Ve ateş edebilirim. Ama bu onları şehirde etrafımda istediğim anlamına gelmiyor."

Ona baktı ve sırtıttı. "İtiraf et. Bu çok iyi bir atıştı."

Yapabileceğinden şüphe duyduğu bir atış. "Saygıdeğer."

Güldü ve mutfak taburesinden ceketini aldı. "İyi haberlerim var. Bana teklif ettiğin fedailik işini kabul etmeye karar verdim."

Bunu tahmin etmeliydi. "Unut gitsin. Teklif masadan kalktı." "Peki neden?"

"İşi şimdi istiyorsun çünkü bir korumaya ihtiyacım olduğuna karar verdin. Kendi kulübümde!"

"Saçmalama. Kendi başının çaresine bakabilirsin."

Bunu hiçbir şey ifade etmeyen mutlak bir içtenlikle söylemişti. Bir ikilem içindeydi. Ona ihtiyacı vardı, onu istiyordu ama kendi şartlarıyla.

parmağını alnına doğru dürttü. "Eğer seni işe alırsam, sadece kadınlarla ilgilenmek için orada olacaksın."

"Tabii ki."

"Korumaya gerek yok. *Hiç*."

"Anlaşıldı. Tamamen anlaşıldı."

"Tamam. İş alabilirsin." "Harika."

Kadın mutfağa geri dönerken tek düşünebildiği şey lanet olsun, artık bir koruması vardı.

Ceketini kaptı ve Çelik Kadın'a geri döndü. "Artık aramızda fiziksel bir temas olmayacak. Senin için çalıştığım sürece olmaz. Anlaştık mı?"

Saçmalayabilen tek kişi o değildi. Omzunu buzdolabının kapısına dayadı ve ona en tembel ses tonuyla seslendi. "Şimdi, tatlım . . . Ellerini benden uzak tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Sonra da onu kovdu.

Piper dronun kırık kanadını parmakladı. Modelini ve üreticisini anlamak için yeterli parçayı bir araya getirmişti ama internetten yaptığı bir kontrol ve birkaç telefon görüşmesi şirketin bunlardan binlerce sattığını ortaya çıkardı. İşin en ürkütücü yanı, bu modelin canlı video yayını yaptığını bilmektir. Bunu her kim gönderdiyse Coop'la yaptığı ağır sevişme seansını görmüştü.

Morali bozuk bir şekilde ofisinin penceresinden otoparka doğru baktı. Bu sabah aralarında neredeyse gerçekleşecek olan şey, bir bakıma deniz fenerinde olanlardan daha kötüydü, çünkü hazırlıklı olmalıydı. Adamın onun üzerindeki etkisini biliyordu ama yine de aptallık etmişti. Daha fazla değil. Onun vücudu yasaktı. Kendi yanağına sert bir tokat atarak bu noktaya dikkat çekti.

Faiza aradı, Piper'ın kendini kırbaçlamasını böldü. Yeni keşfettiği özgürlüğüyle baş döndürücüydü ve Piper'ı gülümseten hikâyelerle doluydu. Telefonu Eric'ten gelen bir mesajla çınladığında görüşmeyi henüz bitirmişlerdi.

Mesajımı aldın mı? Akşam yemeğine ne dersin?

Eric onun cinsel kurtarıcısıydı ve sevişmek için nereye gideceklerini düşünmeye başladı. Her zaman tetikte olan Jada'nın bir adamın dairesinin içinde kaybolduğunu görmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Ama Eric'in de bir ev arkadaşı vardı ve Piper, yatak odasının duvarının diğer tarafında bir kankası *Call of Duty* oynarken seks yapma yaşını geçmişti.

İşine geri döndü. Spiral hakkında yeni bir şey olup olmadığını görmek için internette yaptığı rutin bir kontrolde, yerel bir kulüp yaşamı mesaj panosunda, kendisine Homeboy7777 diyen biri tarafından yakın zamanda bırakılmış bir gönderi ortaya çıktı.

Spiral, Chicago'da bıçaklanmadan ya da vurulmadan her türlü iyi şeyi bulabileceğiniz en iyi yerdir.

Dell gittiğine göre artık Spiral'de kimsenin pek bir şey kazanamadığı gerçeğine itibarını yatıracaktı. Kendisini Wastoid69 olarak kaydettirerek, Homeboy7777'yi trol ve Spiral'i de "sadece şehirdeki en ateşli kızları tavlama için iyi olan lanet olası bir uyuşturucu çöplüğü" olarak kınayan uygunsuz bir yanıt gönderdi.

Cuma akşamı saat beşte Piper, Jen ve Amber ile Big Shoulders'ta buluştu. Burası iyi kahvesi, dost canlısı baristaları ve duvarında Carl Sandburg'un şiirleri olan en sevdikleri yerlerden biriydi.

*Dünya için Domuz Kasabı,
Alet Yapımcısı, Buğday İstifleyicisi . . .*

Piper arkadaşlarını iki haftadır görmemişti ve bütün gün bunu dört gözle beklemişti ama Jen'in suratı alışılmadık bir şekilde asıktı. "Salak herif beni ofisine çağırdı ve yüz gerdirme konusunda ne düşündüğümü sordu."

Amber Kwan elinin ayasını masaya vurarak ev yapımı çay bardağını çingırdatacak kadar sert vurdu. "Yüzün mükemmel," diye haykırdı. "Ona cinsel ayrımcılık davası hakkında ne hissettiğini sor!"

Yumuşak dilli opera sanatçısının bu kadar sert konuştuğunu duymak Piper'ı güldürdü ve Jen bile gülümsedi ama sadece bir anlığına. "Kapana kısıldım," dedi. "Şehirden ayrılmak istemiyorum ve başka hangi yerel kanal kırk iki yaşında bir meteoroloji uzmanını işe alır ki?"

Ekim ayının ilk günleri kısalmaya başlamıştı ve pencerenin dışında bir sokak lambası yanıyordu. "Belki de ona kaç tane kırk yaş üstü

Kadınlar haberleri izliyor," dedi Piper. "Sizin karşılaştığınız türden bir ayrımcılığı duyduklarında nasıl tepki vereceklerini düşünüyor?"

"Evet, bu işe yarardı, pekala," diye alay etti Jen. "Benim yerime daha genç, daha güzel ve daha ucuz birini getirirken hikayeyi aleyhime çevirirdi. Ondan sonra eminim şehirdeki her erkek sahibi istasyon, bilinen bir muhbiri işe alma fırsatına atlayacaktır."

Haklıydı.

Amber, Lyric'teki son dedikodularla Jen'in dikkatini dağıttı. Berni'nin tehditkâr bakışları olmadan Amber komik ve rahattı. Piper, Amber istese de istemese de Berni'yle tavırları hakkında konuşmaya karar verdi. Sonra da Lincoln Meydanı'nda gördükleriyle ilgili bombayı patlattı.

Amber ve Jen onu soru yağmuruna tuttular ama hiçbirine cevap veremedi çünkü iki gün önce köpük peynir kafası takan kilolu bir son sınıf öğrencisinin elinden kaçmasına izin vermişti.

Buffy araya girdi. Arayan Coop'tu ve telefona cevap vermek için izin istedi. "N'aber patron?" *Patron*, sevgili değil.

"Logan Stray."

"Genç pop yıldızı mı?"

"O artık bir genç değil. Bu gece yirmi birinci yaş gününü kutlamak için kulübe geliyor ve sen de nöbetçisin."

"Ben koruma değilim, unuttun mu?"

"Bu gece öylesin. O küçük aptalın doksan milyon dolarlık vücuduna benim bölgemde hiçbir şey olmayacak."

"Kendi güvenliği yok mu?"

"Pop yıldızı korumaları maaş çeklerini imzalayan çocuğa 'hayır' demekte iyi değiller. Etrafımda bana rapor veren birini istiyorum. Kulübün kötü tanıtıma ihtiyacı yok."

"Zaten biraz alıyorsun." O öğleden sonra ortaya çıkardığı mesaj panosu gönderisini ona anlattı.

Mutlu değildi. "Bu işin peşini bırakma. Deidre'ye bu anlaşmadan vazgeçmesi için bir bahane vermek istemiyorum."

"Anlıyorum. Mesaj muhtemelen kapıdan geri çevrilen birinden geldi, ama gözümü dört açacağım."

"Çok yakın."

Birkaç metre ötede bir blender vızıldıyordu. Adamın söylediklerinin geri kalanını duyabilmek için parmağını kulağına soktu. "Bu gece o mavi elbiseyi giy ve seksi görünmeye çalış. Logan ve ekibine göre sen özel bir hostessin."

"Bu beni bir fahişe gibi gösteriyor."

"Seni görür görmez öyle olmadığını anlayacak."

Bunun bir iltifat olup olmadığına karar veremedi.

Logan Stray ve ekibi gece yarısından hemen sonra ortaya çıktı. Pop yıldızı ancak Piper'ın boyundaydı ama iri yarı korumalarının yanında daha da küçük görünüyordu. Siyah örgü şapkası, dağınık bir ruh yamasıyla tamamlanan kirli sarı saçlarını ortaya çıkarıyordu. Koyu çerçeveli güneş gözlükleri VIP salonunun loş ışığında gereksizdi ve adam bir masaya çarptığında sırtmasını bastırdı. Havalı olabilirdi ama kesinlikle zeki değildi.

Maiyetindeki üç kadın, Piper'ın kısa, kobalt mavisi elbisesini ağırbaşlı gösteren taytlar giyiyordu. Grup, kulübün ana katına bakan devasa bir kabine yerleşti. Piper en yakın korumalarına kendisini kulübün VIP koordinatörü olarak tanıttı çünkü kulağa "özel hostes "ten daha hoş geliyordu. Logan'la selamlaştı, Logan da onu bir kez daha süzdü.

Çok geçmeden grup birkaç magnum Armand de Brignac, iki litre Grey Goose, biraz Gran Patrón Platinum ve bolca Red Bull sipariş etmişti. Coop pop yıldızını selamlamak için acele etmedi. Logan ayağa fırladı ve sırtına birkaç erkekçe tokat attı. Coop'un saldırıya uğramasının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ve Logan onun neredeyse belli belirsiz yüzünü buruşturduğunu fark etti. Ama araya girmek için öne atıldığında, Coop ona ters ters baktı.

Coop'un onu kendisine yakın durmaktan alıkoymak için bulduğu yaratıcı yöntemler yüzünden giderek daha da sinirleniyordu. Bu, kulübün tek kadın fedaisi olarak geçirdiği üçüncü geceydi ve diğer fedailerin devreye girmesini sağlama çabaları onların düşmanlıklarını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ondan daha önce de hoşlanmıyorlardı ama Coop'un onu aslında bir bekçi köpeği olarak işe aldığını öğrendikleri için şimdi daha da fazla nefret ediyorlardı. Coop'un güvenliği konusunda duyduğu tedirginliği bir türlü atamıyordu. Keith ve kız arkadaşının yeni adresini bulabilseydi kendini daha iyi hissedebilirdi.

Logan Stray'in kulüpte olduğu söylentisi yayılmıştı ve kalabalığın kapasitesi dolmuştu. Coop bir süre grupla birlikte oturdu, soda içti ve her dakikasından nefret etti ama her zamanki gibi güler yüzlü davrandığı için belki de kadın hayal görüyordu. Ama kendini bir gece kulübü organizatörüne dönüştürmek Coop'un hayatında yapması gereken şey gibi görünmüyordu.

Piper izin isteyerek onu durdurdu. "Canın yanıyor," diye fısıldadı. "O gülünç vücudunu eve götür ve kafanı okumuyormuş gibi yaptığın kitaplardan birine göm."

Ona, hesaplanmış bir kalp eritici ses tonuyla karşılık verdi. "Vücudum hakkında düşünmek için çok zaman harcıyor gibisin. Daha fazlasını görüp görmeyeceğine karar verememiş olmam çok kötü."

Yutkundu. "Sorun değil. Bir ilişkiye başlıyorum..." Bir an için onun adını unuttu. "Eric ile. Polis arkadaşımız. Bir sonraki aşamaya geçmeyi düşünüyoruz." Ve belki de öyle olacaktı, eğer Eric mesajlarına cevap verirse.

Coop gerilmiş gibi görünüyordu ya da belki de gerilmemişti, çünkü sesi her zamanki gibi rahattı. "O bir oyuncu."

"Biliyorum, değil mi? Biz mükemmel bir eşiz." Ona kaşlarını çatı ve uzaklaştı.

Çok geçmeden Jonah yaklaştı. Eğer saçları olsaydı kabarırdı. "Duyduğuma göre yine adamlarımla uğraşıyormuşsun, onlara işlerini nasıl yapmaları gerektiğini söylüyormuşsun."

Makul bir profesyonelin en iyi taklidini yaptı. "Kulüp bu gece tıklım tıklım dolu ve Coop'un birkaç gün önce yaralandığını biliyorsun." Coop yaralanmasını bir antrenman kazası olarak açıklamıştı. "Eminim kalabalığın onu kucaklamasını engellemeni takdir edecektir."

O kadar yaklaştı ki burun kıllarını görebildi. "Fedailerden ben sorumluyum ve buna sen de dâhilsin. Şimdi taşaklarını bacaklarının arasına sokup kendi işine bakmaya ne dersin?"

"Pislik gibi davranmayı bırak."

Bu onu çileden çıkardı. "Buraya geldiğinden beri yönetimi ele geçirmeye çalışıyorsun. Dell'in kovulmasına neden olan kişinin sen olduğun bir sır değil."

Gülünç yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye yaslandı ve ona bakmak için boynunu büktü. "Dell sahtekâr bir pislikti, ama sen bunu biliyordun herhalde."

Çenesini çıkıklaştırdı. "Şu anda çok havalısın ama patron seninle yatmayı

bıraktığında adını bile hatırlamayacak."

Kafasının içinde bir ateş topu patladı ve parmağını adamın göğsünün ortasına sapladı. "Kapanıştan sonra benimle ara sokakta buluş, seni pislik. O zaman kimin daha taşaklı olduğunu göreceğiz."

Sonunda onun havasını delip geçmişti. "Sen ciddi misin? Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

Pek sayılmaz. Ama iri olması hızlı olduğu anlamına gelmiyordu ve belki şansı yaver giderdi. Muhtemelen değil, ama belki. Ona karşı dudağını büktü. "Neden olmasın?"

Göğsünü şişirdi. "Bir piliçle dövüşmeyeceğim."

"Seni hamile bırakacağımdan mı korkuyorsun?"

Sanki kız bulaşıcıymış gibi geri adım attı. "Sen bir delisin, bunu biliyor muydun?"

Adam uzaklaşırken yüzünü buruşturdu. Büyük olasılıkla haklıydı.

Logan Stray ile birlikte kabindeki üç orijinal kadına, hepsi de genç ve güzel olan iki kadın daha katılmıştı. Logan daha önce ondan habersiz görüldüğü için, onların üzerinden atlayıp yanına oturmasını işaret ettiğinde şaşırdı ama topukları onu öldürüyordu, bu yüzden itiraz etmedi.

"Kaç yaşındasın?" dedi adam, kadın içeri girerken. Kelimeleri gevelemeye başlamıştı, masada tüketilen içki miktarı düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

"Otuz üç, kronolojik olarak."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ayakkabılarını masanın altından çıkardı ve ruh yamasının yanında gizlenen küçük sivilceyi not aldı. "Her zaman yaşıma uygun davranmıyorum."

"Yaşlı mı genç mi?" Sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi sordu.

"Duruma göre değişir."

"Peki ya şimdi?"

"Um ... kırk iki."

"Ciddi misin?" Sırıttı. "Bu iğrenç. Yaşlı kadınlardan hoşlanırım." Nefesinde Grey Goose ile karıştırdığı Red Bull'un aşırı tatlı kokusu vardı ve odaklanmakta güçlük çekiyor gibiydi. "İnsanlar benim için her şeyin büyük bir parti olduğunu sanıyor ama değil. Halletmem gereken bir sürü iş var. İlgilenmem gereken bir sürü insan var."

Bir an için on beş yaşında yalnız bir çocuk gibi göründü ve ona acıdığını hissetti. Kendi yirmi birinci yaşını kutlayacak kadar şanslıydı.

Boystown'daki bir barda, gürültülü bir arkadaş grubuyla - onu kendisi için seven insanlarla - doğum günü. Belki de Logan, şöhreti ve parası olmasa bu insanların hiçbirinin burada olmayacağını biliyordu.

Elindeki son içkiyi de yuttu. "Dans etmek istiyorum."

Ünlüler sık sık VIP'den ayrılıp piste iniyordu ama bu gece kulüpte hoşuna gitmeyen tuhaf bir enerji vardı. Çok fazla insan vardı, her şey normalden daha gürültülüydü, konuklar birbirlerine çarpıyor, garsonlar tepsileri düşürüyor, bardaklar kırılıyordu. Zaten bir kavga çıkmıştı ve Ernie ile Bryan araya o kadar çabuk girmişlerdi ki kimse fark etmemişti ama bir tane daha olmasını istemiyordu.

"Onun yerine konuşalım," dedi. "Bu gece orası gerçekten çok kalabalık."

"Bunu eğlenceli kılan da bu." Adam onun kolunu tuttu. "Hadi gel."

Kabindeki kızlar içlerinden biri yerine onunla gitmesinden hoşlanmadılar ama Piper'ın yakın kalması gerekiyordu. Ayrıca, Jen bunu duymaktan hoşlanacaktır.

Spiral'in müşterileri Logan'ın çekirdek hayran grubundan daha yaşlıydı ama o hâlâ bir ünlüydü ve insanlar ona doğru akın etmeye başladı. Korumaları kalabalığın içinde bir falanks oluşturdu. DJ son hiti "Not Witch U Now "a geçti.

İyi bir dansçıydı, ama sarhoş ya da ayık, Logan harika bir dansçıydı ve rekabet etmeye çalışmadı, sadece ritme teslim oldu. Logan ona sarhoş bir sırtış attı. Piste daha fazla insan geldi, yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Logan kenara doğru ilerledi, sarhoş arkadaşlarından birinin uzattığı içkiyi aldı ve fondip yaptı.

Müzik daha da yükseldi. Üç salkım söğüt saç kesici Piper'ın önünü kesti. Onlar Logan'a sürünmeye başlayınca, Piper küçük bir ringa balığını yiyen üç güzel köpekbalığını hayal etti. Biri kollarını onun boynuna doladı, diğeri beline. Sarhoş bile olsa Logan gergin görünmeye başlamıştı. Jonah ve Bryan'la birlikte güvenliği de içeri girmeye başlamıştı ama kadınların kararlılığındaki bir şey Piper'ı, erkekler onlara dokunursa sorun çıkacağından emin kılıyordu. Kendisine en yakın kadının önüne geçti ama ondan sadece bir tane vardı, üç kişilerdi.

Bir tane de Coop Graham. . .

"Bayanlar ..." Aykırılardan ikisinin omuzlarına hafifçe vurdu ve aynı zamanda Piper'a Logan'a yaklaşması için işaret verdi. "Burada yalnız kalmaya başladım."

Kadınlar daha büyük ödöl için harekete geçti.

Bu sırada Logan dengesini kaybetti. Biri mi onu itti yoksa ayakta duramayacak kadar sarhoş muydu, Piper bilemiyordu ama önce sendeledi, sonra dans pistine düştü. Güneş gözlüğü fırladı ve dansçılardan birinin ayağının altında ezildi.

Sarhoş korumalarından birkaçı önlerine çıkan herkesi iterek ve iki erkek misafiri devirerek içeri daldı. İçlerinden biri Logan'ın üzerine düştü ama bu, korumalarının yollarını kesen bir grup kadının arasından geçmeye çalışmasını engellemedi. Piper ikisine de döndü. "*Geri çekilin! Hemen!*"

Mucizevi bir şekilde durdular. Coop erkek konukların kalkmasına yardım etti, sırtlarını sıvazladı ve onları bir içki için VIP'ye davet etti. Üç köpekbalığı kadın dansçıların arasından geçerek pop idolü ringalarına dönmeye çalışıyordu. Coop onların önüne geçti, tüm bu itiş kakış ona zarar veriyor olsa da cazibesini artırmaya hazırdı. Piper Logan'ı ayağa kaldırırken Logan'ın korumaları tekrar kalabalığın arasına dalmaya başladı.

"Ekibine geri çekilmelerini söyle," diye bağırdı kulağına, "en çılgın hayallerini gerçekleştireceğim."

Ona sarhoş bir bakış attı. "Gerçekten mi?" "Cennete tek gidişlik bir bilet."

Adam itaat ederken, kadın kolundan tutup onu zeminin kenarına çekti ve mutfağa yönlendirdi.

Tezgâhın üzerinde kare kâğıtlara yerleştirilmiş kocaman bir tepsi burbonlu brownie duruyordu. Bütün gün neredeyse hiç yemek yememişti ve sıcak ve çikolata sızan keklerden birkaç tane aldı. "Özel parti," dedi Logan'a.

Güç ve gizliliği bir arada kullanarak onu merdivenlerden yukarı ve dairesine çıkarmayı başardı. "Bu da ne?" diye mırıldandı.

"Cennet Bahçesi," dedi kuru bir sesle.

Ona orantısız bir sırıtma yaptı. Güneş gözlükleri olmayan gözleri küçük, kahverengi ve dikkat çekmiyordu. "İçecek ne var?" diye sordu, oturma alanıyla mutfağı ayıran tezgâha yaslanmaya çalışırken.

Elinde sadece birkaç meyve suyu kutusu ve biraz bira vardı. Ayakkabılarını tekmeledi ve ezilmiş iki burbonlu keki havaya kaldırdı. "Bende daha iyi bir şey var."

"Pot brownie!" Eğer kadın tezgâhın ucundaki keklerden birini kendine ayırmasaydı, adam ikisini de kapacaktı.

Dairesinin kapısı çalındı. Çıplak ayakla odanın içinde ilerledi. "Kim o?"
"Polisler. Ben kapıyı kırmadan açın."

"Çok komik." Kapıyı açtı ve Eric'e yorgun bir gülümseme verdi.

"Görevden yeni geldim," dedi içeri girerken. "Işığını açık gördüm."

Sadece ara sokaktan geçerken gözlemleyebileceği bir şeydi bu.

Sanki bir süre daha kalmaya niyetliymiş gibi kanepeye çöktü. Bu sırada Logan sadece üniformalı bir polis memuru gördü ve iki keki de olabildiğince hızlı bir şekilde ağzına tıkıştırmaya başladı. Tezgâhın kenarından destek alırken çikolata bulaşmış boş ellerini havaya kaldırdı ve topakların arasından Eric'le konuştu. "Chuz bwahnee, mon. Noshin een 'em," Eric bunu "Sadece browni, dostum. İçlerinde bir şey yok."

Eric ona baktı. Kadın omuz silkti. Kapı açıldı ve Coop kapıyı çalmadan içeri girdi.

Kanepesinde evindeymiş gibi görünen Ofis Güzeli, tasarım bir elbisenin içinde yalınayak kendisi ve yüzünde çikolatayla sarhoş, doksan milyon dolarlık bir tween idolü.

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunun için sana para ödüyorum, değil mi?"

"Yeterli değil."

"Coop! Seni gördüğüme sevindim, dostum." Eric acı verici olması gereken bir sırt tokadı için zıpladı.

Coop ona gereğinden biraz daha sert bir tokat attı. "Sen de öyle."

Sırtlarını sıvazlarken hiçbirisi Logan'ın koridora çıktığını fark etmedi. Ta ki bir kıpırtı ve ardından genç bir kızın gür sesini duyana kadar.

"Sen öldün!"

Ve işte yine gittiler.

Coop koridora doğru ilerlerken Eric silahını çekti. Piper onu takip etti ve Coop'un omzunun üzerinden bakınca Logan'ın yerde kıvrılmış, gözleri kapalı, kıpırdamadan yattığını gördü. Jada dairesinin kapısında duruyordu, saçları birbirine karışmış, kareli pijamasının bir bacağı baldırına asılmıştı ve yanında turuncu-mavi bir Nerf silahı vardı.

"Onu ben öldürdüm." İnledi.

Aşağıdaki koridorda ayak sesleri duyuldu ve Tony merdivenlerin dibinden yukarı doğru bağırdı. "Coop! Aşağı gelebilir misin? Biri göçmen bürosunu aramış. Yeşil kartları kontrol etmek için personeli mutfığa yığmışlar."

Coop kocaman ellerini havaya kaldırdı. "Harika. Bu harika! Ben INS'le ilgilenirken sen de şarkıcı çocukla ilgilenebilir misin?" Eric ile Piper arasında hızlı bir bakış fırlattı, sonra tekrar Eric'e baktı. "Benimle gelmek ister misin? Bir tanığa ihtiyacım olabilir."

"Harika bir fikir," dedi Piper. Yanında üniformalı bir polis varken kimse Coop'a bulaşamazdı. Tony'nin işe almadan önce yeşil kartları kontrol etmesine iki kat sevinmişti ama bu onu meraklandırdı: INS'yi tam olarak kim aramıştı?

Eric silahını kılıfına koydu, bir Nerf mermisi almak için eğildi ve Jada'ya baktı. "Bunu balistikten geçirsem iyi olacak."

Jada'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Sırıttı ve mermiyi ona fırlattı. Piper gülümsedi. Belki de onunla yatacaktı.

Coop ve Eric alt katta gözden kaybolurken Logan kıpırdanıp Piper'a baktı. "Uçağımla gezintiye çıkmak ister misin?"

"Üzgünüm, uçan çocuk, çalışmam gerek."

"Sorun yok." Başını tekrar yere bıraktı ve gözlerini kapattı. "Aman Tanrım," diye ciyakladı Jada. "Bu Logan Stray!"

"Keşke bunu kovmadan önce anlasaydın," dedi Piper. "Gecenin bir yarısı!"

"Bir şey beni uyandırdı ve Pius Suikastçıları çok beceriklidir." Logan'ın yanında yere dizlerinin üzerine çöktü. "Tanrım, bunun Logan Stray olduğuna inanamıyorum. Eskiden onu severdim."

Annesi kapı aralığında belirdi. Parlak, uykuda dağılmış saçları omuzlarına dökülüyor, pijamasının çözülmüş üst düğmeleri sıcak karamel tenini ortaya çıkarıyordu. Karah, ovalanmış yüzü ve kadınsı vücuduyla bir düzine aşırı makyajlı kuaförden daha çekici görünüyordu. Piper, Coop'un aşağı inmiş olmasına sevinmişti.

"Jada, burada ne yapıyorsun?" Karah haykırdı.

Piper genci ispiyonlamaya gerek görmedi. "Bunun için üzgünüm. Çok fazla gürültü yapıyorduk ve onu uyandırdık."

Jada Nerf silahını dikkatlice bacağının arkasına, annesinin göremeyeceği bir yere yerleştirdi.

Piper gözlerini Logan'a dikti. "Siz ikiniz uyanık olduğunuz sürece, onu taşımama yardım eder misiniz?"

"Yapacağım!" Jada haykırdı.

Logan'ı dairenin içine ve Piper'ın kanepesine geri götürdüler. Piper mutfak lavabosunun altından bir kova getirip her ihtimale karşı Logan'ın yanına koydu.

Jada onun üzerine eğildi. "Tanrım, eğer hastalanırsa birinin ona göz kulak olması gerekir. Ben bakabilir miyim? Lütfen, Piper! Sandalyede uyuyacağım. Yapabilir miyim anne? Lütfen?"

"Kesinlikle hayır."

Piper, Jada'nın yeni okuluna uyum sağlamayı ne kadar çok istediğini hatırladı ve bunun ona sınıf arkadaşları arasında nasıl bir itibar kazandıracağını düşündü. "Benim için sorun değil, Karah," dedi. "Ona göz kulak olacağım. Ve bu, Jada'nın şöhretin tehlikelerini ilk elden gözlemlemesi için hayatında bir kez eline geçecek bir fırsat olacak."

Karah tereddüt etti, sonra belki de Piper'la aynı sonuca vardığı için kabul etti. "Eğer herhangi bir sorun varsa, onu hemen eve gönderin."

Sorun mu? Nasıl sorun olabilir ki? Piper düşündü ama söylemedi.

Komada bile olsa Jada'nın Logan'la aynı odada uyumasına izin vermedi ve genç kızı yatak odasına gönderdi. Kulüp kapanmak üzereydi, bu yüzden aşağı inmesine gerek yoktu. Yüzünü yıkadıktan ve elbisesini eşofmanla değiştirdikten sonra oturma odasındaki koltuğa kıvrıldı.

Uykuya dalmış gibi görünüyordu ki, ince bir güneş ışığının ardından kapıya vuran bir ses onu uyandırdı. Göz kapaklarını araladı. Odanın diğer ucunda Logan Stray yüzüstü yatıyordu, bir eli ve ayağı

kanepenin kenarından halının üzerine sarkıyordu. Yatak odasında Jada hâlâ uyuyordu.

Boynu tutulmuştu ve kendini sandalyeden çekerken boynu çatırdadı. Diğer taraftakine küfrederek halının üzerinde tökezledi.

Yüzlerine neşeli gülümsemeler yapıştırmış iki parlak gözlü kadın içeri daldı. Birinin elinde karton bir tepsi kahve, diğerinin elinde bir kutu çörek vardı. Piper kendini desteklemek için kapı kolunu kavradı. "Öleceksin."

"Size de günaydın." "İçeri nasıl girdin?" Piper homurdandı.

"Temizlik ekibi." Jen çörek kutusunu tezgâhın üzerine koydu ve Amber da aynı şeyi kahve için yaptı.

"Git başımdan."

"Yapamam," dedi Jen. "Salak herif bana çıkma teklif etti."

Amber öfkeyle kabardı. "Gitmeyi düşünüyor ve biliyorsun ki adam ona işini kaybetmemek için onunla seks yapması gerektiğini söyleyecek."

"Muhtemelen." Jen çörek kapağını yırtarak açtı ve bir Bismarck çıkardı. Piper esnedi. "Timezit?"

"Saat sekiz," dedi Amber, "ve sen her zaman bu saatte uyanırsın."

"Gecenin çoğunda ayaktayken değil!"

Tam o sırada Logan yuvarlandı ve zaten yerde olmayan kısmı oraya kaydı. Ama hâlâ uyanmamıştı.

"Bu Logan Stray!" Jen haykırdı. Ve uzun bir aradan sonra, "Yaşıyor mu?" diye sordu.

Piper sandalyeye geri yaslandı. "Sanırım."

"Eğer onu öldürdüysen, cesedi saklamana yardım edeceğiz."

"Logan Stray'in kim olduğunu biliyorum!" Amber'ın sesi sanki Final Jeopardy'nin cevabını bulmuş gibi çıkıyordu.

Kapıyı başka biri çaldı.

"Herkes beni rahat bırakacak mı?" Piper bağırdı.

Ama Jen kapıyı çoktan açmıştı ve Berni hışımla içeri girdi. Kısa saçları yüzünün etrafında turuncu bir gayzer gibi patlıyordu ve Howard'ın eski hırkalarından birinin altından bir çift pembe eşofman altı çıkmıştı.

"Biliyordum! Hepiniz buraya arkamdan konuşabilmek için geldiniz!"

Yerdeki Logan'ı fark etti. "Senin için biraz genç değil mi, Piper?"

Piper yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Lütfen biri beni öldürebilir mi?"

Berni Amber'ın üzerine yürüdü. "Bu gizli toplantının arkasında sen varsın. Kendi gözlerimle gördüklerimi bilmeyecek kadar yaşlı olduğumu düşünüyorsun. Bir dahaki sefere beni huzurevine kapattırmaya çalışacaksın."

Piper kahveye atladı.

"Sakin ol Berni," dedi Jen. "Amber'a bu kadar kötü davranmayı bırak." "Ben mi?! Neden ona bana karşı bu kadar nefret dolu olmayı bırakmasını söylemiyorsun?"

Belki kahvenin ya da çöreklerin şekerinin etkisiydi ama Amber, kendini mazgaldan aşağı atmak üzere olan Tosca gibi şaha kalktı ve ilerledi. "Sana karşı hiçbir zaman nefret dolu olmadım ama tanıştığımız günden beri ya ben yokmuşum gibi davrandın ya da düpedüz-"

"Bana *Bayan Berkovitz* dediniz!"

"-ya da düpedüz kaba davrandınız. Büyüklerime saygılı olmak için yetiştirildim ama-"

"İşte!" Berni suçlayıcı bir parmakla hepsini işaret etti. "Ne dediğini duydunuz mu? Bana ne dediğini duydunuz mu?"

Yumuşak huylu Amber'ın öfkesi görülmeye değirdi. "Yaşınız ne olursa olsun, ırkçı önyargının hiçbir mazereti olamaz!"

Berni şişindi. "Ne ırkçı önyargısı? Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak. Bana bu şekilde davrandıktan sonra nasıl saygıdan bahsedebilirsin?"

Jen hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu ama Piper ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. "Sana saygıdan başka bir şey göstermedim!" Amber haykırdı.

"Tabutumdaymışım gibi. Sen buna saygı mı diyorsun? Kapıları açmak için önüme atlamak ... kışın gazetemi almak için dışarı koşmak çünkü kendim için alamayacak kadar yaşlı ve zayıf olduğumu düşünüyorsun ... Yaptıklarını görmediğimi sanıyorsun ama hala gözlerim var. Piper böyle davranmaz. Jen de öyle. Bu saygılı bir davranış mı?"

Amber'ın ağzı bir sonraki cümleye geçerken kapandı. Jen güldü. Burada birinin yetişkin olması gerekiyordu ve Piper o kişinin kendisi olduğunu düşündü.

"Amber," dedi zoraki bir sabırla. "Berni Koreli olduğun için senden nefret etmiyor..."

Berni itiraz etti. "Korelilerin ne alakası var?" "Senden nefret ediyor çünkü sen kendi çocuklarına saygılı olarak yetiştirildin.

büyükler," dedi Piper. "Ki öyle."

"Bu gereksizdi," diye burnunu çekti Berni. "Ve ben ondan *nefret* etmiyorum."

Piper Berni'ye mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme verdi. "Berni huylarını değiştiremeyecek kadar *yaşlı* ve onu rahatsız eden şeyi açıklayamayacak kadar *da anlaşılmaz*, bu yüzden şu andan itibaren onun için başka bir düşünceli şey yapma. Aslına bakarsanız, ona bok gibi davranın. O zaman belki o da Jen ve benim gibi sana değer verir."

"Bütün bunları neden söylediğini anlamıyorum," diye homurdandı Berni. "Amber akıllı bir kız. O bilir."

"Bilmiyordum!" Amber haykırdı. "Nasıl bilebilirdim ki?"

Berni'nin ağzı somurtmaya yakın bir şekil aldı. "Yaşlı hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Güzel," dedi Piper, "çünkü beş yaşında bir çocuk gibi davranıyorsun."

Amber'ın düzgün Kore terbiyesi bir kez daha kendini gösterdi. "Piper, böyle söylememelisin-" Kendini tuttu ve derin bir nefes aldı. "Berni, şu andan itibaren kendi gazetenı alabilirsin."

Coop açık kapıdan içeri girdi. Kadınlardan yerdeki cesede doğru bir bakış attı. "Hâlâ hayatta mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Piper ve sonra, "Sen hiç uyumaz mısın?" "Nabzını kontrol ettin mi?"

"Yeterince umursamıyorum." Piper etrafına bakındı. Küçük oturma odasında dört davetsiz yetişkin insan, yatağında uyuyan bir ergen ve yerde komada yatan bir pop idolü vardı. "Herkes defolsun buradan!"

"Huysuz," diye gözlemledi Coop.

Berni telaşla onun yanına doğru koştu. "Cooper! Bay Graham! Sizi görmeyi umuyordum. Arabamda bir kilo ev yapımı ilahi var. Piper'a bırakacaktım ama şimdi size şahsen verebilirim."

Logan o anı yuvarlanmak, hepsine bakmak ve öğürmek için seçti. Jen en yakın olanıydı ama kova için çok geç kalmıştı.

Coop Piper'a bakana kadar uzun saniyeler geçti. "Evet..." dedi yavaşça. "Muhtemelen sana zam yapmalıyım."

Berni sevinçle iki elini de yanaklarına bastırdı. "Oh, Piper! Senin hayatına bayılıyorum."

O öğleden sonra Piper, Taylor'ın bir arkadaşının izini sürdü ve onun bir kumarhane işi almak için Chicago'dan Vegas'a gittiğini öğrendi. Arkadaşı nerede olduğunu bilmiyordu.

Keith öyleydi, sadece Taylor ondan "eziğin teki" olduğu için ayrılmıştı. Piper hikâyeyi araştırmak niyetindeydi ama bu doğru çıktı ve Taylor şüpheliler listesinde en alt sıraya düştü.

O gece kulüpte, kadınlar tuvaletinde kredi kartıyla kokain çeken iki bekârlığa veda partisi üyesini dışarı atmıştı. Kulüp hakkında internette başka yalanlar da ortaya çıkmıştı ve Coop'un Spiral'in itibarının lekesiz olması gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Jonah kadınları dışarı attıktan sonra içeri dönerken onu durdurdu. "Dün gece neredeydin?"

Olan biten her şey yüzünden, onunla ara sokakta buluşmak için yaptığı akılsızca meydan okumayı tamamen unutmuştu. "Misafir pop yıldızımıza bebek bakıcılığı yapmakla meşguldüm."

Sırıttı. "Sorun değil. Korktuğunu kimseye söylemem." "İnanılmaz. Beşinci sınıf teneffüslerine zaman yolculuğu yaptım."

Adam ona boş boş baktı. Açıklamayı düşündü ama bu çok fazla sorun yaratacak ve kendini daha yüksek bir yolu seçmeye zorladı. "Kabul ediyorum. Sen daha büyük ve güçlüsün."

"Kesinlikle öyleyim."

Bu sırtış onun kaldıracabileceğinden çok daha fazlaydı. "Ama ben daha zeki ve hızlıyım." "Saçmalık, öylesin."

"Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek, değil mi?" Bu halinden nefret ediyordu. Neden çekip gidemiyordu? Hayır. O değil. Diğer yanağını çevirmekten acizdi. "Bir elbise daha yırtmayacağım, o yüzden kulüp kapandıktan sonra üstümü değiştirmem için bana birkaç dakika verin."

"İstedığınız kadar zaman ayırın."

Onun geleceğine inanmıyordu ama yanılıyordu. Orada olacaktı ve bunu bilmek onu üzüyordu. Onunla yüzleşmekten korktuğu için değil. Bu ya iyi giderdi ya da gitmezdi. Ama hâlâ daha iyi bir adam olduğunu kanıtlama dürtüsüne sahip olduğu için. Jonah gibi bir ahmağa bile.

Teşekkürler, Duke.

Herhangi bir zayıflık göstermesini yasaklamış ve aşırı korumacılığıyla onu boğmuş olsa bile, güvensizliğini onu seven bir babaya yüklemek kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Ne zaman hayattaki her şeyi kendi değerini kanıtlamak için geçmesi gereken bir sınav olarak görmeyecek kadar büyüyecekti? Ne yazık ki bugün o gün değildi çünkü

Kendini yine köşeye sıkıştırmıştı ve duygusal olarak bu işin sonunu göremeyecek durumdaydı.

Kulüp kapandıktan sonra kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını giydi, üzerine Bears formasını geçirdi ve kendinden iğrenerek aşağı indi. Coop'un arabasının gittiğinden emin olmak için ara sokağa bir göz attı, sonra da dışarı çıktı.

Jonah zaten oradaydı, çöp kutusunun yanında durmuş, en iyi fedai arkadaşları Ernie ve Bryan'la birlikte puro içiyordu. Onlara el salladı. "Hey, Jonah. Bakıyorum destek getirmişsin."

Onun ortaya çıkmasını beklemiyordu ve purosuna ağzının kenarında seğirdi. Arkadaşları homurdandı.

"Benimle yalnız yüzleşmek istememene şaşırmadım." Sesi tıpkı bir zamanlar tişörtünü yukarı çektiği için Dugan Finke'le kavga eden on bir yaşındaki çocuk gibiydi. Dugan onun iki katı büyüklüğündeydi ve onu fena halde dövmüştü ama bir daha ne ona ne de tişörtüne dokunmuştu.

Jonah bir ikilem içindeydi. Kadın olduğu için ona istediği gibi saldıramıyordu. Tek yapabildiği purosunu düşürmek ve tehditkâr görünmekti.

Adil oyuna inanıyordu ve ona acımişti. Yaklaştı ve yüzünde bir gülümsemeyle ellerinin topuklarını adamın göğsüne bastırdı, bacağını uzattı ve onu aşağı gönderdi.

Küfrederek bir anda ayağa kalktı, öfkesi alevlenmişti ve fırlatmaya hazırlanıyordu. Kendini hazırladı ama adam ona ulaşmadan arkadaşları öne fırladı ve kollarından yakaladı.

"Yapma, J." "Ona vuramazsın!"

Jonah kurtulmak için mücadele etti. "Bırakın beni! Onun kafasını koparacağım!" "Dene bakalım!" diye karşı çıktı.

Coop daha fazla bağırıp çağırdı ve Coop ona ulaşamadığı için onunla alay etmeye devam etmek onurlu bir davranış değildi, bu yüzden Coop da adamlarına Coop'u bırakmalarını emretmek için ona katıldı. Birbirlerine bağırmaya o kadar dalmışlardı ki hiçbiri Coop'un Tesla'sının ara sokakta ciyakladığını fark etmedi.

Jonah kendini kurtarmayı başardığı anda Coop aralarına daldı. "*Burada neler oluyor böyle?*"

Cevap beklemedi. Bunun yerine sert bir yumruk savurarak Jonah'ı çenesinin yan tarafından yakaladı ve onu çöp kutusuna doğru zıplattı. "Sen

Kovuldun, seni orospu çocuğu. Yüzünü bir daha buralarda görmek istemiyorum."

"O başlattı!" Jonah çenesini tutarak ağladı.

Onu harekete geçiren adrenalin sızmaya başlamış, onu yorgun ve bitkin bırakmıştı. "Öyle sayılır," dedi.

Coop dönüp ona baktı. Sonunda konuştuğunda her sözcüğü karadan havaya atılan bir füzeydi. "Öyle mi dedin?"

"Ona ilk ben vurdum."

Ernie ve Bryan başlarıyla onayladılar. "Öyle yaptı, patron."

"Kendimi tutma konusunda iyi değilim," dedi, sanki bu çok açık değilmiş gibi. "Ve Jonah'ı kovmazsan çok memnun olurum."

Coop'un tehlikeli kaşları havaya kalktı.

"Öyle mi?" Jonah şaşkınlığı açıkça belli olan bir sesle konuştu. "Benim yüzümden değil zaten," dedi.

Coop çok sinirlenmişti. "Belki de onun yerine seni kovmalıyım? Çünkü açıkça görülüyor ki gözetimsiz bırakılamazsın."

"Saygısızlık etmek istemem ama ..." Ernie söyledi. "İşimizi çok kolaylaştırıyor."

Jonah, çenesini tutmaya devam ederken bile konuşarak onu şaşırttı. "Bu geceki bekârlığa veda partisi. Birkaçı sorun çıkarıyordu ve o da icabına baktı."

Coop patlamaya hazır görünüyordu. "Herkes buradan defolup gitsin!"

Bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi.

"*Sen hariç.*" Parmağı kızın şakağını hedef aldı. "Olduğun yerde kal."

Üç adam da aceleyle uzaklaşana kadar onu bekletti ve sonra kolundan tutup arabasına doğru sürüklemeye başladı.

Topuklarını sıkmaya çalıştı. "Şimdi evime gitsem muhtemelen daha iyi olacak."

"Benim evime gidiyorsun." Sanki bir polismiş gibi elini kızın başının üstüne koydu ve onu Tesla'nın yolcu koltuğuna itti. "Jada ve Karah'nın çığlıklarını duymasını istemiyorum."

Hiç iyi değil.

Lastiklerinden çakıllar fişkırlarak ara sokaktan aşağıya indi. Sakin olduğu zamanlarda bile agresif bir sürücüydü ve şu anda sakin olmadığına göre, tekerlekler üzerinde cehennem gibiydi. Adamın kahverengi süet ceketinin kokusunu içine çekerken, ikisini de hayal kırıklığına uğrattığı tüm yolları tek tek saydı. Çocukça davranmıştı, profesyonellikten uzaktı,

ve asabi - bir dedektif için tehlikeli nitelikler. Ve bütün bunların nedeni çocukluğundan kalan güvensizliklerini geride bırakacak kadar yetişkin bir kadın olamamış olmasıydı. Coop ona kızmakta sonuna kadar haklıydı.

Garajının etrafındaki alanda kendisi dışında yırtıcı hayvan yoktu. Kadın arabadan yeterince hızlı inmeyince -ve neden acele etsin ki? Ayakları çimentoya değer değmez onu arabaya yasladi ve ellerini vücudunda gezdirdi, dokunmak istediği hemen her şeye dokundu, çenesi sertleştirilmiş çelik gibiydi. "Silahlı değil misin?"

"Ona bir ders vermek istedim, öldürmek değil."

Elleri kalçalarının iç kısımlarına doğru kaydı, sonra poposundan beline doğru ilerledi. Tatmin olduğunda onu garajdan çıkardı. "Hadi gidelim."

"Bak Coop. Kızgın olduğumu anlıyorum ve seni suçlamıyorum-"

"Hayır. Kızgın değilim. Kızgınlığın da ötesindeyim." Onun üst kısmını sıkıca kavradı.

Kolunu tekrar tuttu, ona zarar vermedi ama kırmakta zorlanacağı bir kilit içinde tuttu.

Çok geçmeden dairesine girmişlerdi ama şimdi onu orada yakalamıştı ve onunla ne yapacağından emin görünmüyordu. Mutfığa doğru koşmak için mükemmel bir zamandı. "Aç mısın? Sana omlet yapayım."

"Aç değilim," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu işi zor mu yoksa kolay mı yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Elini kaldırdı. "Oyumu kolaydan yana kullanıyorum."

"Oy hakkınız yok." Süet ceketini kanepenin arkasına doğru savurdu. "Yani anladım. Kavgayı sen başlattın, değil mi?"

"Teknik olarak."

"Teknik olarak mı?"

"Bir geçmişimiz var, ama-"

"Ve siz de bu geçmişle başa çıkmanın en iyi yolunun eski bir Clemson defans oyuncusunun peşine düşmek olduğuna mı karar verdiniz? Doğru mu anladım?"

"Eğer bir zorbaya bir inç verirsen ..."

"Bu sadece *on iki* yaşındayken doğrudur!"

Kız onun fikrini kabul edemedi, adam ona doğru yürüdü. "Jonah ile bir sorunun varsa bana gelmeliydin."

Birdenbire kadın da erkek kadar ateşlendi. "Kendi sorunlarımı kendim hallederim."

"Lanet olsun, artık değil. Ya seni kovacağım ya da ... ya da ..." Daha vahim bir şey bulmakta zorlanıyor gibiydi,

Kovulmak kişisel korku listesinin en başında yer alsa da. "Ya da ... şaplak at."

"Ciddi olamazsın."

Gerçekten de düşünüyor gibiydi. "Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Sanırım öyleyim." Uzun kollarından biri kadının beline dolandı, onu ayaklarından kaldırdı ve kanepeye doğru sürükledi. Birkaç saniye sonra da onu kucağında baş aşağı çevirdi.

Gözlerini kırptırdı.

Avuç içi sertçe kadının arka kısmının en etli yerine indi. Bütün kan kafasına hücum etti. "Ah! Aman Tanrım! Benimle *dalga* mı geçiyorsun!"

Bir tokat daha. "Bu şaka yapıyormuşum gibi mi hissettiriyor?" *Şaplak.*

"*Aklını kaybetmiş* gibi hissediyorsun."

"Hiç daha akli başında

hissetmemiştim." *Whack. Vur.*

"Bu pek çok açıdan yanlış. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. *Ahh!* Evet, biliyorum! Avukatımı arıyorum."

"Avukatın yok." Bir tokat daha. "Ayrıca, okumuyor musun?"

Bugünlerde sert seks moda."

"Sadece rızası olan yetişkinler arasında! *Kesin şunu!* Rızam varmış gibi mi görünüyor?"

"Eğer olmasaydın, şu anda kıcıımın üstünde olurum."

Doğru. Çaresiz sayılmazdı. Bir tokat daha indirdi, sonra dişlerini sıktı.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Sen kendin için endişelen."

Bir vınlama daha. Ve sonra eli durdu. Avucu acının etrafında kıvrıldı. Oyalandı. Ovuşturdu.

"Cooper Graham! Beni hissediyorsun."

"Eminim değilimdir." Eli bacaklarının arasına kayarak kotun üzerinden onu kavradı ve sesinde onu şehvetten zayıflatan boğuk bir kenar vardı.

Önce çocukça davranışlarda bulunmuş, şimdi de mağara adamı tiyatrosunun kendisini tahrik etmesine izin vermişti. Umutsuz vakaydı. Ve kendine verdiği tüm öğütlere rağmen umurunda değildi. "Benim hatam," dedi, sesi onunki kadar hırıltılıydı.

Elini Bears formasının altından geçirdi ve başparmağıyla omurgasındaki tümseklerde gezindi. Sütyeninde durakladı. "Çok fazla kıyafetin var

.."

Adam mı ona yardım etti yoksa kendisi mi ayağa kalktı bilmiyordu ama saniyeler içinde adamın kucağına oturmuş, dizleri adamın kalçalarının iki yanındaki koltuk minderlerine gömülmüştü.

Adam onun beline sarıldı. Kadın ellerini adamın ensesine doladı ve granit oymalı yüzüne baktı. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

Alnı kırıştı. "Öyle görünüyor."

Ona da öyle görünüyordu. "Peki ya vicdanınız? Ben hâlâ kiralık bir yardımcıyım."

Öne doğru eğildi ve kızın alt dudağını ısırıldı. "Sen yardımcı değilsin. Engel sizsiniz."

Onun çenesindeki yarığa burnunu soktu.

"Ne için?" "Huzuruma."

Bu onun kesinlikle anladığı bir şeydi.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Peki ya senin vicdan azabın?" "Geçici izin," diye mırıldandı.

Adam kadının ağzının kenarını buldu. "Hayatımda hiçbir kadına şaplak atmadım.

Bunu hiç düşünmemiştim bile. Kahretsin, çok iyi geldi."

Karıncalanan poposunu ovma dürtüsüne direndi. "Hiç acımadı."

Adam geri çekildi, böylece kadın doğrudan o kararmış altın-kahverengi gözlere bakıyordu. "Sana hâlâ kızgınlım," dedi.

"Anlaşıldı." Onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Eğer teselli olacaksa, kendime karşı daha da öfkeliyim."

Belki de bu onu tatmin etmişti çünkü dudaklarını onun boynuna götürdü. "Adamlarımla daha fazla dövüşmeyeceğine söz verir misin?"

Ona daha fazla yer açmak için başını eğdi. "Söz veriyorum." *Sana göz kulak olmadıkları sürece.*

Onu kucağından indirdi. "Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

İşi bitmişti. Umutsuz ve pervasız. Adamın kazağının alt kısmına uzandı ve başının üzerinden çekti.

Çok geçmeden ikisi de çıplak bir şekilde kanepeye uzandılar. Onları korurken kısa bir kesinti bile arzusunu azaltmadı. Bunu istiyordu; bu adamla kirli, sınırsız bir seks yapmak istiyordu. Ve belki de, belki de, geçen sefer yaptığı gibi onun kontrolünü kaybetmesini istiyordu.

Ama adam onun oyununu oynamıyordu. Kadın ona uzanırken, "Ellerinizi kendinize saklayın, hanımefendi," dedi.

"Sen de," diye cevap verdi. "Hayır, bekle. Ellerini istediğin yere koyabilirsin."

Ve yaptı da.

Onun üzerine oturdu, bu pozisyon onu parmaklarının mahrem aşındırmasına açtı. Gözleri şimdi daha koyuydu, arzuyla parlıyordu ama bakışları artık kilitli değildi. Bu ikisinin de istemediği bir yakınlıktı.

Ağzını onunkine doğru indirdi, derin bir öpücük verdi, sanki kendisinden çok fazla şey barındırıyormuş gibi hissettirmeye başlayan bir öpücük. Bir el saçlarının arasına girerek onu orada tuttu. Ağızlar, dişler, diller birleşti ve savaştı. Kadın onu kavramak için elini indirdi ama adam buna izin vermedi. Onu minderlere geri itti ve kalçalarını bastırarak açtı. Açığa çıkardığı her şeye baktı ve sonra onun isteyerek sunduğu şeye sahip oldu.

Başparmaklarının kalçalarına yaptığı baskı, ağzının tatlı yırtılışı, alay, işkence . . . Ve sonra terk edilme. Zalim, duygusuz, terk ediş. .. ta ki ağırlığını değiştirene kadar.

Bu kez o sert itişte hata yoktu - tatlı bir acı. Parmakları, şimdi terden kayganlaşmış olan sırtına saplandı. Vücudunun lezzetli yükü ona baskı yapıyordu. Onun içine. Derinlere ve daha derinlere, bu sıkı, güçlü yarık.

Göz kapaklarının ardında çılgın bir kavga patlak verdi. Mürekkep girdapları, mükemmel bir süpernovaya dönüşene kadar daha hızlı ve daha hızlı dönen bir girdabın yörüngesinde dönüyordu.

Tam güçle itti. Başını salladı. Haykırdı. Kalçaları daha derine indi. Durdu.

Sonunda . . . Kemerli boynunun sessiz uluması. Kasları kasılıyor. Vücudunun uzun titremesi.

Ve sonra sessizlik.

Sakinleştiler. Nefes alabildiğinde, daha rahat bir pozisyon için manevra yaptı, ancak ikisini de yere gönderdi.

Kanepe ile uçan daire şeklindeki sehpanın arasına sıkışmış bir şekilde yan yatarak birkaç dakika öylece kaldılar. Parmağı, diğer kısımlarıyla meşgulken ihmal ettiği göğsünün etrafında dolaştı. "Bakire gibi hissettin."

"Uzun zaman oldu." Başını adamın koluna yasladı ve kaçınılmaz olana boyun eğdi. "Bu işime engel olamaz."

"Kesinlikle hayır," dedi, onun söylediğinden daha da sert bir şekilde. "Çünkü eğer ..."

"Olmayacak. Bunun için fazla zekiyiz. Ve ikimiz de bunun olması gerektiğini biliyoruz. Şimdi bunu sonuna kadar götüreceğiz."

"Çıplak olduğumuzda sevgiliyiz," dedi. "Olmadığımızda iş ortakları."

"Daha iyi ifade edemezdin." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Senden ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydim? Seni öldürmek istemediğim zaman."

Gülümsedi. "Ben de senden hoşlanıyorum. En azından çoğu zaman ve bu nadiren olur."

Senin cinsiyetini çok fazla eleştiriyorum."

Meme ucunu çimdikledi. "Çılgılık atma şekline bakılırsa, sanırım seksim kendi adına oldukça iyi iş çıkardı."

"Geçen seferkinden kesinlikle daha iyi."

"Unutmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Ben o kadar iyi değilim." Saçının bir parçasını sertçe çekiştirdi. "Şu şaplak olayını bir daha denemesen iyi edersin, çünkü ikinci kez yanına kalmayacak."

"Bu anıya değer vereceğim."

Parmaklarını kolunun sert yamacında gezdirdi. "Genelde bu kadar bencil olmadığımı bilmelisin. Almak kadar vermeye de inanırım."

"Bunu kanıtlaman gerekecek." Adam onun boynunu okşadı. "Hadi duşa girelim de konuşup konuşmadığınızı göreyim."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Ben çok iyi eğitilmiş bir sporcuyum. Ölümlü insanların çok ötesinde güçlerim var."

Buna kesinlikle itiraz edemezdi. Yerden kalkmasına yardım etti ve açık merdivene yöneldiler, ama tepeye varmadan önce temiz olduklarından emin olması gerekiyordu. "Anlaştık, değil mi? Oyun yok. Birbirimizden sıkılana ya da başka bir büyüleyici güzellikteki film yıldızı oyun kurucu kol şekerine ihtiyacı olduğuna karar verene kadar bunu yapacağız."

Sırıttı ve kızın arkasını sıktı. "Anlaştık. Ve polis erkek arkadaşınla takılmak yok."

"Seninle işim bitene kadar olmaz."

Adamın duşakabini kadının dört banyosundan daha büyüktü. Yuvarlatılmış mermer duvarları, çok sayıda başlığı ve hareketli duş başlıkları yaratıcı bir çift için cinsel bir oyun alanı haline gelmişti. Ki öyleydiler.

Coop bir süre sonra soluklanmak için duvara yaslanırken, "Kesinlikle bencil değilsin," diye mırıldandı.

Bencilce değil ama belki de aptalca, diye dūřındı. Bu fikri bir kenara itti. Sonunda ne yaptığını biliyordu. Sınırlarını belirlemiş ve ihtiyaçları konusunda açık konuşmuştu. En önemlisi, zengin bir ünlü seks tanrısıyla, deneyim alanının o kadar dışında bir adamla ilişki kurmak söz konusu olduğunda sınırlarının farkındaydı ki, ikisi aynı gezegende zar zor yaşıyorlardı. Güzel ya da sofistike değildi. Kıyafetlere ya da makyaja önem vermiyordu ve bir karış daha uzun olsa bile saçlarını nasıl savuracağını bilemezdi. Ona yenilikten dolayı ilgi duyuyordu. Ve yenilik, tanımı gereği, geçiciydi.

Dağılmadan önce onlara en fazla iki hafta verdi. Ve bununla bir sorunu yoktu. İki haftalık akıllara durgunluk veren seks mükemmeldi. Ama kendini büyük boy bir banyo havlusuna sararken, kalbinin bir köşesine bir gölge düştü, seks durduğunda bir arkadaşını kaybedeceğine dair bir önsezi. Şimdiye kadar sahip olduğ u en iyi arkadaşlarından birini.

Pazartesi sabahı, el ilanını gören mahalledeki bir minimartın sahibinden bir telefon aldı. Eski çalışanlarından biri olan Wylie Hill adındaki bir adamın sahte yaralanma iddiasını araştırmasını istiyordu. Onu kontrol etmek için güneye doğru yola çıktı.

Pilsen, sanat ve göçmen gelenekleriyle zengin, ağırlıklı olarak Meksika kökenli Amerikalıların yaşadığı bir Chicago mahallesiydi. İki adam Guadalupe Bakiresi'nin duvar resmine yaslanmış, birkaç hippinin geçişini izliyordu. Yatak odası terlikleri giymiş yaşlı bir kadın kaldırımı süpürmek için bodrum katındaki dairesinin merdivenlerinden çıkıyordu.

Wylie sonunda ortaya çıktı ve bir oda kiraladığı sıra evin sahanlığında sigara içmeye başladı. Yeni bir müşterisi olduğu için mutluydu ama gözetlemeler işin en sevmediği kısmıydı. Birincisi, sıkıcı oldukları için, ikincisi de ona düşünmek için çok fazla zaman verdikleri için, özellikle de bugün.

Coop'la dünün büyük bir bölümünü yatakta geçirmişlerdi ve bir kez bile bir erkekle birlikteyken içine dolan o boşluk, kaçmak için bahaneler aramasına neden olan o panik dolu kopukluk onu rahatsız etmemişti. Coop'la neredeyse seks kadar çok konuşmuşlardı. Duke'un en ilginç soruşturmalarından birkaçını anlatmıştı. Çiftlik hayatı ve şehir bahçeciliği hakkında konuşmuşlardı. Politika ve din hakkında şaşırtıcı derecede benzer fikirler paylaşmışlardı. Hatta Duke onun şizofrenik yetiştirilme tarzıyla ilgili bazı hikâyeler bile anlatmıştı -şimdi paylaştığına pişman olduğu hikâyeler. Çok fazla konuşmuştu. İçinde onun görmesini istemediği çok fazla yer vardı. Şu andan itibaren, adam elbiselerini giyer giymez onun evinden ayrılacaktı.

Wylie Hill ya kutuları boşaltırken gerçekten sırtını incitmişti ya da yaşayan en tembel adamdı, çünkü taburesinde oturmak dışında pek bir şey yapmıyordu. Ertesi öğleden sonra geç saatlerde, can sıkıntısına daha fazla dayanamadığında, ofisine hızlı bir yolculuk yaptı ve Web sitesi üzerinde biraz çalıştı. Tekrar kilitlenip gözetim görevine dönmeye hazırlanırken Coop ortaya çıktı ve beraberinde bir testosteron akını getirdi. Gözlerini

Pulp dedektif dergilerinin kapaklarının çerçeveli posterlerine bakarak etrafına bakındı. "Gerçekten de bir ofisiniz var."

"Seninkinden biraz daha mütevazı ama Hancock'taki lüks süitimi açılana kadar işimi görür." Yazmakta olduğu not defterini gizlice ters çevirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Diğer yarısının nasıl yaşadığını merak ediyorum." Masasına uzandı ve gizlemeye çalıştığı not defterini ters çevirdi. "Psikiyatristin mi?"

Daha fazla bilgi edinene kadar öğrendiklerini kendine saklamayı planlamıştı ama şimdi bunu yapamazdı. "Sonunda eski barmeninin izini buldum. Bridgeport'ta bir barda çalışıyor."

"Bana bundan bahsetmeyi planlamıyor muydun?"

"Onunla konuştuktan sonra. Bana bunun için para ödüyorsun, unuttun mu?" "Doğru." Halının sınırlarından geçerek kadının toprağını dürttü. Pencere kenarı orkidesi, Amber'dan bir hediye. "Onu ne zaman göreceksin?"

"Bu gece. Saat dokuzda göreve başlayacak. Sabah seni ararım."

"Gerek yok. Ben de seninle geliyorum. Ve o orkideyi fazla suluyorsun."

"Bilgi için teşekkürler, ama sen sadece işleri zorlaştıracaksın. Şimdi git buradan. I

"Yeni bir müşteri için bazı gözetleme işleri yapmam gerekiyor." *Ve senin oksijenini solumak bile beynimi bulandırıyor.*

"Harika. Ben de geleceğim. Hayatınızın daha sefil tarafına bir göz atmak ilginç olacak."

"Gözetleme senin için çok sıkıcı." "Ben halledebilirim."

İlk başta öyle yaptı. Ama birkaç saat sonra huzursuzlandı ve arka koltuğu karıştırmaya başladı. "Burada yiyecek bir şey var mı?"

"Yeni çıktı."

"Bu nedir?" Pembe Tinkle Belle'i kaldırdı.

"Dondurma kepçesi."

"Tuhaf görünümlü dondurma kepçesi." Plastik poşetinden çıkarmaya başladı. "Onu rahat bırak." Son zamanlarda kullanmasına gerek kalmamıştı ama yine de ...

Aydınlanma vurdu. Plastik torbanın içinden önce Tinkle Belle'e, sonra da ona baktı. "Kadınların nasıl olduğunu hep merak etmişimdir."

"Artık biliyorsun. Onu yerine koy."

Hill'in yaşadığı eski püskü Pilsen sıra evinin hemen köşesine park etmişti. Yandaki eski bir giyim mağazasından Tejano müziği yükselirken Coop torpido gözünü açıp etrafı karıştırdı. Bundan sıkılınca da

gösterge panelindeki gevşek bir paneli dürttü. Onun orada olduğunu unutmaya çalışabilmek için hareketsiz kalmasını diledi. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Adamının içeride olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

En üst katı işaret etti. "Şu köşedeki pencerenin önünden birkaç kez geçti."

"Belki de bu gece buradadır."

"Olabilir."

"Ya gerçekten iş sırasında sırtını döndüyse?" "O zaman parasını hak ediyordur."

Alçak bir araba geçti. Coop kolunu koltuğa sarkıtıp parmaklarını onun omzuna dokundurdu. "Her zaman teknedeki en sert Viking olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Duke'un çocuk yetiştirme alışkanlıklarından ona hiç bahsetmemeliydi. Geri adım atmak zorundaydı. "Eğer kastettiğin buysa, ben romantik biri değilim. Bir koca ve mini-me'lerle dolu bir ev hayal etmiyorum. Büyürken babama bakarken yeterince ev işi yaptım." Asla sızlanmamak, ağlamamak ya da belirsizliği kabul etmemekle birlikte.

"Annene olanları düşününce babanın aşırı korumacı olması anlaşılabilir bir durum, ancak her şeyi üvey annene bırakması çok yanlıştı."

Piper sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Annen nasıl biriydi?" "Maceraperestti. Komikti. Pek yerli değil. Hemen hemen Babamın tam tersi. Biraz senin gibi. Tatlı olması dışında."

Kadın gülümsedi. Sıra evin ön kapısı açıldı ve kemikli bir yüzü ve dağınık omuz hizasında saçları olan gergin görünümlü bir adam çıktı. Piper doğruldu. "Bu o."

Hill ışıklı sahanlığa oturup bir sigara yaktı. Coop bir süre onu sigara içerken izledi, sonra telefonundaki saate baktı. "Bu, boyanın kurumasını izlemek gibi bir şey ve saat daha yedi bile olmadı."

"Benimle gelmek zorunda değildin."

"Yüksek hızda bir kovalamaca umuyordum." O da öyle.

Wylie ayağa kalktı ve gerindi. Piper Nikon'unu eline aldı, odağı ayarladı ve birkaç kare fotoğraf çekti.

"Tam olarak hiçbir şeyin kanıtı değil," dedi.

"İşverenler işte olduğunuzu bilmek isterler."

Wylie üçüncü sigarasını bitirmek üzereydi ki cep telefonunu çıkardı ve sanki yeni aranmış gibi kulağına götürdü. Birkaç kelime söyledi, sigara izmaritini oluğa attı ve sırtı yaralı bir adam için biraz hızlı hareket ederek caddeden aşağı indi. Eski gri bir Corolla'nın direksiyonuna geçti. Piper kamerayı camdan dışarı çıkardı ve adam uzaklaşırken bir fotoğraf daha çekti.

"Şimdi yüksek hızda bir kovalamaca yapabilir miyiz?"

Coop sordu. "Belki bir dahaki sefere."

Piper iyi bir sürücüydü, direksiyon başında uyanık ve çevikti. Bunu Kanada'ya giderken de fark etmişti. Birkaç blok kuzeye giden, Racine'e ve tekrar On Sekizinci Cadde'ye dönen Corolla'dan oldukça geride durdu. Sonunda Wylie arabayı yol yapımı nedeniyle kısmen kapalı olan bir caddeden aşağı indirdi. Coop bir içki dükkânı ve takocu görebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu. Pipe arabayı bir yükleme alanına çekti, Nikon'unu bir kenara bıraktı ve onun yerine cep telefonunu aldı. Arabanın kapısını açarken, "Burada kal," dedi. "Ciddiyim, Coop. Çok dikkat çekicisin."

Haklı olmasından nefret ediyordu ama ılıman bir akşamdı ve sokakta tanınmasını sağlayacak kadar insan vardı. Yine de burası zor bir mahalleydi ve onun tek başına gitmesi fikrinden nefret ediyordu.

Kadın inşaat barikatlarının etrafında kaybolurken saatine baktı. Birkaç saattir onunla birlikteydi ve bugün olanları ona hâlâ anlatmamıştı. Ertelemek yerine bu işi bitirmesi gerekiyordu ama onun tepkisini şimdiden tahmin edebiliyordu.

Parmaklarını dizlerine vurdu ve kızın kaybolduğu köşeye doğru baktı. Onun ne kadar yetkin olduğunu biliyordu. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Muhtemelen o Glock ceketinin cebindeydi. Ama o dışarıda tek başınayken burada oturduğu için kendini korkak gibi hissediyordu.

Daha fazla dayanamayana kadar dakikalar geçti. Arka koltukta şapka ya da kimliğini gizlemek için kullanabileceği herhangi bir şey olup olmadığını tekrar kontrol etti ama sadece bir çift mor güneş gözlüğü buldu. *Boş ver.* Arabadan dışarı çıktı.

Tam o sırada köşeden döndü. İçeri girdi, ama kadın onu görmeden önce değil. "Bacağıma kramp girdi," dedi kadın tekrar içeri tırmanırken.

Ona gözlerini devirdi ve arabayı çalıştırdı. "Görünüşe göre Wylie'nin sırt problemi tamamen iyileşmiş." Cep telefonunu uzattı.

Fotoğrafları çevirdi ve taco dükkânının yanında bir rehinci dükkânı gördü. Hill oradan elinde belki otuz inç ekranlı bir televizyonla çıkıyordu. Loş akşam ışığında bile her şeyi yakalamıştı. Kollarındaki televizyonun ağırlığını nasıl dengelediğini. Bagajı açarken arka çamurluğa nasıl dayadığını. Ve en kötüsü de, olağanüstü bir çaba sarf etmeden bagaja nasıl yerleştirdiğini.

"Tefeci ona kapıyı tutmak için dışarı çıktı," dedi. "Konuştuklarını duydum. Wylie yeni bir televizyon istediğini söylemiş, tefeci de onu arayıp televizyonun fişinin süresinin dolduğunu söylemiş."

"Dava çözüldü."

"Evet." Bu konuda pek de mutlu görünmüyordu. "Birkaç gün daha sürer diye umuyordum."

"Yaptığın işte iyi olmanın bedeli." Cep telefonunu yere bıraktı. "Onu vurmak zorunda kalsaydın çok daha ilginç olurdu."

"Hayat bu şekilde acımasız olabiliyor."

Hill'in dairesine vardıklarında, onun seti boşaltırken daha fazla fotoğrafını çekti. Keith'in işe başlama vakti gelmek üzereydi ama Coop onu bir Taco Bell'de durdurdu ve Keith iki tane 7 Katlı Burrito, Keith de bir biftek gorditanın yarısını yedi. Pencereler kapalı olsa bile araba acı biber tozu, kimyon ve şehvet kokuyordu.

Açık konuşmuştu. Ona erkekleri seks için kullandığını söylemişti, ama doğrudan ona bakan o yaban mersini gözleriyle pek de erkek yiyici gibi görünmüyordu. Bir çalışanla yatma konusundaki kendi tereddütleri rahatlıkla ortadan kalkmıştı. Piper sıradan bir çalışan değildi. Zamanının yarısında sanki onun için çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Çenesindeki bir parça sosu sildi. "Bu Duke'un iyi yemek anlayışydı. Taco Bell ve bir Big Gulp. Onu severdin."

Bu tartışılabilirdi. Böylesine maceracı bir yapıya sahip olan kızını hem aşırı korumak, hem de ona zorbalık etmek Duke Dove açısından büyük bir başarısızlıktı. Coop boş yemek paketini çantasına geri koydu. "Futbol takımlarındaki zevki değil."

Ona hınzırca baktı. "Ayılar erkeklerin takımıdır - siz varoşlardan gelen hercai oğlanların aksine Midway'in canavarları."

"Kazanma istatistiklerimize rağmen."

"Duke'un görüşleri her zaman gerçeklerle desteklenmiyordu."

"Tıpkı seninki gibi. Yemin ederim, seni o Bears formasıyla bir kez daha görürsem, onu senden söküp alacağım."

Kelimeler aralarında havada asılı kaldı. Bir an daha dayanamadı ve koltuğun diğer ucuna uzandı. Kadın ona yaslandı ama sadece bir saniyeliğine, sonra geri çekildi. "Seni kelepçelemek zorunda bırakma beni."

Tam bir serseriydi. İnatçı, seksi, azimli, komik küçük bir serseri. Onu eve gitmeye ikna etmeye çalıştı ama adam kabul etmedi ve sonunda pes etti.

"Bar Bridgeport'un sınırlarında," dedi ona.

Halstead'den güneye doğru giderlerken. "Bubbly Creek'in hemen yanında." "Bubbly Creek mi?"

"Sakın bana bu kadar zamandır Chicago'da yaşadığını ve burayı hiç duymadığını söyleme." "Biraz meşguldüm."

"Chicago Nehri'nin Güney Çatalında ama kimse öyle demiyor. Yüz yıl önce Union Stock Yards civarındaki tüm et paketlenme şirketleri atıklarını buraya dökerdi. Üniversitede biyoloji dersi için bir dönem ödevi yapmıştım." Durakladı ve ona baktı. "Dönem ödevleri, gerçekten derse giden hepimizin yapmak zorunda olduğu şeylerdir."

Ona kovboy ağzıyla konuştu. "Bunu bilemezdim. Mezunların bana aldığı parlak kırmızı Corvette'le şehirde dolaşmakla meşguldüm."

Kız ona öyle şirin bir bakış fırlattı ki, başka türlü bir kadın olsaydı burnundan öpebilirdi. "Ee, Bubbly Creek?" dedi.

"Mezbahalar leşlerini suya atıyorlardı -bağırsak, kan, kıl, aklınıza gelebilecek her türlü kokuşmuş şey, sonra da tüm işleme kimyasallarını da atıyorlardı. Bir süre sonra dere çürümeden dolayı köpürmeye başladı. Adını da buradan aldı. Bazen çamur o kadar kalınlaşıyordu ki insanlar üzerinde yürüyebiliyordu. Hükümet temizlik için milyonlar harcadı ama sıcak bir günde hala kabarcıklar oluşabiliyor."

"Doğa Ana'nın kızgınlığını üzerinden atması uzun zaman alır."

"Kadınlar böyledir." Kadın arabayı bir binanın yanındaki yıkık dökük bir otoparka çekti.

Ön kapısının üzerinde Old Style tabelası asılı, bodur, alüminyum çerçeveli bir bina. "Keith'in dünyası çöktü," dedi.

Bu işi bir an önce bitirmesi gerekiyordu. "İçeri girmeden önce şunu bilmelisiniz. Bugün kulüpte bazı evrak işleri yapıyordum ve dışarı çıktığımda,

Biri lastiklerimi kesmiş."

"Ne?!"

Kızın çılgına döneceğini biliyordu ve kız da onu haksız çıkarmadı. "Neden bunu bana hemen söylemedin?"

Çünkü bu olayların keyfi olmadığı konusunda onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Daha da kötüsü, birilerinin kendisinden daha iyi olduğunu bilmekten nefret ediyordu. "Rastgele de olabilirdi," dedi.

"Bu konuda benimle tartışmaya girme bile."

Kadın, adamın bildiği gibi ona sorular yöneltmeye başladı. Ne zaman olmuştu? Kim tanık olmuş olabilir? Sokakta dolaşan birini görmüş müydü?

Ona bildiği her şeyi anlattı, ki bu hiçbir şey değildi. Tony ve temizlik personeli kulübün içindeydi. Hiçbiri bir şey görmemişti. Olayı polise bildirmemişti.

Çenesini o şekilde ayarladı. "Bakalım dostun Keith bu konuda ne diyecek."

Ön kapının yanındaki bir uyarıda şöyle yazıyordu: DOLU SİLAHLARLA KORUNMAKTADIR. Tabela'nın ironi amaçlı olmadığından şüphelenmişti.

Mekân seksenli yıllardan kalma bayat bira ve sigara dumanı kokuyordu. Uzun bir bar, kare masalar, sararmış bir muşamba zemin ve rastgele duvar resimleri dekor olarak kullanılırken, müzik kutusundaki Bee Gees'in "How Deep Is Your Love" şarkısı şüpheli bir ambiyans sağlıyordu.

İçeriye girdiklerinde, dayak yemiş yerlilerden hiçbiri başını kaldırıp bakmadı.

Keith barın arkasındaydı, sırtı kapıya dönüktü. Piper barın sonunda bir yere oturdu. Keith döndü ve ikisini de gördü. Kullandığı bez elinde duruyordu.

Pipo, barlara olan aşinalığını kanıtladı. "İki PBR."

Coop on dört yaşından beri Pabst içmemişti ama burası en yeni IPA'yı sipariş edeceğiniz türden bir yer değildi.

Keith biralarını getirdi. Saçını kestirmesi gerekiyordu ve sert görünmek istediğinde her zaman yaptığı gibi sol omzunu kamburlaştırdı. Coop onu kovduğunda da aynı şeyi yapmıştı.

"Buraya cesede gülmeye mi geldin?" Keith biraları sert bir gümbürtüyle önlerine koydu ve ağızlarından köpükler sıçradı.

"Bunu kendine sen yaptın, dostum." Coop ihanetin acısını hâlâ üzerinden atamamıştı.

Keith kavgacı bir tavırla, "Parayı toplar toplamaz burayı satın alacağım," dedi. "Burayı bir şeye dönüştürün."

"İyi şanslar."

Keith elindeki bezle bara birkaç kez vurdu. "Bir zamanlar bana yardım ederdin."

"Evet, o tren bir süre önce istasyondan ayrıldı."

Keith hiçbir zaman poker suratına sahip olmamıştı ve ağzının kenarları eğildi. Piper'a doğru baktı. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Ben onun yeni kız arkadaşayım," diye karşılık verdi. "Yükseltti."

Geçmişindeki başarılı kadınlar düşünüldüğünde, bu tam olarak doğru değildi. Ama başka bir açıdan, öyleydi.

Keith onu başından savdı ve dikkatini Coop'a verdi. "Neyi özlediğimi biliyor musun?"

"O da ne?"

"Etrafta oturup ateş etmek. Özlediğim şey bu." Coop omuz silkti.

"Ne olursa olsun," dedi Keith, "bu fikri ortaya atan Taylor'dı. Aptal sürtük. Bu işe girdikten hemen sonra beni terk etti."

Coop birasından bir yudum aldı. "Tek yapman gereken ona hayır demekti."

Keith acı bir kahkaha attı. "Karakterli olan sensin, unuttun mu? Her zaman işleri berbat eden bendim."

Piper kupasını yere bıraktı. "Keith, sen pişmanlıkla doluyken. . . Geçen hafta biri senin eski arkadaşının üzerine atladı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Keith gerçekten şaşırmış görünüyordu. Piper'ı görmezden gelerek Coop'a baktı. "Ciddi mi?"

Coop başını salladı.

Keith'in sol omzu kalktı. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Coop bunu düşündü. "Pek sayılmaz."

"Ama benim daha şüpheli bir yapım var," dedi Piper. "Coop seni kovduğunda ona yumruk attığını duydum, yani bu ihtimal dışı değil."

Keith'in yüzü öfkeyle kızardı. "Hayatım boyunca pek çok boktan şey yaptım ama bunu asla yapmazdım."

Piper o gece nerede olduğu konusunda onu sıkıştırdı. Anlaşıldığı üzere barda çalışıyordu. Öğleden sonra neredeydi?

Mazeret. Ama Coop dikkatini vermeyi bıraktı. Keith başka ne yapmış olursa olsun, bunların hiçbirinin arkasında o yoktu.

Pipe sorgulamasına devam ederken Coop birasından bir yudum aldı ve gizli düşmanlarını düşündü. Bundan nefret ederdi. Düşmanlarını görebileceği yerde, hücum hattının tam karşısında görmek isterdi.

Futbol Coop'un oyunu değildi ama Deidre Joss onu Chicago Fire'ın D.C. United ile oynayacağı maçı izlemek üzere Toyota Park'a davet etmişti ve Coop da onu geri çevirmeyecekti.

Deidre'nin kişiliğinden itibarına kadar her şeyini seviyordu, operasyona kendini adamasının bu kadar uzun sürmesi dışında her şeyini.

Stadyumun yönetici izleme süitinin karşısındaki Piper'a baktı. Turuncu bir kazak ve üzerine tam oturan bir kot pantolonla hem sevimli hem de seksi görünmeyi başarmıştı. Öngörülebilir koyu renk saç modeli başka bir kadında işe yaramazdı ama her nasılsa ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Pipe şimdiye kadar birlikte olduğu en az muhtaç kadındı ve ilişkileri umduğundan da iyi gidiyordu.

Dün gece Keith'le yüzleşmelerinden döndükten hemen sonra onu kendisiyle gelmeye davet etmişti. Kız tahmin edilebilir bir şekilde reddetmişti.

-çıkıyorlardı ve bu kulağa bir randevu gibi geliyordu- sonra hemen geri adım attı ve kabul etti. Nedenini biliyordu. Onu gözünün önünde tutmak istiyordu. Tamamen çıldırtıcı ve tamamen gereksizdi. Neredeyse daveti geri çekecekti ama sonra çekmedi. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun azme saygı duyuyordu.

Adam onu aldığı anda, kadın ona bir bomba patlatmıştı. Spiral hakkında internette bir sürü şikâyet ortaya çıkmıştı; kaba servis personelinin kirli bardaklara ve kötü müziğe kadar her konuda şikâyetler vardı ve bunların hiçbirisi doğru değildi. Yorumlar sanki yerleştirilmiş gibi görünüyordu ve onları kaldırmaya çalışma sürecine çoktan başlamıştı, ancak bunun zaman alacağı konusunda onu uyarmıştı.

Öfkeliydi ve bu tür sorunlarla başa çıkma konusunda yılların deneyimine sahip olduğunu hatırlatması bile onu yatıştırmamıştı. Anlamıyordu.

Anlayamazdı da. Yeni bir hayatı vardı ve başarısızlık bir seçenek değildi.

Deidre konuşmakta olduğu gruptan uzaklaştı ve göz göze geldiler. Deidre'nin kötü eleştirilerden haberdar olmadığını umuyordu. Gülümsemeye zorlayarak onun yanına gitti.

Piper, Deidre Joss'un izleme süütünin geniş pencerelerinden futbol sahasına bakıyordu ama sahadaki hareket, beyninde birbirine uymayı reddeden yapboz parçalarının yanında ikinci plandaydı. Bir türlü anlamıyordu. Soygun, drone ve lastik kesme aktif eylemlerdi. Ama internetteki sabotaj ve INS'e yapılan yanlış ihbar daha beyinsel görünüyordu. Hepsi nasıl bir araya gelmişti?

Arkasında, Deidre'nin Coop'un söylediği bir şeye güldüğünü duydu. İkisi sanki birbirlerine aitmiş gibi görünüyordlardı. Uzun boylu ve bir balerin gibi dengeli Deidre ile Coop'un kendine güveni tamdı. Bir çift iyi görünümlü yüksek başarı sahibi, sıkı çalışmalarının onlara getirdiği lüksle tamamen evlerinde gibiydiler. Deidre'nin Coop'tan hoşlandığı belliydi ama bu konuda ısrarcı değildi.

"Oyundan keyif alıyor musun?" Noah Parks onun yanına gelirken şöyle dedi.

Bütün öğleden sonra onun Deidre'yle ilgilenmesini izlemişti. Onu sıkboğaz etmiyordu ama Deidre'nin taze bir içeceğe ihtiyacı olduğunda o da oradaydı. Eğer Deidre bir konuşmadan sıkılmış gibi görünüyorsa, o da araya girip konuyu saptırıyordu. Piper'ın hayatında bir Noah Parks'a ihtiyacı olabilirdi.

"Bears'ı izlemek gibi değil ama evet, öyleyim" dedi. Sahada, Ateş kaleye atılan bir şutu başarıyla uzaklaştırdı. "Bunlar gerçekten güzel kazılar."

"Deidre'nin Soldier Field'da da bir locası var, bir tane de Midwest Spor Kompleksi'nde."

Yıldızların oynadığı yer. "Bir kızın çok fazla locası olamaz."

Güldü. "Onları iş eğlencesi için kullanıyor." Camdan aşağıya, tarlaya doğru baktı. "İkinizin başlangıçtaki halinizi düşününce Coop'un yakın çevresinin bir parçası olmanız ilginç."

Muhtemelen bilgi almak istiyordu ama ondan bir şey öğrenemiyordu. "O sıkıldı ve ben de bir yeniyim."

Fire ilk golünü attı ve o da büfeden bir sosisli sandviç almak için müsaade istedi.

Süitteki herkes Coop'la konuşmak istiyordu ama Coop ancak ikinci yarıda Coop'a yaklaşabildi. "Deidre Joss'un beni takip etmen için seni tutan kişi olduğunu yeni öğrendim."

Piper doğruldu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bana söyledi."

"Gerçekten mi?" Çok yüksek sesle konuşmuştu ve locadaki bazı insanlar dönüp baktı ama Piper öfkeliydi. Piper'a gizlilik yemini ettirdikten ve bu süreçte neredeyse kariyerini mahvettikten sonra, Deidre Joss bunu Bay Altın Göz'e ağzından kaçırmış mıydı?

O anda telefonunun titremesi iyi bir şeydi. Kot pantolonunun cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Tony onu neden arıyordu?

"Coop yine telefonunu kapatmış," dedi Tony, kadın cevap verdiğinde. "Seninle birlikte mi?"

"Evet. Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır. Ona büyük bir sorununuz olduğunu ve hemen buraya gelmesi gerektiğini söyleyin."

Mutfak hamamböceklerinin istilasına uğramıştı. Coop hiç bu kadar çok görmemişti. Yüzlercesi az önce açtığı ışıktan etrafa saçılmıştı. Yerde, tezgâhta, ocağın üstünde koşuşturuyorlardı. Solgun yüzlü Tony koridorda, kapının hemen dışında toplanmıştı. "Bir ilaçlama görevlisi yolda. En az bir hafta kapatmamız gerekecek."

Wonder Woman böcek kargaşasına şöyle bir baktı ve koridora doğru yöneldi. "Ben buradan gidiyorum." Geri döndü. "Eğer bunlardan herhangi biri daireme girerse, sen ölü bir adamsın."

Coop birkaç saat sonra onun dairesine daldı. Kanepesinde oturmuş, dizüstü bilgisayarının başına kıvrılmıştı. İlaçlama görevlisi alt katta çalışmaya başlamıştı ama Tony haklıydı. En az bir hafta kapalı kalacaklardı.

Tam olarak yedi gün çok uzun.

"Buraya gelmeden önce elbiselerini silkelesen iyi olur," dedi.

Odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Çok iyi bir korumasın."

"Ben senin koruman değilim, unuttun mu? Ve yapmam gerekeni yapıyordum."

"Birkaç böcekten mi saklanıyorsun?"

Ürperdi. "Kendimle gurur duymuyorum."

İşte yine oldu. Kişisel bir zayıflık olarak algıladığı herhangi bir şey için kendini savunmayı reddetmesi.

"Biraz araştırma yapıyordum," dedi adam adımlamaya başladığında. "İnternette yüzlerce hamamböceği satın alabiliyorsunuz. Kesik kafalarının buzdolabında saklandığında hayatta kalabildiğini biliyor muydun? Sadece birkaç saatliğine ama yine de."

"Bunu bilmiyordum. Keşke şimdi bilmeseydim."

"Yarın satıcıların izini sürmeye başlayacağım ama siparişi kimin verdiğini bulmak çok zor. Amazon'da bile satıyorlar."

Ama adamın aklı Amazon'da değildi, onunki de öyle. "Keith ortadan kaybolduğuna göre," dedi, "ikimiz de bir sonraki en mantıklı şüphelinin kim olduğunu biliyoruz."

Kimi kastettiğini sormadı. O biliyordu.

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı, bir süre ona baktı, sonra gözlerini ovuşturdu. "Miami'de."

South Beach sallanan palmyeler, Latin rock müziği, Paskalya yumurtası rengindeki art deco binalar ve Ocean Drive boyunca bilezik büyüklüğünde halka küpeleri ve dar beyaz şortlarının arasından görünen renkli tangalarıyla dolaşan düzgün vücutlu, uzun saçlı kadınlardan oluşan yirmi dört saatlik bir karnavalı. Coop'la birlikte ertesi gün öğleden sonra erkenden, Collins Caddesi'nde çok zenginlere hizmet veren Setai oteline vardılar; Coop burada kendisine bir takım lastik ve yeni bir dizüstü bilgisayar alabilecek bir gecelik oda fiyatıyla bir süit ayırtmıştı.

Prens Aamuzhir üç gün önce Miami'ye ve beş yüz metrelik yatına gitmek üzere Londra'dan ayrılmıştı. Piper onu yalnız görmek istemişti ama Coop bu fikri yüksek sesle veto etmiş ve Aamuzhir'e onsuz ulaşamayacağını söylemişti. Piper onu vazgeçirmeye çalışmıştı ama Coop düşmanlarından saklanacak bir adam değildi ve Piper bu işe gönül koyamazdı.

Coop yat için bir davetiye ayarlamakta hiç zorlanmadı ve onu kulüpte gizlice izlerken yakaladığı günden tam bir ay sonra eski mekânlarına geri döndüler. Skycap'lerden empanada satan yiyecek kamyonu satıcılarına kadar herkes onu geri dönen bir kahraman olarak karşıladı. Arka planda kalmak için elinden geleni yaptı ve bir parçasının onun sevgilisi olduğunu tüm dünyaya söylemek istediğini fark edince cesareti kırıldı.

Adam otelin spor salonunda çalışırken, o da yatak odasının devasa pencerelerinden okyanus manzarasını seyrediyor ve seyahat kıyafetlerini çıkarıp aceleyle yaptığı bir alışverişte aldığı kıyafetlerden birini giyiyordu. Akşam yemeği için eski takım arkadaşlarından bazılarıyla buluşacaklardı, bu davetten kaçmaya çalışmıştı.

"Ben sadece yarın yattayken senin kız arkadaşınmışım gibi davranıyorum," diye hatırlattı ona. "Bu gece eski takım arkadaşlarınla birlikte olacaksın. Sahte bir kız arkadaşına ihtiyacın yok."

Nedense bu onu rahatsız etmişti. "Sen bir sahtekârdan biraz daha fazlasısın.

Birlikte uyuyoruz." "Teknik bir ayrıntı."

"Benimle geliyorsun," diye karşılık verdi.

Coop spor salonundan dönerken o da süitin lüks banyosundan çıktı. Başına bela olan suçluluk duygusu bir kez daha yakasına yapışmıştı. Coop'u Faiza'nın kaçmasına yardım etmesi için ikna etmeseydi bu durumda olmayacaktı.

Süitin kapısının önünde durdu ve ona baktı. "Bunu da nereden buldun?"

Kısa, sıcak pembe, A kesim jarse elbisesine baktı. "Nesi var bunun?" Arkadan çapraz bağlanan spagetti askılar çözülmemişti ve gümüş bilezikler bileğini doğru yerden sarıyordu. Makyaj yapmış ve uçakta giydiği spor ayakkabılarını zar zor giydiği sandaletlerle değiştirmişti. Hatta saçlarını eski bir jöle kavanozundan arta kalanlarla toplamıştı. Elbisesini onun gülünç derecede pahalı butiklerinden biri yerine H&M'den almışsa ne olmuş yani?

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi, onun etrafında dönerek. "İşte bu yüzden benim bildiğim dünyanın sonu geldi. Kadın gibi görünüyorsun."

Büyük bir kin besliyor olabilecek güçlü bir prensle buluşarak hayatını tehlikeye atmaya istekli bir adam için nadir bir formdaydı, ancak onu böyle tehlikeli bir duruma soktuğu için özür dilemeye çalıştığı her seferinde daha da sinirlendi, bu yüzden onun yerine ona bir kez daha verdi. "Herkesten çok, çok dişi göründüğümü bilmelisin."

"Kıyafetlerin üzerindeyken değil. En azından çoğu zaman."

Onun anlayışını takdir etti. "Nasıl yemek yapacağımı bildiğim gibi nasıl kıyafet dikeceğimi de biliyorum. Sadece yapmamayı tercih ediyorum."

"Dük Dove'a teşekkürler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Meraktan soruyorum, senin güzel olduğundan hiç bahsetti mi?"

"Neden yapsın ki?" Adamın onu inceleme şeklinden hoşlanmamıştı, sanki onun göremediği bir şeyi görüyor gibiydi. "En azından biraz oyun arkadaşlarınızdan biri gibi görünmeliyim. Bu biraz abartılı, biliyorum ama-"

"O kadar da zor değil."

Bu konuşma onu gerginleştiriyordu. "Bunlar kesinlikle iş kıyafetleri ve her şeyi ben karşıladım, yani iş bittiğinde hepsi senin. Sandaletlerim hariç. Bilezikler de beni yeterince tanımayan eski bir erkek arkadaşımdan."

"Belli ki değil." Sanki iğrenç bir koku almış gibi havayı kokladı. "Parfüm mü kullanıyorsun?"

"Dergi örneği."

"Sayfaların arasında kalsın. Onsuz da harika kokuyorsun."

O da öyle, antrenmandan sonra bile. Temiz bir vücutta erkek teri. Üzerindeki terli tişörtü çıkarıp onu yatak odasına sürüklemek istedi.

Düşünceli görünüyordu. "Eğer o elbisenin sahibi bensem, bu onu istediğim zaman senden koparabileceğim anlamına gelir, değil mi?"

"Sanırım öyle. Yine de iş bitene kadar beklerseniz memnun olurum."

"Bu," dedi, "zor olacak." Kadın

bakışlarını eğdi. "Anladığım kadarıyla."

Gülümsedi ama taşıdığı suçluluk duygusu kendi eğlencesini azalttı. Onu işe karıştırmadan Faiza'ya yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Siniri geri döndü. "Kes şunu Pipe. Bana yapmak istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadın."

"Bunu biliyorum," dedi çok sert bir şekilde.

Başka hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde onun zihnini okuyarak kaşlarını kaldırdı.

Cep telefonunu açtı. "Siz yokken prensin adamlarından biri aradı. Yarın bizi yatına götürecek bir tekne hakkında."

Tişörtünü çıkardı. "Kabul edilemez. O pisliğin tekneye binişimizi ve inişimizi kontrol etmesine asla izin vermeyeceğim."

"Aynen öyle. Kendi fırlatma aracımızı çoktan kiraladım."

"Tabii ki öyle." Onu yerden kaldırdı, böylece sandaletli ayak parmakları spor ayakkabılarının üstünden sarktı. Uzun, derin öpücüğü makyajının çoğunu yok etti ve sıcak pembe elbisesi kısa süre sonra yerde bir su birikintisine dönüştü. Adam onu duşa götürmek istedi ama kadın onu yatak odasına sürükledi.

Seviştiler - hayır, sevişmediler. Ve -her *ne* kadar iyi yerleştirilmiş *bir F-kelimesini* kullanmaktan kaçınmasa da- yaptıkları *şey* o da değildi. Bunun yerine, odayı denizin üzerinde bir aerie'ye dönüştüren geniş okyanus manzaralı bir yatakta seks yaptılar - bol bol seks yaptılar. Kadın gecenin geri kalanında çıplak kalmak istiyordu. Görünüşe göre adam da istiyordu, çünkü onu yataktan atmak zorunda kalmıştı.

Takım arkadaşları Coop'u TMZ'ye hiç çıkmamış bir kadınla görünce şaşırdıysa da bunu belli etmediler. Coop onu açık bir şekilde

Çalışanların suistimallerini araştırması için işe aldığında tanıştığı müfettiş.

Eğlenceli bir gruptu. Böyle erkeklerin yanında rahattı ve onu açıkça merak eden kadınlar onu sohbetlerine çekmek için çaba sarf ediyorlardı. Çoğu anne olduğu için konuşmalar çocukları üzerine yoğunlaşıyordu ama Piper cep telefonlarındaki sevimli çocuk fotoğraflarını görmekten keyif alıyordu. Aynı zamanda, etrafa dağıtacak kendi fotoğrafı olmadığı için de minnettardı. Annelik genleri dağıtıldığında barda takılıyordu.

Coop sık sık ona dokunuyor, kolunu omuzlarına doluyor, kulak memesine dokunuyordu. Bundan çok hoşlanıyordu. Bu ilişki sona erdiğinde arkadaşlıklarını sürdürme olasılığı tamamen ortadan kalkacak mıydı? Belki bir ara Meksika yemeği yemek ya da Blackhawks maçına gitmek için buluşabilirlerdi. Şimdiye kadar yaşadığı en iyi seksi özleyeceğini biliyordu ama ya arkadaşlığı daha çok özlerse?

Düşünmesi bile çok iç karartıcı.

Kiraladığı tekne ertesi gün öğleden sonra onları aldı ve prensin yatına götürdü. Dört güvertesi, bir helikopter pisti ve Darth Vader'ın siyah gövdesiyle yat okyanus kıyısında bir kaleydi ve yaklaştıkça daha da gerginleşiyordu. Coop ise sert bakışlı ve odaklanmıştı. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Kendisini Malik olarak tanıtan bir kamarot onları kakule kokulu kahve ve hurmayla karşıladı. "Size kamaranızı göstereyim. İsterseniz orada mayolarınızı giyebilirsiniz. Ekselansları yakında gelecekler."

İkinci güvertedeki kamaralarına giderken Malik havuzun, sinema salonunun ve spor salonunun yönünü gösterdi; burada konukların eksiksiz bir ayakkabı ve egzersiz kıyafeti yelpazesi bulacaklarını garanti etti. Ana salondan geçerken, en üst güvertedeki sahibinin özel odasına çıkan büyük merdiveni gösterdi ve ayrıca saunalardan, kuaför salonundan ve masaj odasından bahsetti.

Kamaralarının denize bakan resimli pencereleri ve bir katedrale yetecek kadar yaldızı vardı. "Sen bile bu küçük teknelerden birini alacak kadar zengin değilsin," dedi gizlemediği bir neşeyle. Ve sonra, "Öyle misin?"

"Söylemesi zor." Etrafına tiksintiyle baktı. "Birkaç gün için iyi ama ben ayaklarımın altındaki toprağı seviyorum."

"Ve ağzından çıkıyor."

Yatak odasındaki boğuşmaları lezzetli ve erotik bir sözlü müstehcenlik festivaline dönüşmüştü ve adam parmak uçlarını kızın göğsünün üzerinde gezdirdi.

Takım elbisesini giydikten sonra, kılık değiştirme çantasından çıkardığı zebra çizgili bir atkıyı beline doladı. Adamın bakışları örtmediğı her şeyden, gözünün önünden ayırmadığı parlak sarı çantaya kaydı. "İçinde ne var?" diye sordu şüpheyle.

"*Cosmo*'nun son sayısı ve bir kirpik kıvrımcı - ne düşünüyorsun?" Adam ona ölü gözüyle baktı. "*Bence* soğukkanlılığını korusan iyi olur." "Sen kendin için endişelen."

"Keşke bu kadar basit olsaydı," diye mırıldandı.

Bir kat aşağıya, havuza doğru yöneldiler. Yarım düzine bozulmamış yelken şeklindeki gölgelikler beyaz koltukları ve rahat şezlongları güneşten koruyordu. Masalarda tropikal meyve tabakları, peynirler, gözlemeler, kavrulmuş kuruyemişler ve egzotik görünümlü soslar bulunurken, boydan boya uzanan barda Diyar'da yasak olan her çeşit içki sergileniyordu. Malik ne içmek istediklerini öğrenmek için göründü. Coop bira sipariş etti ama Piper buzlu çayı tercih etti.

Coop gözlerini korsan altınlarına çeviren koyu yeşil sörf şortunun içinde iğrenç derecede harika görünüyordu. Havuza doğru ilerlerken tişörtünü bir kenara atmış, sadece etkileyici kasları için değil, bir tutam saç için de hayran olduğu göğsünü ortaya çıkarmıştı - sadece yağlanmış bir erkek orta sayfa güzeli yerine gerçek bir erkek gibi görünmesine yetecek kadar.

Tahtadan yarım yamalak bir dalış yapan adama imrenerek baktı. Yeni siyah mayosu teknik olarak tek parçaydı ama iki çapraz kesikle -biri bandeau üst kısmın altında, diğeri de alçak alt kısmın üstünde büyük bir yan V şeklinde- dalış riskini göze alacak kadar güvenilir gelmiyordu. Daha işlevsel bir şey tercih ederdi ama Coop'un kız arkadaşlarından hiçbirinin pratiklik konusunda endişelendiğini düşünemiyordu. Kendini öyle göstermeye çalışıyordu. Coop'un kız arkadaşlarından biri.

Midesinin çukurunda bir tedirginlik belirdi. Kız arkadaş olmak, belki bir tür potansiyeli olan bir ilişkiyi ima ediyordu. Ama durumları böyle değildi. Onun seks partneri, araştırmacısı, korumasıydı, kabul etmek istese de istemese de. Sahte bir kız arkadaş.

Coop kendini tekrar havuzun güvertesine attı, her gergin kasından su damlaları akıyordu. Kadın onu yalamak istedi. Bunun yerine güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırđı ve dudağını bükte. "O dalış en iyi ihtimalle altı nokta üçtü."

"Daha iyisini yap da görelim."

Aralarında böyle bir şey vardı. Meydan okuma ve rekabet. İkisi de diğetine bir santim bile vermek istemiyordu.

Tepemizde bir helikopter vızıldadı. Kısa süre sonra simsiyah bir Airbus baş taraftaki helikopter pistine indi.

Prens yarım saat sonra onlara katıldı, yanında da ip bikinilerin en küçüğünü giymiş üç genç -çok genç- güzel vardı. Kızlar havuzun diğ tarafındaki kanepelere çekilmiş, ne prensle ne de birbirleriyle konuşuyorlardı.

Prensın fotoğraflarını görmüştü ama boyalı siyah saçları ve tuhaf bıyığı onu yüz yüze daha da iştahsız yapıyordu. Beyaz spor gömleğinin cebini gösterişli bir altın arma süslüyordu ve lacivert bermudası güvercin bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Yirmi adım öteden adamın kolonyasının baskın misk kokusunu alabiliyordu.

Coop'u coşkuyla selamladı, bu da ya Coop'un ona sahte bir yüzük taktığını henüz anlamadığı ya da sadece iyi bir oyuncu olduğı anlamına geliyordu. Coop onun sırtına biraz fazla sert bir tokat attı ama bunu mısır püskülü gibi bir sırtış ve Oklahoma ağzıyla telafi etti. "Sizi tekrar görmek çok güzel, majesteleri. Çok güzel bir sandalınız var."

Prens ona üst kısmı renkli ama alt kısmı net olan ürkütücü bir gözlükle baktı. "Gördüğünüz gibi, artık yeni değıl."

"Bana kesinlikle iyi görünüyor."

"Arkadaşlarınızı yanınızda getiremediniz mi?"

"Hayır. Robillard'ın yeni bir çocuğı oldu ve Tucker da karısıyla bir şeyler yapmaya gitti." Coop'un alaycı ses tonu, bir kadının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan her erkekten tiksindiğini belli ediyordu.

"Affedilemez." Ve sonra prens kıkırdadı. "Söyle bana dostum. Sana verdiğim o küçük hediyeı nasıl buldun? Umdüğün kadar tatlı mıydı?"

Coop'un onun ne demek istediğini anlaması bir an sürdü ve sonra çenesi hiç de hoş olmayan bir şekilde düştü. Coop patlamadan önce kadın öne atıldı. "Majesteleri," diye bağırdı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum." Parmağıyla

Zebra çizgili şalvarı, bu kadar sinirli olmasaydı Coop'u neredeyse eğlendirecek bir yarı-turtsu içinde.

Prens ona, kendisiyle konuşarak ona bir iyilik yaptığını gösteren bir kibirle hitap etti. "Hanımefendi. Umarım gemimi rahat buluyorsunuzdur."

"Oh, evet. Bu gerçekten, gerçekten süper harika."

Dikkatini Coop'a verdi, onun varlığını çoktan unutmuştu. "Coop, benimle otur. Son ziyaretimiz çok kısa sürdü. Titans maçında üçte dörtte beceriksizlik yaptığın pozisyonu hatırlıyor musun? Filme bakıyordum ve neyi yanlış yaptığını açıkça görebiliyorum."

Piper onun kafasını koparmak istedi, ancak demir iradeli sevgilisi kendini tekrar kontrol altına aldı, bu yüzden kız-kadınların yanına gitti.

Ağır göz makyajları, göbek zincirleri ve ellerini bir zamanlar Çin'deki aristokrat kadınların ayakları kadar işe yaramaz kılan özenle yapılmış manikürleri olmasa bile bacakları ve göğüsleri kıvrak ve mükemmeldi. Birbirleriyle konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı ama Piper'ın sohbet oyunlarına karşılık veriyorlardı.

İkisi Miami'den, üçüncüsü ise Porto Riko'luydu. Biri liseden yeni mezun olmuştu, diğeri GED'i üzerinde çalışıyordu ve üçüncüsü de üniversite birinci sınıftayken okulu bırakmıştı. Üç gün öncesine kadar birbirlerini tanımıyorlardı; prensin yardımcılarında biri onları sahilde görüp bir haftalığına prensin "misafiri" olmaları için davet etmiş ve geçirecekleri zaman için her birine günde bin dolar vaat etmişti. Üçü de Coop'a kıskanç bakışlar fırlattı. Ne kıvrak ne de mükemmel olan birinin nasıl olup da onun dikkatini çekmeyi başardığını merak ettiklerini görebiliyordu.

"İkimiz de sporu seviyoruz," dedi Piper, sanki bu her

şeyi açıklıyormuş gibi. "Ben de sporu severim," dedi

Cierra adındaki kişi hüznle.

Porto Rikolu güzel, "Gerçek bir prensle birlikte olmanın heyecan verici olacağını düşünmüştüm," dedi, "ama bu biraz sıkıcı."

"Porno olmadan kaldıramaz," diye fısıldadı yeni lise mezunu ve tek esmer kız.

Piper iğrenç prensin seks hayatının ayrıntılarını duymak istemiyordu ve bu konuda nabız yoklamaya karar verdi. "Coop ondan hoşlanıyor gibi görünüyor," diye yalan söyledi. "Ona Super Bowl yüzüğünü bile verdi."

Liseden yeni mezun olan kız gözlerini devirdi. "Biliyoruz. Bununla övünüyor."

"Gerçekten mi?" Bu henüz sahte olduğunu fark etmediği anlamına mı geliyordu? Piper güneş gözlüklerini düzeltiyormuş gibi yaptı. "Takmıyor. Sanırım çok ağır."

Kız omuz silkti.

"Elleri küçük," dedi Cierra. "Her şeyi küçük," dedi diğer sarışın.

En tecrübeli fahişeler kadar dünyevi bir bilgelikle güldüler.

"Başparmağıma taktı," diye açıkladı Cierra. "Dün gece."

"Bahse girerim onun sıska parmağından daha iyi oturuyordur," dedi esmer kadın.

"Bana ölçüsünü aldıracağını söyledi." Cierra esnedi. "Sanki umurumda."

Piper mayosunun askılarını ayarlıyormuş gibi yaptı. Yani Prens bunun gerçek olmadığını bilmiyordu. Ama kuyumcu görür görmez anlayacak ve bu bilgiyi kesinlikle ona iletecekti.

Kızlar tekrar sessizliğe gömüldü ve Piper düşüncelerini sıralamaya çalıştı. Prens yüzüğün gerçek olduğunu düşünüyorsa Coop'u tehdit eden kişi o olamazdı. Ama sahte yüzük hâlâ saatli bir bombaydı. Coop adama başka bir şekilde rüşvet vermeliydi ama hayır. Coop yenilmez olduğuna inanıyordu.

Şezlongdan kalktı. Derme çatma şalvarını beline sararak adamların yanına gitti. Prens, oyun kurucuların pas alıcısına gözlerini dikerek oyunu nasıl ele verdiklerine dair dersini bölmekten zevk alıyordu; Coop'un liseden ayrılmadan önce düzelttiği bir hataydı bu.

Coop oyun yüzünü takınmıştı. Zar zor. Onun omzuna dokundu. "Ben spor salonundan yararlanacağım. Sonra görüşürüz."

Ona şüphyle baktı ama öğle yemeği önüne konduğu için onunla gitmek için kolay kolay bahane bulamazdı.

Gözden kaybolur kaybolmaz spor salonunu atladı ve merdivenlerden yukarı çıktı. En tepede üniformalı bir mürettebat üyesiyle karşılaştı. Gülümsedi, gemiyi keşfeden bir misafir daha. "Burada çalıştığına inanamıyorum.

Her şey çok güzel." "Evet, madam."

"Gemide gerçekten bir gece kulübü var mı? Bu çok şaşırtıcı. Görmeyi çok isterim."

"Üçüncü güvertede. Size asansörü göstereyim."

"Oh, hayır. Kendim bulabilirim. Önce salonu görmek istiyorum. Böyle bir gemiyi bir daha ziyaret etme şansım olup olmayacağını kim bilebilir?"

"Nasıl isterseniz." K1ç tarafını 1şaret etti.

Ana salonda başka bir mürettebat üyesi Piper'ın o güne kadar gördüğü en büyük İran halısını süpürüyordu ve Piper'ın ana merdivenden Prens'in üst güvertedeki özel kamarasına gizlice çıkma şansını ortadan kaldırıyordu. Adam süpürgeyi kapattı ve kibarca başını salladı. Piper geminin ne kadar harika olduğı hakkında gevezelik etti, ne kadar mal olmuş olabileceğini düşündü ve sonunda asansöre doğru ilerledi. En üst güverte için düğme yoktu, bu yüzden üçüncü güverte için olana bastı.

Küçük bir dans pisti, bir disko topu ve okyanus manzarası olan üçgen bir odaya açılıyordu. Barın bir tarafındaki bir kapı onu daha uzun bir koridora götürdü ve burada mürettebat için güverteleri birbirine bağlayan bir servis kapısı keşfetti.

Ayağı ilk basamağı çarptığında, birinin aşağıdaki merdiven boşluğuna girdiğini duydu. Olabildiğince sessiz bir şekilde yukarıya doğru koştu ve dördüncü güvertenin merhametli bir şekilde boş olan servis koridoruna çıktı.

Sonundaki bir kapı küçük bir mutfağı açılıyordu. Oradan yemek odasına, oradan da dev bir televizyon ekranının hâkim olduğı bir odaya geçti. Arkasından sesler duydu. En yakın kapıdan hızla geçti ve kendini prensin yatak odasında buldu.

Neredeyse komik bir şekilde aşırı süslenmişti, ancak yatağın üzerindeki tavan aynası her türlü eğlenceyi kısıtlıyordu. Arkasında, anlayamadığı bir dilde konuşan sesler yaklaşıyordu. Dolap olduğunu umduğu yere doğru atladı.

Ayakkabı raflarını barındıran sığ bir nişten biraz daha fazlası olduğı ortaya çıktı.

Raflarla kapı arasındaki küçük boşluğı sıkıştı. Karanlık kalın ve klostrofobikti, çok güçlü misk, deri ve aşırı tatlı bir şey kokuyordu.

Sesler artık yatak odasındaydı. Rafların kenarları omurgasına batıyordu. Ayakkabı dolabının kapağını açarlarsa onu hemen göreceklerdi ve böyle bir şey olursa okyanusta ölebilirdi.

Coop çok sinirlenirdi.

Coop, Aamuzhir'in uzattığı puroyu elinin tersiyle itti. Piper hangi cehennemdeydi? Spor salonunda olmadığı kesindi. Antrenmanları genellikle gönülsüzce sınav çekmekten ve mahallenin etrafında birkaç tur atmaktan ibaretti.

Bu yolculuk muazzam bir zaman kaybıydı. Aamuzhir ona önemsiz bir hizmetçi kızı şampiyonluk yüzüğüyle takas ederek yaptığı iyi anlaşmayla övünmüştü. Aamuzhir'in yaptığı diğer adilikler ne olursa olsun, Coop'un peşinde olan o değildi.

Prens masanın üzerindeki mücevherli kutudan bir puro çıkardı ve sanki cansız nesnelermiş gibi doğrudan havuzun kenarındaki üç kadına doğrulttu. "Keyfinize bakın dostum. İstedğin kadar genç değiller ama çok uysallar."

Coop kendini sabitlemek zorunda kaldı. O kızlar ancak on sekiz yaşında görünüyordu. Ama bu soysuzun ağzını burnunu kırmak ne kadar tatmin edici olursa olsun, onu hayatından sonsuza dek silmesi gerekiyordu, yoksa Pipe o yüzüğü asla yakasından düşüremeyecekti. "Korkarım boynuzlama günlerim sona erdi," dedi. "Evli bir adam olmak üzereyim."

"Siz Amerikalılar," dedi Aamuzhir yüce bir eğlenceyle. "Çok taşralı."

"Dostum Pete gibi konuşuyorsun. O adamı hiçbir şey yola getiremez. aşağı. Başka kimsenin de yapmaması gerektiğini düşünüyor."

"Bu çoğumuz için bir seçenek değil," dedi Prens ince bir puro dumanı eşliğinde.

Coop Aamuzhir'in eşlerine acımişti. "Evet, Pete gerçek bir karakter. Sanırım teknik olarak onun bir paralı asker olduğunu söyleyebiliriz."

"Paralı asker mi?" Bu, prensin ilgisini çekti.

"Afrika'da, Orta Doğu'da savaştı. Kim bilir başka nerelerde? Patlayıcılar konusunda gerçek bir yeteneği var. Hedef ne kadar büyükse, o kadar iyi." Daha yakına eğildi. "Bir keresinde Aden Körfezi'nde bu büyüklükte bir tekneyi havaya uçurduğunu biliyor musun?" Zorla kıkırdadı. "Yanında olması iyi bir arkadaş olan türden bir adam. Biri bana kazık atmaya kalksa, Pete benden çok önce icabına bakardı. Adam deli ama sadakatini sevmek lazım."

Aamuzhir dinlerken Coop devam etti ve var olmayan Pete'in kişisel sadakatinin yanı sıra yıkıcı becerilerini de övdü. Aamuzhir incelikten hoşlanmıyordu ve Coop, Coop'un kendisine sahte bir yüzük attığını anladığında bu konuşmayı hatırlayacağından emin olmak için lafı dolandırdı.

Coop yeterince ileri gittiğini hissettiğinde sandalyesini geriye itti. "Şimdi izin verirseniz nişanlığın kaybolmadığından emin olacağım."

Prens Coop'un ilgisini kaybettiği için mutlu değildi ama Coop işini yapmıştı ve umurunda değildi. Piper ortaya çıktığı sırada şezlonglarından kendisini izleyen kadınlara başıyla selam verdi. Yanakları kızarmıştı ve normalden daha hızlı nefes alıp veriyordu. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

"İşte buradasın, tatlım." Telefonunu çıkardı ve lansman sahibine hızlı bir mesaj gönderdi. "Harika vakit geçirdiğini biliyorum ama yakında geri dönmemiz gerekiyor."

"Yapmak zorunda mıyız?" Bunu bir sızlanmaya dönüştürmesi, onun da bu aptallar gemisinden inmeye en az kendisi kadar hazır olduğunu gösteriyordu.

"Düğün organizatörümüzle bir toplantımız var," dedi. "Hatırladın mı?"

Gözlerinin etrafındaki hafif bir daralma dışında, irkilmedi. "Belediye binasına kaçmak için her şeyi yaptım," dedi. "Pembe güvercinleri ve çiçekçi kızları olması gereken sensin."

Sırıtmaktan kendini alamadı. Aamuzhir'le sonsuza dek yetecek kadar temas kurmuştu ve onu havuza sürükledi, fırlatma gelene kadar ikisini de orada tutmayı planlıyordu.

Uçakta özel olarak konuşamadılar ama Setai'ye ulaşır ulaşmaz Pipe kaçmaya çalıştı. "Biraz egzersize ihtiyacım var. Sahilde yürüyüş yapacağım. Sonra görüşürüz." Elbisesi kalçalarının etrafında sallanırken, Pipe'ın yanından sıyrıldı.

Kız daha kaldırıma ulaşmadan koluna girmişti. "Yürüyüş kulağa hoş geliyor. Ben de seninle geleceğim."

"Gerek yok," dedi neşeyle. "Neden bazı arkadaşlarını aramıyorsun?"

"Neden aramıyorum?"

"Peki. Zaten canım yürümek istemiyordu."

"Güzel. Çünkü hiçbir yere gitmiyorsun." Onu otelin içine götürdü ama asansörün yanına giderken yönünü değiştirdi. Onu yatağa yaklaştırdığında, konuşmaları gerektiğini unutturacaktı, bu yüzden onun yerine bir oturma yerine yönlendirdi.

Setai'nin Asya esintili avlusu, ortadaki dinginlik havuzunun sığ sularında yüzüyormuş gibi görünen alçak kanepeleriyle lüks, limon otu kokulu bir vahaydı. Bakımlı palmiyeler ve her bir yan masada ortalanmış tek bir portakal dışında, alan kömürden inciye kadar grinin her tonundan oluşan bir kompozisyondur. Tek ses uzaktan gelen seslerin mırıltısı ve akan suyun sakinleştirici şırıltısıydı ama çevrelerindeki huzur bile Piper'ı bunun iyi gideceğine ikna edemedi.

Coop kanepede onun yanına kıvrıldı. "Bu yolculuğun ne kadar faydasız olduğunu düşünürsek, neden kaçınmaya çalıştığını anlamıyorum, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı. Bana söylemek istemediğin şey ne?"

"Tamamen yararsız değil," diye dikkatle cevap verdi. "Bir şüpheliyi daha eledik. Prens hâlâ yüzüğünüzle hava attığına göre, size saldırmak için bir nedeni yok."

"Yine de ortadan kayboldun."

"Etrafa bakmak istedim."

"Nereye bakacaksın?"

Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıştı ama o bunu böyle görmüyordu ve şüpheleri vardı. "Aamuzhir'in yatak odası. Tüylerimi ürperti."

Dikkat kesildi. "Onun yatak odasında mıydın? Herkesin seni görebileceği bir yerde?"

Omuz silkti. O klostrofobik ayakkabı dolabından çıktığında, raf kenarları yüzünden sırtında çıkıntılar oluşmuştu. Neyse ki ekip üyeleri dönmeden önce aradığı şeyi bulmuştu. "O odada iğrenç şeyler var."

"Korunmayı bırak."

Çantasına uzanarak şal olarak kullandığı zebra çizgili eşarabı aldı. Kadın dikkatle açarken onu izledi. İçinde onun reproduksiyon yüzüğü vardı.

Daha dik oturdu. "Onunla ne yapıyorsun?"

Avlu artık o kadar huzurlu değildi ama kendine en iyisini yaptığını hatırlattı. "Kız arkadaşlarından biri bana parmağına uyması için ölçülendirmeye hazırlandığını söyledi. Herhangi bir kuyumcu bunun orijinal olmadığını hemen anlar ve haberi iletirdi. Ben de aldım. Aamuzhir bir çakal olabilir,

Ama o sınırsız parası olan bir sansar ve bunu hayatının sonuna kadar kafana takamazsın."

Sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi ona bakıyordu. "Yüzüğü sen mi çaldın?"

"Yapmak zorundaydım."

Kızgın olmaktan çok dehşete düşmüş görünüyordu. "Senin sorumlu olduğunu anlamazsa, o kızlardan birini ya da ekibinden birini suçlayacağını farkındasın değil mi?"

Onlara ne yapabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiçbir şey yapmayacaktır."

"Bunu bilemezsin."

"Öyle sayılır." Kendini onun gözleriyle buluşmaya zorladı. "Ben bir yedek bıraktım." "Seni takip etmiyorum."

"Gerçek bir şey," dedi aceleyle.

Başını eğdi. "Yapamazdın. Gerçek yüzük yatak odamdaki kasada."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece orada oturdu ve onun anlamasını bekledi.

"Piper . . ." Sesi yavaş bir tsunami gibiydi ve durmaksızın kıyıya.

"Buna bir son vermeliydim. Etkisiz hale getirilmeliydi." "Yani sen . . ."

Derin bir nefes aldı. "Sahtesini aldım ve ona gerçeğini verdim."

Tsunami kıyıya vurdu. "Kasamı kırdın!"

"Teknik olarak değil." Duke onu kilitlerin dünyasıyla tanıştırmıştı; tamburların, tahrik kamlarının ve tekerlek sineklerinin çalışma şekliyle. On beşinci yaş gününü Duke'un kasasını açarak kutlamıştı ama Coop'unkini açmak sadece biraz deneme yanılma gerektirmişti. Şifrenin Coop'un lise, üniversite ve profesyonel forma numaraları olduğu ortaya çıkmıştı. Coop kahve yapmadan önce o kasaya girip çıkmıştı. "Senin şifren kolaymış," dedi.

"Kasama girdin ve Super Bowl yüzüğümü çaldın." İnançsızlık her kelimeye kazınmıştı. "Sonra o piçin yatına götürdün, yatak odasına gizlice girdin ve kopyasını gerçeğiyle mi değiştirdin?"

"Hiç giymiyorsun," dedi, yaptığı şeyin ne kadar akıllıca olduğundan her geçen saniye daha da emin olarak. "Bunu düzelteceğim, Coop. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. Senin iyiliğin için buna bir son vermeliyim."

"Ben çoktan halletmiştim!" Koltuktan fırladı, bir adım uzaklaştı ve sonra tekrar ona doğru geldi. "Sen haneye tecavüz ederken, ben

Orospu çocuğunu etkisiz hale getirdim. Ve bunu yüzüğümü teslim *etmeden* yaptım!" "Onu etkisiz hale getirdim de ne demek?"

Ona söyledi. Kelimeleri tükürerek. Ona var olmayan paralı asker arkadaşından ve onun ima ettiği tehditten bahsetti. Her kelimedede daha da öfkeleniyordu. "Çizgiyi o kadar aştın ki başka bir evrende yaşıyorsun."

"Coop, ben-"

Öne doğru eğildi. Onun yüzüne. "O yüzüğü kazanmak için neler çektiğimi tahmin bile edemezsin. Antrenmanlar, iki günlük antrenmanlar. Ameliyatlar. Kimse görmeden sabahın dördünde kaset izlemek. Koçları ofise kadar dövmek. Lanet *termodinamik* çalıştım!"

"Ben yapmadım-"

"O yüzüğü kanla, beyinle ve hayal edebileceğinden çok daha fazla acıyla kazandım." Serbest bıraktığı vahşet onun efsanesini inşa etmişti, ama onun üzerinde serbest bırakıldığını hiç hayal etmemişti. "Yüz derece sıcakta, ellerimi uyuşturacak kadar soğuk havada oynadım. Hava o kadar soğukken çalmaya hazırlanmak için ne yapardım biliyor musunuz? Ellerimi buzlu suyun içinde tuttum - orada tuttum - sırf bu hisse alışabilmek için. Ve bunu yaparken gülümsedim, neden biliyor musunuz? Çünkü kazanmak istiyordum. Çünkü hayatımın bir anlamı olsun istedim!"

Ayağa kalktı, kalbi boğazına düğümlenmişti. "Ben-"

Hışımla gitti ve onu portakal ve limon otu kokan sakın bir avlunun ortasında yalnız bıraktı.

Spor barında içkiler ucuzdu, turistler azdı ve yerliler köşede oturup dünyanın herhangi bir yerinde televizyonda yayınlanan bir futbol maçına körlemesine bakan bir kadınla ilgilenmiyorlardı. Saat sabahın ikisiydi. Birkaç adam ona yaklaşmıştı ama Piper onlara öyle boş gözlerle bakmıştı ki hemen onu yalnız bırakmışlardı.

Alçaktan da alçaktı ve şimdi tüm berbat dedektiflerin kaybolduğunda yaptığı şeyi yapıyordu. Sarhoş oluyordu.

Yüzüğünü asla almamalıydı. Başka bir plan yapacak kadar zeki olsaydı almazdı. Ama yeterince zeki değildi, onun kadar zeki değildi. Ne dedektif olduğu ortaya çıkıyordu. Ve şimdi burada oturmuş, beceriksizliğini likörle boğuyordu.

Üçüncü içkisini bitirdi. Dördüncüyü sipariş etti. Eski moda içkilerden içiyordu ama kirazsız, portakalsız, sek burbon viskisi ve ekstra acı.

Duke Dove asla böyle yarım akıllıca bir şey yapmazdı. Ama Duke profesyoneldi, o ise hâlâ amatördü.

Taze içeceği geldi. Çift görüyor olabileceğini düşündü ama yine de yudumladı. Yanındaki sandalye ahşap zeminde gıcırdarken buz küpleri bardağının kenarına çarptı. Başını kaldırıp bakmadı. "Kaybol."

Tanıdık bir el -tanıdık, halkasız bir el- masanın üzerine bir şişe Sam Adams koydu. Otelin kapıcısından en yakın ucuz barı tarif etmesini istemekle bir hata daha yapmıştı. Coop'un onu takip edeceğini hiç düşünmemişti.

Gözlerini futbol maçına dikti. "Ben bir takım oyuncusu değilim," dedi sonunda, konuşması sadece biraz bulanıktı.

"Fark ettim." Kelimeler düşmanlıkla çatırdadı.

Taze bardağında ondan gelmeyen mumlu bir ruj izi vardı. Diğer taraftan bir yudum aldı. "Nasıl olacağımı bilmiyorum."

"Sen dünyaya karşısın, değil mi?"

"Bu her zaman böyleydi." İşaret parmağını içkisine soktu ve buz küplerinin yerini değiştirdi. "Bugün ters köşe oldum."

"Çok aşağı."

"Eğer düşündüğünüz buysa, ben bir geçiş aramıyorum. Aptalca bir şey yaptım çünkü daha iyi bir fikrim yoktu. Sana nasıl geri ödeyeceğimi bulacağım."

Tırnağıyla bira etiketinin ortasını kazıyarak ikiye ayırdı. "Dediğin gibi. Takım oyuncusu değil."

Daha fazla dayanamadı ve kadınlar tuvaletine kaçabilmek için ayağa kalkmaya başladı. Yalpaladığında, adam kolundan tuttu ve onu sandalyesine geri götürdü.

"Bana iyi davranma," dedi şiddetle. "Her şeyi berbat ettim ve bunun farkındayım." "Evet, batırdın." Çenesi öfkeli olduğu zamanki gibi sertleşti.

"İşte lider olmanın en zorlu kısmı. Ekip için neyin en iyi olduğunu her zaman bilemeyebileceğinizi anlamak."

"Şu anda tek bildiğim, tehdit edilen bir müşterim olduğu -ya da eskiden bir müşterim vardı- ve bunun arkasında kimin olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

İşini kurtarmaya çalışmak için pek de iyi bir yol değildi bu - tutunmayı hak etmediği bir iş - ve ona güvence vermedi. Bunun yerine sandalyesini geriye itti. "Otele geri dönüyorsun."

Ondan kurtulması gerekiyordu. Coop geri adım atmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu ama Pipe bütün oyun kitabını çöpe atmıştı ve bu da onun dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

747'nin tekerlekleri O'Hare'deki piste çarptı ama o uyudu. Düşüncesizdi ama aptal değildi ve başına gelecekleri biliyor olmalıydı - onu yanında tutamayacağını biliyor olmalıydı. Canının istediği her şeyi yapan mavi gözlü bir belalıya yer yoktu.

Yine de, onun yargılarına güvenememesine rağmen, ona tanıdığı herkesten daha fazla güveniyordu. Birlikte çalıştığı hiç kimse onun iyiliğini bu kadar önemsememişti. Elbette, takım arkadaşları ve koçları önemsiyordu ama onların da art niyetleri vardı. Öte yandan Piper, ona tek kuruş ödemese bile onu kendi tuhaf yöntemiyle koruyacaktı.

Çünkü o böyle yaratıldı. Sonuna kadar sadık. Ve bu da buydu. Son.

Uçak kapıya yanaştı ve kadın kıpırdanmaya başladı. Onun sevgilisi olmak bu işi olması gerekenden daha karmaşık hale getirmişti. İlişkinin bir hata olduğunu biliyordu ama yine de devam etmiş ve yapmıştı. Şimdi ilişkiyi bitirmek ve onu kovmak zorundaydı.

Daha önce de zor kararlar vermişti ama hiçbirisi bu kadar zor olmamıştı.

COOPER GRAHAM'I RAHATSIZ EDEN NE?

Hamamböcekleri! Binlercesi eski Stars oyun kurucusunun yeni gece mekânı Spiral'i sarmış durumda. "Her yerdeler," diyor adının açıklanmasını istemeyen bir iş ortağı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

İmha ekipleri haşaratın kökünü kazımaya çalışırken kulüp kapatıldı, ancak parti kalabalığının geri dönüp dönmeyeceği büyük bir soru. Belki de Spiral'in adı Ölüm Spirali olarak değiştirilmeli?

Haberler internetin her yerindeydi. Piper ofis masasına oturdu ve hâlâ zonklayan başını ellerinin arasına gömdü. Dün gece otel odasındaki kanepeye yığıldığını hayal meyal hatırlıyordu ama havaalanında aralarındaki gerginliği kesinlikle hatırlıyordu. Çok az konuşmuşlardı.

Keşke onu uçakta kovsaydı da bu işi bitirebilselerdi, ama yapmamıştı. Sevgili olduklarından beri bunu daha dikkatli yapıyordu. Muhtemelen ona daireyi bir süreliğine tutabileceğini söyleyecekti. Neredeyse kesin olarak ona cömert bir tazminat teklif edecekti. Onun bu yüce gönüllülüğünü düşündükçe boğulacak gibi oluyordu.

Kendi yanağına bir şaplak attı; akşamdan kalma olduğu düşünülürse bu gerçekten kötü bir fikirdi. Onu kovana kadar bir işi vardı ve acı sona kadar bu işi yapmaya devam edecekti. Ona bu kadarını ve daha fazlasını borçluydu.

İnternet iftiraları, bir gasp, bir lastik kesme ve bir drone. Uyuşmadı. Peki INS'i kim aramıştı ya da bunun konuyla bir ilgisi var mıydı? Bir de hamamböcekleri . . . Tony, Spiral'in çalışanlarına kulübün soğutma sisteminin onarımı için kapatılması gerektiğini söylemişti, yani istilayla ilgili sızıntı personelden gelmemişti. Coop ilaçlama devam ederken Karah ve Jada'yı bir otele yerleştirmişti. Gerçeği biliyorlardı ama bunu kendilerine saklamaları gerektiğini de biliyorlardı. İlaçlama şirketinden biri kolayca ağzından kaçırmış olabilirdi ama Piper böcekleri bırakan kişinin haberin yayılmasını sağlamış olmasını daha olası buluyordu.

Çıkamaz sokağa girmişti ve kulübün daha iyi bir video güvenlik sistemine sahip olduğundan emin olmaktan başka nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu konuyu konuşmak için Tony'yi aradı. Geçen hafta olsaydı doğrudan Coop'la konuşurdu ama geçen hafta değildi.

Cumartesi ve Pazar günlerinin geri kalanı Coop'tan haber alamadan geçti. İlaçlama işi bitene kadar dairesine dönemedi, bu yüzden hem Jen ya da Amber'a yük olmak istemediği için, hem de insanlarla birlikte olamayacak kadar depresif olduğu için ofisindeki kanepede uyudu.

Dağıttığı el ilanları, Pazartesi sabahı şüpheli bir eşin telefonuyla sonuçlandı ve ertesi gün Piper'ın kadının şüphelerini doğrulamak gibi tatsız bir görevi vardı. Duke haklıydı. Bir kadın dedektif tutmaya karar verdiğinde, gerçeği zaten biliyordu.

Başkalarına yardım etmenin depresyon için en azından kısmi bir tedavi olması gerekiyordu, bu yüzden yardım edebileceği ve isminin baş harfleri şu olmayan birini bulmaya çalıştı

C.G. Jen'in Dumb Ass ile yaşadığı sorunları düşündü ve birkaç saat boyunca internetin karanlık köşelerinde dolaştı ama ilginç bir şey bulamadı.

Çarşamba günü geldi ve bir hava kanalı temizleme servisinin sahibi aradı. Piper'ın iş sırasında yaralandığını iddia eden ama lanet olası yalancılarla başa çıkma konusunda iyi olduğunu duymuştu. Adamın sesi bir pislik gibi geliyordu ama Piper yine de onunla buluşmak için Rogers Park'a gitti. Dönüş yolunda Tony arayıp kulübün o gece yeniden açılacağını ve ona tekrar görevde ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Bu konuda Coop'a danıştın mı?" diye sordu. "Ne hakkında?"

"Geri dönmem hakkında."

"Neden geri gelmedin?" "Boş ver. Ben onunla konuşurum."

O akşam Coop'u Spiral'deki ofisinde yere serdi. Gece giydiği iş kıyafetlerini değiştirmeye gerek görmemişti ve üzerinde hâlâ kot pantolonuyla zırha en yakın şey olan tunç grisi, hantal bir kazak vardı.

Masada oturuyor, ayak bileklerini masanın üstüne koymuş, boş boş bir beyzbol topunu ileri geri fırlatıyordu. Masa lambası dışında tüm ışıklar kapalıydı,

Bu da yüzünün yan tarafını gölgede bırakıyordu. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı, sonra dikkatini softball'a verdi.

Cesaretini topladı. "Bu kadar korkak olmayı bırak ve şu işi hallet. Beni kovmak zorunda olduğunu biliyorsun ve bunu şimdi yaparsan minnettar olurum, böylece bunu düşünmeyi bırakabilirim."

Topu sağ elinden sol eline attı.

Parmaklarını kazağının manşetlerinin etrafında kıvırdı. "Çok şey istediğimi biliyorum ama daireyi biraz daha tutmak istiyorum. Söz veriyorum, beni asla görmeyeceksin."

Topu geri attı.

"Benim yerime kimi işe alırsan dosyalarımı ona vereceğim," dedi. "Ve birini işe alsan iyi olur Coop, çünkü bu iş daha bitmedi." Coop onu kovduktan sonra bile davada kalmaya devam edecekti. Ona cevap borcu vardı. Ve bir Super Bowl halka . . .

Ayaklarını yere indirdi ama söylemek üzere olduğu şey Jada'nın Nerf silahıyla ofise dalmasıyla kayboldu. "Annem kaza geçirdi!" diye bağırdı. "O hastanede!"

Coop masasından fırladı. "Nerede o? Ne oldu?" "Bilmiyorum."

Jada hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Bir hemşire beni hastaneden aradı.

Acil serviste. Ya ölürse?" Coop ceketini kaptı. "Hadi gidelim."

Coop Audi'sini akşam için ödünç verdiği için Sonata'yı almak zorunda kaldılar. Karah'a.

Onu bir seruma ve monitöre bağlı halde buldular. Kıvrırcık siyah saçları, başını saran gazlı bezin etrafına orantısız bir korona şeklinde dökülmüştü ve sol bileğini ve kolunu koruyan daha fazla bandaj vardı. Yatağının yanında iki polis memuru duruyordu.

Jada annesine koştu. Karah kızını göğsüne çekerken yüzünü buruşturdu. "Geçti bebeğim. Geçti." Karah, Jada'nın başının üstünden Coop'u gördü ve yüzü çöktü. "Arabamı mahvettim, Coop. Benim için yaptığın onca şeyden sonra."

"Araba için endişelenme," dedi Coop. "Sen iyi olduğun sürece sorun yok."

Karah elini Jada'nın saçlarının arasına soktu. "Onu hiç almamalıydım. Çok dikkatli olduğumu sanıyordum."

"Arabalar değiştirilebilir," dedi Coop. "Siz değiştiremezsiniz."

Memurlar Cooper Graham odadayken profesyonel soğukkanlılıklarını korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. İkisinden daha uzun olanı ona döndü. "Arabanızı alması için ona izin verdiğinizi mi söyledi?"

Coop başıyla onayladı. "Onunki çalışmıyordu ve ben de bütün gece kulübümde olacağım için ona ihtiyacım yoktu."

"Profesörüm bazıılarımızı Wadsworth'teki evine davet etti," dedi Karah, "ve ben gerçekten gitmek istedim. Keşke evde kalsaydım." Tekrar Coop'a baktı. "Özür dilerim."

"Artık özür dilemek yok. İşte bu yüzden sigortam var."

"Bize hatırladıklarını tekrar anlat," dedi ikinci subay.

"Yol karanlıktı ve fazla trafik yoktu." Karah Coop'a baktı. "Hız yapmıyordum. Yemin ederim."

Coop zoraki bir gülümsemeyle, "Seni araba kullanırken gördüm," dedi.

"Sana inanıyorum."

"Arkamda farları gördüm ama fazla dikkat etmedim. Her şey çok hızlı oldu. Farlar yaklaştı ve ben de sürücünün geçebilmesi için yavaşladım. Kenara çekti ve- Işıklarını kapatmış olmalı çünkü her şey karardı. Arabası savruldu ve Audi'nin yan tarafına çarptı. Sertçe çarptı. I . . . Kontrolümü kaybettim. Savruldu ve bir şeye çarptım. Neye çarptım?"

"Bir elektrik direği," dedi uzun boylu polis.

Karah'nın eli yanağına gitti. "Bana her kim vurduysa iyi olup olmadığını görmek için bile durmadı."

Piper'la Coop bakiştılar, sonra Piper yatağa yaklaştı. "'O' dedin. Şoföre baktın mı?"

"Hayır. Bir adam olduğundan emin değilim. Orası köy yolu ve hiç sokak lambası yok. Bir şey görmek için çok karanlıktı."

Piper Coop'a baktı, o da ona ağızını kapalı tut bakışıyla karşılık verdi. Polisin ona yapılan saldırıları bilmesi gerekiyordu ama artık birkaç gün öncesine göre daha akıllıydı ve önce onunla konuşacaktı.

Polis Karah'yı sorgulamaya devam etti ama arabanın büyük olduğuna dair belli belirsiz bir his dışında -belki de bir kamyon- daha fazlasını bilmiyordu.

Ertesi güne kadar hastaneden taburcu edilmeyecekti ve Piper ona bu gece Jada'yla birlikte olmak için onların evinde kalacağını söyledi.

Coop'un yeniden açılış için kulübe dönmesi gerekiyordu ve Piper da onu koridorda takip etti. Çağrı düğmelerinin sesi ve monitörlerin bip sesi

Antiseptik ve hastalık kokusu Duke ölmeden önceki o korkunç haftaları geri getirdi.

"Yarın gece seni yerde istiyorum," dedi. Kadın anılarından sıyrıldı. "Hâlâ bir işim var mı?"

"Sahip olduğum tek kadın fedai sensin," dedi acımasızca.

Sorduğu şey bu değildi ve o da bunu biliyordu. Bir yiyecek arabasından kaçtı. "Takım oyuncusu olmak konusunda tavsiyene uyuyorum," dedi daha kararlı bir şekilde.

Asansör bankosuna doğru yöneldi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bunu yapmadan önce size yapılan saldırılar hakkında neden polisle konuşmamam gerektiğini söylemeniz için size bir şans veriyorum."

Parmağını asansör düğmesine sıkıştırdı. "Bu bir takım oyuncusu olmaktan çok bir ultimatoma benziyor."

"Bebek adımları."

Uzun bir nefes. "Böcek istilasası yüzünden yeterince kötü reklam yaptım. Bunun da gazetelere yansımaları istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama Audi'nin camları renkli. Yol karanlıktı. İkimiz de bu gece olanların senin için olduğunu biliyoruz."

Çenesi düştü. "Böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydim. Bunun yerine ona arabamı ödünç verdim. Bir dakika düşünseydim ..." Asansörün kapıları açıldı. "Polisi bu işe karıştıрма. Bu bir emirdir."

Kapılar aralarından kayarak kapandı.

Piper ertesi sabah Jada'yı okula bıraktıktan sonra Eric'i aradı. Jada'nın kendisiyle çıkmakla ilgilenmediğini hâlâ anlamamıştı ve onu Audi'nin çekildiği yere götürmeyi kabul etti. Gizemli aracın geride bıraktığı siyah boya izlerini fotoğraflarken, Coop'un onu kovmasını engelleyen tek şeyin Karah'nın kazası olduğunu biliyordu. Zaten Coop'un onun sadece fedai olarak çalışmasını isteyip istemediğini de bilmiyordu. Gerçi bunun bir önemi de yoktu. Artık hiçbir şey onu pes ettiremezdi.

Eric dirseğini Audi'nin hasar görmemiş tavanına dayadı, sabah güneşi havacı gözlüklerinin camlarında parlıyordu. "Clark'ta beğendiğim yeni bir İtalyan restoranı var. Ne dersin?"

O iyi bir adamdı ve dürüst olması gerekiyordu. "Seninle çıkamam, Eric." "Vay be. . ."

"Ben bir aptalım, tamam mı? Senin gibi sağlam, muhteşem bir adamdan etkilenmek yerine, kendimi bir-a-" *Cooper Graham gibi sağlam, muhteşem bir adam . . .* ". . . başka biriyle. Bitti ama biraz zamana ihtiyacım var. Dediğim gibi, ben bir aptalım."

Sabah güneşine karşı gözlerini kıstı. "Cooper Graham. Biliyordum." Yutkundu. "Gerçekten benimle ilgileneceğini düşünüyor musun?" "Neden olmasın?"

Sırf erkeklerden biri olduğu için ona ilgi duyan erkeklerden bahsetmenin sırası değildi. "Sana birini ayarlayacağım."

Bu egosuna indirilmiş çok fazla darbeden biriydi. "Kimsenin beni düzeltmesine ihtiyacım yok."

"Jennifer MacLeish ile bile mi? Chicago'nun favori meteorologu?" "Onu tanıyor musun?"

"Evet." Jen'i ikna etmesi gerekecekti ama anlaşabilirlerdi. "Yine de arada sırada birbirimize yardım edebiliriz. Sence de öyle değil mi?"

"Nasıl yani?"

Onun hırslı yapısını doğru okuduğunu umuyordu. "Ben sıradan bir vatandaşıyım. Yasal olarak bir polis memurunun gidemeyeceği yerlere gidebilirim ve bu bir gün işinize yarayabilir."

Dinliyordu. "Belki."

"Ve ara sıra sizi arayabilmek istiyorum. Örneğin bu kaza. Coop için endişeleniyorum."

Eric sadece yakışıklı değildi. Aynı zamanda bir beyni de vardı. "Sence bunu kim yaptıysa Coop'un peşinde miydi?"

"Açık fikirli olmaya çalışıyorum." O kadar da açık değil.

"İlgi çekici." Başparmağını kemerine soktu. "Jennifer MacLeish ile randevunuz hakkında..."

Araştırması gereken eski hava kanalı temizleme çalışanı, kız arkadaşı ve bebeğiyle birlikte ailesinin evinde yaşıyordu. Piper aileyi Brown's Chicken'a kadar takip etti ama içeri girdiklerinde Coop için endişelenmeye başladı. Şu anda spor salonunda olmalıydı, tam programa uygun olarak. Yarım beyni olan herkesin anlayabileceği bir program. Endişesi onu alt etti ve aceleyle arabasına döndü.

Tesla'sı spor salonunun otoparkındaydı. Birinin kaldırıma bıraktığı kırık dökük bir bebek arabasını bagajından çıkardı ve sallanan tekerleğiyle birlikte caddenin karşısına itti. Coop nihayet dışarı çıktığında onun bir müzik mağazasının vitrinindeki yansımasını izledi. Bebek arabası işe yaramıştı ama Coop ona hiç bakmamıştı.

Onu Heath'in evine kadar takip etti ve Heath'in kendisini fark edip etmediğini umursamadı. Heath güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, Güney Yakası'ndaki gözetimine geri döndü ve aileyi mahalledeki parkta buldu.

Bir banka yerleşti ve onları izledi. Sadece anne yürümeye başlayan çocuğunu kucağına almıştı ama bu Piper'ın hedefinin uyuşuk bir baba olduğunu kanıtlayabilirdi. Yine de içgüdüleri ona adamın yarasının gerçek olduğunu söylüyordu ve çocuk yuvarlandığında adam bebeği kucağına almış, sonra da sırtını tutmuştu.

Hava kanalı temizleme şirketinin sahibi başlangıçta şüphelendiği gibi bir pislikti ve ne raporundan ne de çekmeyi başardığı tek fotoğraftan memnun değildi. Adamın şüpheleri üzerine oynayarak işi kolayca uzatabilirdi, ama bunun yerine, büyük bir iş kadını gibi, onu parasını boşa harcayacağına ikna etti.

Birkaç saat sonra Karah'yı hastaneden alıp eve götürdü ve hepsine akşam yemeği hazırladı. Başındaki bandajın yerini birkaç yara bandı almıştı ve kolu burkulmuştu ama kırılmamıştı. Çok daha kötü yaralanabilirdi.

Yemek yerlerken Jada çocuk seks ticareti üzerine hazırladığı bir rapordan bahsetti. Karah, kızının kilise okulundaki müfredatın sokak hayatının en kötü yanlarını da içerdiğini öğrendiğinde pek mutlu olmamıştı ama Jada devam etti. "Amerika Birleşik Devletleri'nde benden daha genç kızların olduğunu biliyor musun-"

Karah uzanıp Jada'nın yanağındaki bir tutam saçı taradı. "Bunu yemek yemediğimiz zaman konuşalım."

"Ama anne ..." Jada'nın kehribar rengi gözleri öfkeyle parladı. "Bu kızlardan bazıları bu yaşlı adamlar tarafından her gün defalarca tecavüze uğruyor, ama polis geldiğinde kızları fuhuştan tutukluyorlar. Benim yaşımdaki kızlar!"

Piper çocuk seks ticareti hakkında biraz okuma yapmış ve konuyu o kadar rahatsız edici bulmuştu ki zihinsel arka dolabına itmişti. Fakat

On beş yaşındaki bir çocuğun öfkesine şahit olmak, ilgisizliğinden utanmasına neden oldu.

Jada yemeyi bıraktı. "Onlar bu korkunç cinsel istismarın kurbanları ve tutuklanmaları hiç doğru değil. Kongre'ye mektup yazacağız."

"Aferin sana," dedi Piper.

Karah kızının elini sıktı. "Ben de bir mektup yazacağım."

Yemekten sonra Piper işe gitmek için üstünü değiştirdi. Spiral'e geri dönmekten, onu Coop'a yaklaştıracak ve kalıcı olarak kovulmaya yaklaştıracak her şeyden korkuyordu. Hak ettiği gibi...

Ev tıklım tıklımdı. Coop ve Tony hamamböceği istilasının yarattığı kötü şöhretin üstesinden gelebilmek için ellerinden geleni yapmışlardı -en iyi içkilerden oluşan spesiyaller ve tüm hafta boyunca gelmesi planlanan çok sayıda ünlü: futbolcular, aktörler ve güzel bir country şarkıcısı.

Jonah Piper'ı homurdanarak ve zeytin dalının maymun versiyonu olan sırtına sert bir tokat atarak karşıladı. Piper onun karnına bir dirsek attı ama arkasına herhangi bir güç koymadığı için memnundu çünkü fedailerden en az biri bütün gece Coop'a yakın durdu ve bu durum Coop'un hiç hoşuna gitmedi.

Deidre Joss yine ortaya çıktı, bu sefer yalnızdı. O ve Coop ortadan kayboldu.

Yarım saat geçmesine rağmen geri dönmeyince Piper endişelenmeye başladı.

Önce sokağı kontrol etti. Önerdiği gibi yeni güvenlik kameraları yerleştirilmişti ve Coop'un Tesla'sı zarar görmeden orada duruyordu. Ofisinde olmalıydı. Ama ya Deidre hâlâ onunla birlikteyse? Piper ikisinin her ne yapıyor olurlarsa olsunlar içeri girmelerinden daha kötü bir şey düşünemiyordu ve yüksek sesle kapıyı çaldı. Kapı açıldığında Coop sinirli görünüyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Güvenlik kontrolü. Burada olmaması gereken kimsenin bulunmadığından emin olmak istedim."

"O Piper mı?" Deidre odanın içinden seslendi.

Coop kapıyı daha geniş açtı. Piper onun arkasında, Deidre'nin kanepenin yanında durduğunu görebiliyordu; saçları mükemmel bir şelale gibiydi, dansçı arabası dik duruyordu ve stilettoları üçüncü pozisyonda dizilmişti. Yumuşak dökümlü, balerin pembesi bir elbise bile giymişti.

Deidre tam da Coop'un en çok ilgi duyduğu türden yüksek başarılı bir kadındı ve ikisinin evlendiğini hayal etmek zor değildi. Yönetim kurulu toplantıları arasında Deidre ona üç güzel çocuk doğuracaktı,

Hafta sonları da gurme yemekler hazırlıyordu. Piper, Coop'un bir gün onunla olan kaçamağına dönüp bakacağını ve nasıl bu kadar çılgın olabildiğini düşüneceğini merak ediyordu.

"Ben de seninle konuşmak için fırsat kolluyordum," dedi Deidre. "İçeri gel." Piper isteksizce kendisine söyleneni yaptı.

"Noah'ya göre sana bir özür borçluyum," dedi Deidre. "Seni işe alanın ben olduğumu Cooper'a söylemene izin vermeyerek hayatını zorlaştırdığımı bana kesin bir dille söyledi."

Adı Coop, diye düşündü Piper, bir yandan gülümserken bir yandan da. "Zararı yok."

Coop, "Onu dava etmekle tehdit etmem dışında," dedi.

"Oh, hayır! Sen yapmadın." Deidre dehşete düşmüş görünüyordu. "Özür dilerim, Piper. Bunu bilmiyordum."

Çok iyi biriydi. Ve zekiydi. Ve başarılıydı. Piper ondan nefret ediyordu.

Deidre dikkatini tekrar Coop'a yöneltti. "Erken kalkmam gerekiyor, o yüzden eve gitmem gerek. İyi konuşmalar." Elini sıkmak için kolunu uzattı ama aslında yapmak istediği şey ona uzun, derin bir veda öpücüğü vermektir. Ya da belki Piper yansıtıyordu. Bildiği bir şey vardı: Coop Deidre'den gerçekten hoşlanıyordu. Neden sevmesin ki?

"Deidre'nin arabasına sağ salim ulaşmasını sağlarsın, değil mi Piper?" Deidre'nin elini sıktı. "Özür dilerim Deidre, ama yere geri dönmem gerekiyor."

Deidre gülümsedi. "Sende en çok hayranlık duyduğum şeylerden biri."

Karın kasları, gülümsemesi, o inanılmaz ağzıyla birlikte. *Benim tattığım ama senin tatmadığın.*

Piper'ın kendinden tiksintisi yeni bir zirveye ulaştı ... ya da nasıl baktığına bağlı olarak en düşük seviyeye.

Deidre'ye kulüpten çıkıp BMW'sini bıraktığı caddenin karşısındaki otoparka kadar eşlik etti. Deidre, "Arabama kadar benimle yürümene gerçekten gerek yoktu," dedi.

"Biraz temiz hava almak güzel."

"Noah'nın senin büyük bir hayranın olduğunu biliyor muydun?" "Gerçekten mi?"

Deidre durdu ve gülümsedi. "Boşandığından beri ilgi gösterdiği ilk kadın sizsiniz."

Piper kayıtsız bir mırıltı çıkardı.

"Kız arkadaştan kız arkadaşına . . . Sağlam biri. Hırslı. Sam'in ölümünden sonra onsuz ne yapardım bilmiyorum. Biraz gergin olabiliyor, bunu kabul ediyorum ama belki de seni yemeğe çıkarmasına izin vermelisin, bakalım anlayabilecek misiniz?"

"Şu anda biriyle çıkmak için hiç vaktim yok."

Başını öne eğdi. "Cooper yüzünden mi? İkinizin arasında profesyonel bir ilişkiden daha fazlası olduğuna dair bir söylenti duydum."

Piper bunun olacağını tahmin etmemişti. "İnsanların söyleyecekleri çok etkileyici." "Bu doğru mu?"

"Kurnazlığa inanmıyorsun, değil mi?"

"Kocamı kaybettiğimden beri hayır. Hayatın ne kadar kısa olabileceğini öğrenmenin en iyi yolu." Elini diğer eline kaydırdı ve Piper'a açık, sabırlı bir tavırla bakarak bekledi. "Eee?"

Piper BMW'ye doğru yürümeye başladı. "Müşterilerim hakkında asla yorum yapmadığımı herhalde artık biliyorsunuzdur."

"Buna saygı duyuyorum." Arabasının kilitleri tıkırdadı. Sürücü kapısını açtı, sonra Piper'a döndü. "Ama eğer bu doğruysa... Ondan çok hoşlanıyorum ve sana paranın karşılığını vereceğim." Bunu şirret bir şekilde söylemedi, daha çok doğrudan bir bilgi olarak söyledi. "Ve eğer doğru değilse, ona az bakım gerektiren ve muhteşem biri olduğumu söyle."

Piper güldü. Şaşırdığından mı yoksa eğlendiğinden mi, bilmiyordu. Bildiği tek şey, Deidre Joss'un doğanın bir gücü olduğuydu.

Deidre park yerinden çıktı. Piper kulübe geri dönmek için caddeyi geçti, sürücüsü yol hakkının kendisine ait olduğunu düşünen bir Lexus'tan zar zor kaçtı. Hayal kırıklığı için bir hedefe sahip olmak iyi hissettirdi ve ona ters ters baktı.

Bir sonraki gece Cuma günüydü ve kulüp daha da kalabalıktı. Ernie'nin kendilerini çirkinleştiren bazı erkekleri dışarı atmasına yardım etti, garsonlara birkaç aşırı hevesli dansçıyı kesmelerini emretti ve ara sokağa doğru giden bir kavgayı ayırdı. Mükemmel bir fedai olduğunu kanıtlıyordu. Keşke o kadar iyi bir dedektif olsaydı.

Dairesine girdiğinde ayakları yere basmıyordu. Elbisesini çıkardı, Bears tişörtünü çekti ve dişlerini fırçaladı. O sırada

Banyodan çıktığında kapısının açık olduğunu duydu. Oturma odasına baktı.

Coop'un kazağının kolunda makyaj lekeleri ve boynunun yan tarafında ruj izleri vardı. Yorgun, dağınık ve sinirli görünüyordu. "Eve gidemeyecek kadar yorgunum."

Bu gece her yere gitmişti ve onun ne kadar yorgun olduğunu biliyordu ama yine de kalbini sertleştirdi. "Burada kalamazsın."

"Elbette yapabilirim. Burası benim dairem."

Mutfakla oturma odası arasındaki tezgâhta ceplerini boşaltmaya başladı ve ortaya çıkan şey geçici olarak dikkatini dağıttı: cep telefonu, anahtarlık ve üzerinde bir şey yazılı olan bir tampon ambalajı, muhtemelen bir telefon numarası.

Biri üzerine içki dökmüştü ve likör gibi kokuyordu. "Coop, ben ciddiylim. Biz ... bittik." Kelimeyi söylerken bocaladı ama söylemesi gerekiyordu. İlişkileri bir tren enkazıydı. "Sevgililerin eşit şartlarda olması gerekir ve biz değiliz."

Pijamasını eline aldı. "Bu tişörtü hiç yıkıyor musun?" "Sık sık. Birden fazla var."

"Tabii ki biliyorsun." Kazağını kafasına geçirdi ve odayı bir düzine farklı parfümün kokusuyla doldurdu. Boynunun diğer tarafında bir ruj izi daha gördü. Cooper Graham olmak zordu.

Karah yoldan çıkmasaydı onu çoktan kovmuştu. Muhtemelen hâlâ da kovacaktı. "Beni duydun mu?"

"Duş alacağım, sonra da yatacağım." Banyoya doğru yöneldi. "Üzerime atlamamak için elinden geleni yap."

Piper yatağına yerleşti, ışığı söndürdü ve çarşafı üzerine örttü. Hayatı karmakarışıkta. Patronuyla yatıyordu, ya da belki eski patronuyla, eski sevgilisi de olabilir ya da olmayabilirdi, ama o zaman neden buradaydı ve neden buna karar vermesine izin veriyordu? Hayatı hakkında hiçbir şeye iyi bir cevap veremeyecek kadar mutsuzdu. Hiçbir maddi güvencesi yoktu. Neredeyse evsizdi. Elindeki tek önemli davada da boktan bir dedektif olduğunu kanıtlıyordu.

Duşun sesi kesildi, kapı gıcırdayarak açıldı ve yatak sarktı. Kadın adamdan olabildiğince uzaklaştı ama adam ona dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kadın hem kırılmış hem de rahatlamıştı.

Göz kamaştırıcı erotik bir rüyanın ortasında uyandığında onu içinde buldu. Islaktı ve boyun eğiyordu, vücudu gümbürdüyordu. Adam sanki hâlâ yarı uykudaymış gibi ağırlığını bastırıyordu, ikisi de insandan çok hayvandı. Sonunda uyanmışlardı, konuşmuyorlardı, birbirlerinden uzaklaşıyorlardı ve sonunda olanların karmaşası içinde tekrar uykuya daldılar.

Coop ertesi sabah uyandığında yalnızdı ve akşamdan kalmaydı. Kolunu gözlerinin üzerinde gezdirdi. Kulüp açıldığından beri ilk kez sarhoş olmuştu. Her şey kapanıştan birkaç saat önce birkaç kadeh içkiyle başlamış, sonra birkaç kadeh daha içmiş, birkaç kadeh daha içtikten sonra eve dönmek için kendine güvenemez hale gelmişti. Hiçbir zaman büyük bir içici olmamıştı, gençliğinde esrarı tercih ediyordu ve yaşlandıkça birkaç birayla mutlu oluyordu. Ama dün gece, Piper'ın kulüpte dolaşmasını izlerken, işler ondan uzaklaşmıştı.

Aynı anda her yerdeydi; konuklara, garsonlara ve ona göz kulak oluyordu. Fedailerle anlaşmıştı ve onlardan biri her zaman yakınlardaydı. Arkasını kollamak zorunda olmamak daha kolaydı ama prensiplere itiraz ediyordu. Artık oyunun içinde olmaması kendini kollayamayacağı anlamına gelmiyordu. Jonah'a adamlarını geri çekmesi için hırladı,

Ama orospu çocuğu ondan daha çok korkuyordu ve hiçbir şey değişmedi.

Onu bu daireden kovabilmeyi diledi. Böyle geceler için buraya ihtiyacı vardı. Hayatına geri dönmeye ihtiyacı vardı, o hayatına girmeden önce olduğu gibi.

İçinden bir ses, bakmak istemediği bir şey söylüyordu. O şey her geçen gün yüzeye daha da yaklaşıyordu. Ve sebepsiz yere. İsteddiği her şeye sahipti. Para. İtibar. Fiziksel olarak yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Spiral'e gelince. Üç gece önce yeniden açıldıklarından beri kulüp tıklım tıklım doluydu. Ve hepsinden önemlisi, Deidre onu gelecek Pazartesi çiftliğine davet etmişti. Daveti şakacı bir şekilde iletmesi, bekleyişinin sona ermek üzere olduğunu gösteriyordu. Her şey yolunda gidiyordu.

Ve yine de . . . O mutlu değildi. Piper yüzünden.

Onun da tıpkı onun gibi bir hayali vardı. Her sabah onu yatağından kaldıran ve gün boyunca onu yönlendiren tek bir odak noktası. Bir tutkusu. Peki neden kendi hayatı onunkinin aynasında bulanık bir yansımaya dönüşmüş gibi hissediyordu?

Üzerinde kot pantolon ve hırıltılı bir sesle kapıda belirdi. Saçları hâlâ nemliydi, yani duş almış olmalıydı ama adam onu duymamıştı. Orada durmuş ona bakıyordu. "Bunu daha fazla yapamayacağım, Coop."

Kendini yastıklardan yukarı itti. "Önce benim uyanmama izin verir misin?"

"Bana saygı duymayan erkeklerle yatmam."

Bu onu çileden çıkardı. "Sana saygı duymadığımı kim söyledi?" "Ben her şeyi berbat ettikten sonra nasıl saygı duyarsın?"

"Kesinlikle yaptın." Yataktan çırılçıplak fırladı ve hışımla banyoya girip kendini tekrar duşa attı. Köşeye sıkıştırılmaktan nefret ederdi ve onun yaptığı da buydu.

Onu kovamamıştı çünkü ona güveniyordu - yüzüğüyle değil, bu kesindi - ama hayatıyla. Bir şekilde, her şeyi değerli kılan meyve suyu haline gelmişti. Belki de bu, neden bu kadar mutsuz olduğunu açıklıyordu.

Tüm temiz kıyafetleri ofisindeydi ve havluyla dışarı çıktı. Kadın, tabii ki, onu bekliyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Yapmalısın. Bazen bana zor anlar yaşatmak için yaşadığımı düşünüyorum."

"Bunun için özür dilemiyorum. Kahveni içmeden önce seninle açık sözlü bir konuşma yapmaya çalıştığım için özür diliyorum." Buharlı bir fincan uzattı.

Elinden aldığında, onun bir şeye baktığını fark etti. Ona. Yine onun göğsüydü. Onun göğsüne bayılıyordu. Ve üzerinde sadece bir havlu vardı. Kupadan uzun bir yudum aldı ve onun bakmasına izin verdi.

Gözlerini tekrar onun yüzüne dikti. "Beni neden kovmadığınızı anlamıyorum ve belki de işe yaradığım için beni tuttuğunuzu düşünmek hoşuma gitmiyor."

Ona tokat da atabilirdi. "Bu saçmalık! Benim ne tür bir pislik olduğumu düşünüyorsun?"

"Senin pislik olduğunu hiç sanmıyorum."

"O zaman neden böyle bir şey söyledin?" "Çünkü aklıma başka bir sebep gelmiyor."

"Buna ne dersin? Elimdeki en iyi fedai sensin."

Kelimeler ağzından çıkarken bile bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordu. Hayatında gördüğü en üzgün yüz ifadesiyle ona baktı ve sonra dönüp uzaklaştı.

Kız gitmek için çantasını kaptığı sırada onu durdurdu. "Öylesin, Piper. Ama seni bu yüzden kovmadım." Sıcak kahve elinin arkasına sıçradı ve o da kahveyi emdi. "Seni kovacaktım," dedi fincanını yere bırakarak. "Büyük bir hata yaptın ve ben de çok kızdım. Ama şu şey . . . Siz herkesten iki kat daha fazla çalışmaya istekli bir mazlumsunuz. Ve takımımda en çok sevdiğim oyuncular her zaman bu tür oyuncular olmuştur."

O ana kadar bunu kendine bile ifade edememişti ama şimdi söyleyince kendini daha iyi hissetti.

Kızın biraz gözleri parlıyordu, bu adamın hoşuna gitti, sonra da sıkıntılıydı, bu da adamın hoşuna gitmedi. "Bunu takdir ediyorum," dedi. "Ama acı gerçek şu ki, bu işin iç yüzünü öğrenmeye beni işe aldığınız zamankinden daha yakın değilim.

Ve bundan sonra ne yapacağıma dair

hiçbir fikrim yok." "Bir yolunu bulacaksın."

"Bunu nasıl söylersin?" "Çünkü senin yaptığın bu."

Coop'un inancı boğazına futbol topu büyüklüğünde bir düğüm attı. Bunu bütün hafta sonu yanında taşıdı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Başaramazdı. Ama sonra Coop'a kendini kanıtlama kararlılığının Duke'un onayını kazanmak için verdiği bitmek bilmez mücadeleden farklı olup olmadığını merak etti. Hayır, farklıydı. Duke'ün onun güvenliğinden duyduğu yanlış yönlendirilmiş korku, ona arzuladığı fırsatı, onu üstlenmesi için yetiştirdiği fırsatı vermesini engellemiştir. Babasının aksine Coop, Duke'un esirgediği şansı ona vermişti ve onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

Pazartesi sabahı onu DuPage County'deki Yıldızlar Kompleksi Genel Merkezi'nin ana ofis binasında buldu. Gök mavisi bir daire içinde birbirine kenetlenmiş üç altın yıldızdan oluşan takım logosu, halkla ilişkiler ofisinin cam duvarına kazınmıştı; bu duvar, kurşun geçirmez camla korunan ışıklı nişlerin takımın önemli kupalarını sergilediği ve ziyaretçilerin etkileyici, hilal şeklindeki fildişi granit resepsiyon masasında imza attığı binanın ana lobisine bakıyordu.

Futbol sezonu tüm hızıyla devam ederken halkla ilişkiler ofisi de hareketliydi; telefonlar çalıyor, bilgisayar ekranları parlıyor, insanlar aceleyle girip çıkıyordu. Coop sonunda onun için biriken postaları incelemesi için yolu açmıştı ve kedi gözü makyajlı, ciddi tavırlı genç bir reklamcı ona odanın tek boş masasını göstererek prosedürü anlattı.

"Coop'un hayran mektuplarının çoğuyla biz ilgileniyoruz. İmza kartlarını, SSS'lerini postallyyoruz ve ona yazan çocuklar için özel bir paketimiz var. Görünme talepleri konusunda menajeriyle birlikte çalışıyoruz. Emekli olmasına rağmen hala çok sayıda mektup alıyor."

"Herhangi biri düşmanca mı?"

"Fazla değil. Stars'taki ilk sezonunda birkaç kötü maçtan sonra biraz ceza aldı. 'Miami'ye geri dön. Bu tür şeyler. Taraftarlar onun kırık bir parmakla oynadığını bilmiyordu."

"Peki ya kadınlar?"

"Tangalar, çıplak fotoğraflar. Hemen hemen hepsini gördük. Ve gerçekten hepsini." Masaya doğru işaret etti. "Devam edin. Acele etmeyin ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler."

Piper, hem posta hem de e-posta çıktılarından oluşan kâğıt yığınının arkasına yerleşti. Çoğunluğu imza ve fotoğraf talepleriydi. Bazıları

çok tatlıydı. Onu idol olarak gören çocuklar. Kariyerini en başından beri takip eden hayranları. Bir tanesi oğlunu bir trafik kazasında kaybetmiş ve oğlunun Coop'u nasıl idolleştirdiğini hatırlayarak acısını hafifletmiş bir adamdan geliyordu. Piper bunu Coop'un kişisel olarak yanıtlaması gerektiğini düşündüğü bir şey olarak çıkardı. Ayrıca atletik açıdan yetenekli çocuklarının ebeveynlerinden gelen ve tavsiye isteyen birkaç not da vardı.

Ve kadınlar. Mektuplara eşlik eden fotoğraflar, gönderenin Coop'un bir sonraki kız arkadaşı olma özelliklerini sıralıyordu: atletik bir yapı, modellik kariyeri, spor yönetimi alanında üniversite diploması, oral seks konusunda süper özel bir uzmanlık.

Piper bunu düşünürken, odanın atmosferindeki ince bir değişimin farkına vardı. Yukarı baktı.

Kapıda Chicago Stars'ın sahibi, eski baş antrenör ve şu anki Stars başkanı Dan Calebaw'un eşi, dört çocuk annesi ve evrendeki olmasa bile NFL'deki en güçlü kadın olan Phoebe Somerville Calebaw duruyordu.

Stars'ın sahibi Piper'ın oturduğu masaya yaklaşırken Piper ayağa fırladı. "Bayan . . . uh . . . Bayan Calebaw."

Phoebe Somerville Calebaw onu içeri aldı. "Demek Coop'un dedektifisin."

Phoebe Calebaw'un onun varlığından haberdar olması o kadar şaşkınlık vericiydi ki Piper titrek bir baş sallamadan başka bir şey yapamadı.

"Oyun kurucularım sıra dışı kadınlarla ilişki kurma eğiliminde," dedi.

Bu ilişkiler kamuoyuna yansımıştı ve Chicago'daki herkes gibi Piper da geçmişini biliyordu. Cal Bonner dünyaca ünlü bir fizikçiyle evlenmişti. Kevin Tucker ödüllü bir çocuk kitabı yazarıyla evliydi. Eksantrik bir sanatçı Dean Robillard ile beklenmedik bir eşleşme yapmıştı. Ve sadece oyun kurucular değildi. Takımın efsanevi geniş alıcısı Bobby Tom Denton, Teksas'ın Talarosa kentinin şu anki belediye başkanıyla evliydi.

Bayan Calebaw Piper'a sandalyesine dönmesini işaret ettikten sonra masanın kenarına tünedi. Orta yaş onun kıvrımlı, sarışın güzelliğini azaltmamıştı ve kaplumbağa kabuğu gözlükleri bile onun olgun cinsellik aurasını sulandıramıyordu. "Peki adamımla ilgili niyetin nedir?"

Piper kimsenin gözünü korkutmasına alışık değildi ama Phoebe Calebaw'un huzurunda olmak büyüklükle karşı karşıya olmak demekti. Yutkundu. "I

herhangi bir niyetim olduğunu sanmıyorum."

Bayan Calebow güzel biçimli ve oldukça şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Biz ... O kısım bitti," dedi Piper. "Artık her şey profesyonel. Artık her şey profesyonel."

Yapılacak bir iş. Ve . . . Beni nereden biliyorsun?"

"Adamlarımı takip ediyorum," dedi Bayan Calebow alaycı bir gülümsemeye. "Okur musunuz?"

"Okumak mı?"

"Kitaplar."

"Tabii ki. Gerilim. Polisiyeler. Polis prosedürleri. En azından geç saatlere kadar çalışmaya başladığım geçen aya kadar öyleydi." Gevezelik etmeye devam etti. "Biyografileri ve otobiyografileri de severim. Ama sadece kadınlar hakkında. Biliyorum, bu cinsiyetçi bir yaklaşım, ama bunlar bende yankı uyandıran hikayeler. Bir de yemek kitapları. Yemek yapmaktan nefret ederim ama hakkında okumayı severim. Ve teknoloji." Kendini susmaya zorladı.

"İlginç." Bayan Calebow bacaklarını masanın köşesinden çözdü, Rockettes korosunda hâlâ yer bulabilecek bacaklardı bunlar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Dove."

Ofisten çıkıp gitti ve Piper'ı az önce ne olduğunu merak etmek zorunda bıraktı.

Piper Stars'ın merkezinden öğleden sonraya kadar ayrılmadı ve o zamana kadar Coop'un tüm halkla ilişkiler kayıtlarını didik didik etti. Arabasına doğru giderken o bildik hayal kırıklığını yaşadı. Okuduğu hiçbir şey kırmızı bayrak çekmemişti. Üzerinde STARS DRIVE yazan iki şeritli yola girdiğinde bir kez daha neyi kaçırdığını anlamaya çalıştı ve bir kez daha eli boş döndü.

Doğuya, şehre doğru gitmek yerine Reagan Tollway'den batıya geçti. Coop'u üç gece önceki yatıya kalmalarından beri görmemişti ama dün sabah onu arayıp kalabalıklara karışmayı ya da tek başına yürüyüşe çıkmayı planlamadığından emin olmuştu. "Yıldızların maçını izlemek için Heath ve Annabelle'lere gidiyorum," demişti.

Coop'a neden maçları bizzat izlemeye gitmediğini sormuştu. Televizyon kameralarının Coop'un her oyuna verdiği tepkiyi izlemesinin Stars'ın yeni oyun kurucusu için ne kadar adaletsiz olacağını belirtmişti.

"Deidre ikimizi de Pazartesi gecesi çiftliğinde bir gecelik ev partisine davet etti," diye duyurdu.

"Bu seni mutlu etmeli."

"Beni mutlu edecek şey ondan finansal bir taahhüt almak." "O halde devam ediyorsun, öyle mi?" dedi. "İmparatorluğunu kuruyorsun." "Tabii ki yapacağım. Neden sordun ki?"

Çünkü bir gece kulübü zinciri işletmek Coop'a uygun görünmüyordu ama yine de dilini tutmuştu. Ayrıca Deidre'den kolayca daha kişisel bir taahhüt alabileceğinden de söz etmemişti. Ama muhtemelen bunu zaten biliyordu.

"Deidre'yi severim," dedi dikkatlice. "Beni kovmuş olsa bile."

"Ben de ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Neden yapmasın ki?

Piper Farnsworth çıkışında indi ve kuzeye yöneldi. Deidre'nin gece partisine gitmek istemiyordu ama Coop'un iki gün boyunca gözünün önünden ayrılmasını da istemiyordu, bu yüzden onunla orada buluşmayı kabul etmişti.

Charles, Fox Nehri üzerinde, Loop'un yaklaşık kırk mil batısında şirin bir kasabaydı. Joss ailesinin çiftliği kuzeybatıda uzanıyordu, girişi taş sütunlar ve beyaz raylı bir çitle işaretlenmişti. İki katlı büyük beyaz eve doğru ilerlerken yol boyunca sıralanan ağaçların yanık yaprakları arabasının kaputunun üzerinden süzülüyordu. Arabasını Coop'un Tesla'sı ile kırmızı bir Lexus'un arasına park etti. Burası ahır, ambarları ve padoklarıyla çalışan bir çiftliğe benziyordu.

Tarlalar gelecek yılın ekimi için temizlenmişti.

Kır evi partilerine tek aşinalığı İngiliz romanları okumaktan geliyordu ama çiftlik evi, geniş ön verandası ve basamakların tepesindeki rengârenk balkabakları, mısır demetleri, anneler ve süs lahanası saksılarıyla belirgin bir şekilde Amerikalıydı. Yapraklar, tohumlar ve küçük su kabaklarından oluşan doğal bir çelengin asılı olduğu avcı yeşili ön kapının her iki yanında turuncu ve kahverengi minderlere sahip bir dizi ahşap sallanan sandalye oturuyordu. Bunların hepsi bir dergi kapağına aitti.

Kot pantolon ve beyaz tişört giymiş orta yaşlı bir temizlikçi onu alışılmadık bir özlem duygusundan kurtardı. Hizmetçi, Piper'a odasını gösterirken "Herkes şu anda ata binmek için dışarıda," dedi, "ama yakında dönecekler. Etrafı keşfetmekte özgürsün."

Günün büyük bir kısmını oturarak geçirdiği için ahırın ve müstemilatın etrafında dolaşmaktan mutluydu. Hizmetçi ona çiftliğin

mısır, soya fasulyesi ve biraz buğday yetiştiriyordu ama aynı zamanda asmaların üzerinde birkaç balkabağının yanı sıra lahana, brokoli ve Coop bahçede göstermese tanıyamayacağı bir sebze olan pazıların bulunduğu büyükçe bir sebze bahçesi de vardı. Ahırda, taze saman yataklarıyla dolu üç boş ahır, sakinlerinin dönmesini bekliyordu.

Onlar kendisini görmeden önce o onları görmüştü. Deidre, Noah ve benekli gri bir ata binmiş olan Coop'un arasında canlı bir kır kısraka binmişti. Dik yürüyüşü, ensesinde düğümlenmiş siyah saçları, binici şapkası ve pantolonuyla bir at gösterisi için hazır görünüyordu. Coop'a gelince... Piper onu hiç bu kadar rahat görmemişti. Vücudu bineğiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu ve Piper bir kez daha taşraya ait olduğu bu kadar belli olan birinin nasıl olup da büyük şehirde bu kadar rahat olduğunu düşündü.

Piper kapının eşiğinde dururken, köşede Lil Wayne dinlemekte olan seyis işe gitmek için ayağa kalktı. Coop savunma uçlarından kaçır gibi zarıfçe attan indi. Piper kot pantolonunun kalçalarını nasıl sıktığını izledi ve sonra kendini izlememeye zorladı.

Deidre attan indikten sonra Coop bir kolunu onun omuzlarına doladı. Aşık bir adam gibi görünüyordu. Buruşuk saçlar. Kolay gülüyordu. Piper'ın kalbinde kirli bir bomba patladı.

Sonunda onu fark etti ve Deidre'ye doladığı kolunu bıraktı - suçluluktan değil, dizginleri seyise devretmek için. "Buraya daha erken gelmeliydin Pipe. Harika bir yolculuk yaptık."

"Sen doğuştan yeteneklisin, Cooper." Deidre'nin övgüsü açıktı, kız gibi davranmıyordu. "Çocukken at sırtında çok zaman geçirdiğini söyleyebilirim."

"Güzel sürmeyi hiç öğrenmedim," dedi, "ama işimi yaptım."

Deidre ona açık bir gülümseme verdi. "Bence çok güzel biniyorsun." Piper kusmak istedi.

İlk kez Noah'yı fark etti. Son moda süet ceketi ve ütülü kot gömleği, masa başında çok daha mutlu olabileceğini gösteriyordu.

Deidre'nin sadece dördünün katılacağı çok küçük bir ev partisi planladığı hemen anlaşıldı. Piper'ın Deidre'nin çöpçatanlık yaptığını anlaması için dedektiflik yeteneklerine ihtiyacı yoktu. Belki sadece insanlara ayar vermekten hoşlanıyordu, belki de Piper ve Noah'ın aralarının düzeleceğini ve böylece Coop'a giden yolu açacağını umuyordu. Ama Piper ve Noah arasındaki bir ilişki

Parks asla olmazdı. Zekiydi ve kare şeklindeki profili hiç de itici değildi ama mizah duygusundan eser yok gibiydi.

Coop bahçenin arkasındaki tarlayı işaret etti. "Buğdayların bu yaz yağın yağmurdan nasıl etkilendi, Deidre?"

"Bilmediğimi söylemekten utanıyorum. Burayı işleten bir kiracımız var. Kocam hayattayken burada olan her şeyi bilirdi ama ben sadece ata biner ve dinlenirim."

"Sam çiftliği çok severdi," dedi Noah. "Çiftlik üç kuşaktır onun ailesindeydi."

Ahır geride bıraktıklarında Deidre, rahmetli kocasıyla birlikte eski çiftlik evini yıkıp yenisini nasıl inşa ettiklerini anlattı. Sam'den gayet açık bir şekilde bahsetti. Deidre Joss duygularını göğsüne yakın tutan bir kadındı.

Noah, Piper'ın yanına geçti ve Piper da pek de ince olmayan bir araştırma yaptı. "Deidre için zor olmalı. Kocasını bu kadar genç yaşta kaybetmek.

Kar arabası kazası, değil

mi?" "Çok hızlı sürmek."

"Nasıl biriydi?"

"Sam mi? Sakin, etrafta olması eğlenceli. Biraz sorumsuz. Herkes onu severdi. Sevmemek zordu. Sadece beş yıl evli kaldılar."

"İyi bir evlilik mi?"

Noah'nın onu dondurmasını bekliyordu ama öyle olmadı. "Birbirleri için deli oluyorlardı ama ağır işleri yapması gereken oydu."

Eve varmışlardı ve Deidre bir saat içinde verandada kokteyl verileceğini duyurdu. "Coop, sana odanı göstereyim."

Ki bu da Piper'a yakın bir yerde olmaz.

Yüzünü yıkadı ve biraz makyaj yaptı ama Yıldızlar Kompleksi'nde giydiği pantolon ve kazağı değiştirmede. Telefonunu kontrol etmek için postacı çantasına uzandığında, onu arabasında unuttuğunu hatırladı ve almak için aşağı indi.

Hafif bir esinti evin yakınındaki ağaç dallarını karıştırdı. Havada sonbaharın kokusu vardı, bu kokuyu çok severdi. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve ahırın köşesine monte edilmiş projektörler Sonata'sının, Coop'un Tesla'sının ve Lexus'un üzerinde parlıyordu. Arabalara doğru yürürken Lexus'un plakasını fark etti. ARARAT.

Tepesinde bir baykuş öttü ve ahırın ötesindeki bir ağaçlığa doğru süzüldü. Bir parça anı onu kışkırttı ama şekillenmedi. Çantasını geri aldı ve Jen'e mesaj atarak Eric'in çağrısına geri dönüp dönmediğini öğrenmek istedi.

Sonra evin arka tarafına doğru ilerledi.

Üçü de alev alev yanan taş bir ateş çukurunun etrafında oturuyordu. Verandada yerleşik bir ızgara, bir lavabo ve kiremitli bir tezgah içeren bir açık hava mutfağı vardı. Bahçe fenerleri çevreyi aydınlatıyor ve mevsimlik olarak üstü kapatılmış yüzme havuzunun üzerine zayıf bir ışık düşürüyordu. Noah Coop'u çapraz sorguya çekiyordu. "...ve ayrıca çok fazla kötü reklam yaptın. Açık sözlü olduğum için beni bağışlayın ama bu kötü bir yönetimin işaretidir."

Coop, "Bu kötü şans işaretidir," diye karşı çıktı.

Noah, "Başından beri buna karşı olduğumu biliyorsunuz," dedi. "Bu kadar büyük bir yatırımı, zaten harcayabileceklerinden daha fazla paraya sahip olan profesyonel sporcuların kaprislerine emanet etme fikrinden hiç hoşlanmadım. Tabii ki siz hariç."

"Plan bu olsaydı, haklı olurdun Noah. Ama asıl noktayı kaçırmaya devam ediyorsun. Sporcular genç yaşta emekli olurlar. Elbette, bazıları zamanlarını paralarını tüketerek geçirmekten çok mutludur, ama benim peşinde olduğum adamlar bunlar değil. Ben zeki, hırslı ve yeni bir meydan okuma peşinde olan ama kendi parasını kazanmak istemeyenleri istiyorum. Onlardan çok var."

Deidre sessiz kalarak hem Coop'un cevaplarını hem de Noah'nın sorularını dinledi. "Bu bizim için çok riskli bir yatırım," dedi Noah.

"Sektörü tanımıyoruz ve piyasayı da anlamıyoruz."

"Bu yatırımı yaparken Çin'in su arıtma sistemleri pazarını anladınız mı?" Coop Deidre'ye döndü. "İyi hesaplanmış birkaç risk almak işleri daha ilginç hale getiriyor, değil mi?"

Deidre ilk kez konuştu. "Noah bazı iyi noktalara değinmiş olsa da günah endüstrileri olarak adlandırılan alanlara yönelme fikri hoşuma gidiyor. Çoğu zaman yanılmadığı gerçeği benim tek tereddütüm oldu."

Coop, "Bu kez yanılıyor," diye karşı çıktı. "Ve Deidre, misafirperverliğinden ne kadar hoşlansam da... ve seninle çalışmayı ne kadar istesem de, artık kararını vermenin zamanı geldi. Sana birkaç gün daha vereceğim. Sonra yoluma devam etmek zorunda kalacağım."

Coop hayatına devam etmek istemedi. Piper onun istediği tek ortağın Deidre olduğunu biliyordu.

Sarsılmak şöyle dursun, Deidre gülümsedi. "O kadar uzun süreye ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

"Piper!" Noah ayağa kalktı. "Sana içecek bir şeyler getireyim. Kokteyl? Şarap?"

"Ben bir bira alacağım." Meşale ışığına doğru yürüdü. "Coop ne içiyorsa artık."

"Sen ve Coop pek çok konuda aynı zevklere sahipsiniz gibi görünüyor. Birlikte çalışmaktan hoşlanmanız şaşırtıcı değil." Noah açık bara doğru ilerledi. "Aklıma takılan bir başka soru da bu. Coop'un sırdaşı gibi görünüyorsun. . ."

Bu onun hayal gücü müydü, yoksa adam bu son kelimeyi her türlü gizli anlamla mı örtmüştü?

Küçük ankastre buzdolabından buzlu bir kupa çıkardı. "Harika bir oyun kurucu olduğuna biliyoruz, peki harika bir iş adamı mı?"

Deidre ilk sabırsızlık belirtisini gösterdi. "Buna nasıl cevap vermesini bekliyorsun?"

"Her zamanki açık sözlü üslubuyla," dedi Noah. "Piper onu ikimizden de iyi tanıyor ve onun fikirlerine sağlıklı bir saygı geliştirdim. Söyle bakalım Piper. Coop'u bir endüstri kaptanı olarak görüyor musun?"

Piper dikkatle, "Coop'un aklına koyduğu her işte başarılı olacağını düşünüyorum," dedi.

Noah elinde buzlu bira bardağıyla ona doğru yürüdü. "Ama kafasına koyması gereken şey gece kulübü işletmek mi? Bize içgüdülerinin ne dediğini söyle."

Hayır. Kesinlikle olmaz. Coop bir kaşını kaldırarak ona baktı, bir kez daha aklından geçenleri okumuştı. Kupayı aldı. "Coop'un umutlarını ve hayallerini ikinci kez tahmin edecek değilim, ama şunu söyleyebilirim ki iş yapmak için daha dürüst ya da çalışkan birini seçemezsin."

Hizmetçi telaşlı bir ifadeyle araya girdi. Sebebi, bir çift üniformalı polis memurunun onu avluya kadar takip etmesiyle hemen anlaşıldı. "Deidre, bu adamlar St. Charles polis departmanından."

Piper ayağa kalktı. Deidre sadece meraklı görünüyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Coop'a odaklanmak için onu görmezden geldiler. "Bay Graham, bizimle gelmek zorundasınız. Tutuklama emrimiz var."

Noah bir adım öne çıktı. "Bu çok saçma. Hangi suçlamayla?"

Memur Coop'a acımasızca baktı. "Cinsel saldırı."

Arama emri Chicago şehrinden gelmişti. Bir kadın Coop'u geçen Çarşamba gecesı kulüpte kendisine cinsel saldırıda bulunmakla suçlamıştı.

Deidre ona tiksinti gibi bir şeyle bakıyordu.

"Aptal olma," dedi Piper sert bir sesle. "Kimseye saldırmadı. Tuzağa düşürüldü."

Coop ona baktı, yüz ifadesi okunamıyordu.

Memurlar onu kelepçeleyerek götürdüler, eğer bu kadar öfkeli olmasaydı Piper yıkılırdı. Ekip arabası garaj yolundan çıkmadan önce avukatıyla telefonda konuşuyordu.

Deidre kendine yeni bir içki doldururken eli titredi. "Onun böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Profesyonel sporcular her zaman yasaların üstünde olduklarına inanırlar." Noah neredeyse kendini beğenmiş görünüyordu. "Cooper Graham'ın dünyası hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az hoşuma gidiyor."

Ve işte o zaman Piper hatırladı.

ARARAT.

Coop şehir yerine banliyöde tutuklandığı için kefaletini ödeyip serbest kalması saatler alacaktı ama Piper karakolda onu beklemiyordu. Bunun yerine, başına siyah bir kapüşon geçirmiş ve Noah Parks'ın şehirdeki evine girmeye çalışıyordu.

Kilidi açmak nispeten kolaydı ama yenilenmiş Streeterville'deki taş binada bir alarm sistemi vardı ve alarmın çığlıkları ona polis gelmeden önce arama yapmak için sadece birkaç dakika kazandırmıştı.

İçerisi taze boya kokuyordu. Koridordaki ve oturma odasındaki zaman ayarlı ışıklar nereye gittiğini görmesine yetecek kadar aydınlık sağlıyordu.

ARARAT.

Bu plakayı Perşembe gecesı Deidre Spiral'i ziyaret ettiğinde ve Piper onu arabasına kadar geçirdiğinde görmüştü. Piper'ın kulübe dönüş yolunda kırmızı bir Lexus yanından o kadar dikkatsizce geçmişti ki Piper arabaya ateş etmişti.

Kuş. Kırmızı Lexus'un plakası ARARAT'tı. Geminin dinlenmek için geldiği dağ.

Nuh'un gemisi.

Noah Parks o gece Deidre'yi kulübe kadar takip etmişti. Belki de onun güvenliğinden endişe ediyordu ama Deidre kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Daha büyük olasılıkla, onu gözünün önünden ayırmak istememişti. Ve onu daha önce Deidre'yle birlikte izledikten ve Coop'tan pek de hoşlanmadığını gördükten sonra, Piper bunun nedenini bildiğini düşündü.

Dakikalar çok hızlı geçiyordu. Dizüstü bilgisayarını evin arka tarafındaki ofisinde değildi. Koşarak yukarı çıktı ve kafasını yatak odalarına soktu. Parks evinde bir bilgisayar bulundurmuyacak kadar işkolikti ama neredeydi? Ve içinde ne vardı?

Polis gittikten hemen sonra Noah'nın cep telefonunu çalmış ve birinci kattaki tuvalet odasına saklamıştı. Sürekli telefon başında olan pek çok meşgul insan gibi, Noah da şifre koymayı ihmal etmişti ve o da kısa sürede ilginç bir bilgi bulup ezberlemişti. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı ve Deidre'nin tuvaletinde ancak bu kadar kalabilirdi. Telefonu avluda, adamın düşürdüğünü düşüneceği bir yere bırakarak geceyi orada geçirmekten vazgeçmiş, aceleyle şehre geri dönmüştü ve işte şimdi ilk haneye tecavüzünü gerçekleştiriyordu.

Tekrar aşağıya koştu, alarm sisteminin çığlığı sinirlerini kızartıyordu. Daha fazla kalmayı göze alamazdı. Bir kez daha taradı. Oturma odasını, çalışma odasını kesti. Hiçbir şey yoktu. Polis gelmeden önce dışarı çıkmalıydı. Şimdi. Tekrar mutfaktan geçti. Ve işte oradaydı. Granit tezgahın üzerindeydi. Onu kaptı, arka kapıdan çıktı ve ara sokaktan arabasına doğru koştu.

Ofisine döndüğünde ve titremesi durduğunda, kendini uyanık tutmak için bir demlik sert kahve yaptı. Sonra masasına yerleşti ve dizüstü bilgisayarın sabit diskini klonlama işine başladı.

Bir saat sonra içerideydi.

Cep telefonu çaldı. Başını masasından kaldırdı ve el yordamıyla telefonu açtı. Sabah sekiz. Uyuyalı daha bir saat bile olmamıştı. "Lo," diye mırıldandı.

"Ne kadar önemseydiğini bilmek güzel." Coop'un sesindeki alışılmadık somurtkanlık, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatmıştı onu.

"Evet, yapacak işlerim vardı ve avukatını aradım, değil mi?" Kupasını kaptı, soğuk kahveden bir yudum aldı ve ürperdi.

"Bana sormayacak mısın?"

Gözlerini ovuşturdu. "Ne hakkında?"

"Cinsel bir suçla itham edildim!" diye haykırdı. "Şu anda kefaletle hapisten çıkmış durumdayım!"

"Ah, şu."

"Bunun bir tür şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Oraya gitme bile." Güçlkle bastırabildiği öfkesi yüzeye çıktı. "Binlerce kadın tecavüze uğradığını bildirmiyor çünkü kendilerine yalancı denmesinden korkuyorlar. Bir de bu var. Bu kadarı çok fazla Coop. Yemin ederim seni kim suçladıysa çivileyeceğim."

O kadar uzun bir duraklama oldu ki, telefonu kapattığını sandı. Ama sonra boğazını temizlediğini duydu. Sesi tuhaf geliyordu. Sıkı.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Neler yapıyorsun?" Sıradan bir şekilde söylemedi, *Naber?* şekilde. Daha *çok tam bir rapor istiyorum*.

"Yapmam gereken işler var. Seni sonra ararım." Bağlantıyı kesti ve telefonunu kapattı. Takım çalışması buraya kadarmış.

Boynundaki kasılmayı dindirmeye çalışırken dikkatini tekrar bilgisayarına verdi; haber bültenleri Coop'un tutuklandığını duyurmaya başlamıştı bile. Bu adaletsizlik onu tamamen kendine getirdi.

Noah'nın bilgisayarındaki çöp klasöründe Bendah'ın Böcek Çiftliği'nden gelen bir e-posta bulmuştu. *Siparişiniz için teşekkür ederiz*. Bu ne kadar tatmin edici olsa da, keşfettiği diğer şeylerin yanında sönük kalmıştı. Noah'nın cep telefonunu karıştırdığında, geceleri, bazen sabahın ikisine kadar aradığı bir telefon numarası bulmuştu. Bu numara o kadar sık karşısına çıkmıştı ki, inandığı tüm etik ilkeleri hiçe sayarak Noah Parks'ın gizli hayatı hakkında kendisine daha fazla bilgi vereceğini umduğu bilgisayarını çalmak için onun evine girmişti.

Birkaç saatlik siber araştırma ona istediğini vermişti; numara ve isim arasında bir bağlantı vardı -Rochelle Mauvais, kızlık soyadı Ellen Englley. Telefonunda hiç fotoğraf yoktu ama çaldığı bilgisayarda bir sürü fotoğraf vardı. Genç, çok güzel bir sarışın. Birkaç fotoğrafta Noah'la birlikte görülüyordu ama çoğunda Ellen/Rochelle yalnızdı ... ve

soyundu. Sonra, şafakta, ana damarı buldu. İki gün önce yapılmış gizemli bir on bin dolarlık banka transferi.

Adrenalin patlamasının kalıntıları hâlâ geçmemişti. Teşkilatın başına geçtiğinden beri hiçbir şey az önce parmakları ve klavyesiyle yaptığı iş kadar tatmin edici olmamıştı. Ancak bu başarı hissi, Noah Parks'ın etrafındaki tek suçlu olmadığı bilgisini silemezdi.

Ofisteki çerçeveli *True Detective* posterlerine baktı. Kendini asla bir kanun kaçağı olarak hayal etmemişti ama öyleydi. Kendi ilkelerine sırtını dönmüş ve sanki başkaları için yazılmış gibi yasaları görmezden gelmişti. Bu iş bittiğinde, neye dönüştüğüne uzun uzun ve hoş karşılanmayan bir şekilde bakması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Eric'le telefonda konuşurken, "Senden onun adını vermeni istemiyorum," dedi. "Senden tek istediğim, sana verdiğim ismin Coop'u suçlayan kadının ismiyle uyuşup uyuşmadığına bakman. Basit bir evet ya da hayır."

On dakika sonra onu geri aradı. "Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

Sorusuna cevap vermek yerine ona Ellen/Rochelle'in adresini verdi ve yarım saat içinde orada buluşmalarını söyledi.

Ellen'la yapılan görüşme kısa ve acımasızdı. Ellen'ın üniversite kredilerini ödemek için eskort olarak çalışmaya başladığı ortaya çıktı ama kısa sürede eskortluğun hayatını kazanmak için iletişim alanındaki lisans derecesiyle alabileceği işlerden daha kazançlı bir yol olduğunu keşfetmişti. Noah ilk müşterilerinden biriydi. Piper'ın, bankasından transfer ettiği on bin doların Ellen'ın hesabına geçtiğine dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, varmış gibi davranmak için yeterli ayrıntıya sahipti ve Ellen, Coop hakkında yalan söylediğini itiraf ederek çöktü.

Eric, Noah'nın metresini karakola götürürken, *bunun gerçeği söyleyen ama kimsenin onlara inanmadığı tüm kadınlar için olduğunu* düşündü.

Deidre çiftlikten şehre dönmüştü. Piper ofisini aradı ve saat üç için randevu aldı. Bu ona duş almak ve üstünü değiştirmek için yeterli zamanı veriyordu. Ofisinden çıkarken Coop'un evinin önünde kamp kurmuş muhabirleri hayal etti ve kendini Coop'la her birinin arasına atabilmeyi diledi.

Onu koruma dürtüsü onu korkutacak kadar vahşiydi. Deidre'yle yapacağı görüşmeyi planlamaya çalıştı ama uykusuzluktan kafası o kadar bulanıktı ki Lincoln Meydanı'na doğru otomatik bir sapma yaptı. Orada, çeşmenin yanında, boynuzlu bir Viking miğferi takmış yaşlı bir adam oturuyordu.

Boynuzlu, *Minnesota Vikings* taraftarı kaskı.

Şimdi bununla başa çıkamazdı, ama arabasıyla uzaklaşmak yerine, PARK YASAĞI olan bir yere girdi, arabasından atladı ve ona doğru yürüdü. Yaklaşık otuz metre uzaklaşana kadar onu fark etmedi ve sonra ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Kadın onun önüne fırladı. "*Polis!*"

Çizgiyi aşmaya başladığınızda düz gitmenin ne kadar zor olduğu iç karartıcıydı.

Onu köşeye sıkıştırır sıkıştırmaz Howard Berkovitz olmadığını gördü. Yüzü daha ince, saçları daha griydi. Ama aynı boyda, aynı yapıda, yaklaşık aynı yaşıydılar ve aralarında güçlü bir benzerlik vardı.

Chicago'da doğup büyümüş birinin tanıdık aksanıyla, "Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi.

"Yapmadığını biliyorum." Tehlikeli olmadığını anlaması için dostça görünmeye çalıştı. "Ve ben gerçek bir polis memuru değilim."

"O zaman neden peşimden koşuyordun? Seni daha önce gördüm. Birkaç hafta önce beni kovalayan sendin."

"Bu uzun bir hikaye. Zararsızım, yemin ederim. Bana büyük bir iyilik yapıp size bir fincan kahve ısmarlamama izin verir misiniz, böylece açıklayabilirim?"

"İnsanlarla konuşmayı sevmiyorum."

"Konuşmayı ben yaparım. Lütfen. Çok az uyudum ve korkunç birkaç gün geçirdim ve buna gerçekten minnettar olurum."

Gözleri kısıldı, bulanık gri kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Tamam, ama komik şeyler yok."

"Söz veriyorum."

Kısa süre sonra mor duvarlı ve yıpranmış parke zeminli Western Avenue kafesindeki masalardan birine yerleştiler. Kadın ona hiçbir soru sormadı, adını bile sormadı ve kesinlikle neden Lincoln Meydanı'nda spor taraftar şapkasıyla dolaşmayı seçtiğini de sormadı. Bunun yerine ona Berni'den bahsetti.

"Ve bu kadın benim onun ölü kocası olduğumu mu düşündü?" dedi işi bittiğinde. "Bana guguk kuşu gibi geldi."

"Berni eksantrik biri ama deli değil. Sadece kocasını özlüyor."

Çenesini ovuşturdu, Viking kaskını boynuzları eğri büğrü yapacak kadar yerinden oynattı. "Sanırım anlayabiliyorum. Geçen yıl karımı kaybettim."

"Bunu duyduğuma  z ld m."

"Onu daha fazla takdir etmeliydim."

Piper ifadesini nötr tuttu. Zaman daralıyordu. Deidre'nin ofisine gitmeden önce duş almayı umuyorsa bu işi çabucak bitirmesi gerekiyordu. Kahve d kk nındaki fille yüzleşti. "Gerçek bir futbol hayranı olmalısın."

"Daha fazla beyzbol. Sox'ı seviyorum.  ocuğu Güney Yakası'ndan çıkarabilirsiniz ama Güney Yakası'nı çocuktan  ıkaramazsınız."

"Anlıyorum." Hayır demedi ve başıyla adamın şapkasını işaret etti.

"Oh, anladım. Bundan mı bahsediyorsun?" Boynuzlu Viking kaskını çıkardı ve aralarındaki masanın üzerine koydu. "İnsanların beni rahatsız etmesini önlemek için böyle şeyler takıyorum. Ellie  ld ğ nden beri kimseyle konuşmak istemiyorum."

Piper olayı anlamaya başlamıştı. "Viking kaskı, peynir kafası -İnsanları uzak tutuyorlar."

Memnun bir şekilde başını salladı. "   nk  benim deli olduğumu düşünüyorlar." "Berni'nin deli olduğunu düşündüğün gibi mi?"

Bunu düşündü. "Ben adil bir adamım. Bu iyi bir nokta."

"Berni ile konuşmak ister misin? Üçümüz burada buluşabiliriz."

"İnsanlarla konuşmaktan hoşlanmam," diye tekrarladı, belki Berni kaçırmıştır diye.

diğer iki seferde de bahsetmişti.

"Sorun değil. Berni konuşmayı sever. Senin de tek yapman gereken başını sallamak. Bence Howard'ı bırakabilmesi için seni görmeye ihtiya ı var."

Kahve fincanına baktı. "Gitmesine izin vermek zor." " yle olduğunu hayal edebiliyorum."

"Kulağa ilginç geldiğini söylemeliyim. Bugünlerde çoğu şey sıkıcı. Ben çalışırken durum farklıydı. . ."

Konuşmayı sevmediğini söylemesine rağmen, bir kez başladı mı durmak istemiyordu. Adı Willie Mahoney'di. Emekli olana kadar gaz şirketinde çalışmış bir Chicago'luydu. Kırk sekiz yıllık karısı bir "buji" olmuştu. Çocukları büyümüş ve eyalet dışında yaşıyorlardı.

Yalnızdı. O sakinleştiğinde Piper'ın park cezası vardı ve duş alma şansını kaybetmişti.

Doğruca Lakeview'e gitti ve Coop'u dairesinin dört kapı aşağısındaki ara sokaktan aldı. Elleri kelepçeli olarak götürülüşünün görüntüsü hâlâ beynine kazınmıştı ve ona sarılmamak için direksiyonu tutmak zorunda kaldı. Neyse ki adamın keyfi yerinde değildi. "Kendi evimden gizlice çıkmaktan hoşlanmıyorum."

"Ön bahçenizdeki medya kongresine katılmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Bir şeyler homurdandı ve iri gövdesini Sonata'nın yolcu koltuğuna katladı. "Bu da ne demek oluyor ve nereye gidiyoruz?"

İki soruyu da geçiştirdi. "Bana güvendiğiniz için teşekkürler." "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Buradasın, değil mi?"

Zar zor. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve çenesi dağınaktı. Onu teselli etmek, rahatlatmak istedi ama bu onun hoşuna gitmeyecekti. "Umarım sabıka fotoğrafını çektiklerinde daha iyi görünüyorsunuzdur."

Neredeyse gülümsüyordu. "Hiç acıman yok."

Ondan istediği son şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Ve siz de pek iyi görünmüyorsunuz," dedi. "Aslına bakarsan-"

"Uzun birkaç gün oldu." KISS FM'i açtı ve konuşmayı bitirmek için sesi yükseltti.

Açıklamak için Joss Investments'ın bulunduğu binanın arkasındaki otoparka girmeye hazır olana kadar bekledi. "Deidre'yle buluşacağız."

"Anlıyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Deidre'yle tanışmak istemiyorum."

"Takım çalışması."

"Burada takım çalışması falan yok. Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok ve siz de beni aydınlatmadınız."

Onun tüm yorgun muhteşemliğini içine çekti. "Bu senden son kez bana güvenmeni isteyişim. Söz veriyorum."

Arabanın kapısını iterek açtı. "Neden olmasın? Bir sefil gün daha nedir ki?"

Dizüstü bilgisayarını bagajdan aldı. Kendisine ait olduğunu düşünmüş olmalı ki sormadı. Ancak Deidre'nin sekreteri onları ofisine aldığı anda Noah'ın ilk fark ettiği şey dizüstü bilgisayar oldu. Deidre'yle birlikte bazı dosyalar üzerinde çalıştıkları yan masadan ayağa kalktı.

Deidre Coop'u soğuk bir baş hareketiyle selamladı, önceki sıcaklığı kaybolmuştu ve sanki aralarında bir engel olmasını istiyormuş gibi masasına doğru ilerledi. "Cooper'ın geleceğini bana söylememiştin, Piper. Beni sadece seninle görüşeceğimize inandırdın."

"Böyle mi düşünmüştünüz? Benim hatam."

Coop kapıyla Deidre'nin babasının yağlıboya tablosunun arasına yerleşti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bir omzunu duvara dayadı ve Piper'ın önden gitmesine izin verdi. Bunu onun için yapmayı, bir Super Bowl kupası gibi ayaklarının dibine sermeyi o kadar çok istiyordu ki. Dizüstü bilgisayarı Noah'a uzattı. "Sanırım bu sana ait. Bu çok garip bir şey. Dün gece biri kapımın önüne bırakmış. Merak etme. Yedekledim."

Nuh'un alt dudağı inceldi, ağzının kenarları büzüştü ama kendisini de zan altında bırakmadan onu doğrudan hırsızlıkla suçlayamazdı.

Deidre parmaklarını masaüstüne dikti. "Bu ne hakkında, Piper?"

"Buradaki sağ kolunla ilgili. O bir suçlu. Sanırım sen bilmiyor muydun?"

Noah hırçınlaştı. "Defol git buradan."

Deidre'nin şaşkın ifadesi, kontrolü elinde tutmaya alışkın bir kadının yüzünde tuhaf görünüyordu. Piper, Noah ile yüzleşti. "Ellen Engleley ismi bir şey çağırıyor mu?"

Noah, Deidre'nin masasına doğru yürüdü. "Güvenliği çağırıyorum."

"Onu daha çok Rochelle Mauvais olarak tanıyorsunuz," dedi Piper. "Harika bir fahişe ismi."

Yüzünün rengi soldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Deidre ayağa kalkmış, ellerini masaüstüne dayamıştı.

Piper, "Ellen Noah'ın uzun süredir kız arkadaşı," diye açıkladı. "Aynı zamanda Coop'u tecavüzle suçlayan kadın. İlginç, değil mi?"

Coop duvara yaslandığı yerden doğruldu.

Noah eğildi ve Deidre'nin masasındaki dahili telefona bastı. "Güvenliği buraya çağırın!"

"Ellen bana her şeyi anlattı," dedi Piper.

Deidre şaşkın görünüyordu. "Noah, bu doğru mu?" "Hayır! Tabii ki doğru değil."

"Şu anda polisle birlikte," dedi Piper. "Bilgisayarınızın sabit diskinin bir kopyasıyla birlikte."

Noah kapıya doğru fırladı. Ama Coop onun için çok hızlıydı. Noah'yı geriye doğru sendeleten bir blok fırlattı. Düşmesine fırsat vermeden Coop onu yakaladı ve ofis koltuğuna itti. "Piper'ın söyleyeceklerini dinleyelim."

Piper'ın söyleyecek çok şeyi vardı. "Noah, Coop'u tecavüzle suçlaması için Bayan Englley'e on bin dolar ödedi. Noah onu yok etmek istedi. Onu hayatından çıkarmak istedi. Onu gözetlemek için bir insansız hava aracı bile kullandı." Noah koltukta öne doğru yığıldı, başı ellerinin arasındaydı. Piper devam ederken Deidre donup kalmıştı. "Polis o sabit diski çok ilginç bulacak. E-posta çöp klasörünü gerçekten boşaltmalısın, her ne kadar hamamböceklerini kulübe atmak diğerlerinin yanında önemsiz kalsa da."

"Onu sen çaldın," dedi ellerinin içine.

"Neden, Noah?" Deidre ağladı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Konuşmayı reddederek çenesini kapattı, bu yüzden Piper onun yerine cevap verdi. "O senin hayatındaki en önemli adam olmak istiyor. Kocan öldükten sonra senin ona bel bağlamana alıştı. Belki bir sonraki Bay Joss olmayı umuyordu ama bunu istese de istemese de hayatındaki en önemli adam olarak kaldığından emin olmalıydı. Coop'a olan kişisel ilgin bunu tehdit ediyordu. Hem Coop'un hem de Spiral'in ortadan kalkmasını istiyordu."

Coop hiçbir şey söylemeden her şeye tanık oldu.

Deidre sandalyesine geri yaslandı. Başını ellerinin arasına aldı, sonra yavaşça kaldırdı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Başka ne yapabilirdim ki?" Noah'nın yüzü acıyla buruştu. "Herkes onun senin için yeterince iyi olmadığını görse de Sam'le evlenmene engel olamadım. Seni Graham'a da kaptıramazdım."

"Sana herkese güvendiğimden daha çok güvendim."

"Daha fazla zamana ihtiyacım vardı!" diye haykırdı. "Seni seviyorum. Seni hep sevdim."

Joss Yatırımları'nı sevdim desek daha doğru olur.

Kapı hızla açıldı ve iki güvenlik görevlisi içeri daldı.

Deidre sandalyeden kalktı, tam bir komuta içindeydi. "Onu ofisine götürün ve polis gelene kadar orada tutun." Onu götürürlerken Coop'un yanına gitti. "Bunu sana nasıl telafi edebilirim bilmiyorum."

Piper'ın birkaç fikri vardı ve her birinden nefret ediyordu.

Coop, Piper'ın Sonata'sının direksiyonuna kendisi geçti ve Spiral'e doğru yola koyuldu. "Bilgisayarını nasıl aldın?"

Piper başını yasladı ve gözlerini kapattı. Kelimeler dudaklarına yapışıyor, duygular çalkalanıyordu -düşünceler ve duygular o kadar çelişkili, o kadar acı vericiydi ki kaçmalarına izin veremiyordu. "Biraz uyuyana kadar seninle konuşamam."

"Cevaplara ihtiyacım var."

"Ciddiyim Coop. Pazar gecesinden beri uyumadım ve yatmam gerek."

"Tamam. Yarının büyük bölümünde avukatlarımla olacağım ama seni saat beşte akşam yemeği için alırım."

Gözlerini açtı. "Nesin sen? Seksen yaşında mısın? Kim bu kadar erken yemeğe çıkar ki?"

"Uyumadığın zaman şirret oluyorsun."

"Anladım. Old Country Buffet saat beşte."

"Saat beş, çünkü seni sarhoş etmek için bolca zaman istiyorum." "Bu durumda ..." Gözlerini tekrar kapattı.

Piper ertesi gün uyandığında polis Coop'un haksız yere suçlandığını belirten bir açıklama yapmıştı. Noah'nın adını vermediler ama sadece "eski Stars oyun kurucusuna kin besleyen bir kişi "den söz ettiler. Öğleye doğru yerel kanallar Ellen Englley'nin kapüşonunu kafasına geçirip haber kameralarından kaçmaya çalıştığı görüntüleri gösteriyordu. Piper tiksintiyle ekrana baktı. Noah'nın metresi muhtemelen bir reality şova çıkacaktı.

Coop'un avukatı saat üçte kısa bir basın toplantısı düzenledi ve Piper, diğer şeylerin yanı sıra Coop'un NFL'in cinsel şiddetle ilgili görev gücünün uzun süredir üyesi olduğunu öğrendi. Avukatı, Coop'un yanlış suçlamaların gerçek tecavüz mağdurları üzerindeki ciddi etkisine ilişkin bir açıklamasını okudu.

Piper nasıl olur da böyle birini korumak istemez?

Eric aradı ve Noah Parks'ın hem Coop'un evinin önünde saldırıya uğradığı gece hem de Karah'nın zorla yoldan çıkarıldığı gece için sağlam bir mazereti olduğu haberini verdi. Piper, Noah'nın ilk saldırıyı gerçekleştirmesi için birini tuttuğunu düşünmüştü ama Tesla'nın peşinden giden gizemli aracın direksiyonunda onun olduğuna güveniyordu.

Polis başka bir bağlantı bulamazsa, Noah ufak bir cezayla kurtulabilir.

Kendini dolabın arkasından çıkardığı uzun kollu, acı tatlı turuncu örgü elbiseye odakladı. Bu elbiseyi en son birkaç yıl önce bir üniversite arkadaşının düğününde giymişti. Kayık yakası uzun boynunu çerçeveliyordu, bu genellikle düşünmediği bir şeydi ama bu gece için en azından yarı yarıya güzel hissetmek istiyordu.

Coop kot pantolonunu ve botlarını yakası açık beyaz bir gömlek, gri bir pantolon ve vücuduna sanki orada büyümüş gibi oturan daha koyu gri bir spor ceketle değiştirmişti. Gözlerinde takdir parıldıyordu. "Kahretsin Pipe, nasıl kız gibi görüneceğini gerçekten biliyorsun."

"Sana yapabileceğimi söylemiştim," dedi. "Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?" "Önce bir şeyler içeceğiz. Yeni duyduğum harika bir yere."

"Mafyaya yakalanacaksın."

"Hepsi halledildi."

Haklıydı. Yeni harika yerin tam altlarında olduğu ortaya çıktı, bu da erken buluşma saatlerini açıklıyordu.

Spiral'in açılmasına daha dört saat olmasına rağmen, küp şeklindeki kokteyl masalarının içinden yumuşak bir ışık sızıyor ve asılı çubuklar barın üzerindeki altın sarkıtlar gibi parlıyordu. Deri banketler davetkârdı ve arka planda sessizce müzik çalıyordu. Etrafta kimse yoktu.

Coop barın arkasına geçti. "Personel gelene kadar üç saatimiz var," dedi. "Burası şimdilik sıkı sıkıya kilitlendi ve sekize kadar kimsenin içeri girmemesi için kesin emir verdim."

"Kulüp açılmadan önce fazla hazırlık zamanı yok."

"Üstesinden gelirler." Çok pahalı bir cabernet şarabının mantarını açtı ve iki kadeh doldurdu.

"Takım oyuncusu olamadığım için üzgünüm," dedi bir bar taburesine kayarken. "Ama danışmak için pek müsait değildiniz."

"Affedildin."

Ona verdiği şarap kadehini kaldırdı. "Masum olmaya içelim." "Bu elbiseyle olmaz."

Elbisenin geniş yakası köprücük kemiklerine kadar uzanıyordu ama geri kalan kısmı vücudunu sarıyordu. "Ben de senden bahsediyordum."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Bunu nasıl anladın?"

Ona Noah'ın plakasından bahsetti. "Devam edecek pek bir şey yok."

"Ve sezgileri. Deidre'nin etrafında dolanıyordu ve sana karşı tavrında profesyonel olmaktan çok kişisel bir şeyler vardı."

Elini barın üzerine koydu ve ona beyin delici bakışlarından birini attı. "Bilgisayarını nasıl aldın?"

En çok bakmak istemediği şeyi gündeme getirmişti. "Yasal olarak değil." Şarap kadehine baktı. "Saygı duymadığım birine dönüşüyorum. Nihai hedefe o kadar odaklanmış insanlardan biri ki, ona nasıl ulaştıklarını umursamıyorlar."

"Buna tutku denir."

Bunun için başka bir kelimesi vardı. *Etik olmayan.*

Coop onun şarabını yudumlayışını izledi. Mutlu değildi ve mutlu olmasını istiyordu. Mutlu olmalıydı.

Barın altındaki buzdolabından etler, peynirler, zeytinler ve yaz rulolarından oluşan bir tabak aldı ve en yakındaki bankete taşıdı. Elinde şarap kadehleriyle onu takip etti, nefret ettiği ince topuklu ayakkabılarının üzerinde olabildiğince sağlam duruyordu. Adamın kimseye saldırdığına inanmamıştı. Bir an için bile.

Adam bu konuda onu sıkıştırdığında sabırsızlanmıştı, sanki bu konuyu açarak zamanını boşa harcıyormuş gibi. Hiç kimse ona bu kadar körü körüne inanmamıştı.

Bir erkek böyle bir kadınla ne yapabilirdi ki?

Kadın banketin içine doğru kaydı, eteği kalçalarına kadar sıyrıldı ve adamın aklından geçenleri unutmasına neden oldu. Bu geceki rimeli olmasa bile kirpikleri uzun ve kalındı, parlak tarçın rengi ağzı ise davetkârdı. Yüzünün en iyi temizlenmiş halini seviyordu ama aynı zamanda sırf onun için kendini düzeltme zahmetine girdiğini bilmeyi de seviyordu.

"Bu törensel bir his," dedi.

"Öyle. Bir kutlama." Her ne yaptıysa dedektiflik lisansını tehlikeye atmıştı ve bu onu, sorunlarını çözmek için başka birine ihtiyacı olduğunu bilmekten daha fazla rahatsız ediyordu.

"Mutlu görünmüyorsun," dedi.

"Ben çok mutluyum."

"O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Çünkü elbisenin altında ne olduğunu hayal ederek hayvan gibi davranmamaya çalışıyorum. Kendimle gurur duymuyorum."

Gülümsedi.

İçkisini bıraktı. "Hadi dans edelim."

"Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?"

Elini tuttu ve banketten dışarı kayd. Adam onu piste doğru götürdü. İlk kez kendi kulübünde sadece zevk için dans edebildiğini fark etmek garipti.

Ve bu bir zevkti. Kadının vücudunun kendisinininkine tatlı bir şekilde oturması neredeyse acı vericiydi, yine de müziği programlarken Ed Sheeran'ın bu duygusal şarkısından kaçınmış olmayı diledi. Öte yandan, ruh haline de uyuyordu.

"Bu çok tuhaf," diyerek başının üst kısmını adamın çenesinin yan tarafına dayadı ve ona daha da yaklaştı.

"Keşke bu kadar romantik olmasaydın."

Güldü. Ayakları yere bu kadar sağlam basarken ve başı bulutların bu kadar altındayken neden onu yönlendirmek için endişelenip duruyordu?

Sessizlik içinde dans ettiler, elleri kenetlenmişti, vücutları sallanıyordu, birbirlerinin havasını soluyorlardı. Sheeran şarkısı sona erdi ve Etta James "At Last" şarkısını söylemeye başladı. Adam onu bankete geri çekti.

Aperatifleri kemiriyor, onu her zaman şaşırtan o zarif ısırmaları alıyordu. Ona güveninin kendisi için ne anlama geldiğini söylemesi gerekiyordu. Bunun yerine, polisin onu götürdüğü andan Deidre'yle buluştukları ana kadar yaptığı her şeyi anlatmasını istedi.

"Önce sana en iyisini vereceğim." Ona, Bayan Berkovitz'in ölen kocası olduğunu düşündüğü adamı bulduğunu anlattı.

"İnanılmaz," dedi kadın sözlerini bitirirken. "Peki Bayan B. bu iş için size ne kadar ödedi?"

"Yüz dolar. Onu yemeğe çıkarmayı planlıyordum ama şimdi ikisini de çıkarabileceğimi umuyorum."

"İyi bir kalbin var, Piper Dove."

Bir peynir küpünü mızrakladı. "Ve esnek etik."

Bardan bir şişe cabernet almak için ayağa kalktı. "Devam et. Hepsini çıkar."

"İstemiyorum." "O
kadar kötü mü?"

"Hırsızlıktan bahsetmiyorum bile, haneye tecavüz hakkında ne düşündüğünüze bağlı. Ayrıca para transferi konusunda seni suçlayan kişiye yalan söyledim ama bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Bir de yüzüğünüz var..."

Şişeyi masanın üzerine koydu. "Sence de kendine karşı biraz sert davranmıyor musun?"

"Amaç aracı haklı çıkarır mı? Buna inanmak isterdim ama inanamıyorum." "Sen çok başarılısın Pipe. Yaratılışınız böyle." Duke'ün Onu Dove yapmıştı.

Ona parlak, sahte bir gülümseme verdi. "Daha fazla iç karartıcı konuşma yok. Bana hapishaneden bahset. Kimse seni onun orospusu yapmaya çalıştı mı?"

"Geçen yılki Super Bowl maçının tekrarını isteyen polislerle dolu bir konferans odasında tutuldum. Yani bu bir hayır olurdu."

"Hayal kırıklığı."

Ağızına bir zeytin soktu.

Müzik tempo kazandı ve dans pistine geri döndüler. Çok geçmeden kadın topuklu ayakkabılarını çıkardı, adam da takım elbisesinin ceketinden kurtuldu. Şarkılar erotikleştikçe dansları da erotikleşiyordu. Pharrell'den Rihanna'ya; Bowie'den Beyoncé'ye. Piper parmak uçlarında. O tatlı poposunu ona doğru bastırıyordu. Dönüyor, sonra yüzünü ona dönüyor, yüzü kızarıyor, göz kapakları ağırlaşıyor. Tekrar dönüyor. Poposunu bastırıyor. Eğer durmazsa, ilk seferlerindeki performansı tekrarlayacaktı, bu yüzden onu kollarından tuttu ve duvara yasladı.

Onu öptü. Ağızını açtı. Öptü, öptü ve tekrar öptü; ağızını, boynunu, tekrar ağızına kadar. Uzun, derin keşifler. İkisi sanki gidebilecekleri en son nokta buymuş gibi öpüşüyorlardı. Birbirlerini yutuyorlardı. Kıyafetler tenlerine yapışıyor. Birbiri ardına şarkılar.

Marvin Gaye . . . "Let's get it on . . ."

Missy Elliott . . . "Bırak çalışayım . . ."

Ve yine de öpüştüler. Yıllar boyu sürececek bir öpüşme seansı.

Bütün gece yap. Bütün gece . . .

Elbisesinin eteği adamın yumruklarının arasındaydı. Beline doğru itilmişti. Kemeru avuçlarının altında açılıyordu.

Nasıl hissettiriyor . . . Hissettiriyor . . .

İç çamaşırı. Fermuar. Yün ve naylon dans pistine saçılıyor.

*Duvara karşı. Koridorda . . . Duvara karşı sıcak. Serbest
düşüş . . .*

Bacakları onun kalçalarında. Poposu ellerinde. Parmaklarının altında ıslak.
Onun içinde.

Çalışın. Çalış, çalış.

İçeride.

*Bunun gibi. Ve bunun
gibi. Ve bu . . .*

Örgü elbisesi heyecan verici tacizden kurtulmuştu ama külotu kurtulamamıştı ve külot olmadan sütyen giymek garip geldiği için iç çamaşırlarını tamamen bıraktı ve elbisesini çıplak teninin üzerine geri çekti. Dudaklarına dokundu. Şişmiş gibiydiler. Yarın ağrıyacaktı, sadece dudakları değil.

Dişleri takırdamaya başladı ve bacakları düzgün çalışmıyordu. Kadınlar tuvaletindeki kanepeye çöktü.

Başına dünyadaki en kötü şey gelmişti.

Onu seviyordu. Cooper Graham'a aptalca, pervasızca aşık olmuştu. Onu her gördüğünde yaşadığı heyecan, onu güldürmekten aldığı zevk, onun için çiğnediği kurallar gibi pek çok uyarısı vardı. En beklenmedik zamanlarda onu saran o yoğun duygu selini nasıl olur da doğru tanımlayamazdı?

Başı o kadar dönüyordu ki başını dizlerinin arasına koydu, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Tüm işaretler oradaydı ama o hiçbirine kulak asmayı reddetmişti. Aşık olmaya karşı bağışıklığı olduğuna inanmıştı. Belki de öyleydi. Cooper Graham'dan başka birine aşık olmaya karşı bağışıklığı vardı. Ama onun kelepçelenerek götürülüşünü izlemek, uzun zamandır varlığından habersiz olduğu kalbini kafesleyen çelik kapıyı kırıp açmıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Kendini tekrar oturttu. O aşk yapmazdı. Bununla başa çıkmak için hiçbir kaynağı yoktu. Nasıl olur da bu kapıdan çıkıp her şey normalmiş gibi davranabilirdi? Adam çok anlayışlıydı, onun aklını okumakta çok iyiydi. Duygularını yüzünden anlayabilirdi. Ve eğer görürse ... Çok nazik olurdu. Çok nazik.

Dakikalar geçiyor. Her an onu kontrol etmek için içeri dalabilirdi. Sonsuza kadar burada saklanmak istedi ama bunu yapamazdı ve kendini ayağa kaldırdı. Kendini kurtarabilmesinin tek bir yolu vardı. Onun merhametinden, şefkatinden kaçmanın tek bir yolu.

Oraya gidip bu işi bitirmek zorundaydı.

Gömleğinin kollarını sıvayarak mutfaktan çıktı. Dudakları onunki kadar şiş görünüyordu. Onu ısırması mıydı? Çatal bıçak takımlarını gelişigüzel bir şekilde banket masalarının üzerine dizmiş, iki tane de özenle tabaklanmış roka ve elma salatası koymuştu.

"Istakoz risotto." Taşıdığı kaseleri yere bıraktı. "Doğrudan mutfağın ısıtma çekmecesinden. Ekstra kremalı." Yarı kapalı bakışları kızın üzerinde gezindi. "Senin gibi."

İçinden geçen erotik sarsıntı tam olarak ne kadar savunmasız olduğunu kanıtladı. Banketin içine çöktü.

Kendini yemek yemeye zorlamak, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaktan bile daha zordu. "Sen harika bir aşçısın," dedi.

Kız biliyordu, o da biliyordu, bunların hiçbirini hazırlamamıştı, ama yine de rol yaptı. "Pençe etinin peşinden giderken parmağımı biraz kestim."

"Sakatlıklar tüm büyük şeflerin başına gelir."

Sırıttı. Acımasızca risottoya saldırdı. Tam da onun belirttiği gibi kremalıydı. Peynirliydi ve boğazına yapışmakla tehdit eden tereyağlı ıstakoz parçaları vardı. Konuştular, ya da çoğunlukla o konuştu, Parks'la olanları gözden geçirdiler. Sonunda ona Noah'nın bilgisayarını nasıl aldığını anlattı ama bu bile söyleyecekleri kadar zor değildi ve sonunda yemek yeme girişiminden vazgeçti.

"İyi değil mi?" dedi.

"Hamilelik iştahınızı kapatır."

Çatalını düşürdü ve yaşadığı dehşet, normal davranmak için çok fazla çaba sarf ettiğini gösterdi. "Şaka yapıyorum."

"Hiç komik değil!" diye neredeyse kükrüyordu.

"Stresli olduğumda ukalalaştığımı biliyorsun."

"Ne kadar stresli olduğun umurumda değil. Sakın şaka yapma. Ne hakkında streslisin?"

Belki bunu birkaç gün erteleyebilirdi. Birkaç hafta. Bu olasılık Cennet Bahçesi'ndeki yılan kadar baştan çıkarıcı ve bir o kadar da yıkıcıydı. Bunu çabucak yapmalıydı. Mükemmel bir şekilde. Duke'un kırık bir balon ya da çizilmiş bir diz için ağladığı zamanki kadar acımasız olmalıydı kendine karşı. O babasının kızıydı ve kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Senden ayrılıyorum."

"Evet, doğru."

Mantıklı bir şekilde anlatın. Erkekler mantıktan anlar. "İşim bitti. Sonunda bankada biraz param var. Kalacak başka bir yerim bile var."

"Zaten kalacak bir yerin var."

"Daha iyi bir yer. Amber birkaç gün içinde koro grubuyla bir turneye çıkacak ve Aralık ayına kadar Lyric'e dönmeyecek, bu yüzden onun evinde kalacağım." Amber'la hiç konuşmamıştı. Şu ana kadar orada kalmayı aklından bile geçirmemişti.

Kaşları daha da çatıldı. "Tamamen gereksiz."

"Beni ne için tuttuysanız onu yaptım."

"Ki bunun ikimizle hiçbir ilgisi yok."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Elbette öyle. İş bitti, biz de bittik."

Eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

İkimiz de iyi vakit geçiriyoruz. Harika seks. Sen birlikte olmak istediğim kadınsın."

"Şu anda birlikte olmak istediğin kadın." "Bunun nesi yanlış?"

Kalbinden bir parça daha koptu. "Senin için hiçbir şey. Ama benim için yanlış olan çok şey var." Sadece gerçeğin köşelerini dürtebiliyordu. "Senin bütün bu şamatalarınla takılmaya devam edemem. Bu benim dünyam değil. Ben Chicago'da yetişmiş bir kızım. Siz yıldızsınız." Gıcırtılı bir gülümseme takındı. "'Yıldız ışığı, yıldız parlaklığı' ve hepsi bu."

"Bu hiç mantıklı değil." Elini açtı. İşaret etti. "Bana olayları nasıl gördüğünü anlattın, bu yüzden nişan yüzüğü aramadığını biliyorum."

Bunu söyleme şekli kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Romantik biri değildi. *Değildi*. Yüzükler ve gelin duvakları istemiyordu. Bu ona göre değildi. Ama onun her türlü geleceği rahatça reddetmesi boğazının düğümlenmesine neden oldu.

Sert olmak zorundaydı. O böyleydi ve onun beklediği de buydu. Havayı içine çekti. "Bir kadın seni hiç terk etmedi, değil mi?"

"Dampingden bahsetmiyoruz."

"Başka bir deyişle, hayır. Terk eden sensin. Başka bir senaryoyla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Anlamıyor musun? Bu benimle ya da ilişkimizle ilgili değil. Bu senin kazanma ihtiyacınla ilgili." Gerçek buydu ve belki o da bunu biliyordu çünkü düşmanca bir tavır takınmıştı.

"Bana psikanaliz yapmana ihtiyacım yok."

"Bu senin iyiliğin için ve evet, senden gerçekten ayrılıyorum."

Dudakları inceldi. "Sen bir döneksin, Piper Dove. Senin hakkında bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama korkmuş bir ergen gibi ikimizden kaçırıyorsun."

Çok doğru. Duygusal olarak hayatta kalması tehlikeyken başka ne yapabilirdi ki? "Kaçmıyorum. Pragmatik davranıyorum. Biz iki farklı dünyadayız, Coop. Benim kendi dünyama dönmemin ve senin de kendi dünyana dönmenin zamanı geldi."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet. Evet, öyle."

Ayağa kalktı ve peçetesini yere attı, yüz ifadesi kadının hiç görmediği kadar soğuktu. "Cehenneme kadar yolun var o zaman."

Coop üst kattaki ofisine çıktı. Nerede inmişti? Bu gecenin bir kutlama olması gerekiyordu. Ona sürpriz yapıp yanına taşınmasını istemeyi planlamıştı, başka hiçbir kadına teklif etmediği bir davetti bu. Peki o ne yapmıştı? Her şeyi mahvetmişti.

Basit bir şeyi alıp karmaşaya dönüştürmeyi Piper Dove'a bırakın. Birlikte eğleniyorlardı. Hayatı aynı şekilde görüyorlardı. Bunu anlamak neden bu kadar zordu? Ama sahip oldukları şeyin kıymetini bilmek yerine, onu mahvetmek zorunda kaldı.

Yine de bir konuda haklıydı. Kaybetmeyi sevmezdi. Özellikle de buna hiç gerek yokken. Kararını verdi. Onu birkaç gün görmezden gelecek, sahip oldukları şeyi özlemesi için ona biraz zaman tanıyacaktı. Ona karşı sert olacaktı. Çünkü sertlik Piper Dove'un anladığı bir şeydi.

Kulüpte çalıştığı son dört gece cehennem gibiydi ama Tony'ye hafta sonuna kadar kalacağına söz vermişti ve onu yüzüstü bırakamazdı. Coop ve sahte suçlayıcısının hikâyesi medyada büyük yankı uyandırmıştı ve kulüp her gece tıklım tıklım doluydu. Ne zaman arkasını dönse, Coop oradaydı.

Cumartesi nihayet geldi. Onun son gecesi. Onca tanıtımın ardından Coop'u pistte yalnız bırakma konusundaki tüm tartışmalar sona ermişti. Jonah fedailerden birini her zaman onun yanında olacak şekilde ayarlamıştı. Bu geceye kadar Piper "Coop görevinden" yalvar yakar kurtulabilmişti çünkü tek kadın fedai olarak zaten bakması gereken çok fazla alan vardı. Ama Cumartesi günü Ernie hasta olduğu için sırasını ona vermek zorunda kaldı.

Coop sanki o yokmuş gibi davranarak mesafesini korumasını kolaylaştırmıştı. Onun hakkında zaten bildiği bir şeyi, kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini kanıtlıyordu. Aralarındaki yakınlığı o kadar özlemişti ki içi sızlamıştı; birbirlerine attıkları o samimi bakışlar, sadece kendilerinin komik bulduğu bazı saçmalıklar karşısındaki ortak eğlenceleri. Hepsi gitmişti.

Aynı zamanda kulübün üstünde uyuduğu son geceydi. Amber bir bakıcısı olduğu için mutluydu ve yarın Piper taşınacaktı. Yarın hayatının bu bölümü sona erecekti. En kötü bölüm.

En iyi bölüm.

Saçını yıkayanlardan birinin gömleğinde bir makyaj lekesi daha bırakacak kadar ona yaklaşmasını izlerken Jonah omzuna dokundu. "Coop'la ilgilenme vaktin geldi." İşverenlerine doğru baktı. "İkinizin nesi var böyle? Sizi bütün hafta konuşurken görmedim."

O gidiyordu ve Coop kalıyordu. Doğru olanı yapmak zorundaydı. "Coop beni terk etti. Mümkün olan en nazik şekilde tabii ki. O mükemmel bir beyefendi."

"Bir bok yok mu? Sizin biraz daha uzun süre dayanacağınızı düşünmüştüm." "Sorun değil. Olması gerekiyordu. Er ya da geç olması daha iyi."

Jonah onun sırtını beceriksizce sıvazladı. Her ne kadar ahmağın teki olsa da, ona karşı isteksiz bir sevgi beslemeye başlamıştı.

Jonah'nın ayrılmasından birkaç dakika sonra kalabalık yeniden Coop'un üzerine gelmeye başladı ve Coop'un işi başından aşkındı. "Adama biraz yer açın."

Çoğu insan ona sorun çıkarmıyordu ve çıkaran birkaç kişi de sarhoştı ve başa çıkması kolaydı. Kimsenin karşısına çıkmaması iyi bir şeydi, çünkü içinde dönen her ham, acı verici duygu için bir hedefe ihtiyacı vardı. Sadece birkaç saat daha. . .

Fötr şapkalı ve V yakalı kazaklı bir kanka Coop'un yanına sokuldu. Bu moronun Coop'un beceremediği her topu ve geç attığı her topu tekrar tekrar anlatmasını dinledikçe öfkesi giderek artıyordu. Coop bu tür saçmalıklara alışkındı ve gayet iyi idare ediyordu. Ama o öyle değildi. Kanka Coop'un berbat liderlik becerilerinden söz etmeye başladığında, içinde çalkalanan tüm korkunç duygular hedefini buldu ve öfkesi patladı. Coop'un birkaç arkadaşının arasına daldı, topuklu ayakkabılarının üzerinde şaha kalktı ve adamın gömleğinin önünü yakaladı. "Geri çekil, pislik, yoksa o lanet kafanı koparırım. Anladın mı beni?"

Coop'un kaşları havaya kalktı. Adam gözlerini kırptırdı, sonra da sahte bir kabadayılıkla çenesini çıkardı. "Öyle mi? Sen de kimsin?"

Coop sakın bir sesle, "O benim korumam," dedi. "Ona bulaşmamak en iyisi." Adam uzaklaşmaya başladı. "Bu boktan kulübe kimin ihtiyacı var?"

Bryan pisliği kalabalıktan çabucak ayırdı. Coop ona hoşnutsuzlukla baktı. "Çok yumuşak."

"Beni rahatsız etti."

"Kes şunu."

Buna daha fazla dayanamadı ve çekip gitti. Bir saat sonra işi bitecekti.

Bayanlar tuvaletini ve VIP'yi kontrol etti. Her şey yolundaydı. Nihayet aşağı indiğinde asma kat merdivenlerinin yanında Coop'un etrafını sarmış bir grup erkekle karşılaştı. Özellikle gürültücü, jöle saçlı sporcu tipli biri olabildiğince yakınına yerleşmiş, elindeki birayla ona doğru işaret ediyordu. "Sen ve ben, Coop. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliriz. Bir keresinde bir kaltak beni çivilemeye çalışmıştı. Tıpkı sana olduğu gibi."

"Söylemiyorsun." Coop arkasını döndü.

Ama adamın işi bitmemişti. "Kaltak bunu istiyordu. O istedi. Bunu herkes görebilir."

Sonra salak Coop'un kolunu tutma hatasını yaptı. Coop döndü ve daha fazla uyarıya gerek duymadan yumruğunu geri çekip adama bir yumruk attı ve onu kalabalığın içine doğru zıplattı.

Lanet olsun. Piper ileri atıldı. Adam yere düştü ve çenesini tutarak dizlerinin üzerine yuvarlandı. Onun yanına diz çöktü ve eski sevgilisine baktı. "Gerçekten pürüzsüz, Coop."

Coop ters ters bakarak kızın sözlerini ona geri fırlattı. "Beni sinirlendirdi."

Vahşi ifadesine rağmen neredeyse ona sarılacaktı. *Bu, gerçeği söyleyen ama kimsenin onlara inanmadığı tüm kadınlar için.*

Saat üç nihayet gelmişti. Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve dairedaki son gecesini geçirmek için kendini yukarı sürükledi. Yarın Amber'ın çift kişilik yatağında, *Aida* posterinin altında uyuyacaktı.

Soyundu ve külotunun üzerine düz kahverengi bir tişört geçirdi. Arka penceresinden sokağa baktı. Coop gitmişti, arabasını park ettiği yer boştu. Kendini ne kadar boş hissediyorsa o kadar boştu.

Çok büyük yatağına sürünerek girdi ve gözlerini tavana dikti. Doğru olanı yapmıştı. Yaptığından daha fazla zarar verebileceğine inanmayabilirdi.

Ama onunla daha uzun süre kalmak -ne kadar önemsediyini saklamak- kaçınılmaz ayrılıklarını daha da acı verici hale getirecekti.

Sonunda huzursuz bir uykuya daldı, ancak palyaço yüzü, çizmeli ve selfie sopalı kabus figürleri tarafından rahatsız edildi. Onu, ölü kadınların telefon direklerinden baş aşağı sarktığı kıpkırmızı bir ormana kadar kovaladılar. Çığlık atması gerekiyordu. Ama hava bulamıyordu. Hava bulmak zorundaydı. Bir yerlerde bir çığlık bulmak için çabaladı. Herhangi bir yerde.

Sarsılarak uyandı. Hava hâlâ karanlıktı. Tişörtü tenine yapışmıştı ve yastığa salyası akmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Sadece bir rüya . . . Sadece bir rüya . . .

Kapı aralığında biri duruyordu. Karanlık, sessiz bir silüet. Sesi minnettar bir vıraklamayla çıktı. "Coop?"

Yatağa doğru koştu.

Her şey çok hızlı oldu. Bir an bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı, ama bir an sonra bir adam onu yakalamıştı. Coop olmayan bir adam.

Çığlık attı.

"Kapa çeneni!" Onu kolundan tuttu. Onu sarstı. Karşı koymaya çalıştı ama çarşaf onu hapsetti. Adamın sert sarsıntısı boynunu kırdı. Bir kolunu kurtardı ve adamın yüzünü pençeledi. Adam ona tokat attı. Kulakları çınladı. Mücadele çılgıncaydı, tek ses soluk alışlarıydı. Sonra parmakları boynuna dolanıp başparmakları soluk borusuna bastırınca onlar bile kesildi.

Tepedeki ışık yandı.

Adam sarsılarak ayağa kalkıp dönmeye başlayınca boğazındaki baskı durdu. Yatağın karşı tarafına yuvarlandı, düşerken çarşaftan kurtulmak için mücadele etti. Yere çarptı. Saniyeler sonra dizlerinin üzerindeydi, gözleri ani ışığa karşı kırpıştıyordu.

Jada kapının girişinde durmuş, Nerf silahı yanında, Piper'ın daha önce hiç görmediği saldırgana bakıyordu. Jada'nın sesi titriyordu. "Hank?"

Tıraşlı bir kafası ve bir silahı vardı. Gümüş namlulu, dokuz milimetrelik bir Beretta. Doğrudan Jada'ya doğrultulmuş.

Ve sonra Piper'a geri döndü.

Kaşlarını çattı. İri ve kaslıydı. Bir zamanlar iyi görünümlü bir adam olabilirdi ama nefretin çirkinliği uzun yüzünü bir kötülük maskesine dönüştürmüştü. "Ne oluyor lan? . . Karah nerede? Karah neden burada değil?"

Jada kapı aralığından inledi. Uzak duvara doğru geri çekildi, böylece ikisini de silahının menzilinde tutabilecekti. Yanlış daireye gelmişti. Karah'yı arıyordu. Piper kelimeleri boğuk boğuk söylüyordu. "O burada değil. Jada'yla kalıyorum."

Silahı Jada'ya doğru çevirdi. "Nerede o?"

Piper, Jada'nın ona annesinin yan dairede uyuduğunu söylememesi için dua etti.

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı

Jada. "Seni yalancı küçük orospu."

"O ... bir gece seminerinde," diyebildi Piper. "Aldığı bir ders için. Şimdi defol git buradan!"

"Yalan söylüyorsun." Terliyordu, yüzü kızarmıştı, belki de metamfetamin almıştı. "Graham'la birlikte. O piçle fındırdeşiyor."

Silahı Piper'a doğrulttu. "Onun yanına git."

Piper dikkatle, işe yaramaz Nerf silahı yere düşmüş, donmuş halde duran Jada'ya doğru ilerledi. Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve Karah'nın uyanmaması için dua etti. "Karah burada değil. Şimdi çık dışarı. Bizi rahat bırak."

"Fahişe olmanın bedelini ödeyecek. Ödemek zorunda."

"Kimse ödemek zorunda değil," dedi dikkatlice. "Sadece git."

"Evet, hepiniz beni yok etmek istiyorsunuz. Bana yaptıklarını unutturmak."

"O geçmişte kaldı. Bırak gitsin."

Onlara yaklaştı. Silahı sabitti. Dikkati Jada'nın üzerindeydi. "Ve onun küçük bebeği. Artık o kadar da küçük değil."

Dehşet dokunaçları vücudunda gezindi. Ve sonra o sesi duydu. Daire kapısının açılma sesini. *Karah*. Onu öldürecekti. Ve belki Jada'yı da.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Glock'u arabasının bagajında kilitliydi ve o silahı Jada'ya doğrulttuğu sürece dünyadaki tüm kendini savunma hareketleri işe yaramazdı.

Ama oturma odasından yankılanan ses Karah'ya ait değildi. Coop'tu ve korkusu buza dönüştü. "Uyuyamadım," dedi Coop.

Hank Jada'yı yakaladı, silahı şakağına dayadı ve başını Piper'a doğru sallayarak onu önündeki yatak odası kapısına doğru yönlendirdi.

Coop onların ortaya çıktığını görünce donakaldı. Önce Piper, sonra Jada ve Hank. "Coop ..." Jada dehşet içinde hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

"Karah'yı arıyor." Piper öne doğru bir adım atmaya çalıştı ama Hank silahı Jada'nın kafasından kendi kafasına doğru kaydırıldı.

"Olduğun yerde kal yoksa kafanı uçururum!"

Silahın namlusu Piper'ın kafatasına saplandı. Jada'nın hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı, onu felç etmekle tehdit edecek kadar keskin bir dehşetle savaştı. Gözlerini Coop'unakilere dikti.

Takım çalışması.

"Kaldır o silahı." Coop'un sesi alçak ve çirkindi. "Buraya fahişeni aramaya mı geldin?" Hank alay etti. "Karah'dan söz ediyor," dedi Piper. "Benden değil."

Coop hiç soru sormadı. O bir baskı oyuncusuydu ve zamanın bitmesine saniyeler kala dördüncü ve gol durumundaydı. "Silahını bırak," dedi, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

"Neden yapayım ki?" Silah Piper'ın şakağına daha derinden saplandı. "Onu cezalandıracağım. Beni terk etti ve eteği kafasının üzerinde koşarak sana geldi."

Coop, "Sende pis bir kafa var," dedi. "Karah benim için bir hiç."

"Sen bir yalancısın! Tıpkı onun gibi."

"Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." Coop, gözlerindeki yoğun dikkat ve çenesinin köşesindeki kasın titremesi dışında sakin ve rahattı.

Hiçbir uyarı olmadan, Piper'ın kafasındaki baskı kayboldu ve Hank silahı tekrar Jada'nın şakağına dayadı. Namluyu daha da derine sokarken Jada inledi. "Karah'nın kafasını uçuracaktım ama bu yeterince kötü değil. Onu en çok acıtacak yerinden yaralayacağım." Kolunun arkasını Jada'nın boğazına attı. "Önce çocuğunun kafasını uçuracağım."

Jada öğürdü. Vücudu sarsıldı.

Piper'ın göğüslerinin arasından bir damla ter süzüldü. Teni nemli, kalbi küt küt atıyordu. "Sence Coop ve Karah neden sevgiliydi?" Konuşmaya ihtiyacı vardı. Bir şeyler söylemeliydi. Herhangi bir şey. "Coop benim sevgilim. Coop ve ben ezelden beri sevgiliyiz. Sevgiliden daha fazlasıyız. Birbirimize aşığız." Konuşmaya devam etti. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Dikkatini Jada'nın kafasına saplanan silahtan uzaklaştırıyordu. "Karah'dan hoşlanmıyor bile. Onun arkasından gülüyor."

"Seni yalancı."

Göz ucuyla Coop'un hareket ettiğini gördü. Yavaşça. Sola doğru çeyrek adım. Konuşmaya devam etti. "Onun ne kadar ezik olduğunu biliyorsun. Bunu herkesten çok sen biliyorsun. Jada'ya bile bakmıyor. Kendi kızına. Bu yüzden onunla kalıyorum. Çünkü Karah kendi kızından nefret ediyor." Coop bir adım daha attı. *Takım çalışması. Takım çalışması.* "Böyle bir kadını hâlâ nasıl umursayabiliyorsun? Asla anne olmak istemediğini söyledi. Jada'nın onu engellediğini. Onu özgür olmaktan alıkoyuyormuş."

Jada'nın ruhunun derinliklerinden boğuk, iniltili bir hıçkırık geldi. Hank sarsıldı ve Coop havalandı. O uzun, zayıf vücut uzadı. Dalışa geçti. Ve kariyerinin en iyi adam adama bloğunu yaptı. Dizlere çarpan ve odayı sarsan ezici, yasadışı bir blok.

Piper Jada'yı yakaladı ve silah patladığında kendi vücuduyla kızı koruyarak üzerine düştü.

Piper onu güvende tutmak için vücudunu Jada'nınkinin üzerine katladı. Başını kaldırıp Jada'nın herhangi bir parçasına zarar gelmesinden korkuyordu. Kâbus saniyeleri geçip gidiyordu. Coop ölmüş müydü? Kurşunu yiyen Hank olsun. Ya da duvar. Ya da yere. Coop dışında herhangi bir şey. Hayatta kalmak zorundaydı. Hayatta kalmak zorundaydı çünkü onu seviyordu -onu tüm kalbiyle seviyordu- ve Jada'yı korumak zorundaydı ve onun yapamadığı işi bitirmek zorundaydı.

Coop, hayatta kal.

Karışık bir kadın çılgılığı. Kendi çılgılığı değil. Jada'nın değil.

Karah. "Seni kaltak!" Hank'in öfke dolu haykırışı Piper'ı iliklerine kadar ürpertti. Coop'tan şiddetli bir müstehcenlik.

Yaşıyordu.

Jada'nın vücudu Piper'ın altında sarsıldı. Silah neredeydi? Piper silahı almak zorundaydı. Başını çevirdi.

Coop, Hank'i yerde kıstırmıştı. Kan vardı.

Piper, Jada'yı şaha kaldırdı ve silaha atladı. İki elinde silahla dizlerinin üzerine çöktüğünde, Karah'nın kapının hemen içinde durduğunu gördü, ağzı dehşetten ovalleşmişti. Piper ona polisi çağırması için bağırdı.

Bundan sonra olanlar kısa ve acımasızdı. Coop Hank'i boğazından tutup kaldırdı ve duvara çarptı. Hank baygın halde yere yığılana kadar onu dövdü.

Jada Nerf silahını kaptı. Hıçkırıklarla vücudunu sarsarak Hank'e doğru koştu ve yere yığılmış bedenine ateş etti. Köpük mermiler birbirini izledi.

Piper önce duvardaki kan lekesini gördü, saniyeler sonra da çok daha kötü bir şey gördü. Coop'un ceketinin yününde kıpkırmızı bir gül açmıştı.

Sağlık görevlileri kadının onunla birlikte ambulansa binmesini engellemek zorunda kaldı. Arabasına atladı ve hız sınırlarını düşünmeden takip etti ama

Sadece kurşunun onun hangi bölgelerine isabet etmiş olabileceğini düşündü. Acil servise ulaştıklarında, onu bir an bile yalnız bırakmayı reddetti.

Yan tarafından vurulmuş. Hem giriş hem de çıkış yarası, yani bu iyiydi. Hayati organlar vurulmamış. Bu da iyiydi. Ama yaralanmıştı ve bu korkunçtu. Akıl almaz bir şeydi.

Yatağının yanında nöbet tutuyor, onu kontrol etmeye gelen her doktoru, hemşireyi, teknisyeni ve hastabakıcıyı çapraz sorguya alıyordu. Hatta onunla birlikte röntgen laboratuvarına girmeyi bile denedi ama güvenliği çağırarakla tehdit ettiler.

Coop'un bütün bunlar olurken bilinci tamamen yerindeydi ama onu sakinleştirmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine onu bir tür şaşkınlıkla izledi.

Coop röntgendeyken Piper her şeyi bir araya getirmeye başladı. Coop'un tek bir düşmanı olduğunu düşünmüştü, Noah Parks. Ama yanılmıştı. Kulübü sabote etme girişimlerinin, insansız hava aracının ve asılsız suçlamaların arkasında Noah vardı. Ama geri kalan her şeyden Karah'nın patolojik derecede kıskanç eski erkek arkadaşı sorumluydu. Hank, Coop ve Karah'nın sevgili olduklarına inanıyordu. Faiza'yı Kanada'ya götürdükten sonra döndükleri gece Coop'a saldıran oydu. Coop'un lastiklerini kesen oydu. Ayrıca o gece yoldan çıkardığı Audi'nin direksiyonunda kimin olduğunu tam olarak bildiğinden de şüpheleniyordu. Karah'ya kendisi sahip olamadıysa, başka hiçbir erkeğin ona sahip olamayacağından emin olmak istiyordu.

Polise her şeyi anlattı ve Hank daireleri karıştırmasaydı Karah ve Jada'ya ne olacağını hayal etmemeye çalıştı. Ya da Coop ortaya çıkmasaydı hepsine ne olacağını.

Heath'i aramak için sabah sekize kadar bekledi ve ancak yarım saat sonra, yüzü bir hastane çarşafı kadar solgun bir halde koşarak acil servise geldi. Soruları kısa ama eksiksizdi ve Coop'un iyi olacağını anlar anlamaz hastane yatağında uzanan müşterisine başıyla selam vererek normal tavrına geri döndü. "Güzel gecelik."

"Onu rahat bırakın," diye hırladı Piper.

Coop ve Heath'in bakışlarını görmezden geldi. Şu anda kimsenin Coop'u herhangi bir konuda taciz etmesini istemiyordu.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, Piper hem Karah hem de Jada ile telefonda konuştu.

Hank cinayete teşebbüsten ve bir dizi başka suçtan hapisteydi. Karah her şey için kendini suçluyordu. "Çıkmaya başladığımızda çok tatlıydı ve ne kadar hasta olduğunu anladığımda artık çok geçti. İşte bu

St. Louis'i neden terk ettiğimi. Ondan uzaklaşmak için. Beni takip edeceğini hiç düşünmemiştim."

Piper onu rahatlatmaya çalıştı ve sonra Jada ile konuştu. Konuşmaları güven vericiydi. "Annem olanlardan dolayı psikopatlaşmamam için bir süreliğine bir danışmana gitmemi isteyecek ama gitmeyeceğime eminim. Ve tahmin et başka ne oldu? Polis gittikten sonra annem beni krep yemeye götüreceğini söyledi ve olanlardan sonra dikkatimi veremedim ve Clara beni vurdu. Resmen öldüm."

"Oh, hayır. Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum. Daha depresif olacağımı düşünmüştüm ama sorun değil çünkü beni vuran Clara'ydı ve onunla arkadaş olmaya başladık."

"Yine de, bugün olanlardan sonra, bu berbat bir zamanlama."

"Evet, ama bu konuda gerçekten kötü hissettiğini ve paraya benden daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden ona sorun olmadığını söyledim ve yarın takılacağız ve çocuk seks kaçakçılığı hakkındaki projemiz üzerinde çalışacağız. İşin iyi tarafı artık o aptal Nerf silahlarını yanımda taşımak zorunda kalmayacağım."

Doktorlar Coop'un itirazlarını geri çevirdi ve onu bir gece tutmakta ısrar etti. Coop Heath'i çoktan dışarı atmıştı ama Piper'ın burada kalmasını bekliyor gibiydi.

Coop'u acil servisten özel odasına taşımakla görevlendirilen hasta bakıcı iyi bir çocuğa benziyordu ama Piper asansörden yukarı ve uzun koridorlardan aşağı inerlerken tekerlekli sandalyenin yanından ayrılmadı. Coop bütün bu süre boyunca acıdan değil, sağlık personeli yürümesine izin vermediği için homurdandı.

Odasının dışında çok fazla insan dolaşıyordu ve Piper'ın buna tahammülü yoktu. "Eğer onun doktoru ya da hemşiresi değilseniz, burada olmamalısınız. Devam edin."

Bay İyi Adam tekerlekli sandalyeden elini kaldırdı ve ukala sırıtışını takındı. "İlginize minnettarım."

Üzerindeki adrenalın azalmış, onu bitkin ve kalbi kırık bir halde bırakmıştı. Tek istediği uzaklaşmaktı ama onu odasına girmek için bahane arayan insanlarla dolu bir hastanede bırakamazdı. Taburcu olana kadar kapısının önünde birinin durması gerekiyordu ve bir hemşire hayatı bulgularını alırken Jonah'ı telefonla arayıp olanları anlattı.

Coop'a hastanenin çatı katı versiyonu verilmişti; şehir manzaralı geniş bir oda. Kadın Jonah'yla konuştuktan sonra odaya döndüğünde Coop yatağın başını dik konuma getirmişti. "Yatıyor olman gerekirdi," dedi.

Sanki tanımaya çalıştığı bir yabancıymış gibi ona garip bir şekilde baktı, ama sonra normal haline geri döndü. "Ciddi ol. Lisedeyken daha kötü yaralarım vardı. Yarına kadar çıkmama izin vermediklerine inanamıyorum."

"Bu senin iyiliğin için." Ona sırtını döndü ve pencereye gitti.

"Bu arada teşekkürler," dedi. "Bana göz kulak olduğun için minnettarım."

Adamın sesi hoşnutsuz değildi ve kadın bu sözleri söylemenin ona neye mal olmuş olabileceğini düşündü. Bunu kendine nasıl yapabilmişti? Nasıl bu kadar farklı birine aşık olabilmişti? "Asıl minnettar olan benim," dedi. "Eğer daireye geri dönmeseydin . . ." Pencereden ona döndü. "Neden geldin?"

Başını yastığa geri bıraktı. "Seninle konuşmak istedim."

"Sabaha kadar bekleyemez miydi?" Kollarını göğsüne doladı ve kendine sarıldı.

"Bu önemliydi," dedi. Kadın

ona şaşkınlıkla baktı.

Çenesi, kızın tanıdığı o inatçı tavırla sertleşmişti. "Tüm bu ayrılık olayının anlamsız olduğunu anlayacak kadar sakinleştiğini umuyordum. Bunun yerine, işi daha da kızıştırmalıyız. Sen çıldırmadan önce Çarşamba akşamı yemekte seninle bu konuyu konuşmayı planlıyordum. Birlikte yaşamak. Benim evime, senin evine değil."

Bıçak göğsüne saplandı. "Neden senin yanına taşınayım ki?"

Gözleri kısıldı. "İyi ki büyük bir egom var çünkü olmasaydı onu mahvederdin." Adam devam ederken boğazındaki düğümlenmeyi yuttu.

"Bu konuda sebepsiz yere inat ediyorsun. Bu sağduyu."

Kendisini bu kadar temelden yanlış bir şeye gerçekten ikna etmiş olabilir miydi? "Bunu neden söylediğini bilmiyorum."

"Bu hafta ikimiz hakkında çok düşündüm." Yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı. "Gözlerimin içine bak ve bana bunun şimdiye kadar yaşadığın en iyi ilişki olmadığını söyle, çünkü benim için en iyisi olduğunu biliyorum."

Bu onu tamamen durdurdu ve tehlikeli bir umut kıvılcımını bastırdı. "Gerçekten mi? Eğer en iyi ilişkiniz buysa, ciddi bir terapiye ihtiyacınız var demektir."

Onun inatçılığının kontrolü ele almasını izledi. Kaybetmeyi kabul etmeyen inatçılığını. Onu bir şampiyon yapan ama aynı zamanda ona karşı bu kadar temkinli olmasına neden olan nitelik. Çabucak bir şey yapması gerekiyordu. Kesin bir şey. Tam olarak ne olduğunu biliyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Derin bir nefes aldı. Bunu, kalbini kıracak olsa bile onun için en iyisini isteyecek kadar onu sevdiğinden başka bir nedenle yapmamalıydı.

"Mesele şu Coop..." Titrek bir nefes aldı. "Ortalık sakinleşir sakinleşmez Deidre'yi aramalısın."

Yatağı birkaç santim geriye yatırdı. "Onunla iş yapma arzumu kaybettim."

"Noah ile olanlar onun hatası değildi ve ben iş hakkında konuşmuyorum. Kişisel ilişkinizden bahsediyorum." Kelimeleri boğazından geçirdi. "O Hollywood'dan daha iyi. İkiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Ve o zaten yarı yarıya sana aşık. Dün gece bir şey öğrendiysek, hayatın ne kadar kısa olabileceğini öğrendik. Eğer başka bir kadınla -yani benimle- oyalanmaya devam edersen, mükemmel kadını bulma şansını mahvedeceksin."

Sanki beyninde bir delik oluşmuş gibi ona baktı ve yatak geri geldi. "Deidre Joss benim mükemmel kadını değil."

Bu kadar açık olan bir şeyi nasıl göremezdi? "Öyle! Zeki, başarılı, güzel - her zaman arkanı kollayacak türden bir kadın. Ve senin için deli oluyor. Aynı zamanda iyi biri. İyi bir insan."

"Artık resmileşti," diye ilan etti. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Otuz yedi yaşındasın. Zamanı geldi."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Aynı anda hem benden ayrılmaya hem de bana başka bir kadın ayarlamaya mı çalışıyorsun? Bu doğru mu?"

"Herhangi bir kadın değil. Sen ve Deidre birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Birlikteyken nasıl davrandığınızı gördüm. Biraz şans versen ona kolayca aşık olabilirsin. Hayatında ne yapman gerektiği senin için açık olmayabilir ama benim için açık."

"Devam et," dedi küçümsemeye yakın bir ifadeyle. "Anlat bana. Anlatmak için can attığını biliyorum."

"Pekâlâ. Gece kulübü işinden çıkmalısın. Senin için yanlış. Biraz arazi al. Ek. Bok yetiştir. Ve doğru kadınla yuva kur. Senin kadar göz kamaştırıcı biriyle. Muhteşem birine ihtiyacın var. Zeki, güzel ve başarılı ama aynı zamanda ayakları yere basan biri. Senin gibi."

Neredeyse bir merak duygusuyla konuştu. "Bu akıl almaz derecede büyüleyici. Söyle bana. Belki de" -bakışları hafifçe dalgalandı- "sana birazcık aşık olabileceğim gerçeğiyle ilgili ne yapmalıyım?"

İçinden bir hıçkırık dökülmek üzereydi. Her nasılsa bunu sert, komik olmayan bir kahkahaya dönüştürmeyi başardı. "Sen değilsin."

"Bunu biliyorsun o zaman."

O biliyordu. Her şeyi bildiği gibi. *Birazcık aşıktı*. Sanki böyle bir şey varmış gibi. Onun önünde ağlamayacaktı. *Asla*. "Sen bir şampiyonsun. Bu senin kanında var. Seni harika yapan zihniyet bu. Ama bu hayat, bir oyun değil. Bir sis perdesi oluşturmak yerine, söylediklerimi düşün. Senin hakkında. Deidre hakkında. Her şey hakkında."

Bu onu çok öfkeliendirdi. "O zaman bize ne olacak? Ben Deidre ile birlikte olduktan sonra yani."

"Bizde hiçbir şey olmaz."

"*Arkadaş* olmak istemiyor musun?" Kolunu sertçe çekmesi yüzünü buruşturmasına neden oldu ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Ara sıra bir araya gelip birkaç bira içmek? Striptiz kulübüne gitmek? Poker gecesi? Sadece *ikimiz*."

Daha fazla dayanamadı. "Jonah gelene kadar koridorda bekleyeceğim."

"Sen öyle yap," dedi.

Belki sana biraz aşık olabilirim. Aşk ya vardır ya da yoktur. Artık bunu biliyordu. Çocukluğundan beri ilk kez ağladı. Dairesine kadar yol boyunca -yanaklarından aşağı süzülen ve ceketine damlayan büyük, hüngür hüngür gözyaşları. Dibi olmayan bir kuyudan gelen gözyaşları.

Aşık olmak için çok uzun süre beklemişti. Bu yüzden bu kadar zordu. Normal bir kız gibi ilk kez ergenlik çağındayken aşık olmalıydı. Ve ondan sonra birkaç kez daha. Eğer her şeyi

Normalde kalp kırıklığıyla başa çıkma konusunda pratik yapardı ama hiç yapmamıştı. Bu yüzden dünyası yıkılmıştı.

Spiral'in arkasındaki sokağa dönerken Sonata'nın ön tekerleği kaldırıma tırmandı. Eşyalarını toplaması gerekiyordu ama burnu akarken ve her yerde gözyaşları varken içeri giremezdi. Kimsenin onu bu halde görmesine izin veremezdi. Geri geri gitti ve arabayı körlemesine göl kenarına sürdü. Oraya vardığında, çimenlerin üzerinden göl kıyısındaki patikaya doğru tökezledi.

Rüzgâr sudan keskin esiyordu. Eşofmanını sertçe kesiyordu ama gözyaşları akmaya devam ediyordu. Yıllar boyunca dökülmesine izin vermediği tüm gözyaşları aynı anda akıyordu. Hatırlayamadığı bir anne, onu seven ve ona kızan bir baba ve dikkat etmediği zamanlarda kalbini çalan eski bir oyun kurucu için gözyaşları.

Koşmaya başladı. Yolun bu kısmında çok fazla koşucu yoktu ve birkaç kar tanesi rüzgârda savruluyordu. Kasım birkaç gün içinde burada olacaktı. Ve sonra kış. Soğuk, Chicago kışı. Daha hızlı koştu, mutsuzluğundan kaçmaya çalıştı.

Son moda atletik kıyafetler giymiş ve koşu arabasını iten bir kadın ona doğru koşuyordu. Kadın yaklaştıkça hızı yavaşladı ve sonra durdu. "İyi misin?" diye sordu, bebeği bebek arabasında huzur içinde uyurken.

Piper ne kadar çılgın görünmesi gerektiğini biliyordu. Kadının endişesini kabul edecek kadar yavaşladı. "Köpeğim öldü."

Kadının at kuyruğu sallandı. "Özür dilerim," dedi.

Piper tekrar koşmaya başladı. Bir yalan daha söylemişti. Hiç yalancı olmamıştı ama şimdi profesyonel olmuştu. Tüm o yalanlar.

"Adım Esme. Leydi Esme, aslında. Esmerelda bir aile adıdır.....Bu gerçek şu ki Ben senin sapığının."

Arkasını döndü ve kadının arkasından bağırdı. "Tüm kalbimle sevdiğim bir adamdan ayrıldım ve beni asla ama asla aynı şekilde sevmeyecek ve canım o kadar yanıyor ki ne yapacağımı bilemiyorum."

Kadının duyduğuna dair tek belirti, kolunu koşu arabasının kolundan kaldırıp el sallamasıydı.

Piper göle baktı, ellerini yumruk yapmış, dişleri gıcırıyor, yanaklarında buz gibi gözyaşları vardı. Yeni bir benlik bulmak zorundaydı. Yok edilemez ve bunun başına gelmesine bir daha asla izin vermeyecek bir benlik.

Bir hafta geçti. Piper gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. Temizlik görevlileri dairenin duvarındaki kanı temizlemiş ve mobilyaları ait oldukları yere geri koymuşlardı. Coop oraya bir kez girmiş ve bir daha çıkamamıştı.

Piper'ın kafasına silah dayanmış bir halde karşısında durduğu görüntü beynine kazınmıştı. Tam o anda anlamıştı. Sanki bir rüzgâr, çok daha önce fark etmesi gereken gerçeği gizleyen sisi silip süpürmüştü. Ama hemen ortaya çıkmak yerine, hastanede her şeyi berbat etmişti. Doğru şeyi söylememişti, ki bu da iyi bir ses çıkarma konusundaki ünü düşünüldüğünde ironikti. Yıllarca yüzüne mikrofon tutulması ona tam olarak istediği şeyi, tam olarak istediği gibi ifşa etmeyi öğretmişti. Ama iş Piper'a doğru kelimeleri söylemeye geldiğinde, olabilecek en kötü şekilde beceriksizce davranmıştı ve şimdi Piper onun telefonlarına çıkmıyordu.

Yanındaki yara iyileşiyordu ama geri kalanı berbat durumdaydı. Birisi ofisinin kapısını çaldı. Günlerdir ilk kez biri onu rahatsız ediyordu. Mesafelerini korudukları için onları suçlamıyordu. Müşterilere karşı kaba, garsonlara karşı mutsuz ve fedailerine karşı düpedüz düşmancaydı. Tony kulübün havalandırma sisteminde bir sorun olmadığında ısrar ettiği için Tony'yle tartışmaya bile girmişti. Ama hava durgundu, dolaşmıyordu. Parfüm ve içkinin kokusu o kadar ağırdı ki Coop'un gözeneklerine sızmıştı.

Kim bilir ne kadar zamandır baktığı bilgisayar ekranından başını çevirdi ve öfkesini kapıya yöneltti. "Defol git!"

Jada ofisine daldı. "Piper'dan ayrılmışsın! Bunu nasıl yapabildin?"

"Piper *benden* ayrıldı. Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Onunla telefonda konuştum. İlk başta bana söylemedi ama sonunda ağzından laf aldım."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, rahat olmaya çalışsa da, kızıdan detayları öğrenmek istiyordu. "Peki benim hakkımda ne söyledi?"

"Sadece seni kazadan beri görmediğini söyledi."

"Ve bundan benim ondan ayrıldığım sonucunu mu çıkardınız?"

"Sesi üzgün geliyordu." Jada kanepeye çöktü. "Senden neden ayrıldı?"

"Çünkü ilişkimizi ciddiye almadığımı düşünüyor." Bir dakika daha oturamadı. Masasından fırladı, sonra arkasındaki pencerenin panjur çıtalarını ayarlıyormuş gibi yaptı.

"Böyle mi söyledi?" Jada sordu.

"Çok fazla kelimeyle değil, ama ..." Kitaplıkların yanındaki küçük buzdolabına doğru ilerledi. "Son derece rekabetçi. Benim de öyle olduğumu düşünüyor."

Miniş bir rink gibi öne eğildi. "Sen değil misin?"

"Onun hakkında değil." Bir kola çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bir tane ister misin?" Jada başını salladı. "Onu geri almaya çalışacak mısın?" "Evet."

"Kendinden pek emin görünmüyorsun." "Kendime güveniyorum."

"Pek öyle görünmüyorsun."

Kadın haklıydı. Şu anda hiçbir şey içemeyecek olmasına rağmen kolanın etiketini kopardı. "Benimle konuşmuyor. Mesajlarıma cevap vermiyor ya da telefonunu açmıyor." Tüm bunları bir gence neden anlattığından tam olarak emin değildi ama kız sormuştu ve başka kimse yeterince cesur davranmamıştı.

"Onun evine gidip kapısını çalmalısın," dedi Jada. "Arkadaşı Amber'da kalıyor. Ya da arabasının yanında bekleyebilir ve sonra üzerine atlayıp seni dinlemesini sağlayabilirsin."

"Filmlerde sorun yok ama gerçek hayatta buna sapıklık denir. Onunla konuşmak istiyorum, işlemek değil, onu daha da kızdırmak değil."

Kapısı bir kez daha çalındı. "Kaybol!"

Kapı yine de açıldı. Bu kez gelen Deidre Joss'tu. Şimdi kibar olması gerekiyordu, tabii nasıl yapılacağını hâlâ hatırlıyorsa.

"Kötü zaman mı?" diye sordu.

"Üzgünüm, Deidre. Tony olduğunu sanmıştım." "Zavallı Tony."

Jada'ya döndü. "Sonra konuşabiliriz."

Koltuktan zıpladı. "Tamam, ama anneme sana bağırdığımı söyleme. Seni üzen hiçbir şeyden hoşlanmaz."

"Herkesin böyle hissetmemesi çok kötü," diye mırıldandı.

Deidre kapıyı arkasından kapattı. Kola kutusunun hâlâ elinde olduğunu fark etti ve onu uzattı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Derli toplu siyah takım elbisesi içinde her zamanki gibi havalı ve şık görünüyordu. Buruşuk bir kot ya da Bears tişörtü yoktu. Yaban mersini gözleri yoktu. Saçları oraya buraya dağılan çılgın bir karmaşa yerine pürüzsüz, koyu bir perdeydi.

"Yaran nasıl?" diye sordu.

"Zar zor fark edilir." Çok hızlı hareket etmediği sürece. O zaman acıyordu ama şikayet etmiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Odaya daha da yaklaştı. "Aramalarımı geri dönmedin." Bunu hiç alay etmeden, sadece sempati duyarak söyledi. Çok iyi biriydi. İşte tam da bu yüzden ona asla aşık olamazdı ve Piper bunu anlayacak kadar onu iyi tanıyor olmalıydı. "Noah'nın avukatından haber aldım," dedi. "Savunma pazarlığı yapacak."

Coop koladan kurtuldu. "Bu işi kolaylaştırır."

"Adalet sisteminin onunla işi bittiğinde yaşayacak başka bir yer bulması gerektiğini anladığından emin olmak için Noah'yı görmeye gittim. Şehirden uzakta. Tahminimce annesinin yanına dönecek." Çantasını omzundan indirdi ve kanepenin üzerine koydu. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Sahiplenici olduğumu biliyordum ama Sam öldükten sonra hayatımı o kadar kolaylaştırdı ki bunu görmezden geldim. Buraya onun hakkında daha akıllıca davranmadığım ve sana bunları yaşattığım için özür dilemeye geldim."

"Hepimizin kalın kafalı olduğu zamanlar vardır." Özellikle de onun. Piper'la konuşması gerekiyordu. Kafasına silah dayandığını gördüğünde neler hissettiğini açıklaması gerekiyordu ama o bunu imkânsız hale getiriyordu.

Deidre ona parlak bir gülümseme verdi. "Yarın bizden resmi bir teklif alacaksınız. Vizyonunuza inancım tam ve sizi finanse etmek için sabırsızlanıyorum. İçgüdülerime güvenip bu anlaşmayı haftalar önce yapmalıydım ama Noah'ın aklıma girmesine izin verdim."

Bunu yüksek sesle söylemenin zamanı gelmişti. Başparmağını kot pantolonunun cebine soktu, sonra tekrar çıkardı. "Bu işi bırakıyorum, Deidre. Kulübü satıyorum." Sonunda kartlarını masaya koymak iyi hissettirmişti.

İş kadını poker suratı onu hayal kırıklığına uğrattı. "Ama çok tutkuluydun. Bu konuda emin misin? Ne değişti?"

"Yavaş yavaş içime işlemeye başladı." Piper Dove'un kuşkularını bir buldozer gibi üzerine sürmesiyle her şey ne kadar yavaş ilerleyebilirse o

kadar yavaş. Ama Piper haklıydı. Eskiden yürüdüğü zaman yaşadığı tüm tatmin

kulüp gitmişti. Spiral harika bir yerdi ve onu yaratmaktan keyif almıştı, ancak günden güne keyif almamıştı ve yıllarını bir kulüpten diğerine giderek geçirme fikri cazibesini yitirmişti. "Meydan okumayı sevdim, sıfırdan bir şey inşa etme fikrini sevdim, ama sonuçta sevdiğim tek şey buydu. Gece kulüplerinin benim için iyi bir iş olacağını düşünmüştüm - yüksek risk, yüksek ödül- ama yanılmışım."

"Çünkü . . . ?"

Ona en basit cevabı verdi. "Sabahları özlüyorum."

Anlamıyordu ama Piper onun kalabalıktan, müzik eşliğinde bağırmaktan, kokulardan ve yanıp sönen flaşlardan ne kadar yorulduğunu anlayabilirdi. Hayatının çoğunu geceleri yaşamaktan bıkmıştı. Temiz hava istiyordu. Sabah koşusuna çıkmadan önce üç saatten fazla uyumak istiyordu. Tam olarak Piper'ın dediği gibi yapmak istiyordu. "Saçmalıkları büyütme." Bunu nasıl başaracağını bilmiyordu ama şu anda pek çok şeyi nasıl başaracağını da bilmiyordu. Tek bildiği bazı büyük değişiklikler yapması gerektiği idi.

Arkasındaki duvarda asılı duran formasına baktı. "Bir arkadaşım bana bunun benim için yanlış iş olduğunu söylemeye çalıştı ama bunu kendim anlamam biraz zaman aldı."

"Piper?"

İnkâr ya da itiraf etmedi.

"Geçen gün onu aradım," dedi Deidre. "Konuştuk."

Sanki onun dışında herkes Piper'la konuşuyormuş gibi görünüyordu. "İkimizin bir çift olması gerektiğini düşündüğünü biliyor musun?" Deidre

parmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. "Ama bu olmayacak, değil mi?"

Kadınları incitmekten nefret ederdi ama ona dürüstlük borçluydu.

"Korkarım ki hayır. Ve

Bunun için özür dilerim."

"O kadar da üzgün değilim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Biraz perspektif kazandıktan sonra neden senin için doğru kadın olmadığımı anladım. Sana daha alışılmadık biri lazım."

Tüm bu kadınların onun neye ihtiyacı olduğunu bildiklerine inanmaları ilginçti. "Birlikte iş yapamayacağımız için üzgünüm," dedi. "Eğer sen Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Bunu yapacağım," dedi, yapamayacağını bildiği halde.

Deidre gider gitmez telefonunu eline aldı, gözlerini dikip baktı ve Piper'a bir mesaj daha gönderdi.

Seni seviyorum. Az değil. Tüm kalbimle.

Mesaj teslim edilmedi. Sonunda onu engellemişti.

Piper onu tam on dakika sonra Willie Mahoney ile buluşacakları kafeye götürürken Berni, "Onunla tanışmak istemiyorum," diye itiraz etti. "Benim aklını kaçırmış yaşlı bir kadın olduğumu düşünecek."

Piper'ın kendini yaşının ötesinde yaşlı ve zar zor iş görebilen biri gibi hissetmesi için uygun bir tanımdı. Coop'u umutsuzca özlüyordu. Sabahları yataktan kalkmak bile baş edebileceği bir şeydi ve onu Berni'ye olan yükümlülüğünü yerine getirmeye zorlayan tek şey görev duygusuydu.

Yaşlı kadının yumuşak kalbiyle oynadı. "O iyi bir adam ve yalnız. Eşini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirsin. Onu neşelendirecek mükemmel kişi sensin."

"Neden ben olmak zorundayım anlamıyorum. Benim bir kaçık olduğumu düşünecek."

"Senin ilginç biri olduğunu düşünecek ve bunu geride bırakabilmen için onu kendin görmelisin."

Coop onunla temas kurmaya çalışmayı bırakırsa belki Piper onu geride bırakmaya başlayabilirdi ama Coop zorlu bir mücadele vermeden pes etmeyecek kadar rekabetçiydi.

Onun istediğini yapmalıydı. Onun yanına taşınmalı ve onu o kadar çok sevgiye boğmalıydı ki, bir meydan okuma olmaktan çıkmalıydı. Eğer bunu yapsaydı, adam onu olabildiğince hızlı bir şekilde kapı dışarı ederdi. Ama bunu yapmamıştı çünkü yeterince güçlü değildi.

O ve Berni on dakika erken gelmişlerdi ama Willie, Piper'la bir buçuk hafta önce konuştukları arka masaya oturmuştu bile. "Bu o," dedi kadın.

"Bana onun bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin," diye fısıldadı Berni.

Saçlarından geriye kalanları pembe kafa derisine doğru taramıştı. Gömleği sanki kendisi ütölemeye çalışmış gibi görünüyordu ve gri pantolonunu yeni bir çift beyaz spor ayakkabıyla süslemişti. Piper kolunu Berni'nin beline doladı ve onun verdiği sert his için minnettar oldu. "Sana sürpriz yapmak istedim. Hadi gidelim."

Berni sanki idamına gidiyormuş gibi ilerledi.

Willie ayağa kalktı ve Piper onları tanıştırdı. Berni hemen söze girdi.

"Biliyorum, benim çılgın yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Piper bunun geçmesine izin veremezdi. "Willie'yi ilk gördüğünde peynir kafası takıyordu."

Herkes yerine otururken Willie, "Bu doğru," diye onayladı. "İnsanları uzak tutuyor."

Berni ona endişeyle baktı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki? İnsanların başka insanlara ihtiyacı vardır."

"Çocuklarım aradıklarında bana böyle söylüyorlar. Haftada bir kez ama ziyaret etmeye zahmet edemiyorlar."

"Çocuk sahibi olduğun için şanslısın. Howard ve ben yapamadık. Howard'ın sayısı düşüktü, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Willie bilgece başını salladı. "Bu çok kötü. İkiniz için de zor oldu." Berni çantasını yere bıraktı. "Söyleyeceğim. Howard-"

Piper ayağa fırladı. "Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var." Aramadı ama Howard Berkovitz'in düşük sperm sayısını duymak zorunda kalmadan da zaten yeterince depresyondaydı.

Berni ona el salladı.

Piper kafenin dışında kamp kurmuş, şehrin tipik Kasım kasveti yerine daha sıcak günler için tasarlanmış iki metal kafe masasından birine oturmuştu. Alçakta asılı duran gri bulutlar her türlü güneş ışığı olasılığını engelliyordu. Ortalama bir insanın kırık bir kalbi atlatmasının ne kadar sürdüğünü merak etti. Belki bu süreyi üçe katlarsa, ne zaman normale dönebileceğine dair bir fikri olabilirdi, çünkü şu anda, her gün derisinden pürüzlü, kırık parçalar çıkıyormuş gibi hissederek tökezliyordu.

Telefonu çaldı.

"Piper, ben Annabelle Champion."

Annabelle'in neşeli sesi kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Annabelle konuya girmeden önce birkaç dakika sohbet etti. "Benim için bazı işler yapman konusunda seninle görüşmek istiyorum. Geçmiş kontrollerini yapması için tuttuğum şirket tembelleşti ve işi senin devralmanı istiyorum."

Bir ay önce olsa Piper kendinden geçerdi ama sanki eski benliğinin son kullanma tarihi geçmiş gibi tüm kenarları yumuşamıştı. Duke kulağına fısıldadı. *"Bu bir kız için iş değil. Bana inanmalıydın."*

Duke çok yanıliyordu. Mutsuzluğunun kadın olmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Dove Investigations'ı yönetmenin hayattan istediği tek şey olduğuna dair yanlış inancıyla ilgiliydi.

Avucunu kot pantolonuna sürttü. "Sana geri dönebilir miyim? İnanılmaz derecede minnettarım ama bazı şeyleri yeniden düşünüyorum."

"Bana anlatmak ister misin?"

Annabelle o kadar açık, o kadar yargılamayan biriydi ki Piper neredeyse ona güvenecekti ama başarılı bir işi ve onu seven bir kocası olan mutlu bir kadın bunu nasıl anlayabilirdi ki?

Doğru ama daha az açıklayıcı bir yanıt verdi. "Görünüşe göre gözetlemeler beni çok sıkıyor ve kadınlara kocalarının onları aldattığını söylemekten nefret ediyorum."

"Anlaşılabilir," dedi Annabelle.

"Yeniden değerlendirmem gerekiyor."

"Bunu ara sıra yapmak hepimiz için iyi olur. İşe yaramayan şeylerden kurtulmak ve işe yarayan şeylerden yeni bir şey yaratmak."

Harika bir tavsiye, ancak Piper artık onun için neyin işe yarayıp neyin yaramadığını bilmiyordu.

Konuşmalarından sonra Piper içeri girdi ama Berni, Willie'nin onu eve bırakacağı haberini vererek onu kovdu.

Piper ona hayır demişti. Ve hayır, hayır demekti, değil mi? Ama Coop uyuyamıyordu. Sürekli yemek yemeyi unutuyordu. Ve barın arkasındaki içki şişelerine özlemle bakmaya başlamıştı. Sonunda telefonlarından birini açacağından ya da en azından bir mesaja cevap vereceğinden emindi ama bu olmuyordu. Şu anda onunla konuşmaya, bir hafta bir gün önce hastane odasından çıktığında olduğundan daha yakın değildi. Daha fazla dayanamadı ve Piper'ın eski apartmanına gitti.

Oraya giderken, Jada'ya taciz hakkında söylediklerini hatırlayıp duruyordu ama Piper'la onun isteği dışında basit bir konuşma yapmaya çalışmak taciz sayılmazdı, değil mi?

Yani belki de gri bir alandı.

Alt katta oturan adamlar daha önce de onu içeri çağırmışlardı, ama bu kez ön pencerelerinden hareket görmesine rağmen cevap vermediler. Sonra Jennifer MacLeish'i aradı ama cevap alamadı. Bayan Berkovitz için düğmeye bastı. "Kimsiniz?" diye cevap verdi dahili telefondan.

"Ben Cooper Graham, Bayan B. Beni içeri alabilir misiniz?" "Cooper kim?"

"Graham. Cooper Graham. İçeri girebilmem için zile basar mısınız?"

"İsterdim," dedi tereddütle, "ama ben ... İki elimi de incittim ve düğmeye basamıyorum."

Düpedüz yalan, çünkü zaten dahili telefonu kullanıyordu. "Dirseğinizle deneyin," dedi zoraki bir sabırla. "Eklem iltihabım."

Bir dakika düşündü. "Yukarı gelirse, belki bana şu şekerlemeden biraz daha verebilirsin? Tattıklarımın en iyisi."

Uzun bir duraklama ve ardından boğuk bir fısıltı. "Bana izin vermiyor. Seni içeri almamamız için hepimizi uyardı." Fısıldamayı kesti. "Bir kadının kalbiyle oyun oynamak iyi değildir. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Dahili telefon kapandı. Bu onu o kadar kızdırdı ki, asla yapmayacağına yemin ettiğı şeyi yaptı. Karah'nın eski erkek arkadaşı Hank Marshall'dan daha iyi olmadığını hissetmesine neden olsa da arabasının yanında bekledi. Ama Piper'la konuşması gerekiyordu ve başka ne yapabilirdi ki?

Kadın nihayet ortaya çıkana kadar yaklaşık iki saat boyunca soğukta bekledi. Chicago'lu kadınların güvendiğı kabarık kışlık paltolardan birini giymişti. Makası yine saçlarına götürmüştü ve saçları yumuşak, küçük tüyler halinde dalgalanıyordu.

Onu hemen gördü ve durdu. Ellerini paltosunun ceplerine soktu. "*Beni rahat bırak!*" Etrafında döndü ve binanın içine doğru hücum etti.

Kendisine çok kızgındı. Kadın açık bir mesaj göndermişti ve o bunu görmezden gelmişti. Bir duşa ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

Şimdi ne yapacağını bilmeden amaçsızca araba sürüyordu. Sonunda, doktorlar egzersiz yapmasına izin vermemiş olsa da spor salonuna doğru yola ıktı. Yolda bir polis hız yaptığı için onu durdurdu ama tahmin edilebileceğı gibi Coop ısrar edene kadar ceza kesmeyi reddetti. Piper haklıydı. Direksiyon başında bir şeytandı ve sorumlu tutulması gerekiyordu.

Piper kafasına silah dayamıştı. Görüntü, projektörde takılı kalmış bir film karesi gibi zihninde donup kalmıştı. İşte o anda sis nihayet dağılmış ve beyni, kalbinin ona haftalardır anlatmaya çalıştığı şeyi, Piper Dove'u ne kadar çok sevdiğini anlamıştı. O onun bir parçasıydı. Onun kahkahası, onun rahatlığı.

Bundan daha fazlasıydı. Aynı zamanda onun vicdanı ve mihenk taşıydı. Onun da meydan okuması vardı, ama onun inandığı şekilde değil. Onunla birlikte olmak, onu daha iyi bir insan olmaya, dünyada artık bir yer bulmaya zorluyordu.

skor tabelasındaki zafere bağılıydı, bir başkasının içeri girmesine izin vermek ve ağırlığı taşımasına yardımcı olması için ona güvenmek.

Ama Piper için neydi? Duke Dove sayesinde bunu asla öğrenemeyebilirdi.

Piper ona çocukluğuyla ilgili yeterince şey anlatmış, o da gerisini anlamıştı. Duke'u memnun etmek, onun hoşuna gitmeyen her duyguyu yutması gerektiği anlamına geliyordu. Babası onun gözyaşlarını cezalandırmış ve metanetini ödüllendirmişti. Görevi onu, annesini öldüren acımasız dünyada hayatta kalabilecek kadar güçlü bir savaşçı haline getirmektir ve o savaşçıyı inşa etmişti. Ama sonra doğuştan hakkı olan savaş alanını ona vermeyi reddederek onu susturmaya çalışmıştı.

Coop'un kendi yetiştirilme tarzı çok farklıydı. Babası kendi şeytanlarıyla savaşırken bile, Coop'u büyürken her çocuğun yaşadığı normal duygulardan dolayı asla utandırmamıştı.

"Erkekler bazen ağlamak zorundadır, evlat. İçini dökmek iyidir."

Piper bu tür bir duygusal kabullenmeyi bilmiyordu. Sevdigi babasını memnun etmek, asla zayıflık, yumuşaklık ya da kırılganlık gösteremeyeceği anlamına geliyordu.

Coop o kadar hızlı frene bastı ki neredeyse arkadan çarpıyordu. Elbette onunla konuşmaktan korkuyordu. Duygusal olacağı kesin olan bir konuşmaya zorlanmak, yani Coop'un ne söylemesi gerekiyorsa söyleyeceği ve Coop'un bütün o boğa güreşinin altında yatan her şeyi ona söyleteceği bir konuşmaya zorlanmak, eğitimini aldığı bir şey değildi.

O silahın görüntüsü . . . Jada'nın hıçkırık sesleri. Ve Pipe, orada öyle çaresizce duruyordu ki, gözleri sadece ona odaklanmıştı, mesajı sanki yüksek sesle söylemiş gibi açıktı.

Takım çalışması.

Coop'un dün arabasının yanında dikildiğini görmek, hayatını ileriye taşımak için kaydettiği mikroskobik ilerlemeyi bile geri almıştı. Uzun boylu ve sağlam, o büyük, becerikli elleri iki yanında uzanıyor, Kasım güneşi elmacık kemiklerine vuruyordu . . . O kadar acı verici bir özlemle başı dönmüştü ki, dizlerinin üzerine çökmekle tehdit ediyordu.

Jada aradığında ofisinin penceresinden dışarı bakıyordu. "Sen bir dedektifsin," diye açıkladı genç kız. "Clara ve ben senin

Bu konuda bir şeyler yap."

"Çocuk seks ticareti sorununu çözebilecek bir konumda değilim."

"Ama internette çocukmuşsun gibi davranabilirsin. Ve bu adamların seninle buluşup onları tutuklamasını sağlayabilirsin."

"Ben bir dedektifim. Kimseyi tutuklayamam."

"Polisle birlikte çalışabilirsin," diye ısrar etti Jada. "Ve önemli insanlarla bu kızları fahişe olarak tutuklayamayacakları hakkında konuşabilirsiniz."

Jada'nın tutkusu takdire şayandı ama Piper bu boyutta bir sorunu çözmek bir yana, günü nasıl geçireceğini bile zar zor biliyordu.

Görüşmeleri sona erdiğinde, Piper yüzünü ellerinin arasına gömdü. Annabelle ona geçmiş araştırması yapması için bir iş teklif etmişti ve Deidre Joss da Joss Investments için daha fazla iş yapması konusunda onunla konuşmak için aramıştı. Dove Investigations yükselişe geçmişti ama o bunu umursamıyordu. Dün gece Jen'in dairesine yaptığı ziyaret haftanın tek parlak noktasıydı.

Chicago'nun en iyi meteoroloji uzmanına "Sana bir YouTube bağlantısı gönderdim," demişti. "Nasıl uygun görürseniz öyle kullanın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin."

Piper sonunda birisinin yakın zamanda yayınladığı ve Dumb Ass'in üniversite yıllarında çekilmiş olan bir videoyu ortaya çıkararak Jen'e yardım edebilmişti. Piper hemen gelecek kuşaklar için videoyu yedekledi. Videoda genç Dumb Ass dört ayak üzerinde, tişörtü çıkarılmış, kafasında bir çift kadın külotu olan bir sütyen giymiş ve kıllı göğüslü bir kardeşlik üyesi sırtına binerken gösteriliyordu.

"Aman Tanrım!" Jen haykırmıştı. "O kendini beğenmiş kıç sonsuza dek benim!" Piper bu anıyı hatırlayınca gözlerini kırıştırdı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu.

Ofisinin kapısı tıkırdayarak açıldı. Heath Champion içeri girince başını kaldırdı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi ajan.

Daha fazla sorunla başa çıkamazdı. Aynı zamanda, sonunda kara kara düşünürken dikkatini dağıtacak bir şey bulmuştu. "Ne istiyorsun?"

"Buraya bir anlaşma yapmak için geldim," dedi. "Coop için. Onun yanına taşınmanı istiyor."

"Ne? Bunu görüşmesi için *menajerini* mi gönderdi?"

"Futbolcular," dedi Heath tiksintiyle. "Bir avuç şımarık velet. Kendileri için hiçbir şey yapmayı bilmiyorlar."

Tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. "Buna inanamıyorum."

"En azından çiftlik hayvanlarıyla ilgili değil. Çiftlik hayvanlarıyla pazarlık yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Bay Champion-"

"Heath. Sanırım artık birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz."

"Heath . . . Müvekkilinin yanına taşınmayacağım." Karnıyla birlikte boynu da ağrımaya başlamıştı. Ve ağlamak istiyordu. Tırnaklarını daha derine batırdı. "Merakımdan soruyorum. Acenteler bir müşteri için anlaşma yaptıklarında yüzde on alırlar, değil mi?"

"Yüzde, müzakerenin türüne bağlı olarak değişir."

"Peki bu anlaşma için pazarlık yapsaydınız -ki yapmayacaksınız- payınızı nasıl alacaktınız?"

"Sebzeler. Gelecek yaz."

"Anlıyorum."

Çok pahalı mokasen ayakkabılarının topuklarına yaslandı. "Sadece açıklığa kavuşturmak için."

Onun yanına taşınmak istemiyor musun?"

"Aynen öyle." Onun yanına taşınmak, seks arkadaşından başka bir şey değilmiş gibi davranmak anlamına gelecekti. Daha ilk gün bitmeden, kendisine aşık olması için ona yalvaracaktı. Bu düşünce bile her yanını ter içinde bırakmıştı.

"O zaman bir karşı teklif yap," dedi.

"Herhangi bir teklif yapmak zorunda değilim!" "Bu bir pazarlık. Bu da işin bir parçası."

Abartılı sabrı, kadının masasının üzerinden atlayıp onu boğazlama isteği uyandırdı. "Benim karşı teklifim onun hayatımdan çıkması."

Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünecek kadar küstahtı. "Bu bir karşı teklif değil. Bu bir ültimat. Tecrübelerime göre -ki çok tecrübem var- her iki taraf da iyi niyetle pazarlık yaptığında bu işler daha iyi gider."

Çılgın Kasaba'nın tam ortasına düşmüştü ve ironik bir şekilde bu onu sonunda sakinleştirmişti. Heath'le ilk görüşmesini hatırladı, Coop sözleşmesini ona fırlatmış ve Heath daha fazla para için pazarlık yapmıştı. Onun için. Bu ikisinin normal bir menajer-müşteri ilişkisi yoktu ve onu kendi çılgın dünyalarına çekmek istiyorlardı. İyi o zaman. Deliliğe delilikle karşılık ver. Bu üstesinden gelebileceği bir şeydi. "Karşı teklif mi? Şuna ne dersin? Eğer hayatımdan çıkarsa, ona tüm Bears tişörtlerimi göndereceğime söz veriyorum."

"Lüks bir apartman dairesinde yaşamak yerine birkaç tişörtü kabul etmeyeceğini garanti edebilirim. Eminim daha iyisini yapabilirsin."

Tek istediği bu ıstırabın sona ermesiydi ve Coop onu yalnız bırakana kadar bu gerçekleşmeyecekti. Piton'a ters ters baktı. "Eğer hayatımdan çıkarsa ona Deidre Joss'u bizzat ben ayarlayacağım."

"Bunu hâlâ ciddiye almıyorsun."

Bunu tahmin ettiğinden daha fazla ciddiye alıyordu. Coop neden ona bunu yaşıtıyordu? Onunla dün konuşmalıydı. Soğukta durmalı ve tek kelime bile etmeden söyleyeceklerini söylemesine izin vermeliydi. Ama o çok büyük bir korkaktı. Hâlâ da öyleydi. "Kulüp için bir ay ücretsiz bilişim işi yapacağım. Ama sadece Tony'yle ve Coop varlığını unutursa çalışırım."

"Üç ay bedava." "İki ay."

"Makul." Telefonunu çıkardı. "Bir kontrol edeyim." "Bunu sen yap," dedi.

Dışarıya, otoparka doğru yöneldi. Pencereden onun cep telefonuyla konuştuğunu gördü. Onun arabasıyla cipi arasında gidip gelişini izledi. Sonunda telefonunu cebine koydu ve içeri geri döndü. "Olmadı. Yüz yüze görüşmek istiyor."

Bunu yapamazdı. Yapamazdı. "Hayır."

"Ondan kurtulmak istediğini sanıyordum?"

"Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok."

"O zaman ona karşı koyamayacağı bir şey teklif et. Kendinden başka."

Sandalyesinden fırladı. "Ne zaman bu kadar karşı konulmaz oldum? Bunu bana söyler misin?"

"Cevap verecek kişi ben değilim. Seni çekici bulmadığımdan değil." Dişlerini gösterdi. "Onunla konuşmak istemiyorum!"

"Anlıyorum. Ama bu bir pazarlık."

Tam bir çılgınlıktı. "İki aylık ücretsiz IT hizmeti ve bir yıl boyunca çalışanlarının geçmiş kontrollerini yapacağım. Tam bir yıl!"

"İşte şimdi konuşmaya başladın." Tekrar otoparka doğru süzüldü. Kadın masasının arkasına çöktü. Ona işkence etmek için bir anlaşma yapmışlardı.

Pencerenin diğer tarafında Heath konuşuyordu. Bir elini kalçasına dayamış, spor ceketinin ön kenarını geriye doğru itiyordu. Biraz daha konuştu.

Sonunda içeri geri döndü.

"Seni geri çevirdi."

"Tabii ki yaptı," dedi acı acı. "Kaybetmekten o kadar nefret ediyor ki, kazanmak için her şeyi yapar, ne kadar mantıksız olursa olsun."

"Aşık bir kadından gelen en nazik değerlendirme değil."

Adamın kaşlarının hemen üzerindeki bir noktaya baktı. "Ben aşık değilim. Ve senin de gitmen gerekiyor."

"Bunu yapabilirdim ama Annabelle bu işe burnunu sokmuş gibi görünüyor ve seninle Coop'un bir tür kapanışa ihtiyacınız olduğuna karar verdi. Kadınlar ve kapanış arasında ne var bilmiyorum ama işte. Benimle uğraşmanın karımla uğraşmaktan daha kolay olduğu konusunda seni uyarmalıyım. İyi biri gibi görüldüğünü biliyorum ama aslında tam bir desperado."

"Annabelle bunu yapmamı mı istiyor?"

"Şu 'kapanış' meselesine çok önem veriyor." Sesi pişmanlık dolu geliyordu. "Eğer bu işi batırırsam, onu arayacağıma söz verdim ve hemen buraya gelecek."

Piper yere yığıldı. Adamlarla savaşılabildi ama Annabelle'le değil.

İçini bir yorgunluk dalgası kapladı. "Onunla görüşeceğim ama sadece halk içinde." Sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Yarın öğleden sonra Big Shoulders Coffee'de. Ve ancak daha sonra benimle tekrar iletişime geçmeyeceğine dair bana şeref sözü verirse."

Bir şekilde bunu atlatacak kadar kendini toparlayacaktı. Kahve dükkanı iyi aydınlatılmıştı ve konuşmaların duyulabileceği kadar küçüktü, bu yüzden çok fazla ısınmazdı ve kıyafetlerinin üzerinde kalması garanti edilirdi.

"Bekle." Heath cep telefonunu çıkardı.

Çılgılık atmak istiyordu. Ya da ağlamak.

Bu kez Piton içeride kaldı. "Coop, seninle buluşacak ama sadece halka açık bir yerde -yarın öğleden sonra Big Shoulders Coffee'de- ve ancak ondan sonra onunla bir daha temas kurmamayı kabul edersen." Heath dinledi, ayağını yere vurdu. "Uh- huh ... Uh-huh ... Pekala." Telefonu kapattı ve ona baktı. "Bugün olmak zorunda. Ve Big Shoulders'ta değil. Belediye binasında bir toplantısı var, o yüzden hemen sonra Daley Plaza'da görüşeceğiz. Saat 2'de. Bundan daha fazla halka açık olamaz. Bence anlaşmayı kabul etmelisin."

Kazanmak nasıl bu kadar önemli olabilirdi? Onun kalbini çoktan ele geçirmişti. Şimdi onu ezerek öldürmek istiyordu.

"Anlaştık mı?" Heath dedi ki.

Omuzları çöktü. "Katılıyorum."

"Bir daha asla hayvancılıktan şikâyet etmeyeceğim," diye mırıldandı kapıya doğru ilerleyip kendini dışarı atarken.

Halının üzerinden fırladı, kapıyı geri açtı ve otoparka doğru bağırdı.
"Umarım kanlı sebzelerinde boğulursun!"

Döndü ve ona bir başparmak işareti yaptı, bu ne anlama geliyorsa artık.

Piper sanki idama gidiyormuş gibi Daley Center'a doğru yürüdü. Öfke, onu pençesine almış olan panikten daha faydalı bir duygu olabilirdi. Bunu en azından bir parça onurunu koruyarak atlatması gerekiyordu. Onu ne kadar severse sevsin, kollarına atılmak için ne kadar can atarsa atsın, dayanmak zorundaydı.

Otuz bir katlı Daley Center binasının önündeki geniş meydanı uzaylıya benzeyen bir Picasso heykeli kaplıyordu. Picasso'nun kendisi heykeli şehre bağışlamıştı ve onun çapında bir sanatçı böyle bir şeyi teslim ettiğinde, kimse onu geri vermeye cesaret edemezdi. Piper yaklaşırken heykelin iki metal gözü ona dik dik baktı, o da ona dik dik baktı. Kızmak kaçmaktan daha iyiydi.

Rüzgâr Amerikan bayrağını parçaladı ve kadının uzun saçları geriye doğru savruldu. Fermuarlı kazağı böylesine soğuk ve nemli bir gün için yeterince sıcak değildi. Kabarık paltosunu giymeliydi ama bunun için düşünmesi gerekirdi.

Coop zaten oradaydı. Picasso'nun gölgesinde durmuş, başını öne eğmiş, koşuşturan insanlar tarafından fark edilmemişti. Bir an için nefes almayı unuttu.

Onu gördü ama yaklaşmadı. Bunun yerine, onun kendisine gelmesini bekledi. Koyu renk, resmi bir takım elbise, beyaz gömlek ve repp çizgili kravat giymişti. Birkaç adım ötede durdu, adamın göğsüne kıvrılmasını engelleyecek kadar uzakta. "Sen kazandın," dedi sertçe. "Söylemek istediğin her neyse söyle ve sonra beni yalnız bırak."

Sanki yüzünü ezberliyormuş gibi ona baktı. Ağzından derin bir şeyler çıkmasını bekledi ama çıkmadı. "Neler yapıyorsun?" dedi.

"Senden kaçmak. Bu tam zamanlı bir iş oldu."

Sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Onu o kadar dikkatle izliyordu ki, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Bitir artık şu işi, Coop. Neden peşime o köpekbalgı gibi ajanını taktın?"

"Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı ve sen bunu imkânsız kılıyordun."

Onun önünde yumuşayamazdı. "Ben buradayım. Ne söylemek istiyorsan söyle."

"Hoşuna gitmeyebilir."

"O zaman belki de bunu kendine saklasan daha iyi olur."

"Bunu yapamam. Bu ..." Omuzlarını rüzgara karşı kamburlaştırdı. "Zor, hepsi bu."

Anladığını düşündü. "Bunu benim şartlarımla değil, kendi şartlarıyla bitirmek istiyorsun, o yüzden devam et. Benden ayrıl. Senden gelirse daha iyi hissedersin, ben de üstesinden gelebilirim."

"Senden ayrılmak istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Senin yanına taşınmayacağım!"

"Anladım." Aralarına bir çift güvercin girdi. "Benim hakkımda ne hissettiğini söyleyecek kadar güçlü olmadığını biliyorum, bu yüzden ben de senin hakkında ne hissettiğimi söyleyeceğim."

Onu zayıf olmakla suçluyordu. Kimse böyle bir şey yapmazdı ve o da saldırıya geçerek adamın sözlerini ona geri fırlattı. "Sen zaten yaptın. Bana biraz aşık olabilirsin, hatırladın mı?"

"Seni korkutmamak için öyle söyledim." Onun dengesini bozmuştu.

"Bize karşı ürkek davranıyorsun," dedi. "Başımdan beri öyleydin ve sana gerçeği söyleseydim kaçırdın. Hâlâ da kaçabilirsin, çünkü sadece benim hakkımda ne hissettiğini bildiğimi düşünüyorum. Neredeyse her konuda aklından geçenleri okuyabiliyorum ama bu konuda değil."

Kendini az da olsa koruduğunu bilerek acı tatlı bir parça rahatladı. "Bu konuşmayı takip etmiyorum ama ne zaman senin ve ajan görsel ikizinin yaptığı herhangi bir şeyi takip edebildim?"

"Seni seviyorum, Piper. Sana birazcık aşık olmadım. Sırılsıklam aşık oldum."

Rüzgâr kulaklarını tırmaladı ve midesi bulandı.

Hareket etmedi. Ona dokunmadı. Saçından bir parça yanağına çarptı.

"Uzun zamandır biliyor olmalıydım," dedi sessizce, "ama o piç sana silah doğrultana ve göğsümün yarıldığını hissedene kadar ne hissettiğimi anlamamıştım."

Ellerini kazağının ceplerine soktu, inanmıyordu, umudun cazibesiyle savaşıyordu. "Bir adrenalin patlaması size birçok şey hissettirebilir

garip şeyler."

"Adrenalin patlamalarını bilirim, sonra geçer giderler. Benim duygularım bunu yapmayacak."

Gerçekliğin acılığı üzerine çöktü. "Daha iki hafta bile olmadı. Biraz zaman verin."

"Gerçekten bu kadar alaycı olabilir misin?"

Alaycı hissetmiyordu. Kendini kesme şeker kadar kırılgan hissediyordu. Şampiyonunun sırtını duvara dayamıştı ve o da bildiği tek yolla, kaba kuvvetle kurtulmaya çalışıyordu.

"Risk al, Piper," dedi. "Ben Duke Dove değilim. Bana nasıl hissettiğini söyle

-Gerçek. Beni ya seversin ya da sevmezsin. Derinlere in. Bilmem gerek."

Derinlere inmesine gerek yoktu. Ama bunu yüksek sesle söylemek imkânsızdı. Yine de söylemezse, korkakça bir çıkış yolu seçmiş olmaz mıydı?

Çok sert biriydi. Sert olmak onun yaşam tarzıydı. Yumruklarını ceplerinin derinliklerine soktu. "Evet, seni seviyorum. Elbette seviyorum. Nasıl sevmem?" Kelimeleri onun yüzüne fırlattı. "Seni bu işin daha fazla uzamasına izin vermeyecek kadar seviyorum. Bir geleceğimiz olamayacak kadar farklıyız, ne anlamı var ki?"

"Aramızdaki tek fark banka hesaplarımız." "Büyük bir fark."

"Sadece önemli olanın para olduğuna inanıyorsanız."

"Ve şöhret. Ve gece kulüpleri. Ve Super Bowl yüzükleri-"

"Ki ikimizde de yok."

"-ve Hollywood kız arkadaşları."

"İnsanlar zıt kutupların birbirini çektiğini söyler. İşin komik tarafı biz zıt değiliz. Biz aynı kişiyiz, aynı madalyonun farklı yüzleriyiz." Çenesinin köşesinde bir kas seğirdi. "Tek fark, benim aklım başımda ve senin değil."

"Bu değil-"

"Anlamadığım şey şu: Seni sevebileceğime inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Adam onun kafasını karıştırmaya çalışıyordu ve o da aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Ben güzel değilim. Ve sen ünlüsün. Ben de evcil değilim."

Kavgacı birine dönüştü. "Tüm sahip olduğun bu mu?" "Ve paran."

"Bundan zaten bahsetmiştin."

Bir grup işadami onu fark etmiş ve yaklaşmaya başlamıştı. Onlara doğru döndü. "Şimdi olmaz!"

Coop bir kez olsun onun kabalığını iyi bir çocuk onayıyla telafi etmeye çalışmadı. Dönmedi bile.

Adamlar geri çekilirken ona birkaç kötü bakış fırlattılar. O umursamadı. Onu korumak için sonsuza dek kötü polisi oynayacaktı.

"İşte bildiklerim." Adamın yoğunluğu onu korkutuyordu. "Baban iyi niyetli olabilir, ama kafanı o kadar karıştırdı ki, içinde kim olduğunla bağlantını kaybettin. Dünyaya karşı sen varsın ve seni savunmasız hissettirecek her şeyden ölesiye korkuyorsun."

Karşı koymak zorunda kaldı. "Bunu söyleyen Bay Sert Adam'ın ta kendisi." "İnatçıyım ve azimliyim ama asla yenilmezmişim gibi davranmadım.

Çelik gibi iradesi olan sensin."

"Bu doğru değil!" diye haykırdı. "Sana aşık oldum, değil mi? Ve hiçbir şey beni bundan daha az yenilmez hissettiremez."

"İşte tam da bu yüzden beni uzaklaştırmaya bu kadar kararlısın."

Yanıliyordu ve bunu anlamasını sağlamanın ve bunu sonsuza dek bitirmenin tek bir yolu vardı. Bunu yapmak zorundaydı. Onun için ve kendisi için ne kadar imkânsız bir çift oldukları göz kamaştırıcı bir şekilde ortaya çıkana kadar. Çenesini kaldırdı ve ona dik dik baktı. "Tamam. Yapacağım. Senin yanına taşınacağım. Birkaç hafta bekleriz ve sonra görürsün."

Onu göğsüne çekti. "Ah, bebeğim. . ."

Gözlerini kapattı. Yanağını onun göğsüne yasladı. Teslim oldu.

Kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve alnını onunkine bastırdı. Burunları birbirine değdi. Burnunun ucunu hafifçe onunkine sürttü.

"Mesele şu ki ..." dedi. "Bu davet masadan kalktı."

"Ne?" Kadın geri çekildi. Sahte bir numara yapmıştı. Klasik bir oyun kurucu numarası.

"Piper Dove'a hayatım pahasına güvenirim." Adamın gözlerindeki şefkat kadının içini parçaladı. "Ama Dük Dove'un kızına kalbimi emanet etmeye hazır değilim."

"O zaman ne istiyorsun?" Neredeyse bir feryattı. "Yasal bir belge istiyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Evlilik."

Kendini ondan uzaklaştırdı. "Ciddi olamazsın!"

"Bu konuyu henüz açmayı planlamamıştım. Sakinleşmen ve sevmeye alışman için sana biraz zaman tanımak niyetindeydim. Ama şimdi bunun ne kadar büyük bir hata olacağını görüyorum. O kadar gerginsin ki tek yapacağın bizi ayırmak için nedenler aramak olacak."

"Bu doğru değil!" Kesinlikle doğrudu. Etrafındaki plaza bulanıklaştı ve kulakları çınlamaya başladı.

"Sen de benim kadar inatçısın." Parmak eklemlerini onun yanağında gezdirdi. "Gördüğüm kadarıyla, yasal olarak evlenir evlenmez, ikimiz de bu işi nasıl yürüteceğimizi bulacak kadar sakinleşeceğiz."

"Bu çılgınlık! Bunu kimse yapmaz."

"Kesinlikle. Ancak bunlar olağanüstü koşullar ve bizim için işe yarayacağını düşündüğüm tek senaryo bu."

"Bu delilik!"

"Muhtemelen çoğu insan için. Ama biz farklıyız. Sanırım vermeniz gereken bir karar var."

"Seni sevdiğimi söylemek yeterli değil mi?" Sözleri neredeyse bir hıçkırık gibiydi. "Sen tanıdığım en iyi adamsın. Sesini duymak bile beni pelteye çeviriyor. Ama bu evlilik anlamına gelmiyor. Zaten seninle yaşayacağımı söyledim ve şimdi bana zorbalık ediyorsun!"

"Sayılır." Parmaklarıyla onun saçlarına dokundu. "Ama kendini benim yerime koy. Benim yerimde olsaydın, kendinle ilgili ne yapardın?"

"Bu imkansız bir soru."

"Sadece cevaptan hoşlanmadığın için." Başını arkalarındaki binaya doğru eğdi. "İçeride bir evlilik cüzdanı ofisi olduğunu hatırlıyor gibiyim."

İşte o zaman anladı. "Bunu sen planladın, değil mi? Bu yüzden benimle burada buluşmak istedin. Burası tesadüfen uygun bir yer değildi."

"İtiraf edeyim, aklıma geldi ama sadece acil durum yedek planı olarak ve görünüşe göre şu anda bulunduğumuz yer de orası." Dirseğinden kavradı ve onu plazanın karşısındaki binanın cam cephesine doğru yönlendirmeye başladı. "Hiçbir şey için endişelenme. Bu sadece bir kâğıt parçası. Korkacak bir şey yok."

"Ben ... değilim."

"Derin nefes al. Tek yapman gereken bu. Geri kalan her şeyi ben hallederim."

İşte o zaman aklını kaybetti. Topuklarını sıkıp geri çekilmek yerine, onunla birlikte gitti. Sanki kendi iradesi yokmuş gibi onunla birlikte gitti. Ona bakmadı, onunla konuşmadı ama kaçmadı da. Sadece onun inatçı kararlılığına boyun eğdi.

Evlilik cüzdanı bürosu birinci kattaydı; cam cepheli geniş bir alanda sıra sıra bilgisayarların bulunduğu uzun bir banko vardı. Bu bilgisayarlardan birinin arkasında duran iri göğüslü bir memur Coop'u içeri girdikten birkaç saniye sonra fark etti ve hemen özel bir ofise götürdü.

Her şey bulanıktı. Görevli ehliyetini istedi ve Coop ehliyeti cüzdanından çıkarmak zorunda kaldı. Sıra imzaya geldiğinde Coop onun elini uygun satıra yönlendirdi. Ve işlem boyunca, sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi sırtını sıvazladı.

Son evrak işlerini de hallettikten sonra onu tekrar dışarı çıkardı. Meydana vardıklarında parmaklarını kızın çenesinin altına sıkıştırdı. "Üzgün olduğumu biliyorum. Daha da kötüsü korkuyorsun ve korku nasıl başa çıkacağını bilmediğin bir şey olduğu için bunu bir an önce aradan çıkarmamız gerekiyor. Tüm ayarlamaları ben yapacağım. Kimi istersen davet et. Tek yapman gereken benim evime gelmek. Yarın akşam saat altıda."

"Yarın mı?" Bu ince, kısık ses ona ait olamazdı.

"O zamana kadar bir şeye ihtiyacınız olursa Heath'i arayın. Sizinle o ilgilenirse daha iyi olur."

"Ama ..."

Yüzü o güne kadar gördüğü en ciddi ifadeye bürünmüştü. "Senden sağlam bir taahhüt bekliyorum Pipe. Pek çok konuda güçlüyüm ama senin konusunda değilim. O yüzden bundan sonrasını ben seni zorlamadan halletmen gerekecek. Bizi gol çizgisine getirdim. Topu içeri taşıman gerekecek."

"Ama yarın? Bunu erteleyemez miyiz?"

"Ne kadar süre için? Bir yıl mı? Beş yıl mı? Bunu ne zaman yapabilecek kadar rahat olursunuz?"

Ayaklarına baktı.

"Aynen öyle. Ne kadar ertelersen, senin için o kadar zor olacak." "Ama *yarın*?"

"Ben senin kadar sert değilim, tatlım. En iyisi bu işi bitirmek ve ikimizin de acısına son vermek."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Umarım yanılıyorsundur, çünkü sana şeref sözü verdim. Eğer bugün benimle konuşursan, seninle bir daha iletişim kurmaya çalışmayacağımı söyledim." Başını eğdi ve tekrar yukarı baktığında, gözlerinde o kadar çok sefalet gördü ki, sanki kendi ham duyguları ona geri bakıyormuş gibi hissetti. "Sahip olduğum tek şey bu, Pipo," diye fısıldadı. "Son kısmı senin için yapamam. Ya gelirsin ya da gelmezsin."

Ve hepsi bu kadardı. Yürüyüp gitti.

Annabelle'in harika bağlantıları ve mucizeler yaratma yeteneği vardı, bu yüzden Coop bütün düğün işlerini onun üzerine yıktı, ama Annabelle'in verdiği konferanstan sonra. "Evlilik ciddi bir taahhüttür, Coop. Düşünmeden yapman gereken bir şey değil ve bu çok aceleci..." Böyle devam etti. Bunun ona nasıl görünebileceğini anlıyordu ama daha önce hiç düşüncesizce bir şey yapmamıştı. Pipe anlayacaktır. Anlamak zorundaydı. Ve o da gelecekti ... çünkü gelmezse- Bunu düşünemezdi.

Ertesi günü saat altıya kadar sarhoş olmaktan başka yapacak bir şey bulmaya çalışarak geçirdi. Basın dün evlilik cüzdanı bürosunda görüldüğünü öğrenmişti ama o telefonlara cevap vermiyordu. Bunun yerine birkaç mil koşarak iyileşme sürecini test etti, ardından bir fincan kahve içti ve bir mil daha koştu. Ofise gitti ve bilgisayarına baktı. ESPN'i açtı. Kapattı. Okumaya çalıştı.

Öğleden sonra bir sularında Heath aradı. "Eski fedainiz burada. Biraz sinirli olduğumu söylemeliyim. Ve gürültücü."

Coop telefonu daha sıkı kavradı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Pipe arka planda ona bağırdı. "Evlilik sözleşmesi olmadan evlenemezsin, seni aptal! Ve evlilik sözleşmesi birkaç saat içinde hazırlayabileceğin bir şey değil!"

Heath, "Korkarım seni yakaladı, Şampiyon," dedi.

"Sen milyonlar değerindesin!" diye bağırdı. Ve sonra, muhtemelen Heath'e, gerçi hâlâ Coop'un telefonu kulağından çekmesine yetecek kadar yüksek sesle bağıırıyordu. "Neyle karşı karşıya olduğumu görüyor musun? O bir adrenalin bağımlısı."

Heath, "Belli ki bu konuyu düşünmüş," dedi. "Bu şartlar altında, avukatlarınızı devreye sokmadan daha ileri gitmemenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Aksi takdirde, sahip olduğun her kuruş için seni alacağım!" Telefonu kulağından uzak tutmasına rağmen bunu duymakta hiç zorlanmadı.

"Duydun mu?" Heath söyledi.

"Yapmamak zor. Ona kendisi için endişelenmesini söyle." Telefonu kapattı.

Annabelle sihrini konuşturdu. Bahçe mobilyaları ve saksı masası terastan kayboldu. İşçiler sandalyelerin yanı sıra konukları Kasım gecesinin soğuğuna karşı sıcak tutacak açık hava ısıtıcıları ve tepesinden avizeye benzeyen bir şey sarkan tahta bir sandık getirdiler. Yemek şirketinin çalışanları mutfağı ele geçirirken o da kendini üst kata kapattı ve her geçen dakika daha da endişelenmeye başladı. Daha fazla dayanamayınca Heath'i aradı. "Gelecek mi?"

"Bir ipucu yok. En iyi ihtimalle yarı yarıya şansın olduğunu düşünüyorum." Duymak istediği şey bu değildi.

Papaz saat dört buçukta geldi. Ya da daha doğru bir ifadeyle, "nikâh memuru" geldi. Coop enkaza dönmüştü.

Kısa bir süre sonra konuklar gelmeye başladı. Listeyi küçük tutmuş, sadece Piper'ın tanıdığı ve rahat edebileceği kişileri seçmişti: Tony ve fedailer; Jada ve Karah; erkek arkadaşı Willie Mahoney olarak tanıttığı utangaç bir adamla gelen Bayan B.. Faiza'yı uçakla getirebilmeyi diliyordu ama Kanada'dan ayrılmak onu tedirgin edecekti. Jennifer MacLeish kolunda mutlu görünen Eric Vargas ile geldi.

Coop onu kenara çekti. "Onunla konuştun mu?"

Jen endişeli görünüyordu. "Berni ve ben kapısını çaldık ama bize gitmemizi söyledi -ama o kadar da kibarca değil- ve telefonuna da cevap vermiyor. Bu pek akıllıca bir hareket değildi."

Kadının haklı olmasından korkuyordu ve bunun işe yarayacağından neden bu kadar emin olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Jonah onun yanına geldi. "Ben ve çocukların gidip onu almamızı ister misin?"

Coop çok istekliydi ama başını iki yana salladı. "Bunu kendi başına yapmalı."

"Riskli, patron. Çok riskli."

Zaten bilmediği bir şey değildi.

Saat altı geldi. Kıyamet saati. Herkes ortaya çıkmıştı.

Gelin hariç herkes. Ona ultimatoma verdiği için delirmişti.

Kimse köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmaz, ama bu Piper Dove için üç katına çıktı.

Beş dakika daha geçti. Sonra on dakika daha. Birazdan terasa çıkıp, düğünün iptal olduğunu küçük düşürücü bir şekilde duyurması gerekecekti.

Tam o sırada asansörün kapıları açıldı ve işte oradaydı.

Yüzünde kederli bir ifade ve muhtemelen H&M'den aldığı, ona vanilyalı pasta kremasını anımsatan kısa, dantel, omuzları açık bir elbise vardı. Saçlarını, elmacık kemiklerini ortaya çıkaran dar bir yapay elmas saç bandıyla yüzünden uzaklaştırmıştı. Her santimi mükemmeldi. Şimdiye kadar gördüğü en dehşete yakın olan büyük mavi gözleri hariç.

Üç uzun adımda onun yanındaydı. Kız ona bakarken, hiç hayal etmediği bir şey gördü. O kadar akıl almaz bir şeydi ki, bunun bir ışık oyunu olduğunu düşündü. Ama bu bir hile değildi. Piper Dove'un gözleri yaşlarla dolup taşıyordu.

Gördükleri karşısında kendi gözleri de yaşardı ve kızın ellerini sıktı.

"Bebeğim. . ."

Başını kaldırıp ona baktı, alt kirpiklerine tek ve güzel bir gözyaşı takılmıştı. "Korkuyorum."

Onu hiç o anki kadar sevmemişti. Ne kadar çılgınca olsa da doğru şeyi yapıyorlardı. "Öyle olduğunu biliyorum." Onun gözlerinin kenarlarını öptü. Tuzu tattı. Bu kadar çok şeyi açığa vurmanın ona neye mal olduğunu anladı.

"Korkmuyor musun?" dedi.

"Şimdi değil. Ama birkaç dakika önce . . . Bilmek istemezsin." Parlak dudakları titredi. "Gelmeyeceğimden korktun." "Dehşete düştüm."

"Bunu sana yapamam. Seni çok seviyorum."

Boğazındaki şişlik sesini boğuklaştırdı. "Bunu görebiliyorum. Çünkü öyle olmasaydı burada olmazdın."

Avuçlarını adamın takım elbisesinin yakalarına bastırdı. "Eş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bundan emin misin?"

"Yüzde altmış."

Bu onun gülümsemesine neden oldu, şimdiye kadar gördüğü en tatlı gülümsemeydi, o kadar sevecen bir gülümsemeydi ki konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bir plan için buna ne dersin?" Başparmağını kızın ağzının köşesine dokundurdu. "Önümüzdeki birkaç saati atlattıktan sonra, bu gece asla

oldu. Birlikte yaşayacağız, hayatımıza devam edeceğiz ve bir daha asla *evlilik* kelimesinden bahsetmeyeceğiz."

Kız ona gülümsedi. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Kesinlikle."

"Tamam o zaman."

Onun elini tuttu ve bükülmüş dirseğinin arasından geçirdi. "Kötü bir rüyaymış gibi davran."

"Hiç de fena değil," diye fısıldadığını duyduğunu sandı.

Onu oturma odasından geçirerek teras kapısına götürdü. Birlikte, çatı bahçesinden oluşan masal diyarına adım attılar.

Düzinelerce pırıltılı ışıkla süslenmiş beyaz bir tentenin ortasından hafifçe parıldayan kristal bir avize sarkıyordu. Büyük altın vazolardaki çiçekler sonbaharın tüm renklerini sergiliyordu: erik dahlialar, bordo güller, yeşil ortancalar ve turuncu calla lilyumlar. Yıldızlı Chiavari sandalyelerde oturan konuklar içeri girdiklerinde döndüler ve Piper birden fazla rahatlama iç çekişinin ardından Jonah'tan keskin bir kurt ısılgı duydu. Piper titrek bir gülümsemeyi başardı. Amber'ı sürpriz olarak Houston'dan özel bir uçakla getirtmişti. Amber Piper'a el salladı ve enfes koloratür sopranosuyla "Come Away with Me" şarkısını söylemeye başladı.

Kahverengi ve dut rengi kadife kurdeleler derme çatma koridoru işaretlerken, avize de siyah saçlarındaki yapay elmaslı saç bandını parlatıyordu.

Amber'in solosuna kendini o kadar kaptırmıştı ki koridorun önünde onları kimin beklediğini fark etmedi, ta ki son nakarat bitip Amber onu ileriye doğru götürmeye başlayana kadar.

Parmakları adamın koluna saplandı. "Yapmadın!" diye fısıldadı. "Bizimle evlenecek birine ihtiyacımız vardı," diye fısıldadı. "Ama ..."

Şarkının son notaları kayboldu. Kolunun kıvrımında duran elini kızın elinin üzerine koydu ve onu koridorun geri kalanında Chicago Stars'ın sahibi Phoebe Somerville Calebow'un evlenmek için beklediği yere kadar götürdü.

Piper o gece kocasının kollarında yatarken, "Seni en başından beri bir kullanıcı olduğum konusunda uyarmıştım," dedi, sevişmelerinden dolayı sersemlemiş ve doymuştu.

"Yararlılığımı yitirmem ne kadar sürer sence?"

"Çok uzun bir süre." Onun göğsüne doğru kıvrıldı. Bunu nasıl başaracağını tam olarak bilmiyordu ama süperstar bir eş olmaya niyetliydi. "Evlendiğimize inanamıyorum." İç çekti.

"Bundan bahsetmeyeceğimizi sanıyordum."

"Sadece bu gece." Sırt üstü döndü. "Artık bir erkek bulduğuma göre, kendimi bırakmayı düşünüyorum. Artık elbise, makyaj yok, saç kesimi . . ."

"Artık saçını bile zor kestiriyorsun," diyerek onu bir kez daha kendine çekti.

"Elbiseler çok zahmetli."

"Bana uyar, ama her giyindiğinde aynada kendine gizlice bakmayı özleyeceksin."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü. "Evlilik sözleşmesi yapmalısın. Ya da evlilik sonrası.

Cidden, Coop! Harika bir işadamı olması gereken biri için tamamen sorumsuzca davrandın."

Esnedi ve elini onun kalçasının üzerinde gezdirdi. "Sen ve Heath bunu çözün."

"Bu evlilik böyle mi gidecek? Üçümüz. Sen, ben ve menajerin?"

"Aşırı ayrıcalıklı eski bir sporcuyla evlenince böyle oluyor."

Güldü ve elini kaldırarak yatak odasının yumuşak ışığında ona verdiği yüzüğe hayranlıkla baktı. Minik elmaslardan oluşan bir spiral, dar bir altın bandı sarıyordu. "Çok daha büyüğünü alabilirdin."

"Doğru." Onun göğsünün yamacını öptü. "Ama beni öldürebilirdin."

Onu çok iyi tanıyordu. Sadece mücevher tercihlerini değil, aynı zamanda kusurlarını, güvensizliklerini ve her bir takıntısını da. Ama yine de onu seviyordu.

"Senin için de bir yüzüğüm var," dedi, "ama onu birkaç hafta içinde alamayacaksın."

Kadının birikiminin büyük bir kısmını harcayarak ona aldığı platin yüzüğü çevirdi. "Benim zaten bir yüzüğüm var."

"O tür bir yüzük değil."

Başı yastıktan kalktı. "Bana yapmadığını söyle-"

"Yapmak zorundaydım. Vicdan azabı çekiyordum. Bayan Calebow ile törenden sonra uzun uzun sohbet ettik ve bir takas üzerinde anlaştık. A

Bu kış Stars için yapacağım bazı bilgisayar güvenliği işleri karşılığında Super Bowl yüzüğünü değiştireceğim."

"Pipo, o yüzük umurumda bile değil."

"Umursasan iyi edersin!" diye haykırdı. "Çünkü şimdi tüm Bears tişörtlerimi gerçekten bırakmak zorunda kalacağım."

Güldü. "Sert olman iyi bir şey."

Çok sert değil. Ama yeterince zordu. Çünkü bir şampiyonla evlendiğinizde, oyununuzun zirvesinde oynamaya hazır olmalıydınız.

Sonsöz

Jada, Piper ve Coop'un Lincoln Park'taki evlerinin zemininde bağdaş kurarak oturdu ve on bir aylık Isabelle Graham ile ikiz kardeşi Will'in sarhoş bir halde bir mobilyadan diğerine sallanmalarını izledi. Dağınık pembe bir domuzun etrafında dönüyorlar ve birbirlerine sadece kendilerinin anladığı bir dilde gevezelik ediyorlardı ki bu onları daha da sevimli kılıyordu. Onları tüm kalbiyle seviyordu.

Piper'ın ikizleri olacağını öğrendiği zamanı hatırlıyordu. Annesi Lansing'de Eric'in ailesiyle ilk kez tanışırken Jada onlarla kalıyordu. Lise birinci sınıftaydı, tek başına kalabilecek yaşıydı. Ama Coop ve Piper'la vakit geçirmeyi seviyordu, o yüzden de bu durumdan şikâyetçi olmamıştı.

Piper hamile kaldığında çok gergindi ama bu ilk ultrasona girdiğinde olanlarla kıyaslanamazdı bile. Jada biyoloji dersi aldığı için -ve onlara yalvardığı için- Piper ve Coop doktor randevusuna onun da gelmesine izin vermişti. Piper ikizleri olacağını öğrendiğinde tam anlamıyla çıldırmıştı. Masadan fırlamış, ultrason sıvısı hâlâ karnına yapışmış halde Coop'un üzerine atlamıştı. "*Bir tane!*" diye bağırmıştı. "Senin için *bir tane* doğuracağımı söylemiştim! Sen de onunla ilgilenmeyi kabul ettin! İki tane diye bir şey söylemedim! *Her* konuda aşırı başarılı olmak zorunda mısın?"

Coop onu ayaklarından kaldırmış, her tarafına yapışkan madde bulaştırmış ve rekabetçi doğası nedeniyle gelmiş geçmiş en iyi ikiz annesi olacağını söylemişti. Sonra da rekabetçi doğaya sahip olanın kendisi olduğunu ve ikiz sahibi olmak için fazla duygusal olduğunu söyleyerek bağırmıştı. Coop duygusal olduğunun doğru olduğunu söyledi ve ona ağlamak isteyip istemediğini sordu. Ağlamak istediğini söylediğinde Coop ona devam etmesini söylemişti. Kadın ağlamıştı ama uzun sürmemişti ve sonra ona sarılmaya başlamıştı. Tüm bu süre boyunca, tıbbi teknisyen elinde ultrason aletiyle orada durmuş ve her ikisi de deliymiş gibi onlara bakıyordu.

Coop, Piper'ın harika bir anne olduğu konusunda haklıydı ama Coop aynı zamanda harika bir babaydı. Üç yıl içinde ikisi de pek çok değişiklik geçirmişti.

Evlendiklerinden beri. Coop Spiral'i satmış ve bir kent bahçeciliği programı başlatmıştı. Eskiden eski lastikler ve kırık içki şişeleriyle dolu olan terk edilmiş arazilerde yedi bahçe yetiştirmeye başlamıştı bile. Coop'un eski çete üyeleri, yaşlılar ve bekar annelerle birlikte ekim dikim yapıyor, herkes kendi toplumunu beslemek için birlikte çalışıyordu. Eylül ayında Coop, gençlerin gıda sektöründe iş bulmalarına yardımcı olacak bir eğitim tesisi açıyordu. Piper, mahallelerin dönüşümüne yardımcı olmanın büyük zorlukları seven bir adam için mükemmel bir meslek olduğunu söyledi.

Jada'ya göre Piper'ın işi daha da ilginçti. Dove Investigations artık bir dizi şirket için geçmiş kontrolleri ve dolandırıcılık soruşturmaları konusunda uzmanlaşmıştı ve Piper'ın iki çalışanı işe almaya yetecek kadar işi vardı. Ama işin büyüleyici kısmı bu değildi. Jada Piper'la çocuk seks ticareti hakkında konuştuğunda Piper daha da sinirleniyor, Jada'dan bile daha tutkulu bir hale geliyordu. Artık bilgisayar becerilerini pezevenkleri işlerinden etmek ve kızları avlayan erkekleri bulmak için kullanıyordu. Diğer şeylerin yanı sıra, çevrimiçi sohbet odalarında on dört yaşında bir çocuk gibi davrandı. Ayrıca polisin tuzak kurmak için kullandığı sahte Web siteleri kurdu. Artık bir teğmen olan Eric bu işi devraldı. Piper bunun kirli, mide bulandırıcı bir iş olduğunu ama kendini hiç bu kadar temiz hissetmediğini söyledi.

Jada yemek şirketinin mutfaktaki tabak çanak seslerini duydu. Bu gece Coop'la Piper'ın yıldönümüydü ve Coop'un ucuz düğün dedikleri şeyi telafi etmek için büyük bir parti veriyorlardı. Piper ve Jada bunun ucuz bir düğün olduğunu düşünmüyordu. Piper bunun şimdiye kadarki en güzel düğün olduğunu söyledi ve Jada da annesinin Eric'i Piper'ın arkadaşı Jen'den çaldığı yer olduğu için düğünü çok sevdi. Yine de işe yaradı, çünkü Jen gerçekten harika bir adamla tanıştı ve büyük bir meteoroloji ödülü aldı. Gelelim

Eric. En havalı üvey babaydı. Jada onunla her şeyi konuşabilirdi ve o da annesini severdi. Jada, Hank'le olanları neredeyse hiç düşünmüyordu. Belki kana susamıştı ama onun bir hapisane kavgasında ölmüş olmasına sevinmişti.

İkram görevlileri koridorda küçük bir masa kurarken Coop oturma odasının kapısında durdu. Jada Isabelle ve Will'i izlerken, o ve Pipe

bu geceki parti için giyinmişlerdi. Ayrıca ikizler doğduğundan beri bir lüks olan hızlı bir sevişme yapmayı da başarmışlardı.

Gözlerini oturma odasına dikti. Piper, şüphesiz bir yerlerde bulduğu şık kırmızı parti elbisesinin içinde dizlerinin üzerine çökmüştü. İkizler her iki yanında birer tane olmak üzere kendilerini ona doğru atıyorlardı. "Haydi maymunlar," dedi Piper boyunlarına doğru. "Yatma vakti geldi."

Ailesinin yanına gitti. "Ben onları yatırayım," dedi. "Misafirler gelmeden önce siz dinlenin."

"Çok rahatım." Jada'nın gözlerindeki muzip ışığı fark etmemesini içtenlikle umuyordu. "Ben onlarla ilgilenirim," dedi.

"Sorun yok. Ben hallederim."

"Gerek yok. Sen git Jada ile konuş."

"Jada'yla zaten konuştum," dedi kararlı bir şekilde.

Jada güldü. "Çok komiksiniz. Sonunda ikiniz de onları yatağa atacaksınız."

Ona doğru baktı. "Sen benim tanıgımsın. Piper'ın ne dediğini duydun. Paraşütten çıktıklarında onlarla ilgilenmem gerekiyordu. Piper ve benim bir anlaşmamız vardı."

"Ki bundan onur duydum," dedi Piper

dindar bir ifadeyle. "Evet. Sabahın üçünde."

Piper onun kemiklerini eriten bir gülümsemeyle gülümsedi. Hem kalbini hem de iradesini kazanan sokak kızlarını korumak için onlarla savaşırken hiçbir şehir ve eyalet yetkilisinin göremediği gülümseme. Tanıdığı en sert kadındı. Ta ki evlerine girdiği ana kadar.

"Haydi, bücürler. Yatma vakti." Piper Will'i kucağına alırken o da Isabelle'i kollarına aldı.

Çok geçmeden, Piper yatmadan önce son öpücüklerini verirken o iki beşiğin arasında durdu. O şanslı bir adamdı. İyi arkadaşları, inandığı bir işi, hayallerindeki çocukları ve her şeyden çok değer verdiği bir karısı vardı. Kapı çaldı ve Piper onun elini tuttu. Birlikte arkadaşlarını selamlamak için aşağı indiler.

Cooper Graham olmak için güzel bir geceydi. Ama her gece öyleydi.

Teşekkür

William Morrow ve Avon Books'taki inanılmaz ekibe sıkı çalışmaları ve yıllar içinde kurduğum birçok dostluk için nasıl teşekkür edebilirim? Uzun zamandır editörüm, sırdaşım ve yaşam koçum olan Carrie Feron; duşumda şampanya yudumlatmadığım zamanlarda bana göz kulak olan Pamela Spengler-Jaffee (uzun hikâye); büyüdüğümde olmak istediğim muhteşem kadın Liate Stehlik; yürüyüşe çıktığında beni kalbinde taşıyan Tavia Kowalchuk. Eşsiz Lynn Grady'ye, üstün yetenekli Nicole Fischer ve Leora Bernstein'a ve hevesli Harper satış ekibine teşekkürler: Brian Grogan, Doug Jones, Rachel Levenberg, Carla Parker, Dale Schmidt ve Donna Waitkus. Shawn Nicholls ve Angela Craft'tan aldığım yardımın yanı sıra Tobly McSmith'in dijital pazarlama desteği için çok minnettarım. Virginia Stanley, hatırlayabildiğimden çok daha uzun yıllar boyunca benim amigom oldun. Elsie Lyons, güzel kapağım için teşekkür ederim ve Shelly Perron, siz sadece benim cesur redaktörüm değil, aynı zamanda dünyadaki en sabırlı kadınsınız.

Ev cephesinde, muhteşem asistanım Sharon Mitchell olmasaydı, kitaplarım arasındaki boşluk çok daha büyük olurdu. Kocam Bill Phillips, bu kitaba isim vermek de dahil olmak üzere pek çok yeteneğe sahip bir adam. Kız kardeşim Lydia benim hayat boyu ruh eşimdir. Axelrod Ajans'ta Steven Axelrod ve Lori Antonson ile o kadar uzun süredir çalışıyorum ki, sanki ailemin bir parçasıymış gibi hissediyorum.

En harika arkadaşlara sahip olduğum için çok şanslıyım. Beni güldürüyor, düşündürüyor, neşelendiriyor ve bana ilham veriyorlar, özellikle de Nicki Anderson, Robyn Carr, Jennifer Greene, Kristin Hannah, Jayne Ann Krentz, Lindsay Longford, Dawn Struxness, Suzette Van, Julie Wachowski ve Margaret Watson. Andy Kamm ve Allison Anderson, sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim. Ve Jules, sen de benim bekçi köpeğimsin.

Dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarıma, bana kendimi çok iyi hissettirdiniz. Barselona'daki Ediciones B'den sevgili Marisa Tonnezer'e ve Münih'teki Blanvalet'in olağanüstü ekibine, özellikle de Nicola'ya özel teşekkürler

Bartels, Berit Bohm, Anna-Lisa Hollerbach ve Sebastian Rothfuss. Ayrıca Almanya'daki "sesim" olan sevgili Angela Spizig.

Uluslararası okurlarıma ve blog yazarlarına, kitaplarımı bu kadar çok kişiye tanıttığınız için teşekkür ederim. Ve tüm okurlarıma, başka bir Chicago Stars kitabı talep etmenize bayıldım. (Heath ve Annabelle'in nasıl bir çift haline geldiğini bilmeyenler için, kocamın da bana hatırlatmaktan asla vazgeçmediği *Match Me If You Can* kitabını beğeneceğinizi düşünüyorum). Facebook, Twitter ve Instagram'da benimle arkadaş olan herkese teşekkürler. Kitaplarımın bir listesini ve Chicago Stars kitaplarının başlıklarını sırayla görmek isterseniz, lütfen susanelizabethphillips.com adresindeki Web sitemi ziyaret edin ve burada bültenime de kaydolabilirsiniz.

İyi okumalar, dostlarım!

Susan Elizabeth Phillips

Yazar Hakkında

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS her yeni kitabıyla *New York Times*'ın en çok satanlar listesine yükseliyor. Amerika'nın Romantik Yazarları'nın prestijli Yılın Favori Kitabı Ödülü'nü dört kez alan tek yazar. Chicago banliyölerinde ikamet eden yazar, aynı zamanda bir eş ve iki yetişkin oğul annesidir.

Susan Elizabeth Phillips tarafından da yazılmıştır

Kahramanlar Benim

Zayıflığımdır Büyük

Kaçış Bana

Dayanılmaz Deyin Aşk

İçin Ne Yaptım

Glitter Baby

Natural Born Charmer

Match Me If You Can

Ain't She Sweet?

Breathing Room

This Heart of Mine

Just Imagine

First Lady

Hanımefendi

İyi Olun

Dream a Little Dream

Nobody 's Baby but Mine

Kiss an Angel

Cennet, Teksas

Sen Olmalıydın

Bookperk

Bookperk'e kaydolun ve doğrudan gelen kutunuza gönderilen e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın.

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

BU GECE GÖRDÜĞÜM İLK YILDIZ. Telif hakkı © 2016 Susan Elizabeth Phillips'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı AĞUSTOS 2016 ISBN: 978-0-06-240563-0

Baskı ISBN: 978-0-06-240561-6

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.